

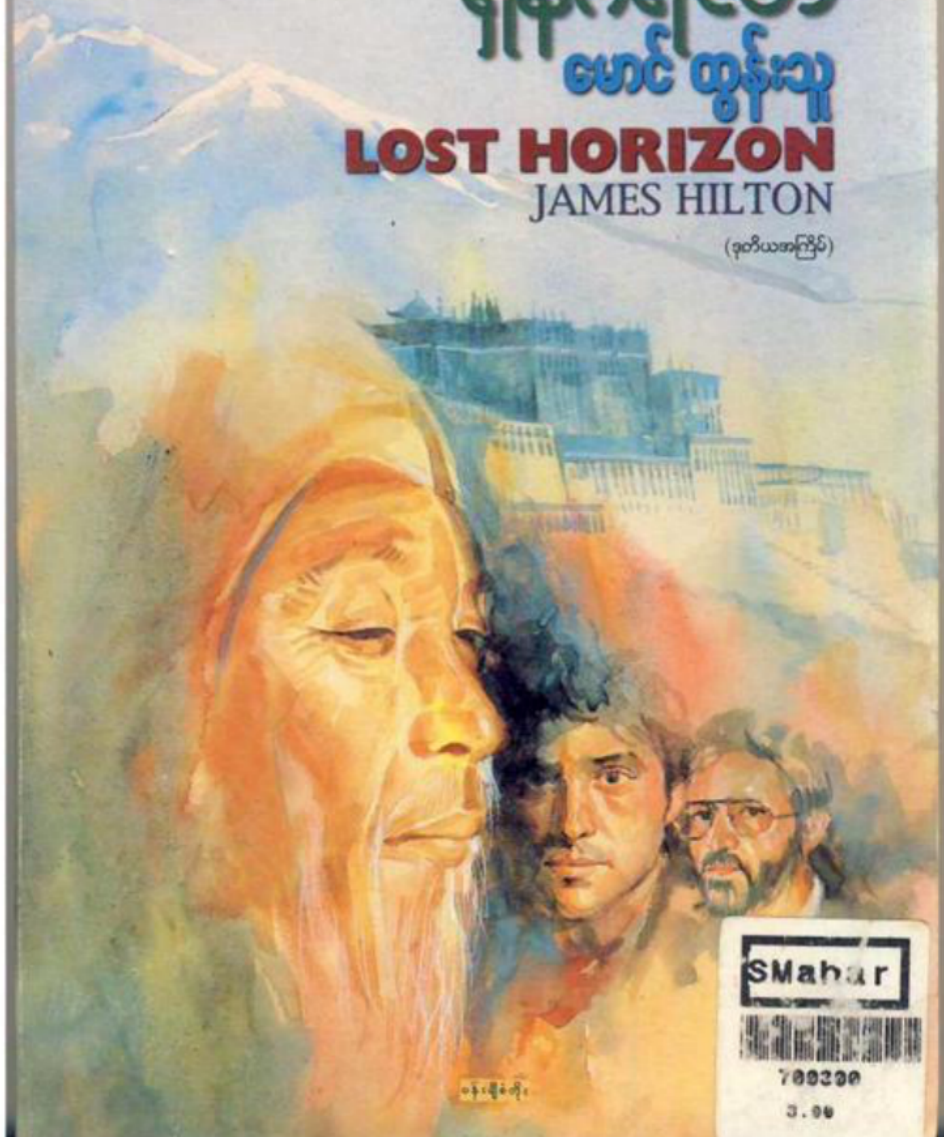

ရှန်ဂရီလာ မောင် ထွန်းလွင်

LOST HORIZON

JAMES HILTON

(ရတနာတောင်ကြည်)

၀၆၆၆၆၆

SMahar

789330

3.00

Table of Contents

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

အစ

(၁)

(၂)

(၃)

(၄)

(၅)

(၆)

(၇)

(၈)

(၉)

(၁၀)

(၁၁)

(အဆုံး)

လေယာဉ် တစ်စီးနှင့် ခရီးသည် လေးဦး။ ဘာလူမျိုးမှန်းပင် မသိရသည့် မျက်နှာစိမ်း လေယာဉ်မျိုး။ ဖြတ်သန်းရ ခက်သည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ ဆီးနှင့်မုန်တိုင်း ကျနေသည့် ခရီး တစ်ထောက်။ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေသည့် လေယာဉ်မှု။ မမျှော် လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာသည့် အကြိုတော်။ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ လိုက်ပါသွားရသည့် ခြေကျင်နှင့် တောင်တက်ခရီး။ လူသူ အရောက် အပေါက် မရှိသည့် ဒေသ တစ်ခု။ ပြီးတော့ ကရာကာလံ တောင်တန်းနှင့် အိပ်မက် ကမ္ဘာ လမင်းပြာပြာ...။ ထိုနေရာလေးကို ရှန်ဂရီလာဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုနောက်တော့ ရှန်ဂရီလာ၏ ထူးဆန်း အံ့ဩ ဖွယ်ရာများ။ ဤသို့ဖြင့် ရှန်ဂရီလာသည် ဤဝတ္ထု၏ အသက် ဖြစ်လာသည်။

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်း အမည်မှာ ‘လော့စ် ဟော်တီဇန်- (Lost Horizon) ဖြစ်၍ ‘ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း’ ဟု အမည်ပေးလျှင် သင့် မည် ထင်ပါသည်။ ဤ ဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန် နှစ်သက် စွဲလမ်းခဲ့သော၊ ယနေ့ အချိန် အထိ စွဲလမ်းဆဲ ဖြစ်သော ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ တချို့က ဤဝတ္ထုကို ‘စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်- ဟု ဆိုကြ သည်။ တချို့ကတော့ ‘လျှို့ဝှက် သည်းဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်’ ဟု ပြောကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စာပေပညာရှင်များကတော့ ဤဝတ္ထုကို သာမန် စွန့်စား ခန်း ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် မဟုတ်။ သာမန် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် မဟုတ်။ -လူ ဘဝနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည့် အချိန်၏ သဘော သဘာဝ နှင့် အရေးပါ အရာရောက်မှု ပြဿနာ- ကို နက်နဲ သိမ်မွေ့စွာ တင်ပြထားသည့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဇာတ်အိမ် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံ၊ ရေးဟန်နှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပီပြင်မှုတို့တွင် အကောင်းဆုံး ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်း သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသား စာရေးဆရာ ဂျိမ်းစ် ဟ်လ်တန် (James Hilton) ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းစ် ဟ်လ်တန်ကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ကက်ရှိုင်းယားနယ်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ့ဖခင် သည် ကျောင်းဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က ကင်းဘရိတ် လေးစ် အထက်တန်း ကျောင်း၌ ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး နာမည်ကျော် ကင်းဘရိတ် တက္ကသိုလ် ခရိုက်စ်ကောလိပ်၌ ပညာ ဆက်လက် သင်ကြားခဲ့ရာ သမိုင်း ဘာသာ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့ သည်။ အင်္ဂလိပ် အနုပညာ စာပေ ဘာသာရပ် ဂုဏ်ထူးတန်းတွင် ပထမ ရခဲ့သည်။

သူ အသက် ဆယ်ခုနစ်နှစ် အရွယ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝက ရေးသားခဲ့သော သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထု ‘ကက်သရင်း ကိုယ်တိုင်- (Catherine Herself) ကို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကြောင့် သူသည် နာမည်

ကျော်ကြားလာခဲ့သော်လည်း စာရေးဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ် အောင်မြင်မှုကိုကား မရခဲ့ပေ။ သူသည် စာမူခယူပြီး ရေးသားနေသော အလွတ် သတင်းစာဆရာ စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ‘အခုတော့ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါပြီကွယ်’ (And Now Goodbye) ဝတ္ထုကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ယခု ပြန်ဆိုသော ဝတ္ထုကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ယင်းဝတ္ထု အတွက် ဟော်သွန်ဒင်ဆု (Hawthornder Prize) ကို ရခဲ့သည်။ ထိုဆု ရရှိသည့် နှစ်အတွင်းမှာပင် ‘ဂုတ်ဘိုင် မစ္စတာချစ်’ (Goodbye Mr, Chips) ဝတ္ထုကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၌ရော အမေရိကန် နိုင်ငံ၌ပါ လူကြိုက် အများဆုံးနှင့် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ် နှစ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။ ထို ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်စလုံးကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက် သွင်းခဲ့ကြသည့် အခါတွင်လည်း အောင်မြင် ကျော်ကြားခဲ့ ပြန်လေသည်။

ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်နှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန် စာပေ အကဲဖြတ်သမား တစ်ဦးက စာရေးဆရာ တစ်ယောက် အနေဖြင့် မိမိ ပြောလိုသော အကြောင်းအရာ ကို စိကာပတ်ကုံး ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ဖြင့် ဖတ်ချင့်စဖွယ် ဖြစ်လာအောင် ရေးသားနိုင်သော အစွမ်းလည်း ရှိဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို စိတ်ဝင်စား လာအောင် နှိုးဆွပေးလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဘာတွေ ဆက်၍ ဖြစ်လာမည်ကို စိတ်စောနေအောင် လုပ်ထားနိုင်သည့် အစွမ်းမျိုး ရှိဖို့ အလွန် လိုအပ်လှပါသည်။ မိမိ တင်ပြနေသော အကြောင်းအရာသည် သေရေး ရှင်ရေး တမျှ အရေးကြီးသည့် အကြောင်းအရာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ လူတို့၏ နေ့စဉ် ဘဝတွင် တွေ့ကြုံနေကျ ရိုးရိုးစင်းစင်း အကြောင်းအရာ တစ်ခု ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုအဖြစ် စွဲကာ လက်က မချ နိုင်လောက်အောင် ရေးသား ဖွဲ့နွဲ့ သွားနိုင်ခြင်းကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤ နေရာ တွင် လော့စ် ဟော်တီဇန် ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သော ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်သည် ဤ အစွမ်းမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်သည် အလွန်ရိုး၊ အလွန်စင်းသော အဖြစ်တစ်ခုကိုပင် စိတ်ဝင်စားလာ အောင် အထူးအဆန်း ဖြစ်လာအောင် ရေးဖွဲ့နိုင်သော အစွမ်း ရှိပါသည်။ ဤ အစွမ်းကြောင့်ပင် သူသည် ကမ္ဘာသိ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဘဝ သို့ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်’ ဟု ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

လော့စ် ဟော်တီဇန် ဝတ္ထုကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ လေ့လာခဲ့သော အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှ စာပေပညာရှင် မာဂျောနီ အင်မ် ဘာဘာ (Marjone M. Barter) ကမူ ‘လော့စ် ဟော်တီဇန်သည် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ စဉ်းစား တွေးတောစရာများကို အများကြီး ပေးသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးနှင့် လွမ်း တသသဖြစ်ရသည့် ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု တွင် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်း ဆုံး၊ အရှင်းလင်းဆုံး၊ အချောမွေ့ဆုံး၊ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် အလှပဆုံးသော ရေးဟန် များကို တွေ့ရသည်။ အရှေ့တိုင်းမှ သီးခြား ကမ္ဘာလေး တစ်ခု ဖြစ်သော ရှန်ဂရီလာ ကို အနောက်တိုင်း ကမ္ဘာနှင့် ယှဉ်ပြခြင်းဖြင့် ပို၍ အသက်ဝင်လာအောင်၊ ပီပြင်လာ အောင်၊ လှပလာအောင်၊ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်

ဖြစ်လာအောင်၊ တသသ ဖြစ်လာ အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်’ ဟု သုံးသပ်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာပြန်သူ အဖို့တော့ ဤဝတ္ထု လော့စ် ဟော်ရီဇန် သို့မဟုတ် ရှန်ဂရီလာ သည် အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်ခြင် စဉ်းစားစရာ ကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ကူး ယဉ်စရာ ကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ စာဖတ်သူများ အနေ ဖြင့်လည်း ဤအတိုင်းပင် ခံစားကြရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်။

မီးတငွေငွေ လောင်လျက် ရှိသော ဆေးပြင်းလိပ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုလိုက်လာလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြား တွင် အမှား မရှိအောင် စကားကို အထူး သတိထား၍ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောလျက် ရှိကြ၏။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများသည် ယခုကဲ့သို့ အသက် အရွယ် ကြီးကာမှ ပြန်လည် ဆုံမိကြသည့်အခါ အများအားဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အတွေးအခေါ် အယူအဆချင်း မတူညီဘဲ ရှိတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ တွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြား၌ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုကလေးများ ရှိလာတတ် သည်။ ယင်း အထင်အမြင် လွဲမှားမှုများကို အကြောင်းပြုကာ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး အတင်အကျကလေးများ ရှိလာတတ်၏။ အတင်အကျကလေးများ ရှိ လာသည် ဆိုလျှင်ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက် နာကြည်းအောင် လုပ်သလို ဖြစ်လာတတ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် ဤ အဖြစ်မျိုး မရောက်လိုပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး မရောက်ရလေအောင် စကား ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း၍ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လူစုတွင် သားဖို့ဒ်သည် ဝတ္ထုများ ရေးသော အလုပ် ဖြင့် အသက်မွေးလျက် ရှိသည်။ ဝိုင်းလင်းကတော့ သံရုံး အတွင်းဝန် တစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လူစု ယခုလို ဆုံမိနေကြခြင်းမှာလည်း အတွင်းဝန် ဝိုင်းလင်းက ဘာလင်မြို့တော်၏ တင်းပဲဟော့စ် ဘူတာကြီးရှိ ဟိုတယ် သို့ ဖိတ်၍ ညစာ ကျွေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရနှင့် ပြုလုပ်သော ညစာ စားပွဲတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ သို့သော်လည်း ဝိုင်းလင်း သည် အခုလို ဧည့်ခံပွဲမျိုး အမြောက်အမြားနှင့် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ရဖူးသော သံတမန် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့ဘက်မှ ဝတ္တရား မပျက်အောင် ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်စွာဖြင့် ဧည့်ခံလျက် ရှိ၏။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ ထမင်းလက်ဆုံ စားခွင့် ကြိုလာရခြင်းမှာ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၏ မြို့တော် တစ်ခု အတွင်း၌ယခုအချိန်ထိ လူပျိုကြီးများ ဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်နေကြသော ကျောင်းနေဖက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သုံးဦး အမှတ်မထင် ဆုံမိကြခြင်းတည်း ဟူသော အချက်ကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ဝိုင်းလင်း သည် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မဆိုစလောက်ကလေး ဟန်ကြီး ပန်ကြီး လုပ် ချင်တတ်သော ဉာဉ် ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထို ဉာဉ်သည် ယခုအချိန်ထိ မပျောက်သေး ဟုပင် ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို ထူးချွန်သူ များအား ဘုရင်မင်းမြတ်က ချီးမြှင့်သော အင်မဏ္ဍိအို ဘွဲ့ မျိုး ရထားသည့် အတွင်းဝန် တစ်ဦး အနေဖြင့် ထိုဉာဉ်သည် တိုး၍ပင် တည်တံ့ ခိုင်မြဲလာဖွယ် ရာ ရှိသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ယူဆမိ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ရှုသာဖို့ဒ်ကို ပို၍ ခင်သည်။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝက အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ ပိန်သူ ဖြစ် သည်။

လူပိန်သလောက် ဉာဏ်ပညာကျတော့ ထက်မြက်သူဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အနိုင်အထက် ပြုမှုနှင့် ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကို တစ်လှည့်စီ ခံယူ လာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ အခုကျတော့လည်း သူသည် ဟိုတုန်းကလို မပိန် တော့။ ပုံပန်းကလည်း ယခင်ကထက် ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်လာသည့် အသွင် ဆောင်လျက် ရှိသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးထက် ပို၍ ဝင်ငွေ ကောင်းနေရုံမျှမက ကျွန်တော်တို့ ဘဝထက် သူ့ဘဝက ပို၍ စိတ်ဝင် စားဖွယ်ရာ ကောင်းနေပုံလည်း ရ၏။ တစ်မူ ထူးခြားနေသော သူ့ အခြေအနေ ကို ကြည့်၍ ဝိုင်းလင်းရော ကျွန်တော်ပါ မနာလိုစိတ်ပင် ဖြစ်မိကြလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုနေ့ ညနေခင်းသည် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာတော့ မကောင်းပါ။ ဥရောပ အလယ်ပိုင်းရှိ ဒေသ အသီးသီးမှ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ပျံသန်း ဝင်ရောက်လာနေကြသော ဂျာမန် လပ်ဖ်သန်ဆာ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီ မှ လေယာဉ်ကြီးများ လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက် ရပ်နားနေကြသည့် မြင်ကွင်း သည် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ အလွန် ကြည့်၍ ကောင်းသော မြင်ကွင်း တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်၍ မီးများ လင်းလာသည့် အခါ ထိုမြင်ကွင်းသည် ပို၍ ဇာတ်ဆန်ကာ ပို၍ လှလာသည်။ ။

ဆိုက်လာသမျှ လေယာဉ်များထဲမှ တစ်စီးသည် အင်္ဂလိပ် လေယာဉ် ဖြစ်သည်။ ထို လေယာဉ်မှ လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံ အပြည့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ သူသည် ဝိုင်းလင်းအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး အလေးပြုသည်။ ပထမတော့ ဝိုင်းလင်းသည် သူ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိပုံ မရ။ ထိုခဏ အတွင်းမှာပင် လေယာဉ်မှူးကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သံများ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင် ရန် ဖိတ်ကြသည်။

သူသည် ဖော်ရွေသော ပျော်ပျော်နေတတ်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၍ နာမည်မှာ ဆင်းဒါးစ် ဖြစ်၏။ လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ထားပြီး လေ ယာဉ်မှူး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် အခါများတွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု အတိ အကျ ခွဲခြား၍ မသိတတ်သော သူ၏ အလေ့အထကို ပြောပြကာ ဝိုင်းလင်းက တောင်းပန်စကား ပြောသည်။

ထိုအခါ ဆင်းဒါးစ်က ရယ်သည်။ ‘အို ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် သိ ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘတ်စကူးမှာ နေခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာကို မေ့မပစ်ပါနှင့်’ ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သူ့စကား ကြားသည့်အခါ ဝိုင်းလင်းကလည်း ရယ်သည်။ သို့သော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထို့နောက် စကား လမ်း ကြောင်းသည် တခြား အကြောင်းအရာများဆီသို့ ပြောင်းသွားသည်။

ဆင်းဒါးစ် ရောက်လာသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသည် ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်းလာသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘီယာကို အတော် များများ သောက်မိကြသည်။ ည ဆယ်နာရီခန့်တွင် ဝိုင်းလင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ စားပွဲ တစ်လုံးဆီသို့ ကူးသွားကာ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့် စကားပြော

နေသည်။ ရုသားဖို့ဒ်က စကားဆက် ပြတ်မသွားစေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ဆင်းဒါးစ်အား လှမ်းမေးသည်။

‘ဒါနှင့် စကားမစပ် စောစောက ခင်ဗျား ဘတ်စကူး အကြောင်း ပြော သံကြားလိုက်တယ်၊ အဲဒီ နေရာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး သိတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောလိုက်ပုံက ဟိုမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ၊ ဘာများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့’

ဆင်းဒါးစ်က ပြုံးသည်။

‘အို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကလေး တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က လေတပ်မှာ’

သူသည် ကိစ္စ တစ်ခုကို လျှို့ဝှက် ထားတတ်သည့် လူငယ် တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

‘အဖြစ်က ဒီလိုဗျာ၊ အာဖဂန် လူမျိုး တစ်ယောက်လား အက်ဖရိဒီး လူမျိုး တစ်ယောက်လား ဘာလူမျိုးလဲ ဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် တစ်စီးကို မောင်းယူသွားတယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ရင် သိမှာပါ။ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးသမျှတွေထဲမှာတော့ အတင့်အရဲဆုံး လုပ်ရပ် တစ်ခုပဲ။ ဒီနေ့က လေယာဉ်မှူး လာမယ့်လမ်းက ပုန်းပြီး စောင့်နေတာ၊ လေယာဉ်မှူး လာတော့ ရိုက်လှဲပြီး ဝတ်စုံတွေကို ချွတ်လ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့မှ လေယာဉ် စက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာ၊ သူ ဝင်သွားတာကို ဘယ်သူကမှ မမြင်လိုက်ကြဘူး၊ လေယာဉ် အထွက်မှာ အချက်ပြပုံ ပြနည်းတွေကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မလွဲဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှူးတွေ မောင်းသလို မောင်းပြီး ချောချော မောမော တက်သွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက တခြား မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ လေယာဉ်ပျံ လုံးဝ ပြန်မလာတဲ့ ပြဿနာပဲ’

ရုသားဖို့ဒ်သည် ဆင်းဒါးစ်၏ စကားတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။

—အဲဒါ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ’

‘ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာ ထင်တယ်၊ ထောင့်ကိုးရာ သုံးဆယ့်တစ်ခုနှစ်က ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟို တော်လှန်ရေး တစ်ခု ဖြစ်လာတော့ ဘတ်စကူးက နေပြီး ပက်ဂျဝါကို အရပ်သူ အရပ်သားတွေ သယ်ပို့ပေးနေကြရတယ်လေ၊ ခင်ဗျား အဲဒီကိစ္စကိုတော့ မှတ်မိဦးမယ် ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီ နေရာမှာ အဲဒီ အချိန်က ဆူပူမှု တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုရင် အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝကို မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဖြစ်က တကယ် ဖြစ်လာတာ’

ရုသားဖို့ဒ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုသည် တိုး၍လာသည်။

‘အဲသလို အချိန် အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် လေယာဉ် တစ်စီး အတွက် တာဝန်ချထားတဲ့ လူဟာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ချထားတာ အများကြီးပါ။ လေယာဉ်ပျံကြီး တစ်စင်း အတွက် တာဝန်ချသလို ချထားကာပါ။ ဒီလေယာဉ်ရဲ့ စက်ကလည်း ပြည်နယ်ရဲ့ မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားတွေ အတွက်မို့ အထူးတလည် လုပ်ထားတဲ့ စက်ဗျူ။ အိန္ဒိယ မြေတိုင်း ဌာနက လူတွေတောင်မှ ဒီလေယာဉ် ပျံနှင့် ကက်ရှုမီးယား ပြည်နယ်ထဲက အမြင့်ဆုံး တောင်တွေကို သွားပြီး လေ့ လာတိုင်းထွာခဲ့ဖူးသေးတယ်’

‘အဲဒီ လေယာဉ်ပျံဟာ ပက်ရှုဝါကို လုံးဝ မရောက်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား။’

‘ဟုတ်တယ်။ ပက်ရှုဝါကို လုံးဝ မရောက်ဘူး၊ တခြား ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာကိုမှလည်း မရောက်ဘူး၊ ဒါဟာလည်း ဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ အပိုင်းတစ်ပိုင်းပဲ၊ တကယ်လို့ လေယာဉ်ကို မောင်းယူသွားတဲ့ လူဟာ ဒေသခံတိုင်းရင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူဟာ လေယာဉ်ကို တောင်ကုန်းတွေဘက် မောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ သဘောကတော့ လေယာဉ် ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ပေါ့၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ အားလုံး သေကုန်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ နယ်စပ် မှာက ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လေယာဉ်ပျံနှင့် တိုက်မိနိုင်လောက်တဲ့

တောင်ထွတ် တောင်တန်းတွေက အများကြီး မဟုတ်လား၊ ဒီလေယာဉ်ပျံနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ထွက်သွားပါပြီ ဆိုကတည်းက နောက်ထပ်ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီတိုင်းပြည် အကြောင်း သိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ခရီးသည် ဘယ်နှစ်ဦး ပါသွားသလဲ—

‘လေးယောက်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ယောက်ျား သုံးယောက်နှင့် သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ’

—ယောက်ျား သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က ကွန်ဝေးလို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား’

ဆင်းဒါးစ်သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။

—ဘာ ဘယ်လို၊ အင်း ဟုတ် တယ် ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သိသလား’

‘သူနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်း

နေဖက်တွေပါ’ ဟု ရသားဖို့ဒ်က ဖြေသည်။ မတတ်သာ၍ အဖြေပေးလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်တွင် မလုံမလဲ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ။

‘သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘတ်စကူးမှာ သူ လုပ်ကိုင်သွားသမျှဟာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး— ဟု ဆင်းဒါးစ်က ဆက်ပြောသည်။

ရသားဖို့ဒ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ လူကတော့ လူပျော် လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်က သိပ်ပြီး ထူးဆန်းလွန်းလို့။ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ် ဆိုတော့ သူသည် စိတ်ထဲရှိသမျှကို ပြောလိုက်တော့မည့်ဟန် ပြင်ပြီးကာမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။ ‘ဒီအဖြစ်က သတင်းစာတွေထဲလည်း မပါဘူး၊ ပါရင်တော့ ကျွန်တော် ဖတ်မိမှာပါ။ ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ’

ဆင်းဒါးစ်၏ မျက်နှာထားသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရလျှင် ဆင်းဒါးစ်၏ မျက်နှာ သည် နီရဲလျက် ရှိသည်။ အမှန်အတိုင်းသာ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်

တော် အခု ဒီကိစ္စကို ပြောနေတာဟာ ကျွန်တော် ပြောသင့် ပြောလိုက်တာ ထက် ပိုပြောနေမိပြီလို့ ထင်တာပဲဗျာ’ ဟု အဖြေပေးသည်။

ပြီးမှ သူက ဆက်၍

‘တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ၊ အခု အချိန်မှာတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ တပ်က အရာရှိတွေ ကြားမှာတော့ ဒီသတင်းဟာ သတင်းဟောင်း သတင်းဆွေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။ အင်းဈေးစကားဟာ ဈေးထဲမှာပဲ ရှိနေတာ ကောင်းပါတယ်။ အမှန်က ဒီသတင်းကို ဖုံးဖိထားကြတယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဖြစ်ပျက် လာပုံကို ဖုံးထားတယ်လို့ ဆိုချင်တာပါ။ ဖြစ်ပုံက မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ် မျိုး ဆိုတော့ လူသိရှင်ကြား ပြောဖို့ခက်တယ် မဟုတ်လား၊ အစိုးရဘက်ကတော့ လေယာဉ် တစ်စီး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ ကြေညာတယ်၊ ခရီးသည် တွေရဲ့ အမည်ကိုလည်း ဖော်ပြတယ်၊ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားတွေ ကြား မှာ ရှိနေတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု အတွက်တော့ ကျေနပ်လောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သတင်းမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့’

ထိုခဏမှာပင် တစ်ဖက် စားပွဲသို့ သွားနေသော ဝိုင်းလင်း တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆင်းဒါးစ်က တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဆီး၍ ကြည့်သည်။

‘ဒီမယ် ဝိုင်းလင်း၊ ဒီမိတ်ဆွေတွေက ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေးအကြောင်း မေးနေကြတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘတ်စကူးမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုတော့ နည်းနည်း

ပါးပါး ပြောပြလိုက်မိပြီ၊ ဒီလောက် ပြောပြတာတော့ဖြင့် ကိစ္စ မရှိနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ဝိုင်းလင်းက ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေ သည်။ အလုပ် တာဝန်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးမှု အကြားတွင် အဆင်ပြေစရာ နည်း လမ်း တစ်ခု ရှာဖွေနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး’

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ပါးစပ်မှ ဤစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ ‘ဒီကိစ္စကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြော သလို ပြောရမှာမို့ ဝမ်းနည်းစရာတော့ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ’ ဟုလည်း ရေ ရွတ်သည်။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ လေတပ်က လူတွေဟာ လျှို့ဝှက် ထားရမယ့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ဘယ်သူမှ ထုတ်မပြောဘဲ နှုတ်လုံခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ထိန်းကြလိမ့်မယ်လို့ အမြဲတမ်း တွေးလာတာ’

ဝိုင်းလင်းက ဖိဖိနိပ်နိပ် လေသံဖြင့် ဆင်းဒါးစ်အား သွယ်ဝိုက်၍ အပြစ် တင်သည်။ ‘ထို့နောက် အလွန် တည်ငြိမ် ခံ့ညားသော မျက်နှာပေးဖြင့် ရသား ဖို့ဒ်အား လှည့်ကြည့်သည်။ ။

‘ခင်ဗျား အနေနှင့်ကတော့ သိချင်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျား မမှားပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ဒီဘက် နယ်စပ်ဒေသတွေမှာ ဖြစ်သမျှ ကိစ္စတွေကို လူသိရှင်ကြား လုပ် လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သဘော ပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’ ။

‘တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း လူတစ်ယောက် အနေနှင့် အမှန် ကို သိချင်တာဟာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လားဗျ’ ရသားဖို့ဒ်ကလည်း ခပ်မာမာ လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

‘ကိစ္စ တစ်ခုကို သိချင်တဲ့ နေရာမှာ သိချင်တဲ့လူဘက်က အကြောင်း အချက် ခိုင်လုံနေရင် ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ် တဲ့ အချိန်က ကျွန်တော် ပက်ရှပ်မှာ ရောက်နေတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အခိုင်အမာ ပြောနိုင်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ၊ ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ကွန်ဝေးကို ကောင်းကောင်း သိသလား၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျောင်းသား ဘဝ ကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီး သိခဲ့သလားလို့ ဆိုလိုတာပါ’

‘အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါး တွဲခဲ့ဖူး တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရင်း လာရင်းနှင့် ဆုံမိတာမျိုး လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကော သူနှင့် အတော်ကြာကြာ တွဲခဲ့ဖူးသလား’

‘အင်ဂိုရာမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတုန်းကတော့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ တစ် ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူးတာပါ’ -

‘ခင်ဗျား သူ့ကို သဘောကျရဲ့လား’

‘ကျွန်တော့် အထင် ပြောရရင်တော့ သူဟာ လူတော် တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် နိုင်လွန်းတယ်’ ။

ရုသားဖို့ဒ်က ပြုံးသည်။

‘တော်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ ကတည်းကိုက အတော်ကလေး ထင်ရှားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အားကစားဘက်မှာလည်း ထိပ်တန်း စာရင်းဝင် တစ်ယောက်ပဲ။ ကျောင်းသား သမဂ္ဂမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ နေရာရခဲ့တဲ့ လူ၊ ဟိုဆုရ လိုက် ဒီဆုရလိုက်နှင့် အတော်ကြီးကို ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် နားထောင်ခဲ့ဖူးသမျှ အပျော်တမ်း စန္ဒရား ဝါသနာရှင်တွေထဲမှာတော့ အတော်ဆုံး စန္ဒရားဆရာ တစ်ယောက်ပဲ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို အဘက် ဘက်က ထူးချွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ ဗစ်တိုးရီးယား ဘုရင်မခေတ်ကအောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဂျိုးဝက်လို့ လူစားမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်က ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့နာမည်ဟာ မြှုပ်သွားခဲ့ တယ်။ သူ့ လမ်းကြောင်းဟာ စစ်ကြီးကြောင့် တန့်သွားခဲ့ဟန် တူပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သူ့ရဲ့ လူငယ်ဘဝကိုတော့ ကောင်းကောင်း အသုံးချ သွားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပဲ’

‘သူ့မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ’

ဟု ဝိုင်းလင်းက ပြန် ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘဝ ပျက်လောက်အောင် ဖြစ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပ်ထဲ ရောက်တော့လည်း မဆိုးပါဘူး၊ သူ ပြင် သစ် နိုင်ငံမှာ တာဝန်ကျနေတုန်း ဒီအက်စ်အိုလို့ ခေါ်တဲ့ အမှုထမ်းကောင်းဘို့ ရသွားတယ်။ စစ်ကြီး ပြီးသွားတော့ သူ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ကို ပြန်ပြီး အလုပ် လုပ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ကထိက အလုပ်လား ပါမောက္ခ အလုပ်လား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီနောက်ကျတော့ သူဟာ အရှေ့ပိုင်း နိုင်ငံ တွေဘက်ကို ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ သူ အဲဒီဘက် နိုင်ငံတွေက ပြန်လာတော့လည်း အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းတဲ့ သူ့ အရည်အချင်းကြောင့် သူကြိုက်ရာ အလုပ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ရခဲ့တယ်။ ရာထူး အတော်များများကိုလည်း ပြောင်းရွှေ့ပြီး အမှုထမ်းခဲ့ရတယ်’

ရုသားဖို့ဒ်က တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြုံးပြန်သည်။ သူ့အပြုံးသည် စောစော က အပြုံးထက် ပို၍ လေးနက်သော အသွင်ဆောင်လျက် ရှိ၏။

‘ဒါပေါ့လေ။ အလုပ်ကပဲ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်လား၊ နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ လက်အောက်ခံ ရုံးတစ်ရုံးမှာ ထိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့ စာတို စာစလေးတွေ ဖတ်လိုက်၊ မှတ်ချက်တိုလေးတွေ ရေးလိုက်၊ လက်မှတ်တိုလေး

ထိုးလိုက်၊ သံအမတ်ကြီး ရဲ့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲလေး ပြင်ပေးလိုက်နှင့် အချိန် ကုန်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေရတဲ့ လူတစ်ဦးမှာ ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးဟာ ဘယ်ရှိနိုင်တော့မှာလဲ၊ ဒီလို လူမျိုးရဲ့ အကြောင်းကို သမိုင်းကလည်း ဘယ်တော့မှ မှတ်တမ်း မတင်ပါဘူး ။

‘အိုဗျာ၊ သူက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ လုပ်ရတာပါ၊ သံတမန် ဆက်သွယ် ရေး ဆိုင်ရာ အလုပ်ဌာနမျိုးမှာ တာဝန်ယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊’

ဝိုင်းလင်းက ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်လှသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ရုသား ဖွဲ့ဒ်က မလိုတမာသံဖြင့် သရော်လိုက်သည့် စကားကို သူ လုံးဝ ဂရုမစိုက် သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ ရုသားဖွဲ့ဒ်ကတော့ ဝိုင်းလင်း ပြောနေသည့် စကားကို အရေးတယူ လုပ်၍ နားထောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထ သည်။ တကယ်တော့ အချိန်ကလည်း အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော်ကပါ ရောယောင်၍ ထကာ ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ဝိုင်းလင်း ကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်နေသည်ကို သိပ်ပြီး အရေးမထားသည့် ပုံ မျိုး။ ။ က ဆင်းဒါးစံကတော့ သူလိုမဟုတ်၊ တရင်းတနီးနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှုတ်ဆက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တွင် ထပ်၍ ဆုံကြရလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ မျှော်လင့်ကြောင်း ပြောလျက် ရှိလေ သည်။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ဥရောပသွား မီးရထားကို မီဖွီအတွက် မနက် ကျမှ အစောကြီး ထ၍ သွားရမည် ဖြစ်ရာ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေသည်။ နှစ်ယောက်သား အငှားကား စောင့်နေခိုက် ရုသားဖွဲ့ဒ်က ကျွန်တော့်အား သူနေသည့် ဟိုတယ်သို့ လိုက်၍ အချိန်ဖြုန်းရန် ခေါ်သည်။ သူ အခန်းတွင် သီးခြား ဧည့်ခန်း တစ်ခန်း ရှိသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ စကားပြောနိုင်ပါသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက ကျွန်တော့် အတွက် များစွာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒီလို ဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဝေး အကြောင်း ဆက်ပြောနိုင် တာပေါ့၊ ခင်ဗျား မငြီးငွေ့သေးဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်း ဆက်ပြောချင်သေးတယ်’ ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ကွန်ဝေးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်း ပြောမည်ဆိုလျှင်တော့ ငြီးငွေ့ခြင်း မဖြစ်ပါဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ ပထမနှစ်လည်း ကုန်ရော သူလည်းကျောင်းထွက်သွားရော၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့တော့ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းခဲ့တာလေး တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကို ရောက်စ ကျောင်းသားသစ်မို့ ကူညီခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးပါ၊ သူ ကူညီခဲ့တာက အသေးအဖွဲကလေး တစ်ခုပါ၊ ဒါ ပေမယ့် ကျွန်တော် မေ့မသွားဘူး၊ အမြဲ သတိရနေတယ်’

ရသားဖို့ဒ်က ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အတော်ကလေး ခင်မိတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ပြီး တွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူချင်းလည်း သိပ်ခင်ခွဲတာ မဟုတ်ဘူး’

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်ဆိတ် နေကြသည်။ ဤ ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး တရင်းတနီး ခင်မင်ခွင့် မရခဲ့ပါလျက်နှင့် အမြဲတမ်းလိုလို သတိရနေမိသော လူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစား နေမိကြသည်။ ကွန်ဝေးကို တစ် ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးရုံမျှဖြင့် အမြဲတမ်းလိုလို မေ့၍ မရနိုင် လောက်အောင် သတိရနေသူများကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ တွေ့ ခဲ့ဖူးသည်။

လူငယ် တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူသည် အလွန် ထူးခြားသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သူ့ကို မြင်ဖူးစဉ်က ကျွန်တော်၏ အသက်မှာ လူစွမ်းကောင်း ကိုးကွယ်ချင်တတ်သော အရွယ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ ရုပ်ပုံလွှာ သည် ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင် မေ့မရနိုင်လောက်အောင် စွဲထင် ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် အရပ် မြင့်မြင့်နှင့် အလွန် အလွန် ကြည့်၍ ကောင်းသော လူချော လူလှ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သည့် အားကစားပွဲ၌ မဆို ဗိုလ်စွဲသူ ဖြစ်ရုံမျှမက ကျောင်းမှ ပြုလုပ်သည့် မည်သည့် ပြိုင်ပွဲ၌မဆို ဆုရလေ့ ရှိသူ ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ခပ်ထေ့ထေ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောတတ်သော ကျောင်း အုပ်ကြီး တစ်ဦးက ပြိုင်ပွဲတိုင်း၌ ရှေ့တန်းမှ ရောက်နေသော ကွန်ဝေးအား ‘ပွဲတိုင်းကျော်’ ဟု ရည်ညွှန်း ပြောဆိုခဲ့ရာ ‘ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး’ ဟူသော အမည်တစ်မျိုး ရလာခဲ့၏။

ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ နှစ်ပတ်လည် ဆုပေး ပွဲ အခမ်းအနား တစ်ခု ကျင်းပစဉ်က သူသည် ဂရိ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆိုကပြရသော ကျောင်းပြဇာတ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကျောင်း ပြဇာတ် ကဇာတ်များတွင် ပါဝင်ရပြန်တော့လည်း အလွန် ထူးချွန် ပြောင်မြောက် စွာ ပြောဆို ကပြနိုင်သော ဇာတ်ကောင် တစ်ဦး အဖြစ် ထိပ်ဆုံး နေရာကို ရခဲ့ ပြန်လေသည်။ သူ၏ ထူးခြားချက်မှာ မည်သည့် ဇာတ်ကောင် နေရာမှ ကပြ ရသည် ဖြစ်စေ ထူးချွန်အောင် ကပြနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျား ပီသသော ချောမော လှပမှုနှင့် အနုပညာ စွမ်းရည်များကို ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါ သူမတူအောင် ထူးခြားသည့် ဇာတ်ကောင် တစ်ဦး ဖြစ်လာရသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အဘက်ဘက်မှ ထူးချွန်နေမှုကြောင့် တချို့က သူ့အား ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို လူစားတစ်ယောက်ဟုပင် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ဖီး လစ် ဆစ်ဒနီ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပထမမြောက် အယ်လီဘောက် ဘုရင်မ လက် ထက်က အလွန် ထင်ရှားခဲ့သော မှူးမတ်နွယ်ဝင် လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့ခေတ်က ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီသည် ကဗျာဆရာ၊ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်၊ စစ်သူရဲကောင်း တစ်ယောက် အဖြစ်

အလွန် ကျော်ကြားသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရုံ မျှမက အဘက်ဘက်တွင် ထူးချွန်သော အမျိုးသား တစ်ဦး အဖြစ် အများက အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တွင်မူ ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို ယောက်ျားမျိုးမှာ မရှိ သလောက် ရှားပါးခဲ့သဖြင့် ကွန်ဝေးလို လူစား ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခါ အများ၏ မျက်စိထဲတွင် ရှာမှ ရှားသူ ဆိုရလောက်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက် ရောက်ခဲ့ရ၏။ ။

ကျွန်တော်က ဤအကြောင်းကို ရသားဖို့ဒ်အား ပြောပြရာ သူက

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်၊ အမှန်တော့ ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို လူစားလို ခေါ်တာဟာ ကွန်ဝေးလို လူစားမျိုးတွေရဲ့ အရည်အချင်းကို သိမ် ဖျင်း သွားအောင် ရှုတ်ချတဲ့ သဘောနှင့် ခေါ်နေကြတာပါဗျာ၊ သဘောကတော့ ဟိုဟာစပ်စပ် သည်ဟာစပ်စပ်နှင့် ဘယ်အတတ်ပညာကို မဆို တီးမိခေါက်မိရုံ က လွဲပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တတ်ယောင်ကားနှင့် ညာဝါးနေတဲ့ ယောင်သုံးဆယ်သမားပါလို့ ဆိုချင်တဲ့ သဘောပါ။ တချို့ လူ တွေကတော့ ကွန်ဝေးကို အဲဒီလို လူစားမျိုး စာရင်းမှာ ထည့်ထားချင်ကြတယ်။ ဥပမာ ဝိုင်းလင်းလို လူပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဝိုင်းလင်းကို လုံးဝ အထင် လည်း မကြီးဘူး၊ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး၊ သူ့ပုံစံမျိုးကို နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်လို့ မရဘူးဗျ၊ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံး လုပ်ပြီး သူ့ဂုဏ် သူဖော်နေတဲ့ လူစား မျိုးပဲ၊ ဒီလူစားမျိုးဟာ အလွန် မျက်စိ ဆံပင်မွေး စူးစရာကောင်းတဲ့ လူစားဗျ။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ တောင်ကြီး တစ်တောင်လောက် ကြီးမြင့်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့

ကောင်တွေ၊ သူတို့လောက် ဘယ်သူမှ မသိဘူး မတတ်ဘူး နားမလည်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ လူစားတွေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အရှင်သခင်ကြီး တွေလို့ ထင်ပြီး သွေးနားထင် ရောက်နေတဲ့ သံတမန်ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေ ဆို ရင် အမြဲတမ်း ဆော်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

အငှားကားသည် လမ်းတချို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားလျက် ရှိသည်။ ကျွန် တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သက် စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ရသားဖို့ဒ်က သူ့စကားကို ဆက် သည်။

ဒီကနေ့ ညခင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့လို့ မရတော့ဘူးဗျ၊ ဘတ်စကူး မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆင်းဒါးစ်ဆီက တစ်စွန်း တစ်စ ကြားလိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အတွေ့ အကြုံ တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော် အလျင်က ကြားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတဲ့ ပုံပြင် တစ်ပုဒ်လောက်ပဲ သဘော ထားခဲ့တာ၊ လက်ခံ ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အထောက်အထားနှင့် အကြောင်းကလည်း မရှိ ဘူးလေဗျာ၊ သာမန်ကာလျှကာ မရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ်ကို မရှိတာ၊ နည်းနည်းလေးတောင် မရှိဘူး၊ အခုကျတော့လည်း ယုံကြည်နိုင်စရာ အကြောင်း က

နှစ်မျိုး တွေ့လာတယ်။ ခင်ဗျားအနေနှင့် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဖက်သားကို လိမ်လည် လှည့်ဖြားပြီး ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိ မှာပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခရီး အတော်များများ သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတာ အများကြီးပဲ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒိဌဓမ္မ မြင်ရရင် ခင်ဗျား လက်ခံမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ဆင့် စကား ကြားရတာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်လို့ တစ်ဆင့် စကား ဖြစ်ပါလျက်နှင့်ကဲ့ပဲ...

သူ ယခု ပြောနေသမျှသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မရှိ ဟူသော အချက်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။ သူသည် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။

‘အင်းလေ၊ သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဝိုင်းလင်းကိုတော့ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်ချင် ပါဘူး။ သူ့ကို ယုံကြည် ကိုးစားပြီး ပြောပြနေရင် ဝတ္ထုတိုတွေနှင့် ကာတွန်း ပုံပြင်တွေကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ထည့်သွင်း ဖော်ပြနေတဲ့ တစ်ဘက်ဂျာနယ်ကို ပျံ့လက် ကဗျာကြီး တစ်ပုဒ် ရောင်းဖို့ ကြိုးစားသလို ဖြစ်နေမှာ သေချာ တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကို ခင်ဗျားနှင့် စမ်းကြည့်တာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ် လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘ဟာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးနေပြီ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြန် ပြောမိပါသည်။ ။

‘ခင်ဗျား စာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို အဲသလို တွေးအောင် လမ်းညွှန် မထားပါဘူး၊’

အမှန်တော့ အတတ်ပညာပိုင်း ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ် တစ်ခု ဖြစ်သော ကျွန်တော့် စာအုပ် အကြောင်းကို ကျွန်တော် သူ့အား ပြောပြခဲ့ဖူးပါ။ ဦးနှောက် နှင့် အာရုံကြော ဆရာဝန် တစ်ဦး၏ စာအုပ်သည် ဆိုင်တိုင်း၌ တင်၍ ရောင်း ချကြသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့် ရသားဖို့ဒီလို လူက ကျွန်တော့် စာအုပ် အကြောင်း ကြားဖူးနေသည်ဟု သိလိုက်ရသော အခါ ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောပြသည့်အခါ သူက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။ ‘ဒါက ဒီလို ရှိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်က ကျွန်တော် စိတ် ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်းအရာ ရေးထားတာကိုးဗျ။ စိတ်ဝင်စားနေတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လူ ကွန်ဝေးဟာ အတိတ်မေ့တဲ့ ရောဂါ ရနေလို့’

ဤအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။ သူသည် ကောင်တာသို့ သွား၍ သူ့အခန်းသော့ကို ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ အခန်းရှိရာ ငါးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် စောစောက စကားကို ပြန်ဆက်သည်။ ‘စောစောက ပြောနေသမျှ အားလုံးဟာ အပိုပဲ။ အဓိကကျတဲ့ အချက်က ကွန်ဝေး မသေသေးဘူးဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ် အတွင်း အထိတော့

မသေသေးတာ အမှန်ပဲ’

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ရောက်နေခိုက်မို့ ကျွန်တော် မေးလိုသည့် မေးခွန်းကို မမေးသာပါ။ မိနစ် အနည်းငယ်မျှ အကြာ ငါးထပ်ရှိ ကော်ရစ်ဒါသို့ရောက်မှပင် မေးရသည်။

‘သူ မသေသေးဘူး ဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိသလဲ’

သူသည် အခန်းတံခါးကို သော့တံဖြင့် ထိုးသွင်းပြီး ဖွင့်နေရာမှ အဖြေ ပြန်ပေးသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့ရသလဲ ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှိုဝင်ဘာလထဲ က ကျွန်တော် သူနှင့်အတူတူ ဂျပန်သင်္ဘော တစ်စီးနှင့် ရှန်ဟိုင်းက နေပြီး ဟိုနိုလူလူကျွန်းအထိ ခရီးသွားခဲ့ရလို့ပဲ— ထို့နောက် သူသည် စကား တစ်ခွန်း မျှ ထပ်မပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သောက်စရာ စားစရာများ ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်များပေါ်၌ ထိုင်မိခါမှပင် စကား ပြန်၍ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ‘အဖြစ်က ဒီလိုဗျ— ဟု ရသာဖို့ဒ်က စကား စသည်။

‘နွေဦးပေါက် တစ်ရာသီမှာ ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ရောက်သွားတယ်။ ခရီးကတော့ အားရက် နားရက်မှာ အပန်းဖြေဖို့ ထွက်တဲ့ ခရီးပါပဲ။ ဟိုရောက်သွားတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်လည်တယ်။ ကျွန်တော့် အနေ နှင့် ကုန်ဝေးကို မတွေ့ရ မမြင်ရတာ နှစ်ပေါင်းက အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ကြာမှာ စာ အဆက်အသွယ် ဆိုတာကလည်း ဘယ်တုန်း ကမှ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်တော့ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့တောင်နေ တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို သတိရလို့ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ သူ့မျက်နှာဟာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့တာပဲ။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားဘူး။

‘ဒါနဲ့ပဲ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် ဟန်ကောမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကို သွားလည်တယ်။ အပြန်ကျတော့ ပီကင်း အမြန် ရထား စီးပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ရထားပေါ်မှာ ပြင်သစ် သီလရှင်များ သာသနာပြု အဖွဲ့ က မာသာကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ လို့ စကားလက်ဆုံ ကျလာကြတယ်။ မာသာကြီးကလည်း အတော့်ကို ခင်စရာ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဗျ သိလား၊ သူ က သူတို့အဖွဲ့ပိုင် သီလရှင်ကျောင်း ရှိရာ ချုံကင်းမြို့ကို သွားတာ၊ ကျွန်တော် ကလည်း ပြင်သစ်လို အထိုက်အလျောက် ပြောတတ်နေတော့ ဟန်ကျနေတာ ပေါ့၊ သုကလည်း သူတို့ အလုပ်အကြောင်း ပြောပြနေရတာ အတော်ကလေး အာတွေ့ နေပုံ ပေါ်တယ်။

‘အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ကတော့ သာသနာပြု အဖွဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို သိပ် စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ရိုမင် ကက် သလစ် ဘာသာဝင်တွေဟာ အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံ ရလိမ့်မယ်။

အနည်းဆုံး အလုပ်တော့ အင်မတန် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တဲ့လူ တွေဗျ။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့် သူတို့အပေါ်မှာ လေးစားမှုက ရှိထားလေတော့ မာသာကြီး ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေမိတယ်။ ။

—ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အဓိက အချက်က ဘာလဲ ဆို တော့ အမျိုးသမီးကြီး ပြောတဲ့ အထဲမှာ ချုံကင်းမြို့က သာသနာပြု အဖွဲ့ပိုင် ဆေးရုံ အကြောင်း ပါလာတယ်၊ ပြီးတော့လည်း မကြာသေးခင်က သူတို့ ဆေး ရုံကို ရောက်လာတဲ့ လူနာတစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြတယ်၊ လူနာက အကြီးအကျယ် ဖျားနေတဲ့ လူနာတဲ့၊ ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်လို့ သူတို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်တဲ့၊ လူနာက သူ့အကြောင်းလည်း ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ သူ့ဆီမှာလည်း အထောက်အထား ပြုစရာ ဘာ စာရွက်စာတမ်းမှ ပါမလာဘူး၊ သူ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း အတော်ကြီး ဆင်းရဲတဲ့ တိုင်းရင်း သား လူမျိုးတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေ ဆိုပဲ။ ။

‘သီလရှင်တွေက သူ့ကို သယ်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ အကြီးအကျယ် ဖျားနေသတဲ့၊ ဆေးရုံကို ရောက်တော့ သက်သာလာတာပေါ့၊ ဒီလူက တရုတ် စကားလည်း မွတ်နေအောင် ပြောနိုင်သတဲ့၊ ပြင်သစ်စကားလည်း ကောင်းကောင်း ပြောတတ်သတဲ့၊ သူ သတိရလာစ အချိန်မှာ သီလရှင်တွေကို ဘာ လူမျိုးတွေမှန်း မသိတော့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောသေးသတဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စကား ပြော တော့လည်း အင်မတန် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်သတဲ့၊ ကျွန်တော်က လည်း ဒီအဖြစ်မျိုး ကြားရတာ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အံ့သြစရာ တစ်ခုပါပဲ လို့ ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။

‘နောက်ပိုင်းမှာ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ပြောကြပြီး သူ ခရီးလမ်းဆုံးကို ရောက်ခါနီး လာတဲ့ အတွက် စကားကို ဖြတ် လိုက်ရတယ်၊ သူက ဒီဘက် နယ်ထဲကို အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့လို့ရှိရင် သူတို့ ဆေးရုံကို ဆက်ဆက် လာလည်ပါလို့ ဖိတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း လာလည်ပါမယ်လို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဆီ သွား လည်ဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဧဝရက်တောင် တက်ဖို့လောက်ကို ခက်တဲ့ ကိစ္စဗျ၊ ဒါနှင့်ပဲ နောက်ဆုံးမှာ မီးရထား ချုံကင်း ဘူတာကို ဆိုက် တယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ ဆုံစည်းမှုဟာ လည်း အဆုံးသတ်ရော ဆိုပါတော့၊ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ် ဆက်ပြီး ရထားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။

‘ဒါပေမယ့်ဗျို့၊ အဖြစ်က တော်တော်ကို အံ့သြစရာ ကောင်းတယ် သိလား၊ နောက် နာရီ အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ချုံကင်းကို ပြန် ရောက်လာရတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို၊ မီးရထားဟာ ချုံကင်း ဘူတာက ထွက်လို့ တစ်မိုင် နှစ်မိုင်ခရီးလည်း ရောက်ရော ခေါင်းတွဲစက် ပျက်ပါလေရော၊ အဲဒါ အတော်ကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ပြုပြင်ပြီး မီးရထားကို နောက်ပြန် ဆုတ်လာခဲ့ ရတယ်၊ ဘူတာ ပြန်ရောက်တော့ နောက်လာမယ့် စက်ခေါင်းကို စောင့်ရမယ် ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားရရော၊ အစားထိုးမယ့် စက်ခေါင်းကလည်း နောက် ထပ် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ကြာမှ ရောက်မယ်တဲ့။

‘ဒီခေတ် တရုတ်ပြည်မှာ ဒီ အဖြစ်မျိုးတွေက မကြာခဏ ဖြစ်တတ် တာ ဆိုတော့ ရိုးနေပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မှာကတော့ ချုံကင်းမှာ နေ့တစ်ဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဟို မာသာကြီးရဲ့ သာသနာပြု ဆေးရုံကို သွားလည်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

‘ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ မာသာကြီးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆီးကြို ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်တာပေါ့ဗျာ။ ကက်သလစ် ဘာသာဝင် မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အုပ်ချုပ်ရေး ရှုထောင့် တစ်ခုတည်းက ကြည့်ပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ တရားဝင် ဖြစ်ရေး ဆိုတဲ့ တင်းကျပ်မှုကြီးနှင့် တရားဝင် မဟုတ်သော အမြင် ကျယ်မှု နှစ်ခုကို မျှမျှတတ ဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကက်သလစ် ဘာ သာဝင် တစ်ဦးရဲ့ အရည်အသွေးကိုတော့ နားလည်ခွင့် ရခဲ့တယ်။

‘ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့ စကားကြောင့် ခင်ဗျား ခေါင်းရှုပ်သွားပြီလား။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ သာသနာပြု အဖွဲ့က လူတွေဟာ သဘော ကောင်းကြတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားလို့ တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားအသောက် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် စားသောက်နေတုန်းမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တရုတ် လူငယ် ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နားမှာ ထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို တစ်လှည့်ပြင်သစ်လို တစ်လှည့် စကားစမြည် ပြောပြီး ဧည့်ခံရှာတယ်။

‘စားသောက်ပြီးတော့ အဲဒီ တရုတ်ဆရာဝန်လေးနှင့် မာသာကြီးတို့က ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံ တစ်ခုလုံး လိုက်ပြတယ်။ သူတို့ ဆေးရုံ အတွက် ဂုဏ်လည်း ယူကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ပါလို့ ပြောပြထားမိလေတော့ သူတို့ခမျာ သူတို့ဆေးရုံ အကြောင်းကို စာအုပ် ထဲမှာ ထည့်ရေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ သူတို့ လူစုခမျာ အဲသလောက် ကိုပဲ ရိုးသားကြရှာတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူနာ ခုတင်တွေ ကြားအတိုင်းလျှောက်သွားကြတယ်။ တရုတ် ဆရာဝန်က လူနာ တစ်ယောက်စီရဲ့ ရောဂါ အကြောင်းကို ပြောပြသွားတယ်။ အင်မတန် သန့်ပြန့်တဲ့ ဆေးရုံ တစ်ခုပါပဲ။

‘သူ ပြောပြ သွားနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတော့ မီးရထားပေါ်မှာတုန်းက မာသာကြီး ပြောပြခဲ့တဲ့ ဥရောပတိုက် သား လူနာ အကြောင်းကို ကျွန်တော် မေ့နေတယ်။ မာသာကြီးက သူ ပြော ခဲ့တဲ့ လူနာဆီ ရောက်တော့မယ်လို့ လှမ်းပြီး သတိပေးတော့မှပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို သတိရလာတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူနာရဲ့ နောက်စေ့ကို မြင် နေရတယ်။ သူက မိန်းမတော့ကိုးဗျ။ မာသာကြီးက သူ့ကို စကားပြောရင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြောကြည့်ပါလို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မင်္ဂလာ နေခင်းပါလို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ လူနာက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး မင်္ဂလာ နေခင်းပါလို့ ပြန်နှုတ်ဆက် တယ်။ မာသာကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားဟာ မှန်တယ်ဗျ။ သူ့လေသံက တကယ့် ပညာတတ်တွေရဲ့ လေသံ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ သူ ပြောလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားရဲ့ လေသံကို အံ့သြဖို့

အချိန်မရတော့ဘူး။

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သူမျက်နှာကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေတာကိုးဗျ။ သူ့ မှတ်ဆိတ်မွေးရယ်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်းပြောင်းသွားတဲ့ သူ့ပုံပန်းရယ်က လွဲပြီး တခြား ဘာမှ အပြောင်းအလဲ ဖြစ် မသွားသေးတော့ လူချင်း မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ တခြားလူ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ အဲဒီလူနာဟာ ကွန်ဝေးဗျ။ ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေး အစစ်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေ မယ့် ရုတ်တရက်တော့ ချက်ချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး။ ခဏတော့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရသေးတယ်။ သူမှ ဟုတ်ရဲ့လား သေချာရဲ့လား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား စသည်ဖြင့်ပေါ့ ဗျာ။’

‘ကံအားလျော်စွာပဲ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က သူ့နာမည်ကို လွှတ်ခနဲ ခေါ် လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့် နာမည်ကိုလည်း ထုတ်ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပေမယ့် မှတ်မိတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ လူမမှားဘူး ဆိုတာ သေချာနေပြီ။ သူမျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းလေး တွေဟာ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ မျက်လုံးတွေကလည်း ဟိုတုန်းက အရောင် အတိုင်းပဲ။ လုံးဝ ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ အောက်စဖို့ ကော လိပ်မှာ နေတုန်းက အတိုင်းပဲ။’

‘ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အားကစား အလံ အရောင်က အပြာနု၊ အောက်စဖို့ ကောလိပ်ရဲ့ အရောင်က အပြာရင့်လေဗျာ။ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်က အလံ အရောင်နှင့် တထေရာတည်းပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ မကြာ မကြာ ပြောခဲ့ ကြဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို အသာထားလိုက်ဦးဗျာ။ သူမျက်နှာဟာ တစ်ကြိမ် မြင်ဖူးရင် တစ်သက်လုံး မှတ်မိနိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။ ကျွန်တော့် ဘက်ကတော့ အခိုင်အမာကို ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေး အစစ်။ တရုတ် ဆရာဝန်နှင့် မာသာကြီးတို့ကတော့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေကြ တာပေါ့။’

‘ကျွန်တော်က ဒီလူကို ကျွန်တော် သိတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ် တစ် ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးပါ။ တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ သူ့အတိတ်ဘဝကို လုံးဝ မေ့သွားလို့ ဖြစ်ရ မယ်လို့ ပြောပြတယ်။ သူတို့ကလည်း ဟုတ်မှာပဲလို့ တအံ့တဩနှင့် ပြန်ပြော ကြတယ်။ သူကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး ဆွေးနွေး ဝေဖန်မိကြတယ်။ အခုလို အကြီးအကျယ် ဖျားပြီး ချုံကင်းကို သူ ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နည်းအမျိုးမျိုး ချပြီး စဉ်းစားကြတယ်။ လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရ ဘူး။’

‘အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ သီတင်းနှစ်ပတ် နေခဲ့တယ်။ သူ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရလာအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် နေခဲ့တာ ဆိုပါတော့။ ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော် မအောင်မြင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ရှိနေခိုက်မှာပဲ လူကတော့ ပြန်ပြီး

ထုထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း တရင်းတနှီး စကားပြောရတယ်။

‘ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ပြောပြ တယ်။ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာလည်း ပြောပြတယ်။ သူက ဘာမှ ပြန် မပြောဘူး။ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ။ သူ ကြည့် ရတာ စိတ်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် နေတာ ထိုင် တာကတော့ ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ ကျွန်တော်နှင့် နေရတာကိုလည်း သဘောကျတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူပြန်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ ပြန်ဖို့ ပြောတော့လည်း ကောင်းသားပဲလို့ ဖြေတယ်။

‘ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဖို့ စီစဉ်ရတယ်။ ဟန်ကောမှာ ရှိနေတဲ့ ကောင်စစ်ဝန် ရုံးခွဲက မိတ်ဆွေ တစ်ဦးကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီး နိုင်ငံကူး လက်မှတ် လုပ်ရတယ်။ သူ့ကိုလည်း နှုတ်လုံဖို့ ပိတ်ခံရတယ်။ တကယ်တော့ ကွန်ဝေးရဲ့ အကျိုးအတွက် လူသိရှင်ကြား မဖြစ်အောင် အုပ်အုပ်ထိန်းထိန်း လုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် သတင်းစာတွေ ထဲမှာ မပါအောင် ကြိုးစားဖို့ လိုမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာတွေကတော့ သတင်းထူး သတင်း ကောင်း တစ်ပုဒ် လက်လွှတ်သွားရတာပေါ့ဗျာ။

‘နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်က ချောချောမောမောပဲ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယန်စီမြစ်အတိုင်း စုန်ပြီး နန်ကင်းကို သွား တယ်။ နန်ကင်းကနေပြီး ရှန်ဟိုင်းကို မီးရထား စီးတယ်။ ရှန်ဟိုင်း ရောက်တဲ့ နေ့မှာပဲ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ထွက်မယ့် ဂျပန် သင်္ဘော တစ်စင်း တွေတာနှင့် ညတွင်းချင်း တက်သုတ်ရိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတယ် ။

‘အင်း ဒီအတိုင်း ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျား သူ့အတွက် အများကြီးကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

‘လူတစ်ယောက် အတွက် ဒီလောက်အထိတော့ လုပ်ပေးဖို့ မလိုဘူး လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ’ ဟု သူက ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဒီလူကျတော့ မနေနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းမပြတ်ဘူးဗျာ။ သူ့အတွက်သာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော့်လိုပဲ စေတနာ အပြည့် အဝနှင့် လုပ်ပေးချင်ကြမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’ . ‘မှန်ပါတယ်ဗျာ— ဟု ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ထောက်ခံမိသည်။ ‘သူ့မှာ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ ပီယသိဒ္ဓိ တစ်မျိုး ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ သူ့ကို မြင် လိုက်ရင် မခင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စိတ်ကူးနှင့်မှန်းပြီး သူ့မျက်နှာကို မြင်ကြည့်ရင်တောင်မှ စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးလာတယ်’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက မသိခဲ့တာ နာတာပဲ။ အံ့ဩလောက်အောင်ကို ထူးချွန် ထက်မြက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်

ယောက်ပေါ်ဗျာ၊ သူ တော်တာကို ပေါ်လွင်အောင် ပြောနိုင်မယ့် စကားလုံး တောင် ရှာလို့ မရနိုင်ဘူး၊ စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာတော့ လူတွေက သူ့ ကို တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပုံစံ ပြောင်းသွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။’

‘သူလို အဘက်ဘက်မှာ ပါရမီ ထူးသလို တော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟာ သူ လက်ရှိ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်သင့်တယ်လို့ စိတ်ထဲက ဖြစ်မိတယ်၊ အစိုးရ ဝန်ထမ်း လုပ် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်ဖို့ နယ် လည်း ကျဉ်းသွားတယ်၊ အခါအခွင့်လည်း နည်းသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။’

‘ကွန်ဝေးဟာ အမှန်တော့ သူ ရောက်နေတဲ့ အခြေအနေထက် ကြီး ကျယ် မြင့်မားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ တထစ်ချ တွက်တယ်၊ သူ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ပါ သိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အခုနက ပြောနေတဲ့ စကားဟာ ချဲ့ကားပြီး ပြောနေတဲ့ စကား မဟုတ် ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလယ်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ကြတော့ သူ့စိတ် ဟာ မူလစိတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့ အတိတ်ဘဝဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ၊ အဲသလို အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတာတောင်မှ အလွန် ထူးဆန်း အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုဟာ သူ့မှာ အပြည့်အဝ ရှိနေတုန်းပဲ’

ရသားဖို့ဒ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ ကွန်ဝေး၏ ရပ်လွှာ ကို သူ စိတ်အာရုံနှင့် ပြန်၍ ဖမ်းယူနေဟန် ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ အလျင်က ရှိခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေဘဝကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်က ကွန်ဝေး အဖြစ်နှင့် သိခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိထားသလောက် တစ်လုံးမကျန် ပြောပြတယ်၊ သူကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှ မှတ်မိတဲ့ လက္ခဏာတော့ မရှိဘူး၊ ချုံကင်း ဆေးရုံပေါ်ရောက်ချိန်က စပြီး နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကိုတော့လည်း သူ မှတ်မိတယ်ဗျ။ ရ ခင်ဗျား အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ သူ အလျင်က တတ်ထားတဲ့ ဘာသာစကားတွေကျ တော့ သူ လုံးဝ မမေ့တဲ့ အချက်ပဲ၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ သူ့အနေနှင့် ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာ စကားကို ပြောတတ်နေတဲ့ အတွက် သူဟာ အိန္ဒိယ နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရလိမ့်မယ် လို့ သိနေတယ်တဲ့။

‘ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော ယိုကိုဟားမားမြို့ ရောက်တော့ ခရီးသည် တချို့ တက်တယ်၊ အဲဒီ အုပ်စုထဲမှာ ဆိပ်ကင်း ဆိုတဲ့ စန္ဒရား ဆရာ တစ်ယောက် ပါလာတယ်၊ သူက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အတွင်းမှာ လှည့်ပြီး ဖြေဖျော်ဖို့အတွက် ခရီးထွက်လာတဲ့လူဗျ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ ညစာ စားပွဲမှာ

လာထိုင်တော့ ကွန်ဝေးနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဂျာမန်လိုပဲ ပြောကြတယ်။ အတိတ်ကို မေ့နေတာက လွဲပြီး တခြား အပြုအမူ နှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုတွေမှာ ကျတော့လည်း ကွန်ဝေးဟာ အမှား လုံးဝ မရှိဘူး။

‘ကျွန်တော်တို့ သဘော ဂျပန် နိုင်ငံက ထွက်လာပြီး ရက်အနည်းငယ် ကြာတော့ ခရီးသည်တွေကို ဆိပ်ကင်းက စန္ဒရားတီးပြီး ဖြေဖျော်တယ်။ ကွန် ဝေးနှင့် ကျွန်တော်လည်း ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ပြီး နားထောင်ကြတယ်။ သူ စန္ဒရား လက်သံကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး။ အင်မတန်မှ ကောင်းပါ တယ်။ ကမ္ဘာကျော် ဂျာမန် တေးဂီတ ပညာရှင် စန္ဒရား ဆရာကြီး ဘရာ ဟမ်းစ်နှင့် အီတလီ တေးဂီတ ပညာရှင်ကြီး စကားလက်တီတို့ရဲ့ တေးသီချင်းတွေနှင့် ပိုလန် တေးဂီတ ပညာရှင် စန္ဒရားဆရာကြီး ရှိပင်ရဲ့ တေးသီချင်း အများအပြားကို တီးသွားတယ်။

‘စန္ဒရားတီးသံ နားထောင်နေရင်းကပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် လှမ်း အကဲခတ်မိတယ်။ သူ စန္ဒရား တီးသံထဲမှာ စိတ်ဝင်စားရဲ့လား ဆိုတာ သိချင်လို့ အကဲခတ်တာပါ။ ကြည့်ရတာကတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ သူ အတိတ်ဘဝက စန္ဒရား တီးခဲ့ဖူးတာကိုလည်း သတိရတဲ့ပုံ ပေါ်တယ်။’

‘သတ်မှတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ပြီးသွားတော့ ပရိသတ်က ထပ်တလဲလဲပွဲတောင်းနေကြတာနှင့် ဆိပ်ကင်းခမျာ လိုက်လျောနေရပြန်တယ်။ သူ လက်သံ ကို အရူးအမူး ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်စုကတော့ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေ တာပဲ။ နောက်တစ်ကျော့ တီးတော့လည်း ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတတွေကိုပဲ အများ ဆုံး တီးသွားတာပဲ။ ဒါကတော့ သူ အနှစ်သက်ဆုံး ထားပြီး လေ့လာထားတဲ့ ဂီတဆိုတော့ ဒါကိုပဲ အလေးအနက် ထားပြီး တီးမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ စန္ဒရားနားက ထပြီး သူ့ အခန်းဆီကို ပြန်သွားတယ်။ သူ့ပရိသတ်ကတော့ သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တုန်းပေါ့။

‘အဲဒီတုန်းမှာပဲ အလွန်အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကွန်ဝေးဟာ စန္ဒရားရဲ့မှာ ဖြတ်ခန့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်သံစမ်းတဲ့ သဘောနှင့် ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြူးမြူး တေးတစ်ပုဒ်ကို တီးလိုက်တယ်။ သူ့အခန်းဆီကို အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေတဲ့ ဆိပ်ရဲ့ ခေါင်းဟာ ချက်ချင်းပဲ နောက် ကို လှည့်လာပြီး အဲဒါ ဘာသီချင်းလဲလို့ လှမ်းမေးတယ်။ ကွန်ဝေးဟာ ငြိမ်နေ တယ်။ အကြာကြီးပဲ။ ပြီးတော့မှ သူလည်း မသိဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဆိပ် ကင်းကလည်း ဒါကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပါလားလို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ သူ မျက်နှာကလည်း တိုးပြီး အံ့သြလာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေတယ်။ ကွန်ဝေးကတော့ ဘာသီချင်းလဲ ဆိုတာ သတိရအောင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြိုး စားပြီး စဉ်းစားနေတဲ့ ဟန်မျိုးပဲ။

‘နောက်ဆုံးကျတော့ သူက ပြောတယ်။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ တစ်ခုပါ တဲ့။ ဆိပ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ ပြန်ငြင်းတယ်။ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကျွန် တော်ကတော့ သူ ဒီလို ဖြေတာကို လုံးဝ မအံ့သြပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကွန် ပေးတဲ့ အဖြေဟာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ထားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကွန်ဝေးကတော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရဘူး၊ စိတ် ဆိုးချင်တဲ့ အရိပ်အငွေ့ တောင် ပြတယ်။

‘ဆိပ်ကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား၊ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ မှန်သမျှကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ စောစောက ခင်ဗျား တီးသွားတဲ့ တေးဂီတကို ရှိပင် ဘယ်တုန်းကမှ မရေးခဲ့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ရဲရဲပုံပုံ ပြောရဲပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တေးသွားသံစဉ်နှင့် ဟန်ကတော့ သူ့ရဲ့ သံစဉ် နှင့် ဟန်ပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ ရေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်စာအုပ် ထဲမှာ ပါတယ် ဆိုတာ အတိအကျ ညွှန်ပြစေချင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီစကား ကြားတော့ ကွန်ဝေးက ပြန်ဖြေတယ်၊ အိုး ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ် မိပြီ၊ ဒီဟာကို လုံးဝ ပုံမနှိပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ရှိပင်ရဲ့ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လို့ ရလာတာ၊ ဟောဒီမှာ နားထောင်၊ ပုံမနှိပ်ရသေးတဲ့ နောက်တစ်ပုဒ် ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါလည်း သူ့ဆီကပဲ တတ်ခဲ့တာတဲ့’

ရသားဖို့ဒ်က ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အကဲခတ် ရင်း သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ။

‘ခင်ဗျား ဂီတသမား တစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ တကယ်လို့ မဟုတ်လည်း နောက်ထပ် ကွန် တီးပြတဲ့ ဂီတသံကို နားထောင်နေတဲ့ ဆိပ်တစ်ယောက် ဘာကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် အံ့သြ သွားရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အဖို့တော့ မဝေးကွာလှသေးတဲ့ ကွန်ဝေးရဲ့ အတိတ် ဘဝဟာ လျှို့ဝှက် နက်နဲမှု တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်လို့ တွက်လို့ရတယ်။ လွတ်နေတဲ့ သဲလွန်စလေး တစ်စကို ပထမဆုံး လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ရလိုက် တာပဲ။’

—ဆိပ်ကတော့ ဂီတသမား ဆိုတော့ တေးဂီတ ပြဿနာထဲမှာပဲ နှစ် ဝင်နေတယ်၊ ဒီပြဿနာကလည်း သူ့အဖို့ အလွန် မလွယ်တဲ့ ပြဿနာကိုးဗျ။ စဉ်းစားရတာလည်း ခက်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားလည်း အခု ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့မယ့် စကားကို ကြားရင် ချက်ချင်း သဘောပေါက်မှာပါ၊ သူ့မှာ စဉ်းစား ရ ခက်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ရှိပင် သေတာက ၁၈၄၉ ခုနှစ်ဗျ’

‘ဒီအဖြစ်ဟာ အင်မတန် တွေးရခက်ပြီး အင်မတန်မှ နားလည်ရခက် တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ယုံကြည်ဖို့ ကျတော့ကော မခက်ဘူးလား၊ ဒါ ပေမယ့် အဲသလို ဖြစ်တဲ့ အချိန်က အနည်းဆုံး မျက်မြင်သက်သေ တစ်ဒါဇင် လောက် ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ တစ်ဒါဇင်ထဲမှာ အထိုက်အလျောက် လူသိများပြီး ထင်ရှားနေတဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်တောင် ပါသေးတယ်၊ သမိုင်း ဖြစ်စဉ်တွေရဲ့ နှစ်ကာလနှင့် တွက်လိုက်မယ် ဆိုရင် ကွန်ဝေးရဲ့ အဖြေဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။’

‘ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက သူ တီးပြနေတဲ့ သီချင်း ဂီတ သံစဉ်က လက်တွေ့ ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ကွန်ဝေး ပြောပြတဲ့ စကားဟာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူ တီးပြနေတာက ဘာလဲ။ ဆိပ်ကတော့ ဒီ တေးဂီတ နှစ်ပုဒ်စလုံး ကိုသာ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်မယ် ဆိုရင် ခြောက်လ အတွင်းမှာ ထင်ရှား ကျော် ကြားလာမှာပဲတဲ့။ တေးဂီတသမားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်သွားမှာလည်းသေချာတယ်တဲ့။’

‘ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ ဒီပြဿနာကို အတော်ကလေး အလေးအနက် ထားပြီး ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖြေ မထွက်ဘူး။ ဘာမှလည်း မည်မည်ရရ ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး။ ကွန်ဝေးကလည်း သူ ပထမ ပြောတဲ့ အချက် ပေါ်မှာပဲ အခိုင်အမာ ရပ်နေတယ်။ သူ ကို ကြည့်ရတာလည်း ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်တဲ့ လက္ခဏာ ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို လူစု လူဝေးနားမှာ မနေစေချင်တော့ဘူး။ သူ့အိပ်ရာဆီကဲ့ပဲ ပြန်ပို့ပေးချင်တယ်။’

‘နောက်ဆုံး ထွက်တဲ့ အဖြေကတော့ ကွန်ဝေး တီးပြတဲ့ တေးနှစ်ပုဒ် စလုံးကို ဓာတ်ပြား သွင်းထားဖို့ပဲ။ ဆိပ်က သူ အမေရိက ရောက်တာနှင့် တစ် ပြိုင်နက် ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ ကိစ္စ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကွန်ဝေးကလည်း ဒီ တေးနှစ်ပုဒ်ကို မိုက်ကရိုဖုန်း ရှေ့မှာ တီးပြပါမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အခြေအနေကို ရှုထောင့်တိုင်းက ကြည့် ပြီး စိတ်ထဲက သနားနေမိတယ်။ သူ့အနေနှင့် ပေးလိုက်တဲ့ ကတိအတိုင်း လည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ထဲက သိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်’

ရသားဖို့ဒ်သည် လက်မှ နာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စီးရမည့် ရထားမှာ အချိန်များစွာ လိုသေးသဖြင့် သူ ပြောပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဖို့ ကျွန်တော့်အား မေတ္တာရပ်ခံသည်။

‘အဲဒီ အဖြစ် ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူဟာ သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန် ပြီး သတိရလာတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာထဲ လည်း ရောက်ရော အိပ်မပျော်ဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် လှဲနေတုန်းမှာပဲ ကွန်ဝေး ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဒီကိစ္စကို ပြောတယ်။ သူ့မျက်နှာထား ကတော့ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ သူ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းပုံက လည်း တစ်မျိုးဗျ။ အလွန် နက်နဲတဲ့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုမျိုး။ ကိုယ်ရေး ကိုယ် တာ အတွက် ဝမ်းနည်းတဲ့ သဘော မဟုတ်ဘူး။ မမြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ အရာ တစ်ခု သို့မဟုတ် မိမိနှင့် အလွန် အလွမ်းကွာနေတဲ့ အရာတစ်ခု အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ထိခိုက်မှုမျိုးဗျ။’

‘ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ ခင်ဗျား နားမှ လည်ပါ့မလား မပြောတတ်ပါဘူး။ သူက ပြောတယ်။ ဆိပ်ကင်း စန္ဒရား တီးနေတုန်းမှာ သူ့ အတိတ်ဘဝ ကို သူ သတိရလာတာတဲ့။ ပထမတော့ မရေမရာနှင့် ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပေါ့လေ။ နောက်တော့ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြန်ပြီး သတိရလာတဲ့ သဘောပေါ့။ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး တွေးနေတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျွန် တော်ကလည်း သူ့ကို ဘာမှ မမေးဘူး မပြောဘူး။ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နှင့်

အေးအေးဆေးဆေး တွေးနိုင်အောင် လွတ်ပေးထားတယ်။ သူ့ အကြောင်း သူ့ဘာသာသူ ပြောတာကို နားထောင်ရတာ ပိုကောင်းမယ် မဟုတ်လားဗျာ။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အခုလို သူ့ အတိတ်ဘဝကို သတိရလာတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တဆက်တည်းပဲ အခုလို အတိတ်ဘဝ ပြန်ပြီး သတိရလာတာကို သူ့ မလိုလားရင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော့် စကား ကြားတော့ သူက မော့ကြည့်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ တော်တော် တွေးတတ်တဲ့ လူပဲလို့ ပြန်ပြော တယ်။’

‘ခဏနေတော့ ကျွန်တော်က အဝတ်အစား ထလဲတယ်။ သူ့ကိုလည်း လဲခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ပြီး လမ်းလျှောက် ကြတယ်။ ညကလည်း အင်မတန်မှ ကြည်လင် သာယာတဲ့ ညဗျ။ ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံး ကြယ်တွေနှင့် လင်းလက်နေတယ်။ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း ရှိ တယ်။ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အရောင်ကလည်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ နို့နှစ်ရောင် ပေါက်နေ တယ်။ သဘော စက်သံက လွဲပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့ အလွန် အေးချမ်း ငြိမ်ဆိတ်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ လမ်းလျှောက် နေရသလိုပဲ။’

‘ကျွန်တော်ကလည်း ပထမတော့ ဘာမှ မေးလား မြန်းလား မလုပ်ဘူး။ သူ ပြောသမျှကို အသာပဲ နားထောင်နေတယ်။ အရုဏ် တက်ခါနီးလောက်ကျတော့ သူဟာ သူ့အကြောင်းကို စပြောလာတယ်။ သူ့ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ မနက် မိုးလင်းလို့ နေတောင် အတော် မြင့်နေပြီ။ ဇာတ်လမ်း ဆုံး သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တာနှင့် အားလုံး ပြီးသွားပြီလို့ မယူဆလိုက်နှင့်ဦး။ နောက် နှစ်ဆယ့်လေး နာရီ အတွင်းမှာ သူ့အဖြစ်ကို ဆက်ပြောသေးတယ်။ စောစောက မပြောမိဘဲ ကျန်နေတဲ့ အကွက်တွေကို ထပ်ဖြည့်ပြောတယ်။ သူ့ အနေနှင့် အတော်ကို စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်နေရှာတယ်။ အိပ်လည်း မအိပ် နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အချိန်ရှိသမျှ စကားပဲပြောနေကြတယ်။ ။’

‘နောက်တစ်နေ့ည သန်းခေါင်လောက်မှာ သဘောဟာ ဟိုနီလူလူ ကျွန်းကို ဆိုက်တော့မယ်။ အဲဒီနေ့ ညနေခင်းမှာ သူနှင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်ကြတယ်။ သူ ကျွန်တော့် အခန်းက ည ဆယ်နာရီထိုးလောက်ကျတော့ ပြန်သွားတယ်။ အဲဒါ နောက်ဆုံးပဲ။ နောက် ထပ် သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့ဘူး။’

ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံတွင် တစ်ချိန်သော အခါက အင်္ဂလန်မှ အိုင်ယာ လန်သို့ သွားသည့် စာပို့သင်္ဘောပေါ်မှ လူတစ်ယောက် အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ဖြင့် ရေထဲ ခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။

‘ဒါဆိုရင် သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ...’

ရသားဖို့ဒ်က ရယ်သည်။ ။

‘အိုဗျာ၊ ခင်ဗျား တွေးသလို မဖြစ်ပါဘူး။ သူဟာ အဲသလို လူစားမျိုး မှ

မဟုတ်တာ။ သူ ကျွန်တော့်အတွက် စာလေး တစ်စောင် ရေးထားခဲ့တယ်။ ကမ်းပေါ်တက်ဖို့က အလွန် လွယ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့နောက်က ခြေရာခံပြီး လိုက်ရင် တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်ပုံ ရတယ်။ တကယ်တော့လည်း သူ ထင်တာ မဆိုးဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း လူစုပြီး လိုက်ရှာသေးတာပဲ။ နောက် ပိုင်း ကျွန်တော် သိရတာက ဖီဂျီကျွန်းကို သွားတဲ့ ငှက်ပျောသီးတင် သင်္ဘော တစ်စီးက သင်္ဘောသားတွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရပြီး ပါသွားတယ်တဲ့’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိရတာလဲ—

‘ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ နောက်သုံးလ ကြာတော့ ဘန်ကောက်က နေပြီး သူ ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင် ရေးတယ်။ စာနှင့်အတူ ကျွန်တော်က သူ့ အတွက် အကုန်ကျခံထားတဲ့ ခရီးစရိတ်ငွေ အတွက် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင် ပါလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းနှင့် သူ ကျန်းမာကြောင်း ရေးထားတယ်။ သူ အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသကို ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်းလည်း ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ အဲဒါပဲ’

‘အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသ ဆိုတာက သူ ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကတော့ အတော်ကြီးကို စဉ်းစားရကျပ်တယ်။ ဘန် ကောက်မြို့ရဲ့ အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသ ဆိုတော့ တွေးစရာ ဒေသက အများကြီးပဲ။ အကွက်ချပြီး စဉ်းစားလိုက်မယ် ဆိုရင် ဂျာမနီနိုင်ငံက ဘာလင် မြို့တောင် ထည့်တွက်နိုင်တာပဲ’

ရုသားဖို့ဒ်သည် ကျွန်တော့် ဖန်ခွက်နှင့် သူ့ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ထပ်ဖြည့်သည်။ အခုပုံ ဆိုလျှင်တော့ ကွန်ဝေး၏ ဇာတ်လမ်းသည် ထူးဆန်း

သာ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့မဟုတ် အလွန် ထူးဆန်းသော ဂုတ်လမ်း ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားလေပြီ။ ဤ နှစ်ခုတွင် ဘယ်သင်းက အမှန် ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ပါ။ ကွန်ဝေး၏ တေးဂီတနှင့် ပတ် ပက်သော အပိုင်းသည် အလွန် ပဟေဠိ ဆန်သော အပိုင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ပညာ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တရုတ် သာသနာပြု ဆေးရုံသို့ ကွန်ဝေး ရောက် သည့် အပိုင်းလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်၏ ဆင်ခြင် ဝေဖန်ချက်ကို ရုသားဖို့ဒ်အား ပြောပြမိသည့် ခခါ သူက နှစ်ပိုင်းစလုံးသည် တူညီနေသည့် တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာ၏ မပိုင်းများ ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ဖြေပါသည်။

‘ကဲဗျာ ဒီလိုဆိုရင် သူ ချုံကင်းကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့သလဲ’

ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဟိုညက သင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ၃ ပြောပြသွားပြီးပြီလို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားမိတယ်။ ဟုတ်သလား’

‘အဲဒီ အပိုင်းကိုလည်း သူ ပြောပြသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အခုချိန်အထိ မရှင်းသေးဘူး၊ ရှုပ်တုန်းပဲ။ သူ ပထမဆုံး ဖွင့်ဟ ဝန်ခံသွားတဲ့ မပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်အပိုင်းကို ပက်ပြောဖို့တောင် ဝန်လေးသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းကလည်း အရှည်ကြီးဗျ၊ င်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောဖို့က အတော် မလွယ်တာ။ င်ဗျားမှာကလည်း မီးရထား အချိန်မီအောင် သွားရမယ့် တာဝန်က ရှိသေး ပယ်။ ပိုပြီး ကောင်းမယ့် နည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်။ ကွန် ပရဲ့ ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ဆီက အစ အဆုံး တစ်လုံးမကျန် သိခဲ့ ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အပြန်ပြန် အလွန်လွန် မစဉ်းစားဘဲ နေနိုင်ဘူး။ စေ့စေ့စပ်စပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဲသလို စဉ်းစားလေလေ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်လေလေ ဖြစ်လာတယ်။

‘ဒါနှင့်ပဲ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက သူနှင့် ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေကို ပန်တော် မှတ်တမ်းသဘော ချ ရေး ကြည့်တယ်။ ဒါမှလည်း အသေးစိတ် ချက်အလက်တွေကို မေ့မသွားမှာ၊ နောက်ပိုင်း ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ချို့ အပိုင်းတွေဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးတယ်။ ဖတ်ရင်း စိတ်လည်း လှုပ်ရှားရတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ အတိုကောက် ရေးထားတဲ့ မှတ်စုတွေကို ပေါင်းပြီး သူ ပြောပြခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကို ရှင်းသွားအောင် ပြန်ရေးတယ်။ အဲသလို ပြန်ရေးထားတယ် ဆိုလို့များ အချက်အလက်တွေကို ပြင်ပစ်တယ် မထင်နှင့်။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပိုဆာဒါးတွေ ထပ်ဖြည့်ထားတယ် လို့လည်း မထင်နှင့်။ ကျွန်တော် လုံးဝ မလုပ်ဘူး။ သူ ပြောပြသွားတဲ့ အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ရေးထားတာ၊ ကွန်ဝေးဟာ စကားပြော အလွန် ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် ဆက်စပ်ပြီး အပိုအလို မရှိအောင် ပြောပြသွားနိုင်တဲ့ ပါရမီလည်း ရှိတယ်’ ။

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး သံမဏိ ဗီရို တစ်လုံး ထဲမှ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော စာအုပ် တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလာသည်။

‘ကဲ ရော၊ ဒီစာမူကို ယူသွား ဖတ်ကြည့်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်’

‘ဒီစာကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်က မယုံမကြည် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေပုံရတယ်’

‘အို ဒါကတော့ အတိအကျ ပြောဖို့ ခက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့များ ခင်ဗျားက ယုံကြည်တယ် ဆိုရင်တော့ ဟို ရှေး ရောမခေတ်က ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ယုံကြည် လက်ခံပြီး ကူးပြောင်းလာတဲ့ ရောမလူမျိုး တာတူလီယန်လို ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာ ကာကွယ်ဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့။

ဒီအချက်ဟာ သေချာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီအချက်ဟာ မဖြစ်နိုင် လို့ ဆိုတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား သတိရတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် အကြောင်း ပြချက်ဟာ သိပ်တော့ ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူးနော်။ တစ်ခုတော့ မှာပါရစေ၊ အဖြစ်အပျက် အားလုံး အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်မြင် ယူဆတယ် ဆို တာတော့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ’

သူ ပေးသော စာမူကို ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သည်။ ဩစတင် အမြန် မီးရထားပေါ် ရောက်ခါမှပင် စာမူကို အစ အဆုံး ဖတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလန် ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စာမူကို ရသားဖို့ဒီထံ ပြန်ပို့မည်ဟု စိတ်ကူးရခဲ့၏။ ထိုစာမူနှင့် အတူ ကျွန်တော် ထင်မြင် ယူဆချက်များကို ဖော် ပြသော စာရှည်ကြီး တစ်စောင်ကိုပါ ပူးတွဲ၍ ပို့လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ သည်။ သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်သော အကြောင်းများကြောင့် ကြန့်ကြာမှုများရှိခဲ့ရ၏။

ထိုစာမူကို ပြန်၍ မပို့မီမှာပင် ရသားဖို့ဒီထံမှ စာတိုလေး တစ်စောင်ရောက်လာသည်။ သူ အလည်အပတ် ခရီး ထွက်ဦးမည် ဖြစ်၍ လ အနည်း ငယ်မျှတော့ နေရပ် လိပ်စာ အတိအကျ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ရေးထား သည်။ သူ့စာက သူ ကက်ရှုမီးသို့ သွားမည်ဟု ဆိုထား၏။ ပြီးတော့ ထိုမှ တစ်ဆင့် အရှေ့ဖျား ဒေသသို့ ခရီးဆက်မည်ဟု ဆိုထားလေသည်။ ကျွန်တော် အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။

...

မေလ တတိယပတ် အတွင်းတွင် ဘတ်စကူး ဒေသ၏ အခြေအနေသည် များစွာ ဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ မေလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ပက်ရှဝါရို လေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်များသည် နယ်မြေအတွင်းမှ လူဖြူများကို ဘေးကင်းရာသို့ ပို့ပေး ရန် အတွက် ဓာတ်စကူးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွှေ့ပြောင်း ပေးရမည့် လူ အရေအတွက်မှာ ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိရာ အများစုကို စစ်သားတင် လေယာဉ် ငယ်များဖြင့် တင်၍ တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သယ်ယူသွားခဲ့သည်။ ဤလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကြုံရာ ရရာ လေယာဉ်များကို အသုံးပြုခဲ့ကြ ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤလေယာဉ်များထဲတွင် ချန်ဒပူ ပြည်နယ် မဟာရာဂျာ စော်ဘွားထံ မှ ငှားရမ်း ရရှိသော လူစီး လေယာဉ်ငယ် တစ်စီး ပါရှိခဲ့၏။ ထိုလေယာဉ် ငယ်ပေါ်သို့ ထိုနေ့ နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် ခရီးသည် လေးဦး တက်ခဲ့သည်။ ယင်း ခရီးသည် လေးဦးမှာ အရှေ့ဖျားဒေသ သာသနာပြုများ အဖွဲ့မှ မစ္စ ရော ဘတ် ဘရင့်ခဲလိုး၊ အမေရိကန် အမျိုးသား ဟင်နရီ ဒီ ဘားနတ်၊ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန် ဟက် ကွန်ဝေးနှင့် လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန် ဗိုလ်ကြီး ချားလ် မာလင်ဆန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤအမည် အားလုံးသည် နောက် ပိုင်း တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံထုတ် သတင်းစာများနှင့် ဗြိတိသျှ သတင်းစာများ၌ ပါရှိခဲ့လေ သည်။

ကို ကွန်ဝေး၏ အသက်မှာ သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်၍ အလုပ်ဖြင့် သူ ဘတ်စကူးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။ တကယ်တော့ ဤအလုပ်မှာ သူ နှစ်သက်လွန်း၍ လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတတ်သာ၍ ဝင်လုပ်ခဲ့သည့် သဘောဖြစ်သည်။ အခုတော့လည်း သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းသည် ဤအလုပ်နှင့်ပင် အဆုံးသတ်သွား ပြီဟု ဆိုရတော့မလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

နောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှ အတွင်း သို့မဟုတ် ခွင့်ဖြင့် လအနည်းငယ်မျှ အင်္ဂလန်၌ နားနားနေနေ နေပြီးနောက် သူ့ကို တစ်နေရာရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးမည့် အခြေအနေ ရှိသည်။ ထိုတစ်နေရာသည် တိုကျို သို့မဟုတ် တီဟီရန် သို့မဟုတ် မနီလာ သို့မဟုတ် အာရေဘီးယား နိုင်ငံ၏ အရှေ့တောင် ပိုင်း ဒေသရှိ အိုမန်း နယ်အတွင်းမှ မတ်စကတ်မြို့ကလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဤဌာန၌ အလုပ် လုပ်နေကြသူများသည် သူတို့အား ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ သို့ အပို့ ခံရလိမ့်မည်ကို ဘယ်တော့မှ ကြိုတင်၍ သိခွင့်ရကြသည် မဟုတ်ပေ။

နိုင်ငံခြားရေးဌာန၏ ကောင်စစ်ဝန်များ လုပ်ငန်း၌ ကွန်ဝေး ဝင်ရောက် အမှုထမ်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ် ဟူသော လုပ်သက်သည် သူ့အတွက် အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းများကို ပါးပါးနပ်နပ် ဖြင့် ရယူနိုင်သော အချိန်ကာလ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးသည် အခွင့်ကောင်းများနှင့် ဝေးခဲ့ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဝေးခဲ့ရသဖြင့် သူ စိတ်ထိခိုက် ခြင်း

မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဘာကိုမှ ရကောင်းစေဟု သဘော မထားခဲ့သော ကွန်ဝေး သည် သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်မှု အပြည့် ရှိခဲ့သည်။ ။

ဝန်ထမ်း လောက အတွင်းရှိ အမြင့်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ဟူသော အရာများသည် သူ့လို လူစား အတွက် မဟုတ်ဟု သိနားလည်ထားခဲ့သော ကွန်ဝေးသည် သူ့လက်ရှိ အလုပ်နှင့်ပင် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်ခဲ့သည်။ စပျစ်သီး ကို မရနိုင်မှန်း သိခါမှ အချဉ်သီးတွေပါကွာဟု မှတ်ချက် ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် နှစ်သိမ့် ကျေနပ်ရသော ပုံပြင်ထဲက မြေခွေး ကျေနပ်ပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ့ နဂိုစိတ်ကိုက လက်ရှိ အလုပ်အပေါ်တွင် နှစ်သက် ဘောကျပြီး ကျေနပ် ရောင့်ရဲခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်နေရာတည်းတွင် ထိုင်၍ လုပ်နေရသော အလုပ်မျိုးကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပေ။ အပြောင်းအလဲကလေး များ ရှိပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသော အလုပ်မျိုးကိုသာ နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လက်ရှိ အလုပ်သည် သူ့စိတ်နှင့် အကိုက်ညီဆုံး အလုပ်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ထိုဆယ်နှစ်ကာလ သည် သူ့ဘဝ အတွက် အပြောင်းအလဲကလေးများ ရှိပြီး ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ စရာ ကောင်းသည့် ဆယ်နှစ်ဟု သူ သတ်မှတ်ထားခဲ့လေသည်။ ။

သူသည် အရပ် မြင့်မြင့်၊ အသား အရောင်က ညိုမောင်းမောင်း၊ အညို ရောင် ဆံပင်က ခပ်တိုတို၊ မျက်လုံးများက ပြာလဲ့လဲ့။ သူ့ အကြည့်သည် အလွန် တည်ငြိမ် လေးနက်သည်။ မရယ် မပြုံး နေသည့် အခါများတွင် သူ့မျက်နှာထားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို အလေးအနက် ထား၍ ဆင်ခြင် စားနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ မကြာခဏ မြင်ရ တွေ့ရခြင်းမျိုး မဟုတ်သော် ည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့မျက်နှာသည် လူငယ်လေး တစ်ယောက် သဖွယ် ပျို လန်းဆန်းနေတတ်သည်။ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်ကိုင်နေသည့် ခါများ သို့မဟုတ် အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်ထားသည့် အခါများ င် ကွန်ဝေး၏ ဘယ်ဘက် မျက်စိနားတွင် အကြောလေး တစ်ကြောသည် လာလေ့ ရှိသည်။ ။

ယခုလည်း သူသည် ဘတ်စကူးမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာရတော့မည်ဟု လိုက်ရသော အချိန်မှ စ၍ အလုပ်များခဲ့ရသည်။ နေ့ရောညပါ ပစ္စည်းများ ပံ့ပိုး ထည့်သွင်းခြင်း၊ စာရွက်စာတန်းများကို ပြန်လည် ဖတ်ရှုပြီး ဖျက်ဆီး ငဲ့သည်များကို ဖျက်ဆီးခြင်း စသည့် အလုပ်များဖြင့် မအားမလပ်အောင် လုပ်ရှုပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် ခါ ဘယ်ဘက် မျက်စိနားမှ ပေါ်နေကျ အကြောလေးသည် ထင်ရှား ပြတ် များစွာ ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။ ။ - ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လျက်ရှိသော ကွန်ဝေးသည် ခရီး ည် အများအပြားဖြင့် ကျပ်တောက်နေမည့် စစ်သားတင် လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ရဘဲ မဟာရာဂျာ၏ ဇိမ်ခံ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ရသည့် အတွက် များစွာ

သာလျက် ရှိသည်။ သူသည် လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကင်သို့ တက်သည့်နှင့် စံပြိုင်နက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုင်ခုံသို့ မှီလိုက်ပြီး ခြေပစ် လက်ပစ်

နားယူလိုက်၏။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အပင်ပန်းခံ၍ အလုပ် လုပ်လေ့ ရှိသော နံဝေးသည် ထိုကဲ့သို့ အနားယူတတ်သော အလေ့အထ ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဆမာကန်သို့ သွားရာလမ်း၏ ကြမ်းတမ်းသော ဒဏ်ကို ပြုံးမပျက် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော စိတ်ဓာတ် ရှိသော်လည်း လန်ဒန်မှ ပါရီသို့ ရသည့် အခါများတွင်မူ ရထားပဲ စီးစီး မော်တော်ပဲ စီးစီး စည်းစိမ်ရှိနေချင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ငွေကြေး ဆယ်ပေါင် အထိ အကုန်ခံ ၁ ဇိမ်နှင့် သွားနိုင်သော ပထမတန်းမှ စီးလေ့ရှိ၏။

လေယာဉ် တက်လာပြီးသည့်နောက် တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် အကြာ ၏ မာလင်ဆန်က လေယာဉ်မှူး မောင်းနေသည့် ခရီး လမ်းကြောင်းသည် နံဟု သူ ထင်ကြောင်း ကွန်ဝေးအား လှမ်းပြောသည်။

မာလင်ဆန်သည် ကွန်၏ ရှေ့မှ ကပ်လျက်ခုံတွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူသည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ပါးနှစ်ဖက်သည် ပန်းရောင်သန်းလျက် ရှိ၏။ သူသည် ဉာဏ်ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုကျတော့ နည်းသူ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိ ကျောင်းစာ အသိမျှသာ ရှိနေသေးသူ ဖြစ်၏။ အောင်မည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဌာန ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲ တစ်ခုတွင် ကျရှုံးသဖြင့် သူ့ခမာ ဘတ်စကူးသို့ အပို့ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးနှင့် ခြောက်လမျှ၍ အလုပ် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၍ ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို ခင်မင်လျက် ရှိ၏။

ကွန်ဝေးကတော့ ဆူညံလျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံ စက်သံကြောင့် စကားပြောချင်စိတ် မရှိဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် မျက်လုံး အစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လမ်းကြောင်းကိုပဲ လိုက်လိုက် ခရီးလမ်းကြောင်းကို အသိဆုံး လူမှာ လေယာဉ်မှူးသာလျှင် ဖြစ် သည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ် စက်သံက ချော၍ သိပ်သလို ဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်လှလှ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင်မူ မာလင်ဆန်က သူ့အား ထပ်မံ၍ အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်သည်။

‘ဒီမှာဗျ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို မောင်းလာတဲ့ လူဟာ ဖင်းနား မဟုတ်လား’

‘အေးလေ သူပေါ့၊ ဘာလဲ အခု သူ မဟုတ်လို့လား’

‘အခုပဲ သူ နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်၊ ဖင်းနား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ကျိန်ပြောရဲတယ်’

‘ကာထားတဲ့ မှန်ကို ဖောက်ပြီးမှ မြင်ရတာ ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူ ကူနှင့် ပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူး’

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဖင်းနား မျက်နှာကို ကောင်းကောင်း ခွဲခြားနိုင်

ပါတယ်ဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုလည်း တခြား တစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့။ ဖြစ်တော့ကော ဘာ ဆန်းတာ မှတ်လို့၊ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါပေမယ့်ဗျာ ဒီလေယာဉ်ပျံကို သူ မောင်းရမှာလို့ ဖင်းနား ကိုယ်တိုင် က ဂျွန်တော့ကို ပြောထားတာ’

‘မင့်ကို ပြောပြီးတဲ့ နောက်မှ သူ့ အထက်အရာရှိတွေက စိတ်ပြောင်း ပြီး သူ့ကို တခြား လေယာဉ် မောင်းခိုင်းချင် မောင်းခိုင်းမှာပေါ့’

‘ကဲ ဒီလိုဆို အခုလူက ဘယ်သူလဲဗျာ’

‘ငါ့ရဲ့ ချစ်သော မိတ်ဆွေလေးရယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ ယ်၊ လေတပ်မတော်က လေယာဉ်မှူးတိုင်းရဲ့ မျက်နှာကို ငါ မှတ်မိနေလိမ့် ဝီလို့များ မင်း ယူဆနေသလားဟင်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဂျွန်တော်ကတော့ လူအတော်များများရဲ့ မျက်နှာ ဥကို မှတ်မိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကိုတော့ ဂျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး’

‘မင်း မမြင်ဖူးတဲ့ အစုထဲက တစ်ဦး ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ’ ကွန်ဝေးက တစ် က်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။ ‘ငါတို့ ပက်ရှုဝါကို ရောက်သွားတဲ့ အခါ

တော့ မင်း သူ့ဆီသွားပြီး မိတ်ဖွဲ့ ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း မေးကြည့် ၊ ဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟာဗျာ ဒီနှုန်းအတိုင်းသာ မောင်းနေလို့ကတော့ ပက်ရှုဝါကို ဘယ် ညှဉ်းနှင့်မှ မြန်မြန် မရောက်ဘူး၊ လမ်းကြောင်းလည်း မှန်ပုံ မပေါ်ဘူးဗျာ၊ ပြီး ကုလည်း ဒီလောက် အမြင့်ကြီး မောင်းနေလို့ကတော့ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ကွန်ဝေးကတော့ လုံးဝ ပူပန် ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ချေ။ သူသည် လေယာဉ်ခရီးဖြင့် သွားလေ့သွားထ ရှိခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် အသေးအဖို့ကို အလေး နှက် ထား၍ မရမှန်း သိနေသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူ့အနေဖြင့် ပက်ရှုဝါတွင် ရေးတကြီး ဆောင်ရွက်စရာ ဘာအလုပ်မှ မရှိပေ။ ပက်ရှုဝါတွင် သူ တွေ့ သည့် မိတ်ဆွေလည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဤ လေ တာဉ်ခရီးသည် လေးနာရီပဲ ကြာကြာ ခြောက်နာရီပဲ ကြာကြာ သူ ဂရုစိုက် ရာ အကြောင်း မရှိပေ။

သူသည် အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦး မဟုတ်။ သူ့ကို လေယာဉ်ကွင်းမှ စာင့်၍ တလေးတစား တယုတယနှင့် ဆီးကြိုမည့်သူ မရှိ။ မိတ်ဆွေတွေက တော့ ရှိ၏။ သူ ရောက်သွားလျှင် တချို့က သူ့အား အရာရှိ ကလပ်သို့ ခေါ် သွားပြီး အရက်တိုက်ကြမည်။ ပျော်စရာကောင်းသည့် အလားအလာကလေး ဝစ်ခု

ဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ထိုပွဲမျိုးတွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲဖို့ အတွက် ည်သူကမှ တောင့်တောင့်တတ ရှိကြလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဤပွဲမျိုး၏ သာယာမှုကို သူ မြင်မိ ပည့်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့စိတ်က သိပ်ပြီး တမ်းတမ်းတတ မဖြစ်လှပေ။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် ဆယ်နှစ်အတွင်း သူ့ဘဝသည် အပြောင်းအလဲ များစွာနှင့်ကြုံခဲ့ရသဖြင့် တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့ခဲ့ရ၏။ သူသည် ဘတ်စကူး၊ ပီကင်း၊ မကာ အိုနှင့် အခြား သူ ရောက်ဖူးခဲ့သမျှ နေရာများကို ပြန်၍ သတိရနေသည်။ ဤ နေရာများသို့ သူသည် မကြာခဏ လှည့်လည် သွားလာခဲ့ရ၏။

သူနှင့် အလှမ်း အကွာဝေးဆုံးလို ဖြစ်သွားသော နေရာမှာ အောက်စ ဖို့ တက္ကသိုလ် ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသည့် နောက်တွင် သူသည် အောက် စဖို့ တက္ကသိုလ်၌ အရှေ့ပိုင်း နိုင်ငံများ သမိုင်း ဘာသာရပ် သင်ကြားပို့ချသည့် ဆရာအဖြစ် နှစ်နှစ်မျှ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

နေရောင်ဖြင့် လင်းလက်နေသည့် စာကြည့်တိုက်များ အတွင်း၌ ဖုန် မှုန်များ ရှူခဲ့ရသည့် အဖြစ်နှင့် အောက်စဖို့ လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွားလာ လှုပ် ရှားခဲ့ရသည်များကို ပြန်၍ မြင်ယောင်မိသည်။ ဤမြင်ကွင်းသည် သူ့အတွက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသေးသော်လည်း စိတ်ကို လှုပ်ရှားလာအောင်တော့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် ထိုနေရာ ထိုဒေသ၏ အစိတ် အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သည် ဟူသော ခံစားမှုကတော့ ခုအထိ ရှိဆဲပင် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဤအဖြစ် သည် သူ စီးလာသော လေယာဉ် နိမ့်ဆင်းလာနေကြောင်း အသိ ပေးလိုက် ခြင်းပေတည်း။ သူ့ရင်ထဲတွင် စောစောက အဓိပ္ပာယ် မရှိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေခဲ့သော မာလင်ဆန်အား အပြစ်တင်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ ရှေ့မှ မာလင်ဆန်သည် ရုတ်တရက် နိမ့်ဆင်းကျသွားသော လေယာဉ်၏ လှုပ် ရှားမှုကြောင့် တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းသည် လေယာဉ် ခေါင်မိုးနှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။ ။

သူ၏ ဘေးဘက်ရှိ ကပ်လျက်ထိုင်ခုံ၌ ငိုက်မျဉ်းလျက် ရှိသော အမေရိ ကန် လူမျိုး ဘားနတ်သည် လန့်နိုးလာသည်။ လေယာဉ် ပြတင်းမှ နေ၍ အပြင်ဘက် ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသော မာလင်ဆန်သည် ‘ဘုရား ဘုရား၊ ဟို မှာ ကြည့်ကြပါဦး’ ဟု အလန်တကြား ထအော်သည်။

ကွန်ဝေးသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ သူ မျှော်လင့်ထားသည့် မြင်ကွင်း မဟုတ်။ သူ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားသော အရာများမှာ အစီအရီ တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်တန်းများ တည်ရှိရာ တပ်မြို့များနှင့် လေယာဉ်ပျံများ ထားရာ အဆောက်အအုံကြီးများ ဖြစ်၏။ သို့ သော်လည်း လက်တွေ့ သူ မြင်တွေ့နေရသည့် အရာမှာ လူနေအိမ်ခြေ ဟူ၍ မရှိသော အညိုရောင် သန်းနေသည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ ၁ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံမှ လွှမ်းခြုံထားသော မြူနှင်းများနှင့် တောင်ခိုး ကင်ငွေ့များကြောင့်

ပြက်ပြက်ထင်ထင်ပင် မမြင်ရ။ ပြီး သူတို့ လေယာဉ်သည် လျင်မြန်စွာ အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလျက် ရှိသည်

ဆိုရသော်ငြားလည်း သာမန် ပျံသန်းနေကျ နှုန်းနှင့် တွက်မည် ဆိုပါက ခုအချိန်ထိ အမြင့်ဆုံး နေရာ၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အတွန်အလိပ်များ ဖြစ် ၁ လှိုင်းထသည်နယ် နိမ့်ချည် တစ်ခါ မြင့်ချည် တစ်လှည့် ဖြစ်နေသော တင်စွန်း တောင်ထွတ်ကြီးများနှင့် အတူ ကြိုးကြားကြိုးကြား တည်ရှိနေသော ကင်ကြား လွင်ပြင်များကိုပါ မြင်နေရ၏။ နယ်စပ်ဒေသ၌သာ တွေ့မြင်နိုင် ည့် ရှုခင်းများတည်း။ ။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ဤမျှလောက်သော အမြင့်မှနေ၍ ဤရှုခင်းမျိုးကို ခင်က တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။ သို့သော်လည်း ကြားဖူးနားဝ နယ်စပ်ဒေသမှ ရှုခင်းများ ဖြစ်ကြောင်း အတပ် သိနေသည်။ ဤနေရာ သည် မည်သည့် နည်းနှင့်မှ ပက်ဂျါမြို့၏ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရာများ မဖြစ်နိုင်။ ။

‘ငါ ဒီအပိုင်းမျိုးကို အလျင်က လုံးဝ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး—

ဟု သူက ရေရှေ့တည်သည်။ ထို့နောက် တခြားလူများ ကြားလျှင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကုန် ပုံကို စိုးသဖြင့် မာလင်ဆန်၏ နားတစ်ဖက်တွင် ပါးစပ်ကပ်ကာ နှစ်ကိုယ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟေ့ မင်းစောစောက ပြောတာ မှန်သလို ဖြစ် ပြီ၊ ကြည့်ရတာ ဒီငနဲ လမ်းမှားနေပုံပဲကွ’

လေယာဉ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် အရှိန်ဖြင့် အောက် ထိုးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် လေယာဉ် နိမ့်လာလေ အပူရှိန် ပြင်း ၁ ဖြစ်လာသည်။ မီးမြိုက်ခြင်း ခံထားရသည့်နယ် ဖြစ်လျက်ရှိသော အောက်မှ မြေပြင်သည် ရုတ်တရက် တံခါး ဆီး၍ ဖွင့်လိုက်သည့် ပေါင်းဖိုကြီး စိမ့်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ လေယာဉ် မှန်ပြတင်းများ၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက် တောင်ထိပ်များသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

အခုဆိုလျှင် လေယာဉ်သည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြစ်နေသော တင်ကြား လွင်ပြင်ပေါ်အတိုင်း ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ အောက်ခြေ မြေ သည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့ နေပြီ သော ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များပေါ်၌ အစုလိုက် အပုံလိုက် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အပျက်အစီး အကျိုးအပျက် အစအနများဖြင့် လည်းကောင်း ပြည့် လျက် ရှိသည်။ မြေပြင် တစ်ပြင်လုံးသည် ကျောက်မီးသွေးတုံးများဖြင့် ကြဲ ဖြန့်ပြီး ခင်ထားသည့်နယ် ဖြစ်နေသည်။ ။

လေယာဉ်သည် တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့ကာ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက် ဖြစ် လျက် ရှိသည်။ တက်ချည် ကျချည် ဖြစ်နေသော ပင်လယ် လှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှ

ခတ်လေ့ တစ်စင်းနှင့် တူလျက် ရှိ၏။ လေယာဉ်ထဲမှ ခရီးသည် လေး ဦးသည် သူတို့၏ ထိုင်ခုံများကို ဖက်တွယ်ထားကြရလေသည်။ ။

‘ဆင်းချင်လို့နှင့် တူတယ်’ ဟု အမေရိကန် အမျိုးသားက အလန် တကြား ထအော်သည်။

‘သူ ဆင်းလို့ မရနိုင်ဘူး’ ဟု မာလင်ဆန်က ပြန်အော်ပြောသည်။

‘ဆင်းဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ ဒီလူ ရူးနေလို့ပဲ ဖြစ်မယ်၊ တစ်ခုခုနှင့် တိုက်ပြီး ပျက်ကျမှာပဲ၊ ပြီးရင်...’

သို့သော်လည်း လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်ကို မြေပြင်သို့ ဆင်းသည်။ ရိုးတစ်ခု၏ ဘေးတွင် မြေကွက်လပ် တစ်ခု ရှိ၏။ အလွန် ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားသော လေယာဉ်သည် ငြိမ်ခန့် လှုပ်ရှားကာ ယမ်းသွားပြီး တစ်ချက်မျှ အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်၌ ရပ်သွားသည်။

ထို့နောက် စဉ်းစား၍ မရနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည့် အဖြစ် တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ဗောင်းထုပ် ကြီးများ ပေါင်းထားသော လူတစ်အုပ်သည် အရပ် လေးမျက်နှာရှိ နေရာ အနံ့ အပြားမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး လေယာဉ်ပျံကို ဝိုင်းထားကြသည်။ လေယာဉ် မှူးမှ တစ်ပါး အခြားလူများ မဆင်းနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်ပေးလျက် ရှိ၏။ လေယာဉ်မှူးကတော့ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီး ထိုလူအုပ် နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြောလျက် ရှိသည်။

လေယာဉ်မှူးသည် ဖင်းနား မဟုတ်သည်မှာ သေချာသွားပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်၊ ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက် ပင် မဟုတ်။ လူတချို့သည် မလှမ်းမကမ်းရှိ နေရာ တစ်နေရာမှ ဓာတ်ဆီပုံး များကို သယ်ယူကာ လေယာဉ်ပျံ ဓာတ်ဆီ တိုင်ကီထဲသို့ လောင်းထည့်နေ ကြသည်။ အောက်မှ လူအုပ်သည် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ လှမ်း၍ အော်နေကြ သော ခရီးသည် လေးဦးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ ခရီးသည်များ အနေဖြင့်သူတို့ဘက် လှည့်၍ ချိန်ရွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ၏ နှိုင်းဝများကို မြင်နေရသဖြင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းရန် မကြိုးစားဝံ့ကြချေ။ ၂ ပွတ်ရှိတု ဘာသာစကားကို အနည်းငယ်မျှ တတ်သော ကွန်ဝေးက ပက်မှ လူစုကို ထို ဘာသာစကားဖြင့် လှမ်းအော် ပြောသည်။ သို့သော် 5. လူအုပ်ထဲမှ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မပြုပေ။ ကွန်ဝေးသည် သူတတ်သော သာစကား အမျိုးမျိုးဖြင့် လေယာဉ်မှူးအား စကား လှမ်းပြောကြည့်သည်။ ယာဉ်မှူး၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ သူလက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး ပြောင်းဝသာလျှင်ဖြစ်၏။

ပူပြင်းလှသော နေ့လယ်ခင်း နေရောင်သည် လေယာဉ် ခေါင်မိုးပေါ် မညာမတာ ကျရောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ လေယာဉ်ထဲမှ ခရီးသည်များ အပုဒ်အုပ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံနေကြရလေ၏။ သူတို့ အားလုံးသည် ဘာမှ ပြန်နိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိကြသည်။ အရေးတကြီး ခွာလာရခြင်း ဖြစ်၍

သူတို့ လက်ထဲတွင် လက်နက်များလည်း ပါမလာ ပေ။

တိုင်ကီတွင် ဓာတ်ဆီ ပြည့်သွားသောအခါ ခရီးသည်များ အတွက် တစ်လုံးကို လေယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လှမ်းတင်ပေးသည်။ ရေမှာ င်သီးနွေးရေ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ အပြုအမူများမှာ ရန်ပြုလိုသည့် လက္ခဏာ သော်လည်း မေးသမျှ မေးခွန်းများကိုမူ အဖြေမပေးကြချေ။

လေယာဉ်မှူးသည် အောက်မှ လူစုနှင့် တစ်ခဏမျှ စကားပြောပြီးသော် ယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။ ပက်သန် တစ်ဦးက လေယာဉ်ပျံကို တွန်း ပေးသည့် ပန်ကာအား တအား လှည့်ပေးသည်။ လေယာဉ် စက်သံသည် ဟည်းလာသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် အကန့်အသတ်များ ဝိုင်းရံလျက် ရှိ မြေပြင်မှ နေ၍ လေယာဉ်တက်ရသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ သို့သော် အတက်သည် အဆင်းထက်ပင် ပို၍ ညင်သာသေးသည်။ လေယာဉ်မှူး ကျွမ်းကျင်မှုကို ပို၍ သိသာလျက် ရှိ၏။

လေယာဉ်သည် မြူဆိုင်လျက် ရှိသော အခိုးအငွေ့များ တည်ရှိရာ

(Pash # ပွတ်ရုံတု ဘာသာ စကား။ အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံ၌ အဓိက အသုံးပြုသောအိုင်ရန်းနီယန် ဘာသာစကား ဖြစ်သည်)

(Pathan အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံ၏ မွတ်ဆလင် ဘာသာဝင် အင်ဒို အိုင်ရေးနီးယန်း ကပြား တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု။)

ကောင်းကင်ထက်သို့ ထိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက် စူးစူးသို့ လှည့်သည်။ သွားရမည့် ခရီးလမ်းကြောင်းကို တိတိကျကျ သတ်မှတ်လိုက် သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် နေမွန်းတိမ်းခဲ့လေပြီ။ ။

အဖြစ်ကတော့ အထူးခြားဆုံးနှင့် စိတ်ရှုပ်စရာ အကောင်းဆုံးသော ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပေတည်း။ လေယာဉ် ကောင်းကင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် အေးမြသော လေသည် သူတို့စိတ်ကို ကြည်လင် လန်းဆန်းစေသည်။ ခရီးသည်များသည် သူတို့ ကြုံနေရသည့် အဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ် လျက် ရှိကြ၏။ အဖြစ်ကတော့ အနိုင်အထက် ပြုမှု တစ်ခုပေတည်း။ ။

ယခုအဖြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ရနိုင်သည့် အဖြစ်မျိုးသည် ယခင်က မရှိခဲ့ စဖူး။ ဤနယ်စပ်ဒေသ၏ ပုန်ကန် ထကြွ သောင်းကျန်းမှု သမိုင်း မှတ်တမ်း များထဲတွင်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး ရှိဖူးခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းတင် ထားခဲ့သည်ကို သူတို့ မတွေ့ဖူးခဲ့။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်တစ်ခု ပေတည်း။

သူတို့ကိုယ်တိုင် ဤအဖြစ်ထဲတွင် အဓိက ကံဆိုးသူများ အဖြစ် ပါဝင် နေရခြင်းကပင်လျှင် အံ့သြဖွယ်ရာကြီး တစ်ခု ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထိတ်လန့် အံ့သြခြင်း ဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အကြီး အကျယ် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ခံပြင်းသောစိတ်

ပေါ်လာတတ်သည်မှာ လူ့သဘာဝ ဖြစ်သည်။

မာလင်ဆန်သည် အဖြစ်အပျက်ကို အစမှ အဆုံး ခြုံငုံ၍ သုံးသပ်ကာ သူတို့ လူစု ပြန်ပေး အဆွဲခံရပြီဟု ကောက်ချက်ချသည်။ ကျန်လူစုကလည်း မာလင်ဆန်၏ အယူအဆကို လက်ခံကြသည်။ ဟုတ်သည်။ သူတို့ လူစု ပြန်ပေး အဆွဲခံရခြင်း ဖြစ်မည်။ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မှာ အသစ်အဆန်းတော့ မဟုတ်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အလျင်အလျင်ကလည်း ပြန်ပေးဆွဲမှုများ အများအပြား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်း ပြန်ပေးဆွဲမှု အားလုံးလိုလိုပင် အဆင်ပြေ ပြေနှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်က များ၏။

တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများသည် သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲ သွားသူများအား တောင်းတန်းများပေါ်ရှိ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ ကျက်စားရာ နေရာ၌ ဝှက်ထား မည်။ သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲလာသူများအား ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက် ထားမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ တောင်းခံသည့် ငွေကို အစိုးရက ပေးလိုက်သည့် အခါ ပြန်ပေးဆွဲထားသူကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်။ ပြန်ပေး အဆွဲခံရသူ အနေဖြင့်သိပ်ပြီး ပူပင်စရာတော့ မရှိ။ ပြန်ပေးသမားများအား ပေးရမည့်ငွေမှာ မိမိ ဝိုယ်ပိုင် ငွေထဲမှ ပေးရခြင်း မဟုတ်။ မိမိအတွက် အစိုးရက ငွေပေး၍ ရွေး မူခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုပဲ ရှိ၏။ ငွေမရမချင်း ပြန်မလွှတ်ဘဲ ထားသည့် အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် စိတ်မသာယာမှု ဒဏ်ကိုတော့ ခံစားရလိမ့်မည်။ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရသူ ပြန်လွှတ်လာသည့် အခါတွင်မူ လေတပ်မတော်မှ ဗုံးကြဲ လေယာဉ် တပ်စု တစ်စုကို စေလွှတ်ပြီး ဗုံးကြဲမည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိ၏ နောက်ပိုင်း ဘဝ ကတော့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများအား ပြောပြလို့ ကောင်းသည့် အဖြစ် မပျက်ကလေး တစ်ခု မိမိထံတွင် ကျန်ခဲ့မည် ဖြစ်၏။

ယခင်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသမျှသော ပြန်ပေးဆွဲမှုများကို အခြေခံ၍ ဖြစ်လာ ဝတ်သည့် အခြေအနေများကို မာလင်ဆန်က ရှင်းပြသည်။ သို့သော်လည်း အမေရိကန် အမျိုးသား ဘားနတ် အဖို့ မာလင်ဆန်၏ စကားသည် သရော် ရာ စကားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ။

‘လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ၊ အခုကိစ္စဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူရဲ မလွန် ပါးနပ် လိမ္မာတဲ့ အကြံအစည် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောဝံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လေတပ်မတော်က ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများ အနေနှင့် ဒီကိစ္စကို အောင်မြင်စွာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင် မထားနိုင် ဆို ကတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းတို့ အင်္ဂလိပ် တွေက ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်က ရှိကာဂို မြို့တော် အတွင်းမှာ လုယက်မှုတွေ ဖြစ်တာကို သရော်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေနတ်ကိုင် လူဆိုး တစ်ယောက် ၁ ဦးလေးဆမ် ‘တို့ ပိုင်တဲ့ လေယာဉ်တွေထဲက လေယာဉ် တစ်စီးကို အခု ပို ပြန်ပေးဆွဲသွားတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မကြားဖူးခဲ့ပါ ကူး ခင်ဗျား။ အဲဒီတော့ စကားမစပ် လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လေယာဉ်မျိုး အစစ်ကို အကောင် ဘယ်လို လုပ်ပစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာလေးတော့ ကျွန်တော် သိချင်နေ ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထင်တာပြောရရင်တော့

လေယာဉ်မှူး အစစ်ကို သဲအိတ် ဖြင့် ရိုက်လှဲပစ်ခဲ့ဟန် တူပါတယ်’

စကားဆုံးသော အခါ သူသည် တစ်ချက်မျှ သမ်းလိုက်၏။ ဘားနတ်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားပြီး အသား ဆူဖြိုးသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တင်းမာသယောင်ရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင် ပြောင် ချင် လှောင်ချင်တတ်သော အရေးအကြောင်းများသည် ထင်လျက်ရှိသည်။ သူ ၏ အဆိုးကိုသာ မြင်ချင်တတ်သော စိတ်ကပင်လျှင် ထို အရေးအကြောင်းများ ကို ပျက်သွားအောင် ဖျက်မပစ်နိုင်ပေ။ ဘတ်စကူးမြို့ပေါ်ရှိ လူများ အနေဖြင့် သူ့အကြောင်းကို များများစားစား မသိကြချေ။ ရေနံလုပ်ငန်း သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသော ပါရှားနိုင်ငံမှ တစ်ဆင့် ဘတ်စကူးသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ် သည် ဟူသော အချက်ကိုသာ သိကြသည်။ ။

ကွန်ဝေးကတော့ အလွန် လက်တွေ့ကျသော အလုပ်တစ်ခုဖြင့် အလုပ် ရှုပ်လျက် ရှိလေသည်။ သူတို့တွင် ပါလာသည့် စာရွက်အလွတ်များကို ရနိုင် သမျှ စုဆောင်းပြီး သူ တတ်ထားသမျှ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကား အမျိုး မျိုးဖြင့် သူတို့ အဖြစ်ကို အတိုချုပ် ရေးသားကာ လေယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှအောက်သို့ ပစ်ချလျက် ရှိသည်။ အခုလို လူနေ အလွန်ကျဲသော နိုင်ငံမျိုး၌ သူ ပစ်ချခဲ့သော စာရွက်များကို လူတွေ ဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန် မလွယ်ကူသော ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ဟူသော သဘောဖြင့် ကံ ကို ယုံ၍ သူ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စတုတ္ထ ခရီးသည် မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ စေ့၍ ထိုင်ခုံတွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ ဖြစ်လာသည့် အရေးအခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အနည်းငယ်မျှ ဝင်၍ ဝေဖန်ခြင်း ပြုသော်လည်း ညည်းညိုခြင်း မပြုပေ။ သူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် လူလုံးလူဖန် ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ အသားအရေ မာကျစ်ကျစ်နှင့် အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ လုံးဝ သဘောမကျသော အဖြစ်များ ဖြစ်ပျက်နေသည့် ပါတီ ပွဲ တစ်ခုကို မရှောင်လွှဲသာ၍ တက်ရောက်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေရသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန်နှင့် ဘားနတ်တို့လောက် စကားများများ မပြော။ သူသည် အရေးပေါ် အကူအညီ တောင်းခံသည့် စာများကို တိုင်းရင်းသား ဘာသာ အသီးသီးသို့ ပြန်ဆို ရေးသားခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိ သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို အမေးရှိလာလျှင် ပြန်ဖြေသည်။ မိမိတို့ ပြန် ပေးဆွဲ ခံရခြင်း ဖြစ်သည် ဟူသော မာလင်ဆန်၏ ယူဆချက်ကိုလည်း သူ လက်ခံသည်။

ဘားနတ်က ဗြိတိသျှ လေတပ်မတော်မှ တာဝန်ရှိသူများ အပေါ်ပြစ် ဆိုခြင်းကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိ သူ လက်ခံသည်။

‘ဒီအဖြစ် ဘယ်လို ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်း ချင့်တွက်လို့ကတော့ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နယ်လုံး ဆူပူ လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်နေတဲ့ အခုလို အချိန် မှာတော့ လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ဝင်လာရင် ကိုယ့်တပ်ထဲက လူတစ် ယောက်လို့ပဲ

ထင်မိကြမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့အပေါ် သံသယ စံမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသဘောကို ဒီငနဲကလည်း အစောကတည်းက ကြို ထွက်ထားမှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း သူက အချက်ပြ သင်္ကေတတွေရော တခြား လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုပါ စောစောကတည်းက လေ့လာထားပုံ ပေါ်တယ်။ ပိုပြီး ပင်ရှားနေတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင် လယာဉ်ပျံ ကောင်းကောင်း မောင်းတတ်နေတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာတဲ့ တွက် တာဝန်ရှိတဲ့ လူမှာ အပြစ် ရစေသင့်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နှစ်စဉ် တစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် အပြစ် ရစေသင့် မသင့် တောင်မှ သံသယ ဖြစ်စရာ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ဘားနတ်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီပြဿနာကို စိတ်က ရှုထောင့်ကနေပြီး ဆင်ခြင် စဉ်းစားနိုင်တဲ့ လူကြီးမင်းကို ကျွန်တော် ကျူးပါတယ်။ ဒီစိတ်ထားမျိုးဟာ အင်မတန်မှ ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ မှန်ကန် သာ စိတ်ထား တစ်ခုပါပဲ ခင်ဗျာ’ ကို အမေရိကန်များသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချသလိုလိုနှင့် တစ်ဖက်အား ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်အောင် ပြောချင် ဆိုချင်တတ်သော အလေ့အထ ကြသည်ကို ကွန်စေး နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဘားနတ်၏ ကားကို စိတ်အေးအေးဖြင့် ပြုံး၍ နားထောင်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ထပ် တော့ စကား မပြောတော့ပေ။ သူ၏ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်မှုသည် အဆမတန် ကြီးလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဘားနတ်နှင့် မာလင်ဆန်တို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေ ပည့် အခိုက်တွင် သူသည် အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘အိပ်နေလိုက်တာ သိုးနေတာပဲ’ ဟု မာလင်ဆန်က ရေရွတ်သည်။

‘အံ့ ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တွေကတည်းက အလုပ် များခဲ့တာကိုး—

‘ခင်ဗျားက သူ့ မိတ်ဆွေလား’ ဟု ဘားနတ်က မေးသည်။

‘ကျွန်တော်က သူနှင့် အတူတူ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ အလုပ် လုပ်တယ်။ မလုပ်များလွန်းလို့ သူ မအိပ်ရတာ လေးည ရှိသွားပြီ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အခုလို အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေချိန်မှာ သူ ကျွန်တော် တို့နှင့် အတူတူ ရှိနေတာဟာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံကောင်းတာပဲ။ သူက တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေ တတ်ရုံတင် မကဘူး၊ လူတွေနှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာလည်း အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်။ အခု ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲထဲက ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်ရေး ကိစ္စဟာ သူပဲ လုပ်မှာပဲ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို သူဟာ ခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားတတ်တယ်’

ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့ကို အိပ်ရေးဝအောင်သာ အိပ်ပေစေတော့’ ဟု ဘားနတ်က ဆိုသည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော မစ္စ ဘရင်ခံလိုက် စကား တစ်ခွန်း ဝင်ပြောသည်။

—သူ ကြည့်ရတာ အင်မတန် သတ္တိ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ’

ကွန်ဝေးသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အလွန် ရဲရင့်သော လူတစ်ယောက်ဟု ပြတ်ပြတ် သားသား မထင်ဝံ့ပေ။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်မှုကြောင့် သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ မှိန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားခြင်း မရှိပေ။ လေယာဉ်စက်သံကို နားမှ ကြားနေရသည်။ လေယာဉ်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း သူစိတ်က သိနေသည်။ မာလင်ဆန်က သူ့အား ချီးမွမ်း စကား ပြောနေသည်ကိုလည်း ဝိုးတိုးဝါးတား ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် သူ့ စိတ်တွင် သံသယများ ဝင်လာသည်။ သူ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ တင်းကျပ်သော ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို သူ ခံစားလာရသည်။ တကယ်တော့ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာရသော ကာယ အပြောင်းအလဲ တစ်ခု ဖြစ်မှန်း သူ နားလည်သည်။

သူ၏ အတွေ့အကြုံများ အရ သူသည် ဘေးအန္တရာယ်ကို မြတ်နိုး တတ်သော လူများ စာရင်းတွင် မပါဝင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘေးအန္တရာယ် တစ်မျိုးမျိုးမှ ရရှိ ခံစားရတတ်သော အရာတစ်ခုခု အပေါ်၌ သာယာခြင်းတော့ ဖြစ်တတ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုမှ ပေါက်ဖွား လာတတ် သည့် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရမှု၊ သို့သော်လည်း သူ့အသက်ကို အဆုံးခံ၍ ဘေး အန္တ ရာယ် တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရန်မူကား ဝန်လေးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်က သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ အတွင်း၌ ကတုတ် တွင်း စစ်ပွဲ၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို မှန်းတီး ရွံရှာခဲ့ရဖူးသည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိဟူသော အရည်အသွေး တစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ မဖြစ်နိုင်သည့် အရာများကို ခပ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ နေခြင်းအားဖြင့် သူသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် သေ င်းကို ရှောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤကြားထဲမှပင် သူသည် ဒီအက်စ်အို ဘွဲ့ကို ရခဲ့၏။

ထိုဘွဲ့ ကို သူ ရခဲ့ခြင်းမှာ ကာယအား သို့မဟုတ် လက်ရုံးရည်ကြောင့် ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကြိုးစား အားထုတ် နဲ့ မွေးမြူလာခဲ့ရသော စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ် ကြံ့ခိုင်မှု သို့မဟုတ် နှလုံးရည်ကြောင့်သာ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ပူသည် ဘေးအန္တရာယ်ပေါင်း များစွာနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပါ၏။ ကြုံရသည့် အခါ ပိုင်းလည်း ရွံရှာ စက်ဆုပ်မှု အပြည့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်က များလေသည်။

သူသည် မျက်လုံးများကို မဖွင့်သေးဘဲ မှိန်းနေသည်။ မာလင်ဆန်က အကြောင်း ပြောနေသံ ကြားလိုက်ရသည့် အခါ သူ့စိတ်တွင် ထိထိခိုက် က် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်မျှ အံ့အားသင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ ကယ်တော့ လူအများက သူရသတ္တိဟု အမြဲတမ်းလိုလို မှားယွင်း ယူဆ ဝတ်သော စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ် ကြံ့ခိုင်မှုကို သူ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ခြင်းသည် သူ ၍ ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်ချေသည်။ ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခု လောလောဆယ် သူတို့လူစု ရင်ဆိုင်နေရ မည့် အခြေအနေမှာ အလွန် စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းသော အခြေအနေ ဖြစ်၏။ အလွန် ခက်ခဲသည့် အခြေအနေ တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်၏။ ဤ အခြေ ခနေမျိုးသည် ရဲရင့်ခြင်း သူရသတ္တိ ရှိခြင်း စသည်များနှင့် ဆိုင်သည်ဟု သူမထင်ပေ။ ထိုအရာများနှင့် အလွန် အလှမ်းကွာလွန်းသည်ဟုပင် သူ ယူဆမိ သည်။

ရှေ့တွင် ရင်ဆိုင်ကြရမည့် ဒုက္ခကို စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါတိုင်း သူ
ဟ်သည် အကြီးအကျယ် လေးလံလာသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ခကြောင်း
ရှိ၏ ။ ဥပမာ သူတို့ထဲတွင် ပါလာသည့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး။ သူသည် ခမျိုးသမီး
တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသာ အမျိုးသမီး မဟုတ်ခဲ့ပါမူ သူ့အနေဖြင့် တကိုမူ
ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားချင့်ချိန် မနေဘဲ စိတ်ကူးတည့်သလို ထ၍ လုပ်မိလိမ့်မည်
ဖြစ်၏။ ယခုသော်မူ သူ တစ်ယောက် အတွက်ကြောင့် မိမိ အနေဖြင့်
နောက်တွန့်လျက် ရှိရသည်။ ဤအဖြစ်မှာလည်း ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သော
အဖြစ်တစ်ခုဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။

ကွန်ဝေးအနေဖြင့် အခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် မိန်းမသား တစ်ယောက်
ပါလာသည့် အတွက် စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့် ဖြစ် နေ သော် ငြား လည်း သူ
အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည့် အခါ သူ ပထမဆုံး စကား စပြောသူမှာ မစ္စ
ဘရင့်ခ်လိုး ဖြစ်လေသည်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ် ရွယ်သူ
တစ်ဦး မဟုတ်။ မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။ အခု လို
အခြေအနေမျိုးတွင် ဤ အရည်အချင်း နှစ်ခုသည် ကောင်းမြတ်သော
အရည်အချင်းများဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ယခု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲ မျိုးတွင်
ဤ အရည်အချင်းများသည် များစွာ အကူအညီ ရလိမ့်မည်ဟု သူ တွက်သည်။

ထို့ပြင်လည်း ကွန်ဝေး အနေဖြင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး အတွက် စိတ် မကောင်း
ဖြစ်နေမိ၏။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ မာလင်ဆန်နှင့် အမေ ရီကန် အမျိုးသား
ဘားနတ်တို့သည် သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်များ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီး သာသနာပြု
အဖွဲ့ဝင်များအား သိပ်ပြီး မနှစ်မြို့ဟု သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ထင်လျက်
ရှိနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဤ သဘောထားမျိုး မရှိပေ။
သို့သော်လည်း သူ၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းသော စိတ် နေ စိတ်ထား အပေါ်တွင် မစ္စ
ဘရင့်ခ်လိုးက တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်ရောက် သွားမည်ကိုမူ စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အလွန် ထူးဆန်း အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်
တစ်ခုနှင့်တော့ ကြုံနေရပြီ’ ကွန်ဝေးက သူ့ကိုယ်ကို မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး ဘက်သို့
ယိမ်းကာ စကား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ချောက်ချောက်ချားချား မဖြစ်ဘဲ
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေတာကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိတယ်။
အလွန် ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး—

‘ရှင် ကြိုတင် ကာကွယ် ပေးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်မ
ယုံကြည်ထားပါတယ်’ ဟု မစ္စ ဘရင့်ခ်လို့က ပြောသည်။ ဤစကားသည် ကွန်
ဝေး၏ စိတ်ကို သက်သာရာ ရစေသည့် စကား မဟုတ်ပေ။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်ဖို့ အတွက်
လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိလာရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ’

‘သက်သောင့် သက်သာ’ ဟူသော စကားလုံးကို ဘားနတ် ကြားသွားသည်။ ‘သက်သောင့် သက်သာ ဟုတ်လား’ ဟု သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ် ၅။ ‘ဘာပြုလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေကြ ပဲ၊ ခရီးသွားရတာလည်း ပျော်နေကြတာပဲ၊ ဖဲထုပ် တစ်ထုပ် မပါတာ ခဲပဲ လိုတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လူက လေးယောက် ဆိုတော့ ဘရစ်ချ်ဖဲ ၇ ကောင်းကောင်း ကစားနိုင်တာပေါ့’

ကွန်ဝေးအနေဖြင့် ဖဲကစားခြင်းကို မကြိုက်သော်လည်း အခုလို အချိန် တွင် ဤစကားမျိုးကို ပြောခြင်းအတွက် များစွာ ကျေနပ်မိသည်။ ‘မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုကတော့ ကစားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး’

ဟု ပြုံး၍ ပြောသည်။

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး သွက်လက် ပြန်ဖြေသည်။

‘ကျွန်မ ကစားတယ်၊ ဖဲဟာ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊ သမ္မာ ကျမ်းစာကလည်း ဖဲကို အပြစ် ပြောမထားပါဘူး’

မ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ အဆင်ပြေအောင် အလိုက်သင့် ပြန် ဂလိုက်သည့် အတွက် သူ့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်သလို ဖြစ်သွားကြရ၏။ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုသည် မိန်းမသား တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ိဇာတ်အားဖြင့် ပျော့ညံ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။

ယာဉ်သည် မွန်းလွဲပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး အထက် ကောင်းကင်ယံရှိ ပါးလွှာ က မြူနှင်းများကို ထိုးဖောက် ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ မြင့်လွန်းသဖြင့် အောက်ခြေကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရချေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ လေယာဉ် ဘက်မှ ကာဆီးလျက် ရှိနေသော တိမ်များနှင့် မြူနှင်းများသည် အခိုက်အတန့် ကင်းစင် သွားတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် အပေါ်သို့ ထိုးထွက်နေသောတောင်ထိပ် တစ်ခုခုကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဖြိုးခနဲ ပြက်ကနဲ ဝင်းလက်နေ က အမည်မသိ မြစ်ကိုသော် လည်းကောင်း ဘွားခနဲ မြင်တွေ့ရတတ်သည်။ ကြ လေယာဉ် ဦးတည်၍ ပျံသန်းနေသည့် အရပ်ကိုမူ နေ၏ အနေအထားကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းနိုင်ကြ၏။ အခုအချိန်အထိတော့ လေယာဉ်သည် အရှေ့ ရပ်သို့ ဦးတည်ဆဲ။

ရံဖန်ရံခါတွင် မြောက်အရပ်သို့ ကွေ့သွားတတ်၏။ သော် မည်သည့် အရပ်ဒေသသို့ ဦးတည်လျက် ရှိနေသည် ဟူသော အချက်မှာ လေယာဉ် သွားနှုန်း အပေါ်၌လည်း တည်နေသည်ဖြစ်ရာ ကွန်ဝေး အနေ ဖြင့် အတိအကျ ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ပျံသန်းနေသည့် အခြေအနေကို ကြည့်ပါက ဓာတ်ဆီကတော့ အတော်များများ ကုန်လောက်နေ ပေပြီ။ တကယ်တော့ ဓာတ်ဆီ ကုန်နှုန်းမှာလည်း မရေမရာ ရှိလွန်းလှသော အချက်အလက်များ အပေါ်၌ တည်မှီနေပြန်လေသည်။

ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ်ပျံသန်းမှု အတတ်ပညာပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း လေယာဉ်မှူးသည် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပဲ ဖြစ်ဖြစ် အလွန် ကျွမ်းကျင်သည့် လေယာဉ်မှူး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းမူကား ကွန်ဝေး သေချာပေါက် သိနေ၏။ စောစောက ကျောက် တုံး ကျောက်ခဲများ ပြန့်ကျဲနေသည့် တောင်ကြား လွင်ပြင်ပေါ်သို့ ချောချော မောမော ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ထိုတောင်ကြား လွင်ပြင်မှ ပြန်တက်ပြီး ပုံ သန်လာချိန်မှ စ၍ ယခု အချိန်ထိ ကြားကာလ အတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ အက်အခဲများကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ခြင်းတို့သည် လေယာဉ်မှူး၏ အရည်အသွေး ကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်သော ဖြစ်ရပ်များဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးသည် သူ့ မျက်စိအောက်၌ အလွန် ထူးချွန်သော လုပ်ရပ် တစ်ခုခုကို မြင်ရတွေ့ရလျှင် အသိအမှတ် မပြုဘဲ နေနိုင်သူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ ပြင်လည်း သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၌ အကူအညီ လိုအပ်နေသည် ကို သိမြင်ရပါက ကာယကံရှင်က ထုတ်ဖော်၍ မတောင်းခံသည့်တိုင်အောင် တတ်အားသရွေ့ ကူညီလိုသောစိတ် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ကြံရာမရ ဖြစ်လောက်အောင် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည့် ကြားမှပင် မဖြစ်မနေ ကူညီတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အလွန် မွေးမြူရ ခက်ခဲသည့် ဤစိတ်ဓာတ်မျိုး ကို ယခု သူနှင့်အတူ တွဲ၍ ဒုက္ခ တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော သူ့အဖော်များ ထံ၌ ရှိလိမ့်မည် ဟူ၍ကား သူ မျှော်လင့် မထားချေ။

သူ့ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သည့် အခါ ဤလူစုတွင် သူထက် ပို၍ ထောက်ထားစရာ သောကရောက်စရာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများ ရှိ နေသည်ကိုမူ သူ သတိပြုမိသည်။ ဥပမာ တစ်ခု ပြုရမည်ဆိုပါက မာလင်ဆန်။ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သော မာလင်ဆန်သည် အင်္ဂလန်၌ စေ့စပ်ထား ပြီးသား ချစ်သူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ဘားနတ်မှာလည်း အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးပင် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး ကျတော့လည်း သူ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရသည့် အလုပ်က ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ ဘယ်နည်းမဆို ဆို ထိုအလုပ် အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ကတော့ ရှိနေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သူတို့ လူစုထဲတွင် ယခု လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေ အပေါ်၌ မကျေနပ်ဆုံးလူမှာ မာလင်ဆန် ဖြစ်သည်။ နာရီပေါင်း များ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာလျက် ရှိ၏။ စာက သူ ချီးမွမ်းခဲ့သော ကွန်ဝေး၏ တည်ငြိမ် အေးဆေးမှုကိုပင် သူ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုအချိန်ထိ ငြိမ် အေးဆေးစွာ ရှိနေသော ကွန်ဝေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဒေါပွဲ ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ကွန်ဝေးဘက် လှည့်ကာ ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။

‘ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီး ဒီအရူး သမျှကို ခံနေတော့မှာလား၊ ဟို မှန်ပြတင်းကို ရိုက်ခွဲပြီး ဒီအကောင်နှင့် နိုင်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား၊’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ— ဟု ကွန်ဝေးက ဖြေသည်။ ‘သူ့မှာ လက်နက် ရှိတယ်။ ၁ လက်နက် မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်က သူ့ကို အနိုင် ကိုင်နိုင် ၊ ထားဦး၊ တို့ထဲမှာ လေယာဉ် မောင်းတတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊’

‘လေယာဉ်မောင်းတဲ့ အလုပ်ဟာ သိပ်ပြီး ခက်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘူး၊ ခင်ဗျား မောင်းနိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်ဗျာ’ ‘ဘယ်လိုလဲ မာလင်ဆန်၊ အခုလို အထူးအဆန်း လုပ်ငန်း မှန်သမျှကို လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် ထင်နေရတာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် အခုလို ဖြစ်နေတာကြီးကို သည်း င်တော့ဘူးဗျ၊ အနည်းဆုံး ဒီအကောင်နှင့် စကားပြောခွင့် ရအောင်လေး လုပ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား—

—ကဲ မင်း ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ၊ ပြောစမ်း’

မာလင်ဆန်သည် စောစောကထက် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

‘ဒီလိုဗျာ၊ ၊ ဟိုနေရာမှာ ရှိနေတယ်၊ မြင်နေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခြောက်ပေ ကပ်ပဲ ဝေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သုံးယောက်၊ ယှဉ်လိုက်ရင် သုံးယောက် ယောက်ပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ဒီနေရာက ထိုင်ပြီး သူ နောက်ကျောကို ကြည့်နေ လား၊ အနည်းဆုံး ဒီကောင်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် အနိုင်ကိုင်ပြီး ဘာ ခင့် အခုလို လုပ်တာလဲ ဆိုတာလောက်တော့ မေးနိုင်ရမှာပေါ့’

‘ကဲ ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို တို့ စမ်းကြည့်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ကွန်ဝေးက ထိုင်နေရာမှ ထ၍ လေယာဉ်မှူး အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လေ ယာဉ်မှူး၏ အခန်းသည် သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖြစ်ပြီး အနည်းငယ်မျှ မြင့်သည်။ ပြီးမှ ခြားထားသည့် မှန်ချပ်မှာ ခြောက် စတုရန်း လက်မမျှ ကျယ်သည်။ ထိုမှန်ကို ထိုးတံခါးသဖွယ် အရှင် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ ဘေး တစ်ဖက်သို့ တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် ပွင့်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်မောင်းနေရာမှ ခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ငဲ့ပြီး ခရီးသည်များနှင့် စကားပြောနိုင်သည်။

ကွန်ဝေးသည် မှန်ပြင်ကို လက်နှင့် ခေါက်၍ အသံပေးလိုက်သည်။ အထဲမှ တုံ့ပြန်ပုံမှာ သူ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မှန်တံခါး ချပ်သည် တစ်ဖက်သို့ ရွေ့လျားသွားပြီး အတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြုး တစ်လက် ၏ ပြောင်းတံ ထွက်လာသည်။ စကား တစ်ခွန်းမှ မကြားရ။ ကွန်ဝေးသည် ခွန်းတဲ့ ခွန်းလှယ် ပြောမနေတော့ဘဲ အသာပြန်၍ ဆုတ်ခွာ လာခဲ့သည်။ မှန် တံခါးသည် ပြန်ပိတ်သွားလေ၏။ ။

အဖြစ်အပျက်ကို အစမှ အဆုံး အထိ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေသော မာလင်ဆန်သည် အထိုက်အလျောက်တော့ ကျေနပ်အားရသွားသည်။

‘ဒီကောင် တကယ် မပစ်ရဲဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွား ပြီ’ ဟု ကောက်ချက်ချသည်။

‘အခု လုပ်တာဟာ ခြောက်တာပဲ ဖြစ်မယ်’

‘ဒါတော့ ဟုတ်တယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက သဘောတူသည်။

‘ဒါပေမယ့် မင့် အတွေး သေချာအောင်တော့ မင်းကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ စမ်းကြည့်စေချင် သေးတယ်’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအကောင်ကို အခုလို လုပ်နေမယ့်အစား တိုက် ပွဲလေး တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်’

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် မာလင်ဆန် အပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထား သည်။ သူ အခုလို တွေးသည့်အတွက် အပြစ်မတင်ရက်။ ရှေးရှေးက ဗြိတိသျှ စစ်သားများ၏ အကျင့်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းသင် သမိုင်း စာအုပ်များ အရေးအသားကို သူ့ကိုယ်တိုင် သင်အံ ခဲ့ရဖူးသည်။ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားများ သည် ဘာကိုမှ မကြောက်၊ ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်၊ ဘယ်တော့မှ အနိုင် မခံ ဟူသော အဆို အမိန့်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရသည်။

‘နိုင်ခြေ မရှိဘဲနှင့် လုပ်တဲ့ တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲဟာ ညံ့ဖျင်းသော ကစားပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်ကွ၊ ငါဟာ အဲဒီ အမျိုးအစားထဲက သူရဲကောင်း မဟုတ်ဘူး’

‘အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အယူအဆပါ’ ဟု ဘားနတ်က အလွန် သဘော သည့် လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ ‘တစ်ယောက်ယောက်က ခင်ဗျားကို ကားသာ မလှုပ်သာအောင် ဖမ်းချုပ် ထားတဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျား အနေနှင့် အေးအေးသာသာပဲ အညံ့ခံ နေလိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ န်တော်ကလည်း ဆေးလိပ် တစ်လိပ် သောက်ရင်း ဘဝရဲ့ အရသာ ခံနေ က်ဦးမယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်လို့တော့ ခင်ဗျားမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ် ဝင်ပါဘူး’

‘ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မစ္စ ရင့်ခံလိုးမှာများ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလား’

ဘားနတ်က သူ့အမှားကို ချက်ချင်း ပြင်သည်။ ‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့် တ်ပါ မစ္စ ဘရင့်ခံလိုး၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ် သောက်ရင် ခင်ဗျားမှာ သိပ် : အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလား’

‘မဖြစ်ပါဘူးရှင်’ ဟု မစ္စ ဘရင့်ခံလိုက် ဖြေသည်။ ‘ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဟု ဆေးလိပ် မသောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆေးလိပ်အနံ့ကိုတော့ ကျွန်မ ရသာ ခံတတ်ပါတယ်’ သူ တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြန်၍ ပြောတတ်သော မျိုးသမီးများထဲတွင် မစ္စ ဘရင့်ခံလိုးသည် အတော်ဆုံးသော အမျိုးသမီး စံယောက်

ဖြစ်သည်ဟု ကွန်ဝေး စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တွေးလိုက်မိသည်။

မာလင်ဆန်သည် စောစောကလောက် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်တော့။ နည်းငယ် ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူချင်း ရင်းနှီးမှုကို ပြလိုသဖြင့် ကွန် စီးကရက် တစ်လိပ် လှမ်းပေးသည်။ ‘

‘မင်း စိတ်မှာ ဘယ်လို ခံစားနေရ ယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်’ ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ ‘အလား လာကတော့ သိပ်မကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် တွက်ရင် အဆိုး အခြေအနေပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တို့ဘက်က လုပ်နိုင်တာ ဘာမှ သလောက် ဖြစ်နေတာကိုး’

‘အင်း တစ်ဖက်ကနေပြီး ကြည့်ပြန်တော့လည်း အကောင်းဆုံး အခြေ နေလို့တော့ ပြောနိုင်တာပဲ’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိပြန်သည်။ သူ့စိတ်ကူး သူ ဖြေသိမ့်သည့် စကားကို မပြောဘဲ မနေနိုင်၍ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ခုအချိန် အထိတော့ဖြင့် သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းဆဲ ဖြစ်သည်။

တချို့ လူများက ပျင်းရိခြင်းဟု အမည်ပေးထားသော အလေ့အကျင့် တစ်ခု သည် သူတို့တွင် ရှိနေသည် ထင်၏။ တကယ်တမ်း ဆန်းစစ် ကြည့်ပြန်တော့ လည်း ထိုအကျင့်ကို ပျင်းရိခြင်းဟု မခေါ်နိုင်။ လောကကြီးတွင် အခက်ခဲ ဆုံးနှင့် အပင်ပန်း အခံရဆုံးသော အလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိ ဟုပင် သူ ထင်သည်။ တာဝန် တစ်ခုခုကို ဝံ့ဝံ့စားစားနှင့် လက်ခံရယူလိုသော လူမှာလည်း အရေအတွက်အားဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလိမ့်မည်ဟုပင် သူ ထင်၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ သူသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ရ မည့် အလုပ်များကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပေ။ မည်သို့သော တာဝန်မျိုးကိုမှ လည်း လိုလိုချင်ချင်နှင့် ယူချင်သူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ လက် ရှိ အလုပ်တွင် ဤ နှစ်မျိုးစလုံး ပါဝင်လျက် ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် မရှောင် မလွှဲသာ၍ လုပ်လာရသော အလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ပေးလေ့ ရှိသည်။ အကယ်၍ ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို သူ လို လုပ်နိုင်သူ သို့မဟုတ် သူထက် ကောင်းအောင် လုပ်နိုင်သူ ရှိလာပါက သူ့တာဝန်ကို ချက်ချင်း လွှဲပြောင်းပေးဖို့ အစဉ်သဖြင့် အသင့် ဖြစ်နေတတ် ၏။ ဤအကျင့်သည် သူ့အား သူ့ အလုပ် ဌာနတွင် အောင်မြင်မှု နည်းသွား အောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

သူသည် တခြားလူတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ထိပ်သို့ တက်သွားလိုသော ဆန္ဒမျိုးလည်း ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ အများတကာထက် ကြီးမြင့် ကျော်ကြားလိုသော ဆန္ဒမှာလည်း သူတို့ မရှိသလောက် နည်းပါးလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သူသည် အလုပ်ခွင်၌ လုပ်စရာ မရှိလျှင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေတတ် သည်။ အခြားလူတွေလို လုပ်စရာ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် အလုပ် များလေဟန် ဆောင်ဖို့ အလွန် ဝန်လေးသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ အပြောအဆိုနှင့် အရေးအသားများမှာလည်း တိုလွန်း ပြတ်လွန်း ရုံမျှမက အလုပ် လုပ်သည့် အခါများတွင်လည်း မည်မျှပင် အရေးကြီးသော

အလုပ်မျိုး ဖြစ်စေကာမူ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လုပ်တတ် ၏။
ယင်း အေးဆေးမှု အတွက် အများ၏ အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရသည်မှာ
မှန်သော်လည်း မရိုးသား ဟူသော သံသယမျိုးဖြင့် အထက်လူများ၏ အထင် အမြင်
လွဲခြင်းကိုမူ မကြာခဏ ခံရလေ့ ရှိသည်။

သူ့အထက်က လူများက ကွန်ဝေးသည် အလုပ်ကလေး တစ်ခု
ပြီးမြောက်ဖို့ အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မနည်း အားတင်းပြီးမှ လုပ်ရ ကိုင်ရသူ တစ် ဟူ၍
မြင်ကြသည်။ အလုပ် လုပ်သည့် အခါများတွင် မြင်တွေ့နေရတတ် သ၏ တည်ငြိမ်
အေးဆေးမှုမှာလည်း အရည်အချင်း မပြည့်ဝသော ချွတ်ယွင်း အားနည်းချက်များကို
ဖုံးကွယ်ထားသည့် အရာတစ်ခုမျှသာ မည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကွန်ဝေးသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အများတကာ၏ မယုံ
ကြည်ဖြစ်မှုကြားတွင် မျောပါလျက် ရှိရ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကွန်ဝေးက
ဂရုမစိုက်ချေ။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပင် ထင်ထင် သူ မပြုချေ။ အများက သူ့အား
အထင်အမြင် လွဲမှားနေခြင်း အတွက် စိတ်လည်း မဆိုး၊ လည်း မပျက်၊
အခံရခက်ကာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်လည်း မဖြစ်တကယ်တော့ အများစုက
နားမလည်ဘဲ ဖြစ် နေ ကြ သည့် သူ၏ အကျင့်မှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။
သူသည် ငြိမ်ဆိတ်မှု၊ စိတ် ချမ်းမှု၊ သမာဓိ အားကောင်းမှုနှင့် တစ်ဦးတည်း
နေခြင်းကို ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်လေသည်။

အခုလည်း သူသည် စိတ်ပန်း လှပန်း ဖြစ်လျက် ရှိရုံမျှမက လုပ်စရာ
ဘာမှ မရှိသဖြင့် သူ ထိုင်ခုံတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် မှီ၍ ထိုင်လိုက်ကာ လက်ချပင်
အိပ်လေတော့သည်။ သူ နိုးလာသည့်အခါ သူ့ အဖော်များ မဖြစ်ကို သူ
သတိထားမိသည်။ အားလုံးသည် ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ် ခပင် ရှိကောင်း
ရှိနေကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အခိုက်အတန့်တော့ဖြင့် ကြဟန်တူသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ သူ့ ထိုင်ခုံတွင်
ငုံတောင့်မတ်မတ် ထိုင်နေသည်။ ခပ်မှောင်မှောင် ခပ်ညစ်ညစ် ဖြစ်နေ
ရုပ်တုဟောင်းကြီး တစ်ရုပ်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ မာဆင်လန်ကတော့ သူ့ မှ ရှေ့သို့
ငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိသည်။ သူ့မေးစေ့သည် လက်ဖဝါး တစ် တွင် အပ်လျက်ရှိ၏။
အမေရိကန်ကတော့ ဟောက်၍ပင် နေလိုက်သေး ။ သူတို့အားလုံး လိမ္မာကြသည်ဟု
ကွန်ဝေးက တွေးသည်။ ဤ အခြေ မျိုးတွင် အော်ဟစ် ဆူပူနေမည် ဆိုပါက စိတ်မော
လူမော ဖြစ်ရုံသာ ကံတင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏
ပြောင်းလဲမှုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တခြားမဟုတ်၊ ဖျက်ခနဲ မူးဝေသွားခြင်း၊
ပြီးတော့ နှလုံးခုန် မြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ရှူ၍ မဝသဖြင့် သတိထား ပြီး
အားစိုက်၍ ရှူနေရသည်။ ဤလက္ခဏာမျိုး တစ်ကြိမ်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြေး၍
သတိရလိုက်သည်။ တခြားနေရာတွင် မဟုတ်၊ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘေး

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကောင်းကင်ပြင်သည် မြူတိမ် ကင်းစင်ကာ ကြည်လင် သာယာလျက် ရှိ၏။ မွန်းလွဲပိုင်း၏ အလင်းရောင် အောက်ရှိ သာယာသော အပြင်လောကသည် သူ့မြင်ကွင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူသည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် လေကို တစ်ချက်မျှ ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ။

ဟိုအဝေးတွင် ရှုမျှော်၍ မဆုံးနိုင်သော တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီး များ၊ နှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်များသည် တစ်လုံး ပေါ်တစ်လုံး ဆင့်နေကြသည့်နယ် ရှိသည်။ ထို တောင်ထွတ် တောင်ထိပ် တောင်စဉ် တောင်တန်းများပေါ်မှ စီးဆင်းနေကြသည့် ရေခဲမြစ်ကြီးများ၊ ထို ရေခဲမြစ်ကြီးများထက်မှ လူးလိမ် ပြေးသွားနေကြသည့် အလွန် ကြီးမား ကျယ် ပြန့်လှသော တိမ်စိုင့် တိမ်ခဲများ။ သူတို့သည် မျက်စိများ ကျိန်းစပ်သွားလောက်အောင် တောက်ပလျက် ရှိနေသော အနောက်ဘက် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားလျက် ရှိကြသည်။ မရှူးတရူး ဖြစ်နေသော စိတ္တဇ ပန်းချီ ဆရာ တစ်ဦး ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကား တစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။

လေယာဉ်သည် ဤ မြင်ကွင်းကြားမှ ဖြတ်ကာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော တိမ်နံရံကြီးကို မျက်နှာပြု၍ လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများသည် သူ တစ်ချိန်က ရောက်ခဲ့ ဖူးသော ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခု အတွင်းရှိ မာရင်းရွာ မှ လှမ်း၍ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် ဂျန်ဖရော အမည်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်း များနှင့် တူလှ၏။ တောင်တန်းများကြားမှ အပူရှိန်ကြောင့် ထွက်လာနေသည့် အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များမှာ မျက်စိများဖြင့် မကြည့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရောင်ပြန်ဟပ်လျက် ရှိလေသည်။ ။

ကွန်ဝေးသည် ပင်ကိုစိတ်က ‘ရှုမျှော်ခင်းများ’ ၏ အလှတွင် ယစ်မှူး တတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့် ရှုမျှော်ခင်းမျိုးကို မြင်ရ မြင်ရ စိတ်လှုပ်ရှားလောက်အောင် ဖြစ်တတ်သူ မဟုတ်။ အကျော်အမော်ဟု အများက အသိအမှတ် ပြုထားကြသည့် ပန်းခြံများ၏ အလှကိုပင် အရသာ ခံတတ်သူမဟုတ်။

တစ်ချိန်က ဒါဂျီလင်မြို့အနီးမှ တိုက်ဂါး တောင်တန်းပေါ်သို့ တက် ရက်တောင်ထိပ်၏ နေထွက်ချိန် အလှကို ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကမ္ဘာပေါ် နိုင်ဆုံး တောင်ထိပ်တွင် ငေးမောရင်း လွမ်းမော တသသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရဖူး၏။

သို့သော်လည်း ယခု သူ မြင်တွေ့နေရသည့် ပြတင်းပေါက် မှန်တံခါး၏ က်မှ ကြောက်စဖွယ် မြင်ကွင်းသည် ဟိုတုန်းက မြင်ကွင်းနှင့် တခြားစီ ချက် ရှိသည်။ ဤမြင်ကွင်းတွင် အံ့သြ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာများကို ရှာမတွေ့။ တမ်း ခက်တရော်ဟန် ပေါက်နေသည့် ရေခဲ ကျောက်တောင် ကျောက် ဦးများသည် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အဆင်း အင်္ဂါကို လျက် ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေးသည် ထို ကျောက်တောင်ကြီးများကို စေ့စေ့စပ်စပ် မျှော်၍ ကာ တွေးတော ဆင်ခြင်လျက် ရှိသည်။ တခြားအရာများကို တွေးခြင်း ဖဲ။ အကွာအဝေးကို မှန်းဆခြင်း၊ အချိန်နှင့် လေယာဉ် သွားနှုန်းများကို က်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မာလင်ဆန် တစ်ယောက်

အိပ်ရာမှ နိုး ည်ကို သူ သတိပြုမိလိုက်၏။ သူ့လက်သည် မာလင်ဆန်၏
လက်မောင်း သို့ ရောက်သွားလေ၏။

...

အိပ်နေသူများကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ နိုးလာသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စာင့်တတ်သည်မှာ ကွန်စေး၏ ထူးခြားသော အကျင့်ဖြစ်၏။ သူ့အဖော် မည် သူက မနိုးရတဲ့နှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နိုးလာကြသည်။ နံနံ့မွှားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တအံ့တဩ လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုကြသည်။

ထို့နောက် ဘားနတ်က သူတို့၏ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ကွန် i သဘောထားကို မေးသည်။ ကွန်စေးသည် တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ က ပြဿနာ တစ်ရပ်ကို အများ နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် သွားသည့်နယ် အသေးစိတ် အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ယှဉ်၍ ရှင်းပြသည်။ သူတို့ လေယာဉ်သည် ယခုအချိန်ထိ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ အတွင်းမှာပင် ရှိကြောင်း၊ အရှေ့ စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းလာသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မြင့်လွန်း အားကြီးသဖြင့် အောက်ဘက်သို့ ၁ မမြင်ရဘဲ ရှိကြောင်း၊ သို့သော်လည်း လေယာဉ်၏ ခရီးလမ်းကြောင်း အရှေ့နှင့် အနောက် ဖြန့်ဆင်းသွားသော မြစ်တစ်ခု၏ လွင်ပြင် တစ် က် လိုက်သွားနေသည်ဟု ထင်ရကြောင်းကို ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် အခု သိလာရတဲ့ အသိဟာ မှတ်ဉာဏ်ပေါ်မှာ ပြီး သိလာရတဲ့ အသိ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ၊ ကျွန် ကို အခု သွားနေတာဟာ အိမ်စစ် အထက်ပိုင်းက မြစ်ဝှမ်း လွင်ပြင်ကိုသွားနေတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာ ကမ္ဘာ့ရဲ့ အလှဆုံး နေရာ တစ်ခုလို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ရင် သိလာမှာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်နေရာ ဆိုတာ ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလားဟင်— ဟု ဘားနတ်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

‘မမှတ်မိဘူး၊ ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်ကို ကျွန်တော် အလျင်က တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ဟောဟိုက ကျွန်တော်တို့ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းကြီးဟာ နန်ဂါပါဘတ် တောင်တန်းကြီးပဲလို့ ဆိုရင် ကျွန်တော် မအံ့ဩဘူး၊ နန်ဂါပါဘတ် တောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး နာမည်ကျော် တောင်တက်သမား မမ်မရီ အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ တောင် ပေါ့၊ တောင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် တည်နေပုံ အနေအထားကို ကြည့်ရတာကတော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေနှင့် ကိုက်ညီနေတယ်’

‘ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကကော တောင်တက်သမား တစ်ယောက်ပဲလား—

‘ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဝါသနာ ကြီးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံက တောင်တွေပဲ တက်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

မာလင်ဆန်က ညည်းညည်းညါညါဖြင့် ကြားမှ ဝင်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်ကို ဦးတည် သွားနေတယ် ဆိုတာ ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ပြောပြနိုင်တဲ့ လူရှိပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ’

‘အင်း၊ ကျွန်တော် မြင်နေရသလောက် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဟိုးက တောင်တန်းတွေဆီကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတာပဲ’ ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။

—ခင်ဗျားကော အဲသလို မထင်ဘူးလား ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အခုလို ခေါ်လိုက်တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ အတူတူ လက်တွဲပြီး စွန့်စားခန်းကလေး တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒါကြောင့် တရင်းတနှီးပဲ ခေါ်ရတာပါ’

တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့အား သူ့နာမည်ရင်းကို ခေါ်၍ စကား ပြောခြင်း သည် အလွန် သဘာဝ ကျသော အရာတစ်ခုဟု တွက်ထားသော ကွန်ဝေးကတော့ ဘားနတ်၏ တောင်းပန် စကားသည် မလိုအပ်ဘဲ ပြောသည့် စကား ဟုပင် ယူဆသည်။

‘အို ရပါတယ်၊ ခေါ်သာ ခေါ်ပါ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘အဲတောင်တန်းကြီးဟာ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ၊ တကယ် လို့ ကျွန်တော်တို့လူ အဲဒီ တောင်ကြီးကို ဖြတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးရင်တော့ ဖြတ် နိုင်မယ့် တောင်ကြားလမ်းတွေ အများကြီးကို ရှိနေတယ်’ ။

‘ကျွန်တော်တို့လူ .. ဟုတ်လား’ ဟု မာလင်ဆန်က တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဟိုအရူးကို ကျွန်တော်တို့လူလို ဆိုနေတာလား၊ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာ ဆိုတဲ့ သီဝရီကြီးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အချိန် ရောက်လာပြီလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ယူဆတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အခုဆိုရင် နယ်စပ်ကို ကျော်လာခဲ့တာ ကြာပြီ၊ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ပြန်ပေးနေကျ လူမျိုးစုတွေ မနေဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ ရှင်းနိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဟို တင်ဟာ အရူးမို့ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်တာ၊ လေယာဉ်ကို ဒီလို ဒေသမျိုးထဲ ယူလာတယ် ဆိုတာ အရူးကလွဲပြီး ဘယ်သူ လုပ်မှာလဲဗျာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အလွန် တော်တဲ့ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်က တခြား ဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း ည်ထားတယ်’ ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ပထဝီ ဘာ ဒ်မှာ သိပ်ပြီး တော်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပေမယ့်

အခု မြင်နေရတဲ့ တောင် တွဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံး တောင်တန်းတွေလို သိထားတယ်။ ယ်လို့ ကျွန်တော့် အသိဟာ မုန်ခဲမယ် ဆိုရင် ဒီ တောင်တန်းတွေကို စဉ်နှင့် ဖြတ်ကျော်တဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ပထမတန်း ပြပွဲတစ်ခုရဲ့ မြင်ကွင်း ပိုရလိမ့်မယ်’

‘ဒါကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒတော် အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပေါ့’ ဘုရင်ခံလိုးက မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ကွန်ဝေးကတော့ သူ့ အယူအဆကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ထုတ်ဖော်၍ ချေ။ ဘုရားသခင်၏ အလိုဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရသည် ဆိုဆို၊ လူ တစ် က ရူးသွပ်မှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်ပဲ ဆိုဆို ဤကိစ္စမှာ ကိုယ်ကြိုက်သလို င် ဆိုနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် အပြန်အလှန် သဘောဖြင့် ဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် လူ၏ အလိုဆန္ဒနှင့် ဘုရားသခင်၏ ရူးသွပ်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုယူဆနိုင်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန် ကိုယ်ရူထောင့် ဦးသပ်ပြီး ကျေနပ်ကြရသည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်၏။

သူ အပြင်လောကကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရင်း တွေးတော ဆင်ခြင် မှာပင် ထူးဆန်းသော ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အလင်း ပည် တောင်တန်း တစ်ခုလုံးကို အပြာရောင်သို့ ပြောင်းသွား စေခဲ့သည်။ ဘက် တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောများသည် မှောင်မည်းနေရာမှ ခရမ်း ခို့ ပြောင်းသွားသည်။

သူ့စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေကျ အထီးကျန် နိုင်သော စိတ်ထက် ပို၍ မည့် စိတ်ခံစားမှု တစ်မျိုးသည် သူ့ ရင်ထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာ ထိုခံစားမှုသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် လည်း မပြောနိုင်။ သို့သော်လည်း အလွန် အရှိန်အဟုန် ကြီးမားပြီး ထက်သန်လွန်းသည့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို မျှော်လင့်သည့် စိတ်မျိုး ဖြစ်၏။

သူက လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ် ဘားနတ်၊ အခု ကိစ္စဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုပိုပြီး ထူးခြားလာနေပြီ’

‘ထူးခြားသည် ဖြစ်စေ မထူးခြားသည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးစကား ဆိုစရာ ရှာမတွေ့ဘူး’ ဟု မာလင်ဆန်က ဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအရပ် ဒီဒေသဘက် ခေါ်လာဖို့ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ သွားပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုနေရာ ရောက်ရင်လည်း... ဟို နေရာ ဆိုတာက ဘယ်နေရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဗျာ၊ အဲ.. အဲဒီနေရာ ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ဟိုး ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်မှပဲ သိမယ်၊ ဒီအကောင် အခုလုပ်တာဟာ သက်သက်မဲ့ အနိုင်အထက် ပြုတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒီထက် လျော့ပေါ့ပြီး တွက်လို့ကို မရဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီကောင်ဟာ နာမည် ကြီးချင်လို့ အဆန်းထွင်တဲ့ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်ပဲ

‘တကယ်လို့ နာမည် ကြီးချင်လို့ လုပ်တယ် ဆိုရင်လည်း ဒီ အကောင်

ဟာ အရူးပဲ။ လေယာဉ် မောင်းသွားနေရင်းနှင့် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန် ပြီ ရှုံးသွားတဲ့ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက် အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူး တယ်။ အခု ဒီအကောင်ကတော့ အစကတည်းကိုက ရူးနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ သီဝရီပဲ’

ကွန်ဝေးက ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မာလင်ဆန်ကို ပြန်ပြောရမည် ဆိုပါက လေယာဉ်စက်သံကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အော်၍ ပြောရ မည် ဖြစ်၏။ ဤမျှလောက်အထိ ပင်ပန်းခံ၍ ပြောချင်စိတ် မရှိ။ ထို့ပြင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည့် အရာများကို ငြင်းခုံတမ်း ဆိုလျှင် ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိ။ သို့သော် လည်း မာလင်ဆန်က သူ့သဘောထားကို အတင်းအကျပ် တောင်းခံနေသည့် အခါ သူ မဖြေဘဲ နေလို့မရ။

‘မင်း ပြောသလို ဟုတ်တယ်ပဲ ထား၊ ဒါဆိုရင် အလွန်ကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားတဲ့ အရူးထမှု တစ်ခုလို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဓာတ်ဆီ ဖြည့်ဖို့ ဆင်းခုံတာကို မင်း မေ့ပစ်လို့ မရဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလောက် အမြင့်ကို ပျတက်လာနိုင်တဲ့ လုပ်ရပ်ကိုလည်း ထည့် စဉ်းစား’

‘ဒီလုပ်ရပ်တွေက သူ မရူးဘူးလို့ သက်သေမပြနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အရာရာတိုင်းကို စီမံနိုင်လောက်အောင် ရူးနေတဲ့ အရူးမျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဒါပေါ့လေ၊ ဒါလည်းပဲ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်’

‘ကဲ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်လိုတယ်။ သူ့လေယာဉ်ကို ဆင်းရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ခံ၍ လေယာဉ်ပျံ မပျက်လို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သေမကုန်ဘူး ဆို ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ သူ့ဆီကို ပြေးသွားပြီး အင်မတန် ကွဲ ခရီးလမ်းကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ပျံသန်းလာနိုင်တဲ့ နဲ့ သူ့ကို ချီးကျူးစကား ပြောကြမလား’

‘မဖြစ်နိုင်တာဘဲ’ ဟု ဘားနတ်က ရေရွတ်သည်။

‘သူ့ဆီ ပြေးသွားပြီး စကား ပြောဖို့ အလုပ်ကို ခင်ဗျားပဲ လုပ်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုပဲ တာဝန်ပေးရမှာပဲ’ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကွန်ဝေးသည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အကြာ ငြင်းအခု ဖြစ်နေမည်ကို မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ အထူး ယခု ကြုံနေရသည့် ပြဿနာကို ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဘားနတ် နှင့် သူ့ဘာသာသူ ရင်ဆိုင်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ကုန် လေကုန်ခံပြီး မာလင်ဆန်နှင့် အငြင်းပွားနေ၍ မသင့်ဟု သူ ထင် ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ကျန်လူစု၏ စိတ်နေသဘောထားကို ခန့်မှန်း၍ ဖြစ်၏။ ခြံ၍ ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် တစ်ဖွဲ့တည်း လာ၍ ဆုံမိကြသည်မှာ သိပ်ကြီး မဆိုးလှဟု တွက်သည်။

ယခု အချိန်ထိ မာလင်ဆန် တစ်ဦးသာလျှင် မိမိတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည် ခနေကို သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ကာ ရန်လိုလျက် ရှိ၏။ မာလင်ဆန် တယောက်ယင်းကဲ့သို့

ဖြစ်နေရခြင်းမှာလည်း ယခု လောလောဆယ် မိမိတို့ နေသည့် အမြင့်ပေကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သိပ်ပြီး မြင့်သောအခါ ကောင်းကင်ယံရှိ လေထုသည် ပါးလာတတ်၏။ ထိုအခါ လေ သည်မှာ မဝသလို ဖြစ်လာတတ်သည်။ လေကို ဝဝ မရှူရခြင်းသည် လူတို့၏ စိတ်ကို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ထို င်းအလဲမှာလည်း လူကို လိုက်၍ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အရာဖြစ်၏။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့်မူ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လေထု ပါးလျားမှုကြောင့် ကံ ကြည်လင် ပေါ့ပါးခြင်း တည်းဟူသော စိတ္တသုခနှင့် ကိုယ်လက်ဂါ သွက်လက် ပေါ့ပါးခြင်း တည်းဟူသော ကာယသုခကို ရရှိခံစားနေရ၏။ သူသည် အေးမြ သန့်စင်သော လေကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ရှုနေရသည်မှာ အမှူး ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ အဆို ဖြစ်မလာချေ။ အခြေအနေ တစ် ရပ်လုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်မည် ဆိုပါက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခု လောလောဆယ်မှာတော့ဖြင့် သူ ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ဖြစ်ပျက်လာနေသော၊ သူ့စိတ်ကို များစွာ ဆွဲဆောင်လျက် ရှိနေသော ဤ အရေးအခင်းကို မဖြစ်အောင် တားဆီး ပိတ်ပင် နိုင်သည့် အစွမ်းသည် သူ့တွင် မရှိချေ။

သူသည် အလွန်မြင့်မားပြီး ကြီးကျယ် ခမ်းနားလွန်းလှသော တောင် ထွတ် တောင်စွန်းများကို တစ်ချက်မျှ ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ ဤမျှလောက် ကျက်သရေ ရှိပြီး ဤမျှလောက် လှပ ခံ့ညားသော နေရာများသည် ယခု အချိန် ထိ မပျက်စီး မယိုယွင်းသေးဘဲ ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ ကျန်ရှိ နေပါသေး ကလား ဟူသော အသိ ဝင်လာသည်။ ထိုအသိနှင့် အတူ စိတ်ကြည်နူးခြင်း တည်းဟူသော ပီတိလှိုင်းသည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လေသည်။

တကယ်တော့ ဤနေရာ ဤဒေသများသည် လူသူလေးပါးနှင့် အလွန် အလှမ်း ကွာဝေးသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ လူသူ အရောက်အပေါက် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ ယခု အချိန်ထိ လူယဉ်ကျေးမှု မရောက်သေးသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ ဤတောင်စဉ် တောင်တန်းများ ၏ တစ်ဖက်မှ နေ၍ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းကြီး၏ ရေခဲပြင် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသော တောင်စွယ် တောင်ကြောများသည် မြောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ပြင် ကို ကျောပေးကာ နံရံ တံတိုင်းကြီးများ သဖွယ် မိုးမိုးမတ်မတ် ရပ်၍ ကာဆီး နေကြလေသည်။ တောင်ထိပ် တောင်စွန်းများဆီမှ အလင်းရောင်များသည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထွက်လာလျက် ရှိကြ၏။

အမြင့်ပေအားဖြင့် ထောင်ပေါင်း အနည်းငယ်မျှသာ မြင့်မားသော တောင် စဉ် တောင်တန်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တောင်တက်သမားများ ဘယ်သော အခါမှ မရောက်နိုင် မပေါက်နိုင် မတက်နိုင်သည့် ထာဝရ အတားအဆီးများ အဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိကြသည်။ တောင်တက်သမားများအား ဤနေရာသို့ အရောက် တက်ချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အရာများလည်း မရှိချေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကွန်ဝေးကတော့ တောင်တက်သမားများနှင့် ဆန့် ကျင်ဘက် စိတ်ဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ အနောက်တိုင်း အတွေးအခေါ်က စံအဖြစ်သတ်မှတ်ထားသော ထားသော အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ဟူသမျှတွင်

အနှစ်သာရ မရှိဟု မ ဖြစ်သည်။ အမြင့်ဆုံး အတွက် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ခြင်း သည် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့ရုံမျှမက

‘အထက်လွှာကို မြတ်နိုး တွယ်တာခြင်း’ ပို၍ ညံ့ဖျင်းသည်ဟု ယူဆသူ ဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို ရဖို့အလွန်အမင်း အပြင်းအထန် အားထုတ်ခြင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသူ ပ။ အချည်းနှီး အလဟဿ ဖြစ်စေသော အကျိုးမဲ့ စွန့်လွှတ်မှုများမှာ သူ့အတွက် မက်မောစရာ ကောင်းသည့် အရာများ မဟုတ်ပေ။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းအလှတွင် ငေးမောရင်း ရောက်တတ်ရာရာများကို တနေ့ခိုက်မှာပင် ဆည်းဆာချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဆည်းဆာ၏ ရိပ်သည် တောင်စဉ် တောင်ကြော တစ်လျှောက်ကို ကတ္တီပါ ကော် တစ်ချပ် ဖြန့်၍ ခင်းလိုက်သည့်နှယ် ဖြာ၍ ဖြန့်၍ ကျဆင်းလာသည်။ ကံ တောင်တန်း တစ်ခွင်လုံးထက်ရှိ အလင်းရောင်သည် ဖျော့တော့လာ ညား ထည်ဝါသော အလှသစ် တစ်ရပ်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်၏။ လမင်းသည် ကောင်းကင်ယံတွင် ပေါ်လာသည်။ တောင်ထိပ် တစ်ခု ပေါ်သို့ လရောင် ကျလာသည်။ ကောင်းကင်ဘုံမှ နတ်သား နတ်သမီးများ အိမ် ထွန်းပေးလိုက်သလားဟုပင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နိုင်လောက် ကြည့်မျှော်၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင် က်လျက် ရှိလေသည်။ လေသည် အေးမြလာသည်။ စောစောကထက် င်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်။ ထိုအခါ လေယာဉ် စက် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာသည်။

ဤ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်မှုများသည် ခရီးသည်များကို စိတ်ဓာတ် ကျ ပ၏။ နေဝင်သွားလျှင် လေယာဉ်သည် ဆက်လက် ပျံသန်းလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုတည်း ရှိ၏။ တခြားမဟုတ်၊ ဓာတ် ဝယ်နည်းနှင့်မဆို ဓာတ်ဆီသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကုန်ရမည်။ အခု သပါက မကြာခင် ကုန်ပေလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စမှာ အနေးနှင့် အမြန် လာတော့မည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ မာလင်ဆန်သည် ထိုကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်၍ ပြောလာသည်။ ကွန်ဝေး ဥ ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်။ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့်လေယာဉ် ရောက်သည့် ခရီး အကွာအဝေးကို အတိအကျ ခန့်မှန်း၍ မရ။ အများဆုံး မိုင်တစ်ထောင် ခရီးတော့ ရောက်ခဲ့ပြီဟု သူ ထင်သည်။ ။

သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကြားသောအခါ မာလင်ဆန်က

‘ကဲ ဒီ မိုင် လောက် ပေါက်လာပြီ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်နေရာ ရောက်နေပြီလဲ’ ဟု စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် မေးလေသည်။ ။

‘ဒါကတော့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ တိဗက် ဒေသရဲ့ နယ်နိမိတ်ထဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ တကယ်လို့ အခု မြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းတွေဟာ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းတွေသာ ဆိုရင်တော့ တိဗက် ဒေသဟာ ဒီကောင်တွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ ရှိတယ်။ ဟို တောင် ထွတ်

တစ်ခုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒုတိယ အမြင့်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကေတူး တောင်ထိပ် ဖြစ်ရမယ်’

‘ဧဝရက်တောင်ကြီး ပြီးရင် သူပေါ့’ ဟု ဘားနတ်က ဝင်ပြောသည်။

‘အင်မတန် လှတဲ့ ရှုခင်းပဲ’

‘တောင်တက်သမား တစ်ယောက်ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်မယ် ဆိုရင် တော့ ဧဝရက် တောင်ထက် တက်ရတာ အများကြီး ခက်မယ်၊ ကမ္ဘာကျော် တောင်တက်သမား တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ အီတလီ အမျိုးသား အက်ဘရူးဇီ မြို့စား ကတောင်မှ တက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ တောင်ထိပ် တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ’

—ဘုရား ဘုရား— ဟု မာလင်ဆန်က ရေရွတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘားနတ်က ရယ်သည်။

‘ဒီ ခရီးမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ တရားဝင် လမ်းပြ တစ် ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ကွန်ဝေး၊ တကယ်လို့ပေါ့ လေ။ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ကော့ညက် အရက် တစ်ပုလင်းလောက်သာ ပါမယ် ဆိုရင် တိဗက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တင်နက်ဆီပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်တော့ဘူး’

—ဒါပေမယ့်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ— ဟု မာလင်ဆန်က နားပူနားဆာ ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ဘာပြုလို့ ဒီကို ရောက် လာရတာလဲ၊ အကြောင်းက ဘာလဲ၊ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ပြက်လုံး ထုတ် စရာ ရှိသလား၊ ကျွန်တော်တော့ မမြင်ဘူး’

—ရှုခင်းကတော့ လူတာ အမှန်ပဲ ငါ့လူရေ၊ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျား ပြောသလို ဟိုလူဟာ အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် ဘာအကြောင်းမှ ရှာလို့ ဂမယ် မထင်ဘူး’

‘အိုဗျာ၊ ဒီအကောင်ဟာ အရူးပဲ ဖြစ်မယ် တခြား တွေးစရာ ဘာမှ ၊ တွေးလို့လည်း မရဘူး၊ ခင်ဗျားကော စဉ်းစားလို့ ရသလား ကွန်ဝေး’ ကွန်ဝေးက ခေါင်းယမ်းသည်။ သူတို့ သုံးယောက် စကားပြောနေခိုက်တွင် တစ်ယောက်တည်း တွေး န် တူသော မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုက် သူတို့ဘက် လှည့်လာသည်။

‘ရှင်တို့ နှင့် ကျွန်မရဲ့ အယူအဆကို တောင်းခံတာ မဟုတ်တော့ ကျွန်မ ဝင်ပြီး သင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ်’ ဟု အသံ စာစာ စာစာဖြင့် စကားစသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အနေနှင့် မစ္စတာ မာလင်ဆန်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ကတူ လက်ခံကြောင်းတော့ ပြောချင်တယ်၊ ဟိုခမျာရဲ့ ခေါင်းဟာ မမှန် ဆိုတာ ကျွန်မ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်၊ ဟိုခမျာ ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး၊ လေယာဉ်မှုကို ပြောတာပါ၊ တကယ်လို့ သူ မရှူးဘူး ဆိုရင် ၊ အကြောင်း ရှိနိုင်မလား၊ အင်း အခုဟာ ကျွန်မ ပထမဆုံး လေယာဉ်ပျံ ကပဲ၊ အဲဒါကော ရှင်တို့ သိကြရဲ့လား၊

ဒါ ကျွန်မ ပထမဆုံး အကြိမ် ကညီပျံ စီးဖူးတာရှင်၊ အလျင်က ဆိုရင် ကျွန်မကို လေယာဉ်ပျံ စီးဖို့ သူမှ သွေးဆောင်လို့ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ် ကံက ဆိုရင် လန်ဒန်က ပါရီ ခရီးတို့ကို လေယာဉ်ပျံ စီးကျင့် ရသွား စီးဖို့ ကျွန်မကို အစွမ်းကုန် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါတောင်မှ ကျွန်မ မစီးခဲ့ဘူး သိလား၊’

‘ကဲ အခုတော့ ခင်ဗျာ အိန္ဒိယက တိဗက်ကို လေယာဉ်ပျံ စီးနေရပြီ ကုတ်ဖူးလား၊’ ဟု ဘားနက်က ပြောသည်။

‘ဖြစ်လာပုံတွေကတော့ ဒီလို မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုက စကား ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ကျွန်မ တစ်ချိန်က ဒေသမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးနှင့် သိခဲ့ဖူးတယ် ပြောတယ်၊ တိဗက် လူမျိုးတွေဟာ လူထူးလူဆန်းတွေတဲ့၊ သူတို့က တို့ကို မျောက်တွေက ဆင်းသက်လာတဲ့ လူမျိုးတွေလို့ ယုံကြည်ကြသတဲ့—

‘ဒါဆိုရင်တော့ ထူးထူးခြားခြားကို လိမ္မာ ပါးနပ်တဲ့ လူမျိုးတွေလို့’

‘အို ကျွန်မ ဆိုလိုတာက အခုခေတ် လူတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနေနှင့် ဒီ ယုံကြည်ချက်ကို နှစ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ကတည်းက လက်ခံလာတဲ့ သဘောကို ပြောတာပါ။ ဒါက သူတို့ရဲ့ အစဉ်အလာ ရှိခဲ့တဲ့ အစွဲအလမ်း တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒီ အယူအဆမျိုးတွေကို မကြိုက်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါဝင်က တိဗက်လူမျိုးတွေထက် ပိုပြီး ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်မကတော့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်မအနေနှင့် သမ္မာကျမ်းစာရဲ့ အဆိုအမိန့်ကို လက်ခံတယ်’

‘ရှေးရိုးဝါဒီသမား တစ်ယောက် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊’

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုသည် ‘ရှေးရိုးဝါဒီသမား’ ဟူသော စကားလုံး၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ဟန် မတူချေ။ ‘ကျွန်မက အယ်လ် အမ်အက်စ် အဖွဲ့ဝင်ပါ’ ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ‘ဒါပေမယ့် နို့စို့ကလေးကို နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ပြုတာကျတော့ ကျွန်မ သူတို့နှင့် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူး၊’

အယ်လ်အမ်အက်စ် ဟူသော အတိုကောက် စကား သုံးလုံးကို ကြား ရသည့်အခါ တစ်ချိန်က သူ သိခဲ့ရသည့် လန်ဒန် မစ်ရှင်နရီ ဆိုဆိုက်ရာ ခေါ် လန်ဒန် သာသနာပြု အဖွဲ့ ကို ကွန်ဝေး သတိရမိသည်။ အိရပ်စတ ကျင်းပခဲ့သော ထိုအသင်း၏ ဘာသာတရားဆိုင်ရာ ဟောပြောပွဲ တစ်ခု၌ ကြုံ ခဲ့ရသည့် အဆင်မပြေမှုကလေးများကိုလည်း ပြန်၍ အောက်မေ့မိ၏။

သူသည် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အင်္ကျီ များထဲမှ ခပ်ထူထူ အင်္ကျီတစ်ထည် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုအား ပေးရလျှင် ကောင်း လေမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း ဤ အမျိုးသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် သူ့ထက် မာကျောပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိပုံ ပေါ်သည်ဟု တွေးမိသဖြင့် မပေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် သူ့ ထိုင်ခုံထက်တွင် ခပ်ကွေးကွေး လိုက်ပြီး မျက်လုံး

အစုံကို မှီတဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် အေးအေးဆေးဆေးပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။
လေယာဉ်ပျံကတော့ ဆက်လက် ပျံသန်းဆဲ။

ရုတ်တရက် လေယာဉ် စောင်းသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် သူတို့ အားလုံး
လန့် နိုးလာကြသည်။ ကွန်ဝေး၏ ဦးခေါင်းသည် ပြတင်းပေါက်နှင့် ဝင်ဆောင်သဖြင့်
တဒင်္ဂမျှ မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွားရ၏။ လေယာဉ်သည် တစ်ဖက်သို့ သားရာမှ
နောက်တစ်ဖက်သို့ ပြန်၍ စောင်းသွားပြန်သည်။ ကွန်း ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဘယ်ပြောင်း
ညာလူး ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အအေးဓာတ် များလျက် ရှိသည်။

သူ ပထမဆုံး လုပ်လိုက်မိသည့် အရာမှာ လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့၍ ကြည့်
ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နာရီခွဲနေပေပြီ။ သူ အချိန် အတန်ကြာမျှ အိပ်ပျော် သည်မှာ
သေချာသည်။ သူ့နားများသည် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်လျက် အသံ တစ်သံကို
ကြားနေရသည်။ ပထမတော့ သူ အိပ်မက် မက်နေ ဟု ထင်သည်။ နောက်တော့မှ
အင်ဂျင်စက် ပိတ်ထားမှန်း သိလာရ၏။ တည်ပုံသည် လေပြင်း တစ်ခုကို
တိုးဝှေ့သွားလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့
ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်နှင့် နီး လာနေသော မြေပြင်ကို
လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော်လည်း ပြက်ပြက် ဝင် မဟုတ်။ မှုန်ဝါးဝါးနှင့် ညိုမှိုင်းမှိုင်း၊
မြေပြင်သည် လေယာဉ်အောက် ရိပ်ရိပ် ပြေးလျက် ရှိသည်။ -သူ လေယာဉ်ကို
ဆင်းလိမ့်ဦးမယ်’ ဟု မာလင်ဆန်က အော်သည်။ ပေါ်မှ အပြင်သို့
ထွက်ကျလျက်ရှိသော ဘာနတ်ကမူ ‘တကယ်လို့ သူ တင်းရင်တော့
ဆင်းနိုင်မှာပေါ့-’ ဟု လှမ်းပြောသည်။

လေယာဉ် တိမ်းလိုက် စောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည့် အတွက် တုန်လှုပ်
နည်းဆုံးလူမှာ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး ဖြစ်၏။ သူသည် ဒိုဗာ သင်္ဘောဆိပ်ကို
မြင်လိုက်ရသည့် ခရီးသည် တစ်ဦးသဖွယ် သူ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို
အေးဆေးဆေးပင် ပြင်ဆောင်းလျက် ရှိလေသည်။

လေယာဉ်သည် မြေပြင်သို့ ဆင်းသည်။ ဤတစ်ကြိမ် ဆင်းပုံ ဆင်း မှာ
ကြမ်းတမ်းလှ၏။

‘အို ဘုရား ဘုရား၊ ဆင်းပုံက ရမ်းလုပါကလား၊ တကယ်ကို ဆိုးတာပဲ’
လေယာဉ် မြေပြင်သို့ ဆင်းမိပြီး လှုပ်ရှား ခါယမ်းနေ ဆယ်စက္ကန့်မျှ အတွင်း သူ
ထိုင်ခုံကို အတင်း ဖက်တွယ်ထားနေရသော ဆန်က ညည်းသည်။ ။ အားလုံး အသံ
တစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ လေယာဉ်၏ ဘီး တစ် တာယာ တစ်လုံး ကွဲသံ။

‘လမ်းကတော့ ဆုံးပြီ’ မည်သည့် အရာကို အကောင်းဘက်မှ မမြင်တတ်
မကြည့်တတ်သော မာလင်ဆန်က စိတ် လက်ပျက် ထပ်ပြောသည်။

‘ဘီးချော်ပြီး ကွဲသွားတာ၊ သွားပြီ၊ ကျွန်တော် တို့ အားလုံး ရောက်တဲ့
နေရာမှာ ထိုင်နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒီတစ်ချက်တော့ သေချာသွားပြီ’

အရေးအခင်း တစ်ခုခုနှင့် ကြုံလာရသည့် အခါများတွင် ဘယ်တော့မှ

စကား များများ မပြောတတ်သော ကွန်ဝေးသည် တောင့်တင်းနေသော သူ ခြေ

ထောက်များကို ဆန့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နှင့် ဆောင်မိခဲ့သည့် သူခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို စမ်းကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာက မများ။ ပြင်းထန်ခြင်းလည်း မရှိ။ ဖူးရောင်သွားရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့လူတွေကို ကူညီဖို့အတွက် သူ တစ်ခုခု

တော့ လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ သို့ သော်လည်း လေယာဉ် စက်သတ်လိုက်ချိန်တွင် အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်နေရာမှ ထ၍ မတ်တတ်ရပ်နိုင်ကြသည့် လေးယောက် ထဲတွင် သူသည် နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်၏။

မာလင်ဆန်က လေယာဉ် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်း ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ‘သတိထား လုပ်’ ဟု ကွန်ဝေးက လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

မာလင်ဆန်၏ ပြန်ဖြေသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

‘လုပ်မနေပါနှင့်၊ ဘာမှ သတိထားနေဖို့ မလိုဘူး၊ ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာ ရဲ့ အစွန်ဆုံး နေရာ တစ်နေရာနှင့် တူပါတယ်၊ သက်ရှိ သတ္တဝါ ဆိုလို့ တစ် ကောင် တစ်မြီးမှ မရှိဘူး၊’

နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် လေးယောက်စလုံး အအေးဒဏ်ကို ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ခံကြရသည်။ သူတို့ နားများသည် ပြင်းထန်စွာ ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေသံနှင့် သူတို့ ဖိနပ်သံများမှ တစ်ပါး တခြား ဘာသံမျှ မကြားရ။

သူတို့ အားလုံး စိတ်အားတင်းရခြင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၏ ကြား တွင် ရောက်ကာ ကြုံရာမရ ဖြစ်လျက် ရှိကြသည်။ လမင်းသည် တိမ်များ နောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားဟန် တူ၏။ ကြယ်ရောင်များသည် မှောင်အတိကျနေသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် လင်းလက်လာကြသည်။ ။

မတွေးတတ်သူ သို့မဟုတ် အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ကင်းမဲ့သူ တစ်ဦး သာ ဆိုလျှင် အလင်းရောင် ကင်းမဲ့ကာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော ဤကမ္ဘာ လောကကြီးသည် အလွန် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ ဖြင့် ပြည့်နေသည့် နေရာကြီး တစ်ခုဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှာ တောင်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိ၏။ ထိုတောင်များ၏ ကြားမှ အပေါ်သို့ ထိုးထွက်လာနေသမျှမှာလည်း တောင်တန်းများပင် ဖြစ်သည်။ ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် တောင်များပေါ်တွင် တောင်များ ဆင့်လျက် ရှိကြသည်။ ဗုံးပေါ် တစ်လုံး ဆင့်နေကြသော တောင်စဉ် တောင်တန်းများသည် ဟို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ရောက်သည့်အခါ အလင်းရောင် မှုန်ဝါးဝါးသာ ၏။ ။ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားကာ စိတ်အား တက်ကြွလျက် ရှိနေသော င်ဆန်သည် လေယာဉ်မှူး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိသည်။ ပါ ရောက်လို့ကတော့ ဒီအကောင် ဘာကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ ကျွန် မကြောက်ဘူး၊’ ဟု အော်ပြောသည်။

‘အခု ချက်ချင်းပဲ ဒီအကောင်ကကိုင်မယ်’

ကျန်လူစုသည် မာလင်ဆန် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကို ကြည့်ကာ မှင်တက်မိ ဖြစ်နေကြသည်။ စိုးရိမ်မကင်းလည်း ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေးသည် င်ဆန်ကို ဆွဲရန် နောက်မှ အပြေး လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နောက် များခဲ့လေပြီ။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ မာလင်ဆန်သည် ယာဉ်မှူး အခန်းထဲမှ အမောတကော ပြန်ထွက်လာပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ နှင့် စကား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီမယ်ဗျ ကွန်ဝေး၊ သိပ်ကို ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဟို တင် ဖျားနေတာလား၊ သေတာလား၊ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်...။ ဝင် စကားမေးကို မရတော့ဘူး၊ လာဗျာ၊ ခင်ဗျား တက်ပြီး ကြည့်စမ်းပါ အဲ သူ့ ခြောက်လုံးပြူးကိုတော့ ကျွန်တော် ယူထားလိုက်ပြီ’

‘သေနတ် ငါ့ကို ပေးထားရင် ကောင်းမယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

စောစောက ပြတင်းပေါက်နှင့် ရိုက်ခဲ့မိသော အရှိန်ကြောင့် သူ့ခေါင်း ရီဝေဝေ မူးနှောက်နှောက် ဖြစ်ဆဲ။ သို့သော်လည်း သူသည် ဖြုန်းခနဲ ပါက်လာသည့် အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အားတင်းသည်။ သူ ကြုံ ပမ္မ အခြေအနေများထဲတွင် ယခု အခြေအနေသည် သူ့အတွက် ကြောက် အကောင်းဆုံးလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော လေယာဉ် စက်ခန်း အတွင်း နိုင်ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်သော ဓာတ်ဆီနံ့က တထောင်းထောင်း ထလျက် ရှိသဖြင့် မီးခြစ် ခြစ်၍ မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် မစွန့်စားရဲ။ လေယာဉ်မှူးကိုတော့ မြင်နေရသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် ရှေ့သို့ မှောက်လျက် လဲကျလျက် ရှိရာ သူ့ခေါင်းသည် လေယာဉ် ထိန်းသိမ်းရေး စက်ခုံပေါ်တွင် တင်လျက် ရှိ၏။

ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ်မှူး၏ ကိုယ်ကို လှုပ်ကြည့်သည်။ ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို တင်း ကျပ် ပိတ်ဆို့ မနေအောင် ပြုပြင်ပေးသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ အခြေအနေကို ခဏမျှ ကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် သူ့လူများဘက် လှည့်၍ သတင်းပို့သည်။

‘မာလင်ဆန် ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အပြင်ထုတ်မှ ဖြစ်မယ်’

သို့သော်လည်း သတိထား၍ ကြည့်နေသူ တစ်ဦးသာ ရှိပါက ကွန် တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဟု ပြောကောင်း ပြောပေလိမ့်မည်။ ကွန် ဝေး၏ အသံမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလျက် ရှိ၏။ သူ့အသံသည် ခါတိုင်း ထက် စူးရှပြီး ခါတိုင်းထက် ကြည်လင် ပြတ်သားနေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ သူ့စိတ်တွင် အများစုက ကြိုက် မကြိုက် ဟူသော အတွေးဖြင့် သံသယ ရှိဟန် မတူ၊ အချိန်၊ နေရာ၊ အဆမတန် အေးနေသည့် ရာသီဥတုနှင့် သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းမှုများကိုလည်း သိပ်ပြီး အရေးထားပုံ မရ။ အားလုံး နှင့် သက်ဆိုင်နေသော မလုပ်မဖြစ်သည့် အလုပ်တစ်ခု ရှိနေသဖြင့် လုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် သဘော

ဖြစ်လေသည်။

ဘားနတ်နှင့် မာလင်ဆန်တို့ အကူအညီဖြင့် လေယာဉ်မှူးကို ထိုင်ခုံ ပေါ်မှ ပွေ့ချီကာ မြေပြင်သို့ ချသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် သေနဲ့ခြင်း မဟုတ်သတ်လစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးသည် ဆေးဝါး ကုသမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတ ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း အဖျား အနာ ရောဂါ တစ်ခုခု ၏ အသွင်အပြင် လက္ခဏာရပ်ကိုမူ တီးမိ ခေါက်မိ ရှိသည်။

‘သိပ်မြင့်တဲ့ နေရာကို ရောက်လာလို့ နှလုံးရောဂါ ဖောက်လာတဲ့ သဘော ဖြစ်မယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက သူ မသိသော လူစိမ်းကို ငဲ့ကြည့်ကာကောက်ချက်ချသည်။

‘ဒီအပြင်ဘက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဘာမှ သိပ် လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လေက သိပ်ထန်တယ်၊ အကွယ်အကာ ဆိုလို့ လည်း ဘာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကို လေယာဉ်ထဲ ပြန်သွင်းထားဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း အထဲ ပြန်ဝင်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ နေ မထွက်မချင်း လှုပ်ရှားဖို့ ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား၊’

‘အရေးပေါ် ကိစ္စလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ နမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပုလင်းထဲမှ ဘရန်ဒီကို မေ့မြောနေသူ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးသည်။ သူ့ အတွက်တော့ ဆေးတစ်လက်ပေါ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ’ ခဏမျှ အကြာတွင် မီးခြစ်ဆံ မီးတောက် အောက်မှ လူနာ၏ မျက်တောင်များ ခတ်လာသည်ကို မြင်ကြရသည်။

မာလင်ဆန်၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော်တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး’ ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် တို့ အားလုံး မီးခြစ်ဆံတွေ အကုန်ခံပြီး လူသေကောင် တစ်ကောင်ကို ဝိုင်း ကြည့်နေကြတာ သက်သက်မယ့် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ ဒီလောက် ဝိုင်းအုံပြီး ကြည့်ချင်ရလောက်အောင် ချောလှနေတဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မျက်နှာက မွဲခြောက်ခြောက်နှင့်ပါ’

‘မင်းပြောသလို ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့— ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ သူ့အသံမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် သူဟာ လူသေကောင် တစ်ကောင်တော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကံကလေး နည်းနည်းပါးပါး ရှိရင်တော့ ငါတို့ သူ့ကို ပြန်ကောင်းလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့’

‘ကံ ဟုတ်လား၊ သူ သတိရလာရင်တော့ သူ ကံကောင်းတာပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ’

‘သိပ်ပြီး သေချာပေါက်လည်း မတွက်နှင့်ဦးလေ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ လောလောဆယ်တော့ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်’

မာလင်ဆန်သည် ယခု အချိန်အထိ ကျောင်းသားစိတ် မကုန်သေးသော လူရွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည့် ကြားမှပင် သူ့ အထက် အရာရှိက တိုတိုပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် မာလင်ဆန်အား ယခုကဲ့သို့ ခပ်ထန်ထန် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်ရသည့် အတွက် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့တွင် မပြော မဖြစ်သည့် အခြေအနေက ရှိနေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခု လောလောဆယ်မှာတော့ လေယာဉ်မှူး၏ ပြဿနာကိုသာ သူ ဦးစားပေးရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သူတို့လူစု ယခု ရင်ဆိုင် နေရသည့် အခြေအနေကို ရှင်းလင်း ပေးနိုင်မည့် လူမှာလည်း သူ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်ဟု ယူဆမိသည့် အားလျော်စွာ သူသင့်တော်မည်ဟု ယူဆသည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်ပေတော့မည်။

သူ့အနေဖြင့် သူတို့၏ လက်ရှိ အခြေ အနေ အမှန်းအဆဖြင့် ဆွေးနွေး ဝေဖန်ခြင်းလည်း မပြုလိုတော့ပေ။

စတင်လာချိန်မှ ဤနေရာ ရောက်ချိန် အထိ တစ်လမ်းလုံး အမှန်းအဆ အတွေး များဖြင့် အချင်းချင်း ဆွေးနွေး ဝေဖန်ခြင်းများကို ပြုခဲ့ကြပြီးပြီ ဖြစ်ရာ ဖက်ပြီဟုပင် သူ တွက်သည်။ ဤအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်စကသို့ စိတ်ထဲတွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုသဖွယ် သော ခံစားမှုမှာလည်း ယခုအခါတွင် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ လျှင် သူ့စိတ်သည် ရှေ့ရေးကို တွေးကာ ပူပင် ကြောင့်ကြခြင်း ဖြစ် ပြီ ဖြစ်၏။ ယခု သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေ တစ်ခုလုံးကို ညှိလိုက်သည့်အခါ ထိတ်လန့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်မျိုး ကံတရက် ချက်ချင်းတော့ ကြုံရလိမ့်မည် မထင်ပေ။ သို့တစေလည်း ၆ ရှိ မရှိ၊ သို့မဟုတ် သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိ မရှိ စမ်းသပ်သည့် ပွဲမျိုး ဖြင့်တော့ ကြုံရလိမ့်မည် ထင်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြုံရပြီးခါမှ ဆိုးရွားသော နွှာရယ် တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်လျက် ရှိ၏။

လေထန်လွန်းလှသော ထိုည တစ်ညလုံး ကွန်ဝေးသည် အိပ်၍ မရ ပဲမရတိုင်း ရှေ့တွင် ကြုံလာရမည့် အရေးအခင်းများကို အကျိုးအကြောင်း အဆစ်အပိုင်း ကျကျ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ စဉ်းစား၍ ရသမျှကို တခြားလူများ စိတ်ဆင်းရဲမည် စိုးသဖြင့် ဖွင့်ဟ ပြခြင်း မပြုချေ။ သူ ခန့်မှန်း၍ ရသလောက် ဆိုပါက သူတို့ လေယာဉ်သည် ဟိမဝန္တာ တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ထိုမှ တစ်ဆင့်

လူသိ အလွန်နည်းသော ကူအင်လွန်း တောင် သို့ ရှေ့ရှု၍ လာခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ ဤပုံအတိုင်းသာ ဆိုပါမူ သူတို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အမြင့်မားဆုံး ယာမူ အနည်းဆုံးသော တိဗက် ကုန်းမြေမြင့် ဒေသအတွင်းသို့ ဆိုက် နေကြပေပြီ။ ဤဒေသတွင် အနိမ့်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော တောင် လွင်ပြင်များသည်ပင်လျှင် အမြင့် နှစ်မိုင် ရှိ၏။ အလွန် ကြီးမား ကျယ် လူနေကင်းမဲ့သော ဒေသကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ လူသူ အရောက် ဂ် လုံးဝ မရှိသေးသော နယ်မြေ အများအပြား တည်ရှိရာ ဒေသကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အစဉ်အမြဲ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေသာလျှင် မင်းမူနေသည့် ကုန်းမြေမြင့်များဖြင့် ပြည့်နေသော ဒေသကြီး လည်း ဖြစ်၏။

လူအများ၏ စွန့်ပစ်ထားခြင်းကို ခံနေရသော ဤဒေသကြီး အတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြရသည့် မိမိတို့ လူစု၏ အဖြစ်သည် တစ်စုံ တစ်ခုသော အဖြစ်ကြောင့် တစ်ကျွန်း ပို့ခံရသည့် လူတစ်စုနှင့် တူလျက် ရှိပေသည်။ တကယ်တော့ လည်း ဤဒေသသည် သဲကန္တာရများထက်ပင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်ခဲသော ဒေသ တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့ရေးကို တွေးလိုက်လျှင် စိတ်မအေးစရာ ဖြစ်၏။

မိမိတို့၏ အဖြစ်ကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားရင်း ထူးဆန်း အံ့သြသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခိုက်မှာပင် နောက်ထပ် တိုး၍ ထိတ်လန့် အံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် အပြောင်းအလဲ တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

တိမ်တိုက်များ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သူ တွေးထင်ထားသော လမင်းသည် မှောင်မည်းနေသော တိမ်လွှာထု ထိပ် ပိုင်း အစွန်းမှ ပြူထွက်လာပြီး သူ့ရှေ့ တည့်တည့်မှ အမှောင်ထုကို အလင်း ရောင် ဝိုးတဝါးဖြင့် ပက်ဖျန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ကွန်ဝေးသည် ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တောင်ကုန်း နှစ်ခု - ကာရံထားသော ရှည်မျောမျော တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုကို ဘွားခနဲ မြင် လိုက်ရသည်။ တောင်ကုန်းများမှာ သိပ်ပြီး မမြင့်သော်လည်း မည်းမှောင်နေသော တောင်ထိပ်များသည် အပြာရောင် သန်းနေသည့် ညဉ့်ဦးယံ မိုးကောင်း ကင်ဆီသို့ ထိုးတက်နေကြသည်။

ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ ထိပ်ပိုင်းမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူ လွင်ပြင်သည် ထို နေရာ ရောက်သည့်အခါ အထက်ဘက်သို့ ပျံတက် သွားနေသည့် အသွင်မျိုး ပေါက်ကာ ပပ်ကြားအက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အေးမြသော လရောင် အောက်တွင် ခမ်းနားသော အလှကို လှစ်ပြ နေသည့်နယ် တည်ရှိ နေသော ကြောင့်ပေတည်း။

ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် အလှဆုံးသော တောင်တန်း တစ်ခုဟုပင် ကွန်ဝေး ထင်မိ၏။ ကတော့ပုံ ဖြစ်နေသော တောင်ထိပ်မှ နှင်းခဲထူကြီးသည် မညီမညာ မပြေမပြစ် ဖြစ်နေသော ပုံသဏ္ဌာန်ကြောင့် ကလေးတစ်ယောက် ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကား တစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။ ဤ နှင်းခဲထူကြီး၏ အရွယ်အစား အမြင့်နှင့်

အကွာအဝေး ဝေးများကို ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်သော ကိစ္စ တစ်ခု သည်။ နှင်းခဲထုကြီးဆီမှ အရောင်များသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် နီလျက် ရှိ၏။ တည်နေပုံမှာ ငြိမ်ဆိတ်လွန်းလှပေသည်။ ။ ကွန်ဝေးသည် နှင်းခဲထုကြီးဆီသို့ တွေဝေ ငေးမောရင်း သူ မြင်တွေ့ တဲ့ အရာများသည် တကယ်မှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူသော သံသယစိတ်ပင် ။ သူ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် တိမ်တစ်လိပ်သည် ပိရမစ် ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်သော တောင်စွန်းကို ဖုံးအုပ်သွားလေရာ လရောင်အောက်တွင် ဖျတ် Tလာသည့် တောင်ထိပ်မှ နှင်းခဲထုကြီး၏ အလှကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် လိုက်ရ၏။ မိုးချုန်းသံ တမျှ ကျယ်လောင်လှသည့် နှင်းခဲတုံးများ ပြို့ ပါ သူ ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့ မျက်စိအောက်မှ အရာ ယ် အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်နေရသည့် အရာများမဟုတ် ဟူသော အသိ ဝင် သည်။ သူ မြင်တွေ့နေရသည့် ရှုခင်းကို အိပ်ပျော်နေကြသည့် သူ့အဖော်များ ၍ ပြချင်သော ဆန္ဒသည် ကွန်ဝေး၏ ရင်ထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ လည်း ဤရှုခင်းကို မြင်၍ သူ့အဖော်များ၌ စိတ်အေးချမ်းမှု ရလိမ့်မည် ဟု တွေးမိသောအခါ မနိုးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမှန်တကယ် စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ရနိုင်မည့် ရှုခင်း မဟုတ်ပေ။ ဤရှုခင်းသည် မိမိတို့၏ ချန်ဖြစ်မှုနှင့် ဘေးအန္တရာယ်များမှုကို ဖော်ပြနေသော ရှုခင်း ဖြစ်ချေ အခြေအနေကို ဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ လူနေ အိမ်ခြေ ရှိမည့် ရပ်ရွာ ဤနေရာနှင့် မိုင်ပေါင်း ရာပေါင်း များစွာ ကွာဝေးမည်မှာ သေချာလျက်။

သူတို့၏ အခြေအနေကို သုံးသပ် ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့တွင် အစား အသောက် လုံးဝ မရှိ။ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်မှ တစ်ပါး အခြား ဘာလက် မပါ။ သူတို့ထဲတွင် လေယာဉ် မောင်းတတ်သူ ပါသည် ဆိုဦးတော့၊ ဉ်ပျံက ပျက်နေပြီ ဖြစ်၏။ လေယာဉ် မပျက်သည့်တိုင်အောင် ဓာတ်ဆီ လနီးပါး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့တွင် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း

အေးဒဏ်နှင့် လေဒဏ်ကို ခုခံ ကာကွယ်နိုင်မည့် အဝတ်အထည်များ ပါလာခဲ့ကြသည် မဟုတ်။ မာလင်ဆန်တွင် ပါလာသည့် ရိုးရိုး ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လောင်းကုတ် ဦးများမှာလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ အအေးဒဏ်နှင့် လေဒဏ်များမှ

အကာအကွယ် ပေးနိုင်မည့် အဝတ်အစားများ မဟုတ်။ မစွ ဘရင်ခ်လိုးကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အားရစရာ မရှိ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အနွေးထည် ဆို၍ သိုးမွေးအင်္ကျီနှင့် မာဖလာသာ ရှိသည်။

ပြီးတော့ သူမှ လွဲ၍ သုံးယောက်စလုံး တောင်တန်းများ၏ အမြင် ပိုင်း၌ ကြုံတွေ့ ရတတ်သည့် ဒဏ်ကို ခံနေကြရပြီ ဖြစ်သည်။ ဘားနတ် တစ်ယောက်သည်ပင်လျှင် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီ ဖြစ်၏။ မာလင်ဆန်ကတော့ သူ ကိုယ်သူ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောလျက် ရှိသည်။ သူ့ အပြုအမူကို မြင် ရုံမျှဖြင့် ယခု သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲများ ရေရှည်လာမည့် ဆို ပါက သူ ဘာဖြစ်သွားမည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်စရာ ရှိ၏။ (အားတက်ဖွယ်ရာ မရှိသည့် ဤအဖြစ်များကို ကြည့်ပြီး ကွန်ဝေး စိတ် ပျက်မိသော်လည်း မစွ ဘရင်ခ်လိုးကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ မချီးမွမ်း ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ မစွ

ဘရင်ခဲလိုးသည် ယခု အချိန်ထိ အခြေ မပျက်သေး။ စောစောကလို ပုံမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဣန္ဒြေမပျက် နေ နိုင်သည့် အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ မစ္စ ဘရင်ခဲလိုး အတွက် မိမိမှာ တာဝန် ရှိသည် ဟူသော စိတ်ထား ဝင်လာမိသည်။

‘ခင်ဗျားကော ဘယ်လို နေပါသလဲ မစ္စ ဘရင်ခဲလိုး၊ နေရတာ အဆင် ပြေရဲ့လား— ဟု သူက အားပေးသည့် အနေဖြင့် စကား လှမ်းပြောသည်။

‘စစ်ကြီး အတွင်းက စစ်သားတွေ ခံစားခဲ့ရတာဟာ အခု ကျွန်မတို့ ကြုံနေရတာထက် အများကြီး ဆိုးတာပဲရှင်’ ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

ကွန်ဝေး အဖို့တော့ မစ္စ ဘရင်ခဲလိုး၏ နှိုင်းယှဉ်ချက်သည် သိပ်ပြီး ထိရောက်ခြင်း မရှိပေ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည့် ဆိုပါက စစ်ကြီးအတွင်းက သူသည် ကတုတ်ကျင်းများ အတွင်း၌ ညတိုင်းလိုလို နေခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုကဲ့သို့ နေရသည့်အတွက် သူ့မှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခဲ့သည်ဟု မရှိခဲ့စဖူးပေ။ အခြားသော ဘဝတူ စစ်သားများအဖို့တော့ ထိုကဲ့သို့ တငုတ်တုတ်တုတ် နေရ သည့် အတွက် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သူ့မှာတော့ မဖြစ်ခဲ့။

သူ့ စိတ်အာရုံသည် လေယာဉ်မှူးထံ ရောက်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူး ၏ အသက်ရှူပုံမှာ မမှန်သေး။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် မသိမသာ ကလေး လှုပ်ရှားလာတတ်သည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ လေယာဉ်မှူးကို တရုတ် လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ သူ၏ ထင်မြင်ချက်သည် မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့်မည်။ လေယာဉ်မှူးသည် ဗြိတိသျှ လေတပ်မတော်မှ တင်နှင့် အဆင့် လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံများကို ဝတ်ကာ အယောင်ဆောင် သော်လည်း သူ့ နှာခေါင်းနှင့် ပါးရိုးများက မွန်ဂိုလူမျိုး အနွယ်ဝင် တစ် ဖြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။

မာလင်ဆန်ကတော့ လေယာဉ်မှူးကို အရပ်ဆိုးသည်ဟု ပြောသည်။ ပြည်၌ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ကွန်ဝေးကတော့ သိပ်ပြီး ကြည့်၍ မဆိုးဟု သည်။ သို့သော်လည်း အခု လောလောလတ်လတ် သူ့လက်ထဲမှ မီး မီးတောက်အောက်၌ ရှိနေသည့် လေယာဉ်မှူး၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ အသား ငုံ့ ဟနေသော ပါးစပ်များကတော့ သူ့မျက်စိထဲတွင် ကြည့်၍ မလှပေ။ ညသည် တရွေ့ရွေ့ သွားလျက် ရှိသည်။ လရောင်သည် တစ်ခဏမျှ သွားသည်။ ထိုအခါ မည်းမှောင်နေသော တောင်တန်းသည် မကောင်း ကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူလာသည်။ အမှောင် အအေးနှင့် လေသည် တိုး ၍ ဆိုးရွား ပြင်းထန်လာသည်။ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်အထိ ထို ပုံစံဆက်သွားသည်။ ထို့နောက် လေတိုက်နှုန်း အရှိန် ပျော့လာသည်။ နံးကျင် လောက တစ်ခုလုံး ငြိမ်ဆိတ်လာသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှ တန်းသည် သူ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ပထမ အစတွင် ပြာညိုမှိုင်းမှိုင်း၊ ထို့နောက် ငွေရောင်၊ အစောဆုံး ပေါ်ထွက်လာသည့် နေ ခြည်များ တောင်ထိပ်ပေါ် ဖြာဆင်းလာသည့် အခါတွင်မူ ပန်းရောင်။ အမှောင်ထု ပါးလာသည်နှင့် အမျှ တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ အသွင်သည် ပြင် ပေါ်လာသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ပြင်နှင့် ကျောက်စရစ်ခဲများ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ဆင့်၍ တက်သွား က

တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောများကို မြင်လာရသည်။ တရင်းတန်းနှင့် ဖိတ်ခေါ်နေသည့် မြင်ကွင်းတော့ မဟုတ်။

စောစော ကတည်းက စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ထားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သော များ အဖို့တော့ ရှုခင်းထဲ၌ ရှိနေသည့် ထူးဆန်းသော အလှကို သတိ မိ၏။ ထိုအလှသည် စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းမည့် အလှမျိုးတော့ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော နှင်းခဲများဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့်သဏ္ဌာန် တောင်တန်းသည် မြင်သူ၏ စိတ်ကို ယိုဖိတ်လာအောင် ကဲနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နေသည် အပြာရောင် ကောင်းကင်ဆီသို့ တရွေ့ ရွေ့ထိုးတက်လာသည်။ ထိုအခါ ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ သက်သော သက်သာ ရှိလာလေသည်။

နေတက်လာသည်နှင့် အမျှ လေသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာသည်။ သူ့ အဖော်များသည်လည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာကြပြီ ဖြစ်၏။ လေယာဉ် များအား အပြင်သို့ ထုတ်လျှင် ကောင်းမည်ဟု သူက အဆိုပြုသည်။ သန့်စင်ခြောက်သွေ့သော လေနှင့် ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်တို့သည် လေယာဉ်မှုကို ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာစေလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်သည်။ လေယာဉ်မှူး ကို မ၍ အပြင်သို့ ထုတ်ကြသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်မှူး၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြီး စကားပြော သည်။ ပီပီသသ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မဟုတ်၊ မဝီမသ မသဲမကွဲ။ လေး ယောက်သား လေယာဉ်မှူး ဘေးမှ ျ၍ နားထောင်ကြသည်။ လေယာဉ်မှူး ပြောနေသမျှကို ကွန်ဝေးမှ တစ်ပါး အခြားလူများ နားမလည်။ ကွန်ဝေးက တော့ လေယာဉ်မှူးကို ရံဖန်ရံခါ ပြန်၍ စကားပြောသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ လေယာဉ်မှူးသည် ပို၍ အားနည်း လာသည်။ စကားကိုလည်း စောစောကလောက်ပင် ပီသ သဲကွဲအောင် မပြော နိုင်။ အတော်ကြီး အားထုတ်ကာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာဖြင့် ပြောလျက်ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တပင်တပန်း စကားပြောနေရင်းမှပင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက် သွားခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် နေသည် ထန်းတဖျား အမြင့်သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

ကွန်ဝေးက သူ့ အဖော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသွားတာက နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့ သိသင့် သိထိုက်သမျှကို ပြောမသွား ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခု တိဗက် ဒေသထဲ ရောက်နေတယ်။ ဒါကတော့ သိသာတဲ့ ကိစ္စပါ။ သူ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ဒေသ အရောက် ခေါ်လာသလဲ ဆိုတာလည်း ပြောပြ မသွားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအရပ်ကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်း သိဟန် တူပါတယ်။ သူ ပြောနေတဲ့ ဘာ သာ စကားကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး၊ စကားက တရုတ်စကား တစ်မျိုးပဲ။’

ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းကြီးတွေ နေတဲ့ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း

ရှိတယ်လို့သူပြောပုံတယ်။ အဲဒီ ရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အစား စက်နှင့် ခိုစရာ ရမယ်။ သူ ခေါ်တဲ့ နာမည်ကတော့ ရှန်ဂရီလာတဲ့။ လာ က တိဗက် စကား၊ တောင်ကြားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီ နေရာ သွားဖို့တော့ အတော့ကို အလေးအနက် ထားပြီး တိုက်တွန်းသွားတယ်’

—ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် အဲဒီ နေရာကို သွားရမှာလဲ၊ ဘာ ယ် ရှိလို့လဲ’ ဟု မာလင်ဆန်က ပြောသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီ ဝင် ဦးနှောက် ချောင်နေပုံတော့ ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ဘယ်လို ကရသလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါကတော့ ဖြစ်လာသမျှ အခြေအနေကို ငါ သိသလောက် မင်း သိ တပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်ကွာ တကယ်လို့ ငါတို့ အနေနှင့် သူ ပြော နေရာကို မသွားဘူး ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဘယ်သွားကြမလဲ။ သွားစရာ နေရာ ရှိသလား’

‘ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသာ သွားပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂရုမစိုက် ကူး၊ သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အခု ပြောတဲ့ ရှန်ဂရီလာဟာ ဖက်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် မိုင်နည်းနည်း ထပ်လျှောက်ရဦးမယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ ယဉ်ကျေးမှု ရှိတဲ့ အရပ်နှင့် နောက်ထပ် နည်းငယ် ပိုဝေးသွားပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက် မိုင်ဝေးဝေး မသွားချင်တော့ဘူး၊ လျော့လေ ကောင်းလေပဲ၊ အေးလေ ပိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီဒေသထဲက ထွက်သွားနိုင်အောင်တော့လုပ်ပေးမှာပဲ မဟုတ်လား’

ကွန်ဝေးက စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။ ‘အခြေအနေကို မင်း ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သေးပုံ မရဘူး၊ ဆန် ငါတို့ဟာ လူတွေ သိပ်ပြီး မသိသေးတဲ့ ကမ္ဘာ့ အစိတ်အပိုင်း ထဲမှာ ရောက်နေကြတာ၊ သွားရ လာရ အင်မတန် ခက်ခဲပြီး အင်မတန် အန္တရာယ် ထူပြောတဲ့ နေရာ၊ တောင်တက် အဖွဲ့လိုဟာမျိုးတောင်မှ လာဖို့ မလွယ်တဲ့ နေရာမျိုး၊ ဒီလို နေရာမျိုးတွေက ငါတို့ကို အရပ်လေးမျက်နှာက ဝိုင်းထားတာ၊ မိုင်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့ နေရာမျိုး တွေ၊ ဒီလို နေရာမျိုးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပက်ရှုဝါကို ပြန်ရောက်ဖို့ ဆိုတာ ဟာ အလွန် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့တဲ့ ကိစ္စ

‘ကျွန်မသာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ’ မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုးက ဝင်ပြောသည်။ ဘားနတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘တကယ်လို့ သူ ပြောသွားတဲ့ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသာ ဒီအနီး တစ်ဝိုက်မှာ ရှိမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာပဲ’

‘ဒါပေါ့၊ ကံ တကယ် ကောင်းတာပေါ့’ ဟု ကွန်ဝေးက ဆိုသည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ အစာ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး မြင်နေတဲ့ အတိုင်း ပဲ၊ ဒီလောက် ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

နေလို့ရမှာလဲ။ အစားအစာကော ရှာလို့ ရမတဲ့လား၊ နောက် နာရီ အနည်းငယ် ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ ဆာကြတော့မယ်၊ တကယ်လို့ ဒီကနေ့ည ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဆက် ပြီး နေကြဦးမယ် ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်မလဲ၊ လေဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်ကို ခံကြ ရဦးမှာ သေချာတယ်၊ ရှေ့ အလားအလာက လုံးဝ မကောင်းဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီအနားမှာ လူ ရှိ မရှိ ရှာရမှာပဲ၊ သူ ပြောသွားတဲ့ အတိုင်း ဆို ရင် လူတော့ ရှိမယ်၊ တွေ့အောင် ရှာဖို့လည်း လိုတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပွင့်နေတဲ့ လမ်းပဲ’

‘တကယ်လို့ သူ ပြောသွားတဲ့ နေရာဟာ ထောင်ချောက် တစ်ခု ဖြစ် နေရင်ကော’ ဟု မာလင်ဆန်က မေးသည်။

ဘားနတ်က ကြားမှဝင်၍ အဖြေ ပေးသည်။

‘အလွန် ကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက် တစ်ခု ဖြစ်မှာပေါ့၊ ထောင်ချောက်နှင့် အတူ ဒိန်ခဲလေးတောင် ပါလာလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီ ထောင်ချောက်မျိုးကတော့ ကျွန်တော်နှင့် အသင့်တော် ဆုံး ထောင်ချောက်ပါ’

မာလင်ဆန် တစ်ဦးမှ လွဲ၍ အားလုံးက ရယ်ကြသည်။ မာလင်ဆန် ကတော့ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေဆဲ။

နောက်ဆုံးတွင် ကွန်ဝေးက

‘ဒီလို ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို အားလုံးက သဘောတူတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆလိုက်တော့မယ်’ ဟု ဆိုသည်။

‘တောင်ကြား လွင်ပြင် အတိုင်းပဲ သွားကြမယ်၊ ကြည့်ရတာက သိပ်ပြီး မစောက်ပါ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ လျှောက်ကြတာပေါ့၊ ဒီမှာထိုင်နေပြန်လည်း ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတဲ့ အတူတူတော့ သွားကြတာပဲ မယ်၊ ဒီလူ အလောင်းကို မြှုပ်ဖို့ကတော့ ဒိုင်းနမိုက် မရှိဘဲနှင့် မြေတူး မှာ မဟုတ်တော့ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်လို့အထမ်းသမား ရမယ် ဆိုရင်တော့ ပြန်လာပြီး မြေမြှုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဖို့တော့ အထမ်းသမား လိုမှာပဲ၊ အခုချက်ချင်း ခရီးစဉ် တော့ ကျွန်တော် ပေးချင်တယ်၊ ဒါမှလည်း မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မတွေ့သေးဘူး ဆိုရင် အချိန်မီ ဒီနေရာကို ပြန်လာပြီး လေယာဉ်ထဲ ပို့လို့ ရမယ်’ ။

‘တကယ်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရှာတွေ့ရင်ကော— ဟု မာလင်ဆန် င်မေးပြန်သည်။ သူသည် အခုအချိန်အထိ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေဆဲ။ တို့ အသတ်မခံရဘူးလို့ အာမခံမလား’

‘ဒါကိုတော့ ဘယ်သူကမှ အာမ မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ဖို့ အလား ဥကတော့ နည်းတယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေလည်း ငတ်ပြီး သေချင် သေမယ်၊ ဟုတ် အေးလွန်းလို့ သွေးခဲပြီး သေချင် သေမယ်၊ အဲဒီတော့ စွန့်ကြည့် ပေါ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်ဖို့ ဝမ်းကတော့ အလွန်အလွန် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲ။ အင်္ဂလိပ် ဘုရားရှိခိုး ခင်းထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ဒါမျိုး ဖြစ်ဖို့ လမ်းက များချင် များလိမ့်ဦးမယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ ကင်တာဘာရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲမှာ စိန့် သော က အသတ်ခံခဲ့ရဖူးတယ်’ ဟု မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုက ဝင်ပြောသည်။ ကွန်ဝေး ကားကို ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းကိုပါ ညိတ်ပြသည်။ သို့ လည်း သူ၏ ထောက်ခံချက်သည် ကွန်ဝေး ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို အောင် ဖျက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး မရှည်တော့သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကွန်ဝေးအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ ရှန်ဂရီလာကိုပဲ သွားကြ ပေါ့။ ရှန်ဂရီလာဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ရှိရှိ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ စမ်းပြီး ကြည့်ကြရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဟိုတောင်တန်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက် အထိ နေရမယ့် ခရီးမျိုး မဖြစ်တန်ကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့် တော့မှာပဲ’ မာလင်ဆန်၏ စကားကြောင့် သူတို့ အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် တောင်ကြားလွင်ပြင် ဦးတိုက်ထားသော ကတော့ပုံ တောင်ထိပ်ဆီသို့ ရောက် သွားကြသည်။ အလင်းရောင်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရနေသည့် အခုလို နေ့ခင်း ဘက်တွင် တောင်ထိပ်၏ အလှသည် ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ခမ်းနား ထည်ဝါ လှ၏။

ထို့နောက် သူတို့၏ အကြည့်များသည် အသွင် ပြောင်းသွားသည်။)သူတို့ မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နှင့် အလွန် အလှမ်းကွာဝေးသော တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောပေါ်တွင် သူတို့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လာနေကြသော ယောက်ျားများ ပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြသောကြောင့်ပေတည်း။ ။

‘ဘုရား ဘုရား’ ဟူသော တီးတိုး ရေရွတ်သံသည် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

...

အလွန် ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျန်လူစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေချိန် ကွန်ဝေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာပင် ရှိသည်။ မှ လာနေသော လူအုပ်ကို ခပ်အေးအေးပင် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။

သူစိမ်းများ ဟူသော အသံဖြင့် အံ့သြခြင်းကိုလည်း မပြု။ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာလေမလား ဟူသော ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်ခြင်းမဖြစ်။

ကွန်ဝေး၏ အမူအကျင့်သည် ရဲရင့်ခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ နား ပါးအေး နေတတ်သော စိတ်ကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ သူ၏ စွမ်းရည်သတ္တိ တွင် ယုံကြည် ကိုးစားမှ လွန်ကဲနေခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ အကယ် ကောင်းမြင် ရှုထောင့်မှ ကြည့်၍ ပြောမည်ဆိုပါက ပျင်းရိခြင်း တစ်မျိုး နိုင်စရာ ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူမြင်နေရသည့် လူအုပ် သူတို့ အနီးသို့

လာလျှင် ဘာတွေများ ဖြစ်လာမလဲ ဟူသော စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့်သာ မယှက် စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

လူအုပ်သည် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းသို့ ဆင်းလာသည်။ လူ အတွက်မှာ တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိ၏။ သူတို့သည် ပေါင်းမိုးတပ် ထိုင် ထမ်းစင် တစ်လုံးကို ထမ်းလာကြလေသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ တွင် ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အပြာရောင် ဝတ်ရုံကြီး ဝတ် သာ လူတစ်ယောက် ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်ကို သတိပြုမိကြ ၊ ဤလူစု ဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားကြမည်ကို သူ ခန့်မှန်း၍ မရချေ။ ပရင့်ခ်လိုး စောစောက ရေရွတ်ခဲ့သလို ကောင်းကင်ဘုံရှိ ဘုရားသခင်ထံ လွတ်လိုက်သည့် လူတစ်စု ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤလို ဒေသမျိုး၌ ဤလူစုကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏ ။

သူနှင့် ထိုလူစု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နိုင်သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာ နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကွန်ဝေးသည် သူ့အဖော်များနှင့် ခွဲကာ ရှေ့သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ လျှောက်သွားပုံမှာ ပျာယီပျာယာ မဟုတ်၊ အေးအေးငြိမ် ပင် ဖြစ်၏။ လူချင်း ဆုံမိ၍ နှုတ်ဆက်တော့မည် ဆိုလျှင် အချိန်ယူ၍ ဖြည်း ဖြည်း မှန်မှန် လုပ်တတ်သော အရှေ့တိုင်းသားများ၏ ဓလေ့ထုံးစံကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ။

ကွန်ဝေးသည် သူတို့ဆီသို့ လာနေဟန်ရှိသည့် လူအုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း သို့ ရောက်သောအခါ အသာရပ်လိုက်ပြီး ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဦးခေါင်း ကို ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဝတ်ရုံ ကြီးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။ ထိုနောက် အလွန် ခံညားသော အမူအရာဖြင့် သူထံသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့လက်ကို ကွန်ဝေးဆီ သို့ ကမ်းပေးသည်။ ထို အပြုအမူကြောင့် ကွန်ဝေးသည် အကြီးအကျယ် အံ့အား သင့်လျက် ရှိရလေ၏။

သူသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဝတ်ရုံပြာကြီးနှင့် လုံး ဇာ် လက်ကို ဆီဆွဲကာ ပြန်၍ နုတ်ဆက်သည်။

အိုမင်းလာပြီ ဖြစ်သော၊ သို့မဟုတ် အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သော တရ အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးပေတည် ။ တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များမှာ ဖွေးဖွေး ဖြူလျက်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ က် ထားသည်။ ပန်းပွင့်များဖြင့် အကွက် ဖော်ထားသည့် အပြာရောင် ပိုးသား ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားလေသည်။ သူ၏ အပြုအမူမှာလည်း အလွန် ယဉ် သိမ်မွေ့ပြီး ကျိုးပုံရ၏။ ထို့နောက် အလွန် တိကျ ပြတ်သားပြီး ပီသသော အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ကွန်ဝေး လှမ်း၍ စကားပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်ဟာ ရုန်ဂရီလာ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းက ဖြစ်ပါ တယ်’

ကွန်းက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဦးညွတ်သည်။ ထို့နောက် နှင့် သူ့အဖော် သုံးဦး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းလွန်းလာ ဤဒေသသို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်လာရသည်ကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောပြသည်။ ကွန်း စကားဆုံးသောအခါ တရုတ် အမျိုးသားကြီးက သဘောပေါက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ပြသည်။

‘အစ်ကတော့ အင်မတန် ထူးတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ’ ဟု ဆိုကာ လေး ပျက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်မှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘သင်ရဲ့ မိတ်ဆွေများနှင့် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒ ရှိလိမ့်မယ် ထင် ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နာမည်က ချန်း လဲ့ ခေါ်ပါ

တယ်’

ကွန်းဝေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြုံးသည်။ တရုတ် အမျိုးသားကြီး နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားနှင့် အပြုအမူများမှာ သဘောကျစရာကောင်းလှချေသည်။ တိဗက် ဒေသ၏ အလွန် ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းသော ဘောင် များ ကြား၌ အင်္ဂလိပ်စကားကို အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောတတ် ပန်ဒန် မြို့တော် ဝက်စ်အင်း ရပ်ကွက်ရှိ ဘွန်း လမ်းမပေါ်၌သာ တွေ့မြင် က်သည့် လူကြီးလူကောင်း အပြုအမူမျိုး ရှိနေသော တရုတ် အမျိုးသား ပါးကို မြင်ရခြင်းမှာ အလွန် ထူးခြားသော အရာတစ်ခု ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ည် မှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေကြသော သူ့အဖော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက် ။ သူ့အဖော် သုံးဦးသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဆုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်ကြောင့် သင့်လျက် ရှိကြလေသည်။ ။

‘ဟိုဘက်က မစွ ဘရင်ခ်လိုး၊ ဒီဟာက အမေရိကန် လူမျိုး မစွတာ နုတ်၊ သူက မစွတာ မာလင်ဆန်၊ ကျွန်တော့် နာမည်ကတော့ ကွန်းဝေး ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဒီနေ ရာမျိုးကို လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာ အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေရသလို လူကြီးမင်းနှင့် ဒီနေရာမှာ လာပြီး ရတာကိုလည်း တအံ့တဩ

ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ကျွန်တော် အားလုံးက လူကြီးမင်းနှင့် တွေ့ ရသိရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာကြပါတယ်။ တော်တို့ကလည်း အခုပဲ လူကြီးမင်းရဲ့ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း လာဖို့ စီစဉ်နေကြပါတယ်။ လာမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ ဖြန်းခနဲ အခုလို လိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ နှစ်ထပ်ကွမ်း ကံကောင်းတယ်လို့ ခံရပါတယ်။ တကယ်လို့ လူကြီးမင်းကသာ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းညွှန် နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့’

‘ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သင်တို့ရဲ့ လမ်းပြ အဖြစ် ကျွန်ုပ်က ဝမ်း မြောက်စွာ တာဝန်ယူမှာပါ’

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဲသလောက်အထိ ဒုက္ခပေးဖို့ မစဉ်း ကြပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်။ တကယ်လို့ ခရီးက မဝေးဘူး ဆိုရင်...—

‘မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သွားရတာ မလွယ်ဘူး၊ သင်နှင့် သင့်ရဲ့ မိတ် များကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်က ဝမ်းမြောက်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ’

‘ဒါပေမယ့် ဒီဟာက’

‘ကျွန်ုပ်ကတော့ ဒီ အခွင့်အရေးကို မရမနေ တောင်းခံရပါလိမ့်မယ်’

ဤနေရာနှင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် မိမိတို့ သွားဖူး လာဖူးသော နေရာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် မဟုတ်။ သို့ပါလျက်နှင့် မိမိတို့ ဘက်က ဆက်လက်ပြီး အကျောက်အကန် ပြောနေမည် ဆိုပါက အဓိပ္ပာယ် မရှိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ကွန်ဝေး တွေးမိသည်။

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ’ ဟု သူက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန် တော်တို့ အားလုံးက ကျေးဇူး အထူးတင်ရပါလိမ့်မယ်’

တရုတ် အမျိုးသားကြီးနှင့် ကွန်ဝေးတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆို ဆက်ဆံနေကြသည့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှုများကို မျက်နှာထား သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသော မာလင်ဆန်က လေသံ ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ကြားဝင် ပြော သည်။

‘ကျုပ်တို့ ကြာကြာ မနေပါဘူး’ သူက အခိုင်အမာ လေသံဖြင့် ဆို သည်။

‘ကျုပ်တို့ အပြန်ခရီး အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေထဲက လူနည်းနည်းပါ ငှားလို့ ရမယ် ဆိုရင် ငှားချင်တယ်၊ ကျသင့်တဲ့ အခကြေးငွေကို ကျုပ်တို့က ပေးမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် လူယဉ်ကျေးမှု တည်ရှိရာ လောကဆီကို မြန် နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်တယ်’

—သင့် အနေနှင့် သင်ဟာ လူ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အလွန် ဝေးကွာတဲ့ အရပ် ဒေသ တစ်ခုကို ရောက်နေတယ် ဆိုတာ အတိအကျ ပြောနိုင်ပါသလား—

အလွန် ပျော့ပျောင်း ချိုသာစွာဖြင့် မေးလိုက်သော အမေး ပုစ္ဆာကြောင့် မာလင်ဆန်သည် တဲ့ဆိုင် ဆိုင် ဖြစ်သွားရုံမျှမက လေသံပါ ပျော့သွားသည်။

‘ကျွန်တော် နေချင်တဲ့ အရပ်ဌာနနှင့် အလွန် ကွာဝေးတဲ့ နေရာ တစ် ခုမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ ပြောနိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပါပဲ။ အခိုက်အတန့် တည်းခိုခွင့်ရတဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့က ကျေး ဇူးတင်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ် ပြန်နိုင်မယ့် နည်း တွေ ရှာဖွေပေးမယ် ဆိုရင် အခုထက် ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မယ်၊ က နေပြီး အနိဗ္ဗာန် သွားရင် ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမယ် ထင်ပါသလဲ’

‘ကျွန်ုပ် လုံးဝ မပြောနိုင်ပါဘူး ။’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ အထမ်းသမား ငှာ တဲ့ နေရာမှာလည်း ကျန်နော် က အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့တဲ့လူပါ၊ အခကြေးငွေ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ငှားလို့ အောင်တော့ ခင်ဗျားက ဩဇာလေး ဘာလေး သုံးပြီး ကူညီစေချင်ပါတယ်။’

ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲတွင် မလိုအပ်ဘဲနှင့် လုပ်နေသော မာလင်ဆန်၏ ။ ကြမ်းတမ်းသော ပြောဆို ဆက်ဆံမှုများကြောင့် မပြေမလည် ဖြစ် ဝိမ့်မည်ဟု ထင်လာသည်။ သူ ကြားမှ ဝင်၍ တားမြစ်ရန် ဟန်ပြင်နေ အပင် တစ်ဖက်မှ အဖြေပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံက အေးဆေး နက်သလောက် အပြုအမူကလည်း တည်ငြိမ် ခံ့ညားလှ၏ ။

—ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အာမခံနိုင်တာ ရှိပါတယ် မစ္စတာ မာလင်ဆန်၊ သင် အားလုံး ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိစွာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပြုစု စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူ ပါလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားတို့မှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာတွေလည်း လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ‘နောက်ဆုံး’ ဟု မာလင်ဆန်က သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။ သို့ လည်း ပိုင်အရက်နှင့် သစ်သီးများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အာရုံ ပြောင်းသွား ။ သိုးရေ အဝတ်အစားများ ဝတ်ကာ သားမွေး ဦးထုပ်များ ဆောင်းပြီး နွားသားရေ ဖိနပ်များ စီးထားကြသည့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင် ရှိသော တိဗက် လူမျိုးများသည် အစားအသောက် အထုပ်များကို ဖြေ ခို ရှိကြ၏ ။

ပိုင်အနံ့သည် တသင်းသင်း ပျံ့လျက်ရှိသည်။ အရသာ ကျတော့လည်း ချိုမြိန်လှ၏။ ကောင်းပေ ဆိုသည့် ပိုင်ဖြူနှင့်လည်း မတူ၊ တစ်မူ ထူးနေသော ဖြစ်သည်။ သစ်သီးများတွင် သရက်သီးမည့်များကိုပါ တွေ့ရသည်။ နာရီ ငါးများစွာ အစာ မစားရဘဲ နေလာခဲ့ရသော ကွန်ဝေးတို့ လူစုအဖွဲ့ အလွန် သာ ထူးသည့် အစားအသောက်များ ဖြစ်နေသည်။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့်

ကြောင့်ကြစရာများကို မေ့နေပြီ ဖြစ်သော မာလင်ဆန်သည် ကျွေးသမျှ အရသာခံ၍ စားသောက်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ကတော့ ဤမျှလောက် မြင့်မားသော အရပ် ပ၌ သရက်ပင်ကို သူတို့ ဘယ်လိုများ လုပ်၍ ဖြစ်ထွန်းအောင် စိုက်ပျိုး လိမ့် ဟူသော အတွေးဝင်ကာ အံ့သြခြင်း ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် ပြင် တစ်ဖက်ရှိ တောင်အပေါ်တွင်လည်း များစွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ ၌ ဖြစ်ရာ သူမျက်လုံးများသည် ထိုတောင်ဆီမှ ခွာ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ တောင်ထိပ် အလှသည် မြင်သူတို့၏ စိတ်အာရုံ ကို ခံစားမှု ရှိလာအောင် ဆွဲဆောင်လျက် ရှိပေသည်။ တိဗက် ဒေသ အတွင်း၌ လှည့်လည် သွားလာခဲ့ဖူးသော ခရီးသည် တချို့၏ စာအုပ်များတွင် ဤ တောင် အကြောင်း မရေးထားခဲ့ခြင်း အတွက် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

သူသည် တောင်တန်းဆီသို့ စိုက်ကြည့်ရင်း အလွယ်ကူဆုံး တောင် ကြားလမ်း တစ်ခုကို ရွေးချယ်ကာ စိတ်ကူးဖြင့် တက်ကြည့်နေသည်။ မာလင် ဆန်၏ အလန့်တကြား ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ခါမှပင် သူ့အတွေးနှင့် သူ နှစ်မျောသလို ဖြစ်နေရာမှ သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ် ချက်မျှ ဝေကြည့်လိုက်၏။

တရုတ်အမျိုးသားကြီးသည် သူ့အား အလွန် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အကဲခတ်လျက် ရှိသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ‘တောင်တန်း ကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေပါသလား မစ္စတာ ကွန်ဝေး’ ဟူသော မေးခွန်း သည် သူ့ထံမှ ထွက်လာသည်။

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အင်မတန် လှတဲ့ မြင်ကွင်း တစ်ခုပါ။ ဒီတောင် မှာ နာမည်တော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

—ကရာကာလ်ကောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘ဒီတောင် အကြောင်း ကျွန်တော် မကြားခဲ့ဖူးဘူး၊ အတော်ကြီး မြင့်ပါ သလား၊’

‘ပေပေါင်း နှစ်သောင်း ရှစ်ထောင် ကျော်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဒီလောက် မြင့်တဲ့တောင် ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မသိခဲ့ဖူးဘူး၊ သေသေချာချာ စနစ်တကျ တိုင်းထွာထားတာကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီအတိုင်းအထွာဟာ ဘယ်သူ့ အတိုင်းအထွာလဲ’

‘ဘယ်သူ့ အတိုင်းအထွာလို့ ထင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ မစ္စတာ ကွန်ဝေး အနေနှင့် ဘုန်းကြီးရဟန်းနှင့် တြိဂိုနီမေတြီ ပညာရပ် ကြားမှာ အဆက်အစပ် မရှိဘူးလို့များ ယူဆထားပါသလား’

ကွန်ဝေးက စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်

သဖြင့် ကယျာကယာ ပြန်ဖြေသည်။

‘အို မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လုံးဝ မထင်ပါ ဘူး’ ထို့နောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် အသာအယာ ရယ်သည်။ သိပ်ပြီး ဟာသမမြောက်သည့် ခပ်ညှည့်ပြက်လုံး တစ်ခုဟု ထင်မိသော်လည်း တန်ဖိုး၇၀၀သော စကားဟူ၍ သူယူဆသည်။ စားသောက်ပြီးကြသည့်နောက် ချက်ချင်း ရှန်ဂရီလာသို့ သွားသည့် ခရီးသည်အစပြုလေ၏။ တောင်တက် ခရီးသည် တစ်မနက်ခင်းလုံး ဆက်လက် သွားလျက်ရှိသည်။ ပြေပြေ ဆင်ခြေများ အတိုင်း ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် တက်သွားနေကြ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက် မြင့်သော တောင်မျိုးကို တက်ရ အခါ ကာယအားကို များစွာ စိုက်ထုတ် အသုံးပြုကြရ၏။ လူအားလုံးသည်တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကား တစ်ခွန်းတလေမျှပင် မပြောနိုင်လောက် င် ပင်ပန်း မောဟိုက်နေကြလေပြီ။

တရုတ် အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးသာလျှင် အမိုးအကာတပ် ကုလားထိုင်စင်ပေါ်၌ ဇိမ်နှင့် ထိုင်ကာ စည်းစိမ်ရှိရှိ လိုက်ပါလာလျက် ရှိလေသည်။ ပက်ျားများနှင့် ရော၍ ခြေကျင် လိုက်ပါလာနေသော မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ စံနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ ကောင်းသလို ရှိသည်။

လေသည် အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေ ပါးလေ။ ကွန်ဝေး၏ အဖော်များသည် လေရှူနေရသည်မှာ မဝသလို ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေးက ၃ သူတို့လောက် ဒုက္ခ မရောက်ချေ။ ကွန်ဝေးသည် ကုလားထိုင် ထမ်းစင်ဝမ်းသမားများ ရံဖန်ရံခါ စကား ပြောနေကြသည်ကို နားစွင့်လာသည်။ ပည်တိဗက်ဘာသာ စကား နည်းနည်းပါးပါး တတ်သည်ဖြစ်ရာ အထမ်း

များ အချင်းချင်း ပြောနေကြသည့် စကားကို အနည်းအကျဉ်းမျှ နားခဲ့သည်။ အထမ်းသမားများသည် ကျောင်းသို့ ပြန်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောလာကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်နှင့်တော့ ကွန်ဝေး စကားပြောခွင့် မရတော့ပေ။ ဦး၏ ခေါင်းဆောင်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ လိုက်ကာ၏ နောက်ကွယ်ကသူ မျက်နှာကို ကွယ်၍ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်ရာ စိတ်အေး နားအေး ပျော်လာသည့် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် နေရောင်ခြည်သည် ပူနွေးလျက် ရှိသည်။ ကွန်ဝေးတို့ အနေဖြင့် ဗိုက်မဝသေးသည့် တိုင်အောင် လောလောဆယ်တွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ရေငတ်ခြင်းသည် ပြေပျောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ အတွက် သန့်စင် လတ်ဆတ်သော လေသည်သာလျှင် အဖိုးအတန်ဆုံးသော အရာ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့အဖို့ လေကို ဝဝလင်လင် ရှူဖို့သာ အကေ ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးသည် အသက် ရှူခြင်း လမ်းလျှောက်ခြင်းနှင့် တွေးတောခြင်း တည်းဟူသော အလုပ်သုံးခုနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ အဆုတ်များသည် ပုံမှန် အနေအထားတွင် မရှိ၊ လှုပ်ရှားနေကျအတိုင်း သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ပုံမှန် လှုပ်ရှားနေရသည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်။ လောလောဆယ်တွင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် အညီအညွတ် ဖြစ် စေရန်

ခန္ဓာကိုယ်က အရေးပေါ် သတ်မှတ် ပေးထားသည့် စည်းကမ်းအတိုင်း
လှုပ်ရှားနေရသည့် အနေအထား၌ ရောက်နေသည်။ ။

သူတို့ လေးဦးထဲတွင် ကွန်ဝေး တစ်ယောက်ကတော့ ယခုအချိန် အထိ အပြုံးမပျက် ကြွနေလည်းမပျက် ရွှင်လန်း တက်ကြွဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ မာလင်ဆန်၏ စိတ်ကို ရွှင်မြူး တက်ကြွလာအောင် စကား လှမ်းပြောသည်။ သို့သော်လည်း ပင်ပန်း မောဟိုက်လျက် ရှိသော မာလင်ဆန်သည် တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ဘားနတ် ခမျာမှာလည်း ပါးစပ် တဟဟဖြင့် အသက်ရှူ၍ မဝ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးမှာလည်း အသက်ကိုမှ မှန်မှန် မရှူနိုင်။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ တောင်ထိပ်နှင့် နီးလာပြီ’ ဟု ကွန်ဝေးက မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး အား တွန်းအားပေးသည့် အနေဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ မီးရထား တစ်စီး နောက်ကို အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ရဖူးတယ်၊ အခု မောနေတာဟာ အဲဒီတုန်းက အတိုင်းပဲ’ ဟု မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးထံမှ အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေသံကို ကြားရသည့်အခါ ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲတွင် သစ်သီးဖျော်ရည်ကို ရှမ်းပိန်လို အရသာ ခံတတ်သူ များ ရှိတတ်သည်ကို ပြေး၍ သတိရမိ၏။ လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အရသာခံမှု အပေါ်တွင် တည်မှီနေသည့် သဘောပေတည်း။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် အံ့သြမှု၏ တစ်ဖက်တွင် စိတ်ရှုပ်စရာ အနည်းငယ် မျှကို တွေ့နေရသဖြင့် အံ့အားတော့ သင့်မိ၏။ သို့သော်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေး ရခြင်းမှာ သူ့အတွက်တော့ မဟုတ်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ဟိုတုန်းက မကြုံခဲ့ရဖူးပါ။

ကွန်ဝေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေမိသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝ မိ၏ တစ်ညတာ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုများ အတွက် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်စတင်

အကုန်အကျ များသဖြင့် ကိုယ့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး ငွေကို ရေလို သုံးစွဲခဲ့ရသည့် နည်းတူ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိ စိတ်ကို လုံးဝ မပေးနိုင်တော့ဘဲ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် များများစားစား အသုံးချရ အခါများနှင့် ကြုံရတတ်သော အချိန်အခါများ ရှိတတ်၏။ ကရာကာလံ တောင်တန်းကို မြင်တွေ့ရပြီး ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြခြင်း ရသည့် မနက်က ဆိုလျှင် ကွန်ဝေးသည် ဤအတိုင်းပင် တွေးကာ စိတ် သာရာ ရခဲ့သည်။ သို့တစေလည်း သူ့ထံသို့ လက်ကမ်းလာသည့် အတွေ့ သစ်ကိုမှု စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ သူသည် အာရှတိုက် ဒေသ အနှံ့အပြားသို့ ဆယ်နှစ်တာမျှ လှည့်လည် သွားလာ နေထိုင်ခဲ့ဖူး ဖြစ်၏။ ရောက်ခဲ့ရသည့် နေရာဒေသများနှင့် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် အပေါ်တွင် အထိုက်အလျောက် အလိုမကျမှုများ ရှိခဲ့ရ၏။ သို့သော်လည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက အခု သူ ရောက်နေသည့် နေရာကျတော့ ထဲက စိတ်တိုင်းကျသလို ဖြစ်လျက် ရှိရုံမျှမက မိမိ၏ အနာဂတ် ဘဝ မာ ပျော်ရွှင်မှု အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကလေးများ ရှိနေသည်ဟု စိတ်ထဲ ခံစားနေရလေသည်။

တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်လျှောက် နှစ်မိုင်ခန့် ခရီးသည်

အလွန်မတ်စောက်သော ခရီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် နေသည် တိမ်ထူထူများ အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ငွေရောင်သန်းနေသော မြူနင်းများသည် မြင်ကွင်း ဟူသမျှကို ဖုံးကွယ်သွားလေ၏။ သူတို့ အထက် ရှိ နင်းခဲပြင်ကြီးဆီမှ မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်လှသော ရေခဲတောင် များ ပြိုကျသံများ ကြားရသည်။ လေတွင် အအေးဓာတ် ဝင်လာသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲလာသော တောင် ဒသ၏ ရာသီဥတုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှာ ကြောက်စဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် စိမ့်၍ စိမ့်၍ အေးလာသည်။ ထန်ပြင်းသော လေသည် ကြမ်းကြမ်း ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။ လေနှင့်အတူ မိုးပွင့်များသည်ကျဆင်းလာသည်။ လူအားလုံးမှာ ရစရာ မရှိအောင် စိုရွံ့ကျန်ကြလေ၏။ * ကွန်ဝေးသည်ပင်လျှင် ရှေ့ဆက်သွား၍ မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ထင်လိုက် မိလေသည်။ သို့သော်လည်း မိုးပွင့်များ အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက်ကျလာပြီးသည့်နောက် တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် အထမ်းသမားများသည် ခဏမျှ ရပ်၍ လှ ချင်း လဲကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘားနတ်နှင့် မာလင်ဆန်တို့၏ အခြေအနေမှာ အတော် ကြီး ဆိုးရွားလျက် ရှိလေပြီ။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အရပ် ကြိုးပြတ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို ခဏ တစ်ဖြုတ် နားပါမှ ဖြစ်တော့မည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တိဗက် များကတော့ ချက်ချင်းပင် ခရီးဆက်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို အထင်အရှား ပြနေကြသည်။ ကျန်ခရီးမှာ များစွာ ပင်ပန်းစရာ မရှိတော့ကြောင်း ကိုယ် အမူအရာ နှုတ်အမူအရာဖြင့် ပြနေကြသည်။ ။

ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးမှာ များစွာ ပင်ပန်းတော့မည် မဟုတ် ဟူသော အာမခံချက်များကြောင့် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ကြိုးခွေများ ဖြေနေ သည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကွန်တို့ လူစုမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက် ကြရပြန်သည်။

‘သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုးပေးကြတော့မှာလား’ ဟု ဘားနတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရေရွတ်သည်။ သို့သော် လမ်း ပြများသည် တောင်တက်သည့် အခါများတွင် လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း အဖွဲ့ သားချင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်မသွားအောင် ရှေ့နောက် တန်းစီ၍ ကြိုးများ နှင့် တွဲပေးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကြိုးချည်နည်းကို ကွန်ဝေး တတ်မှန်း သိသွားကြသောအခါ တိဗက်များသည် ကွန်ဝေး အပေါ်တွင် စောစောကထက် ပို၍ တရိုတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံလာကြရုံမျှမက အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို သူ့ စိတ်တိုင်းကျ စီမံခွင့် ပေးကြသည်။ ။

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်ကို သူ့ရှေ့မှ ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က မာလင် ဆန်၏ နောက်မှ နေရာယူသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ရှေ့နှင့် နောက်တွင် တိဗက်များကို ထားသည်။ ထို့နောက်မှ ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးတို့ကို လိုက်စေပြီး သူတို့နောက်တွင် တိဗက်များကို နေရာချပေးသည်။

တိဗက်များသည် ကုလားထိုင် ထမ်းစင်ပေါ်မှ သူတို့ ခေါင်းဆောင် အိပ်
မောကျနေခိုက်တွင် ကွန်ဝေးအား အကြီးအကဲ အဖြစ် သဘောထား၍ ဆက် ဆံ
နေကြသည်ကို ကွန်ဝေး ရိပ်မိသည်။ လိုအပ်လာလျှင် အခွင့်အာဏာကို သုံး ၍
စေခိုင်းတတ်သော အလေ့အထသည် သူတို့ ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သူ့အဖို့
အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန်ယူဖို့ ဝန်ခံလေးပေ။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော
အခက်အခဲ နှင့်ရှင်ဆိုင်လာရပါက မခိုင်းမဖြစ်သည့် အလုပ် ဟူသမျှကို ယုံ နှင့်
အမိန့်ပေါ် အခြေခံ၍ တာဝန်ပေး စေခိုင်းသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က
ပထမတန်းစား တောင်တက်သမား တစ်ဦး ဖြစ်ဖူးသူ တက် အနေဖြင့် သူသည် အခု
အချိန်ထိ တောင်တက်သမားကောင်း အဖြစ် ရပ်တည် နေလိမ့်ဦးမည်မှာ သံသယ
ဖြစ်ဖွယ်မလိုဟု သူ ထင်သည်။

‘ဘားနတ်ကိုတော့ ခင်ဗျားပဲ စောင့်ရှောက်လာမှ ဖြစ်မယ်’ ဟု သူ
ဘရင့်ခံလိုက် လှမ်းပြောသည်။ အဖျင်းအပြက် သဘောဖြင့် ပြော ည်း ဖြစ်၍
တကယ် ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်လာစေလိုသော လည်း ပါသည်။ မစွာ
ဘရင့်ခံလိုက် လင်းယုန်ငှက် တစ်ကောင် ကြည့်သလို ကွန်ဝေး စွေစောင်း၍
ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါ အရင်က ကျွန်မ ကြိုးနှင့်
အချည်ခံခဲ့ရဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုတော့ ထားစေချင်တယ်’ ဟု
ပြန်ပြောလေသည်။ နောက်တစ်ဆင့် တက်ရသည်မှာ ရံဖန်ရံခါ
စိတ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ကြုံ လည်း သိပ်ကြီး ခက်ခဲ ပင်ပန်းခြင်းတော့ မဖြစ်ပေ။
စောစောကလို ကိုမှ ဝအောင် မရှုရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံ။ အသက်ကို မှန်မှန်
ရှု၍ သောင့်သက်သာ တက်ရသည်။ အတက်လမ်းများထဲတွင် ကျောက်နံရံ ။
အစွန်းအတိုင်း သွားရသည့် ကန့်လန့်ဖြတ် လမ်းတစ်လမ်း ပါဝင်သည်။ နံရံ၏
အမြင့်ကိုမူ မြူနင်းများ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် လုံးဝ မမြင်ရ။ ထို နံရံ၏ တစ်ဖက်ရှိ
အသူတစ်ရာတမျှ နက်လှသော ချောက်ကိုလည်း များ ဖုံးကွယ်ထားလိမ့်မည်ဟု
ထင်ရ၏။ ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တောင် အမြင့်များကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သော
မျက်လုံးများ ပိုင်ရှင် ကွန်ဝေးသည် သူ ဘယ်နေရာ၌ ရောက်နေသည်ကို မြင် လိုစိတ်
ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။ ။ အခု သူတို့ ရောက်နေသော လမ်းသည် နှစ်ပေခန့်မျှသာ
ကျယ်သည် ဤမျှလောက် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းပေါ်တွင် ကုလားထိုင်ကို ထမ်း
မ်းကျင်စွာ သွားလာနေကြသော အထမ်းသမားများကို ကြည့်၍ ကွန် ချီးမွမ်းဘဲ
မနေနိုင်။ ဤမျှလောက် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသည့်ကြားမှပင်
ကုလားထိုင်ပေါ်၌ စိတ်ချလက်ချ အိပ်၍ လိုက်လာနိုင်သူ ကို သူ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်။
တိဗက်များသည် အလွန် ယုံကြည် စိတ်ချ အားကိုးရသည့် လူများ ဖြစ်ချေသည်။ ။

တောင်တက်လမ်းသည် စောစောကထက် ကျယ်လာပြီး ခပ်ပြေ
ဆင်းသည့် အပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ တိဗက်များသည် ရွှင်လန်း
မြူးထူးလာကြသည်။ သူတို့ချင်းသာ နားလည်သည့် သူတို့ ဘာသာဖြင့် သီချင်း
ဆိုကြ၏။ ကြားနေရသည့် တေးဂီတ သံစဉ်များသည် ကွန်ဝေး၏ နားထဲတွင်
အရိုင်းသံ ပါလျက် ရှိသော်လည်း အချို့ တေးများ၏ ဂီတ သံစဉ်များသည်အော်ပရာ
ကဇာတ် အများအပြား ရေးသားခဲ့သော ပြင်သစ် ဂီတပညာရှင်ကြီး

မတ်စ်ဆင်းနက်၏ သံစုံတီးဝိုင်းကိုပင် ပြန်၍ သတိရလောက်အောင် ထူးခြား လျက် ရှိသည်။ မိုးတိတ်သွားလေပြီ။ လေသည် ပြန်၍ ပူနွေးလာသည်။

‘ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာ လာကြမယ် ဆိုရင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဒီလမ်း ကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ ဖြစ်လာသည့် အခြေ အနေကို အကောင်းဘက်က မြင်လာစေလိုသော စေတနာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် မာလင်ဆန်ကတော့ ကွန်ဝေး၏ စကားထဲတွင် စိတ်သက် သာစရာ ရှာမတွေ့ချေ။ သူသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ နေသည်မှာ မှန်သော် လည်း အဆိုးဆုံး အပိုင်းကို လွန်ခဲ့ပြီ ဟူ၍ကား နားလည်နေသည်။ ‘ကျုပ်တို့ လက်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ နောင်တရစရာလေးတွေ အများကြီး ရှိနေသေးသလား’ ဟု စက်ဆုပ်သော လေသံဖြင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။

လမ်းသည် ခပ်ပြေပြေ ဆက်၍ ဆင်းသွားနေဆဲ ဖြစ်၏။ တစ်နေရာ တွင် ကွန်ဝေးသည် အလွန် သေးငယ်သော ပန်းပင်လေး တစ်ပင်ကို တွေ့ သည်။ ဤအပင်များသည် အလွန် မြင့်မားသော တောင်တန်းများပေါ်၌သာ ပေါက်လေ့ရှိပြီး အလွန် လှပသော အဖြူရောင် ပန်းပွင့်ကလေးများ ပွင့်တတ် သည်။ ဤ ပန်းပင်မျိုးကို တွေ့ရပြီ ဆိုပါက အန္တရာယ်ကင်းသည့် အမြင့်သို့ ရောက်ပြီဟု ပြောနိုင်သည် ဖြစ်ရာ သူတို့အတွက် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသည့် လက္ခဏာ တစ်ရပ် ဖြစ်၏။

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်အား စိတ်သက်သာရာ ရစေလိုသော စေတနာ ဖြင့် ဤအကြောင်းကို ပြောပြ သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်ကတော့ မကျေနပ်ချေ။

‘ဘုရားရေ ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား အဲလိပ် တောင်တန်းပေါ်မှာ အပျင်းပြေ လျှောက်သွားနေတယ်လို့များ မှတ်နေသလား။ ကျုပ်တို့ အခု ဘယ်လို နေရာမျိုးကို သွားနေကြတာလဲ၊ အဲဒါ မည်ကတော့ သိချင်တယ်၊ အဲဒီကို ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်တို့လုပ်မယ်လို့ စီစဉ်ထားသလဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’ ကွန်ဝေးက အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ပေါ့လေ၊ ငါ့ အတွေ့အကြုံမျိုးသာ မင်းမှာ ရှိနေမယ် ဆိုလို့ဘဝမှာ အသက်သာဆုံး ဖြစ်အောင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေမှ ဖြစ်တဲ့ ခါမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောကို မင်း နားလည်မှာပါ၊ ဖြစ် တဲ့ အခါမှာ ဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေဟာ ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ မင်း ရိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဖြစ်မှာပဲ၊ မင်း ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီလို အခါ တော့ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုပြီး လွှတ်ပေးထား ကမ္ဘာစစ်ကြီးရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဒီသဘောပဲ၊ အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အခု ကြုံနေရသလိုပေါ့၊ ကိုယ် ကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အသစ် နှင့် ထိတွေ့မှုဟာ မသာယာမှုကို အထိုက်အလျောက် သက်သာအောင် တယ် ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်’

‘ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်က ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ်ပြီး ဒဿနိက ဆန်လွန်းနေ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်တော့ဘူး၊ ဘတ်စကူးမှာ ဒုက္ခနှင့် ကြုံခဲ့ရ စိတ်မျိုး ခင်ဗျားမှာ မရှိတော့ဘူး ။ မှန်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက စိတ်မျိုး မရှိတော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆို ဒီမှာတုန်းကတော့ ဖြစ်လာသမျှတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်က ပြုပြင် ပြောင်း တယ်၊ အခု ဒီမှာကျတော့ လောလောဆယ် အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ အဲဒီတုန်းက ရခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ပေါ်မလာဘူး၊ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီနေရာမှာ ရောက်နေကြလို့ပေါ့၊ ရှိ မင်းက လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခု လိုချင်တယ် ဆို ဒါပဲ ငါပြောနိုင်မယ်၊ အဖို့တော့ ဒီလို တွေးတတ်တဲ့ အတွက် စိတ် ရာ ရတာ အမှန်ပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြန်ခရီးဟာ အခု လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်ရ လုပ်ဟာ အင်မတန် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အလုပ် ဆိုတာတော့ နားလည်ထားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်း အတွင်းကပဲ မတ်မတ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ တောင်ကြီး ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း တက်ခဲ့ရတယ်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအဖြစ်ကို သတိထားခဲ့မိတယ်’

‘ငါလည်း သတိထားခဲ့မိပါတယ် ကွ’

‘ဟုတ်လား’ မာလင်ဆန်က ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးသည်။

‘ကျွန်တော် ဟာ ခင်ဗျားတို့ အတွက် အနှောင့်အယှက် တစ်ခု ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီဟာတွေ အားလုံး အပေါ်မှာ ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူးဗျာ၊ သူတို့ လူစုက လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပြီး လုပ်နေတာဟာ လုပ်သင့်တာထက် ပိုနေပြီလို့ပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ထောင့် တစ်ထောင့်ထဲကို ကျုံးသွင်းပြီး ပိတ်မိသွားအောင် လုပ်နေတာဗျ’

‘ကဲလေ၊ တကယ်လို့ သူတို့အနေနှင့် မင်းပြောသလို လုပ်တယ် ဆိုကြ ပါစို့၊ ငါတို့ ရွေးရမယ့် လမ်းက သူတို့လက်ထဲက ထွက်သွားပြီး အသတ်ဖြတ် ခံရဖို့ပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်မတန် ဆီလျော်တဲ့ စကား ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဒီဟာလည်း ဘဝင်ကျစရာ တစ်ချက်တော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော် အဖို့မှာတော့ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို ခင်ဗျား လက်ခံသလို လွယ်လွယ် နှင့်ကို လက်ခံလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ဘတ်စကူး ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ နေခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သေးဘူး၊ ဟိုမှာတုန်းက ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေတုန်းပဲ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ကို ကျွန်တော် အဆမတန် သုံးနေတဲ့ သဘောပဲ၊ ကမ္ဘာ စစ်ကြီးနှင့် လွဲခဲ့ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ကံကောင်းခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ အခု ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လောကကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အရူး လောက် ကြီးလို့ပဲ ထင်မိတာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို

အခုလို ပြန်ပြောနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရိုင်းအစိုင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ

ကွန်ဝေးက ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းဟာ အခုမှ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းအနေနှင့် လေထဲမှာ နှစ်မိုင် အမြင့်လောက်ကို ရောက်နေတယ်၊ ဒီအချက်တွေဟာ အခု လောလောဆယ် မင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေ အတွက် လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းတွေ အခုကြုံနေရတဲ့ ခံနိုင်ရည် ရှိ မရှိ စမ်းသပ်ပွဲမှာတော့ မင်းဟာ ကောင်းကောင်း ကြီး ကျော်လွှား ဖြတ်သန်း လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ငါ မင်း အသက်အရွယ်တုန်းက ရှိခဲ့တာထက်တောင်မှ ပိုပါသေးတယ်’ ဒါပေမယ့် ဒီအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ရူးလောက် ရှိများကော မထင်မိဘူးလားဟင်၊ ဒီ တောင်တန် ကြီး တွေကို ကျော်

လေယာဉ်နှင့် လာခဲ့ရတာရယ်၊ လေတွေ သိပ်ပြီး ထန်နေတဲ့ကြားမှာ ဖယာဉ်မှူး မြောနေတာကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အဖြစ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလူ နှင့် ဆုံမိကြတာရယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါ ယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဆန်းကြယ်မနေဘူးလား၊ ထမင်းလုံး တစ္ဆေ တာနှင့်ကော မတူဘူးလား— သိပ်လည်း ဆန်းတယ်၊ သိပ်လည်း တူတယ်’ ‘ဒါဆိုရင် အခု ဖြစ်လာသမျှတွေ အပေါ်မှာ ခင်ဗျား အနေနှင့် ဘယ် ကြောင့်များ စိတ်အေး နားအေး လုပ်နေရတာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောကို တော် နားလည်ချင်လိုက်တာ’ ‘မင်း တကယ်ပဲ နားလည်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေသလား၊ ဒါဆိုရင် မင်း ပေါ်မှာ အပြစ်ဆိုချင်လည်း ဆိုတော့၊ ငါ ပြောပြရလိမ့်မယ်၊ အခု ကြုံနေ အဖြစ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်းလုံး တစ္ဆေ ခြောက်တဲ့ အဖြစ်နှင့် ယ်လို့ ထင်တာပါပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီနေရာ တစ်နေရာတည်းသာ အရူး များ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မာလင်ဆန်၊ မင်း ဘတ်စကူး အကြောင် တယ် ဆိုရင် ငါတို့ ထွက်မလာခင် ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို မြင် မှာပါ။ ‘တော်လှန်ရေးသမား ဆိုတဲ့ လူတွေက သူတို့ ဖမ်းမိသမျှ လူတွေကို လိုချင်တဲ့ သတင်းရဖို့ အတွက် ဘယ်လောက်အထိ ရက်ရက်စက်စက် နှိုးကြားတယ် ဆိုတာ မင်း သိသားပဲ၊ ဒီလောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မျိုးကို အလျင်အလျင်က လုံးဝ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ငါတို့ အပြင် လောက ဆက်ပြတ်မသွားခင် နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ စာကိုရော မင်း မှတ်မိ ဝယ် မဟုတ်လား၊ မန်ချက်စတာ အထည်စက်ရုံ တစ်ရုံက ဘတ်စကူး တွင်းခံ အင်္ကျီတွေ ရောင်းဝယ်မှု လုပ်ငန်း ရှိ မရှိ စုံစမ်းခဲ့တဲ့ စာလေ။ ငါ ပြောတာကို ယုံပါကွာ၊ အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဒီနေရာဟာ တို့ က နေခဲ့တဲ့ နေရာနှင့် ဘာမှ မထူးလှပါဘူး၊ အရူးကမ္ဘာ တစ်ခုက အရူးကမ္ဘာ တစ်ခုကို ကူးပြောင်းလာတဲ့ သဘောပါပဲ၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီး တ်သက်လိုကတော့ မင်း စစ်ကြီးထဲမှာ ပါခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း ငါ လုပ်ခဲ့သလိုပဲ မင်း လုပ်မှာပါ၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းပါအောင် စေ့ပြီး အ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆိုတာ သင်ရမှာပေါ့’

အသက်ကိုမှ မှန်မှန် မရှုနိုင်လောက်အောင် ဒရောသောပါး ဆင်း ရချိန် အထိ သူတို့သည် စကားပြောနေကြဆဲ ဖြစ်၏။ ခဏမျှ အကြာတွင် ညီညာ

ပြန်ပြူးသော မြေပြင်ထက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ အုပ်စုသ မြူနှင်းများ ကြားမှနေ၍ ကြည်လင် သာယာသော နေရောင်ခြည်များ ဆင်းလျက် ရှိသည့် လေထု အတွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်။ ။

သူတို့ ရှေ့ အလှမ်းမဝေးလှသော နေရာ၌ ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ အဆောက်အအုံမှာ ရှန်ဂရီလာ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ပထမဦးဆုံး မြင်လိုက်သူမှာ ကွန်ဝေး ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့တော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းသွားစေသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံ ကာဆီး ပိတ်ဆို့ထားသည်။ အထီးကျန် ကမ္ဘာလောက တစ်ခု၏ အပြင်သို့ ပျံသန်း ထွက်ခွာ သွား ရသည်။ နှယ် ခံစားရသည်။

တကယ်တော့လည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောက်ပင့် ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်း တစ်ခု ဖြစ်၏။ တောင်နံရံကြီးကို ကပ်၍ တည်ရှိနေသည့် အရောင်း မျိုးစုံဖြင့် လှပနေသော အဆောက်အအုံများ ဖြစ်သည်။ အသွင်အပြင်မှာ အင်္ဂလန် နိုင်ငံရှိ ရိုင်းလင်း ရဲတိုက်ကြီးလို ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင် သည့် အဆင်းအင်္ဂါမျိုး မရှိ။ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုပေါ်၌ တွယ်ကပ်နေသော ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်၏ ပွင့်ချပ် ပွင့်လွှာ တစ်ဖတ်နှင့် တူသည်။ မြင်ရသူအဖို့ အလွန် ခံ့ညား ထည်ဝါပြီး ထူးထူးခြားခြား လှပနေသော မြင်ကွင်း သစ် ဖြစ်ချေသည်။

အဆောက်အအုံများ၏ အပြာနုရောင် ခြယ်ထားသော ခေါင်းများ အထက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် အပေါ်မှ ခံတပ်ကြီး တစ်ခုအလား ဖြန့်ကြက် အုပ်မိုးထားသည့် ကျောက်စွန်းကြီး တစ်ခုကို မြင်နေရ၏။

ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ ဝက်ဘာဟွန်း တောင်တန်း အောက်ရှိ တောင်ကြော လွင်ပြင်အတွင်းမှ ဂရင်းဒ်ဝေါ ရွာကလေးနှင့် တူလှလေသည်။ အဆောက်အအုံများ၏ တစ်ဖက်တွင်မူ မျက်စိဖြင့် မကြည့်နိုင်လောက် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ကရာကာလ် တောင်တန်းကြီး နှင်းခွဲများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောများသည် ကင်ထက်သို့ ဝဲပျံပြီး တက်သွားကြတော့မည့်နှယ် တည်ရှိနေကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တောင်တန်းများထဲတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး တောင်တန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကွန်ဝေး တွေးမိသည်။

အပေါ်မှ ဖုံးအုပ်နေကြသည့် ထူထည်အားဖြင့် အလွန် ကြီးမားသော ခကြီးများနှင့် ရေခဲပြင်ကြီးများ။ ပြီးတော့ ထို ဆီးနှင်းခကြီးများနှင့် ကြီးမား၏ ဖိအားကို တွန်းကန်လျက် ရှိနေသည့် အလွန် ကြီးမားသော သား နံရံကြီးများ။ ဤအရာများကို ကြည့်၍ ကွန်ဝေးသည် စိတ်ကူး မယဉ်ဘဲ မနေနိုင်။ ပစ်ချိန် တစ်နေ့နေ့တွင် ကရာကာလ် တောင်တန်းကြီးသည် တစ်စုံ သာ အကြောင်းကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွားခဲ့သည် ရှိသော် လွမ်းလျက် ရှိနေသော ရေခဲပြင်ကြီး၏ တစ်ဝက်ခန့်သည် အောက်ဘက် ကြား လွင်ပြင် အတွင်းသို့

တရဟော ထိုးကျ ဆင်းလာ ကြပေလိမ့်မည်။ ကံတည်းပင် ဤမျှလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အဖြစ်ကို စားစား ရင်ဆိုင်ရမည့် အရေးကို တွေးမိလိုက်သည့် အခါ သူ့စိတ်ထဲတွင် ၊ အားတက်သလိုလို ခံစားလာရလေသည်။ ရှေ့တွင် မြင်နေရသည့် အဆင်းလမ်းသည် သူတို့အတွက် သိပ်ပြီး ဆွဲ မှု မရှိလှပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆင်းလမ်း ဖြစ်နေသော တောင်နံရံ တံတိုင်း မတ်စောက်လွန်းရုံမျှမက ရှေး လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း များစွာက ရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြင်းထန်သော ငလျင် သို့မဟုတ် အခြား လဲမှု တစ်ခုခုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာဟန် တူသော ချောက်ကြီး တစ်ခု သို့ ဦးတည်၍ ဆင်းသွား နေခြင်းကြောပေတည်း။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြူနှင်းများ အောက်မှ စိမ်းလန်း စိုပြည်လျက် ရှိသော ကြား လွင်ပြင်သည် မိမိ၏ မျက်လုံး အစုံအား ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ဖြင့် နှုတ်ဆက်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

တောင်ကြား လွင်ပြင်သည် တစ်ဖက်သော နံရံက ကာဆီးပေးထားသဖြင့် လေအကွယ်တွင် ရောက်လျက် ရှိ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အခြား တစ်ဖက်မှ အလွန်အမင်း မြင့်မားလွန်းလှသော တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ အထပ်ထပ် ကာရံထားသဖြင့် ပြင်ပ ကမ္ဘာနှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ် မရှိနိုင်သည့် နေရာ ဖြစ်သည်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာနိုင်၏။

သို့သော်လည်း ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် ထိုနေရာသည် အလွန် နှစ်သက် မက်မောဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် နေရာလေး တစ်နေရာ ဟူသော ခံစားမှုသည် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိ၏။

တကယ်တော့ ဤနေရာ တစ်ဝိုက်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများကို ဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ရသော ဤလမ်းသည် ဤတိဗက်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တစ် ပါး အခြား ဘယ်နေရာကိုမှ သွား၍ မရသည့် လမ်းတစ်လမ်းပေတည်း။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသော ကွန်ဝေးသည် မိမိ ကြုံတွေ့ နေရသည့် အဖြစ်ကို ဝီဝီပြင်ပြင် နားလည်အောင် တွေး၍ မရဘဲ ဖြစ် လျက် ရှိလေ၏။

မာလင်ဆန်၏ ပူပန် ကြောင့်ကြမှုများသည် မစဉ်းစား၍ မဖြစ် ဟူ သော အတွေး သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးသည် တစ် ခဏမျှသာ တည်၏။ ချက်ချင်းပင် ထိုအတွေးသည် တခြား အာရုံများနှင့် ရော နှော ပေါင်းစပ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

လောလောဆယ် သူတို့၏ ခရီးလမ်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ရမည့် နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ သူ့ စိတ်အာရုံသည် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ခြင်းနှင့် အထူးအဆန်းများကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိခြင်း စသည်များ အပေါ်၌သာ ရောက်လျက် ရှိလေ၏။ ။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် သူနှင့် သူ့အဖော်များ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းများဆီသို့ မည်ကဲ့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ တို့

လူစုအား မည်ကဲ့သို့သော ထုံးထမ်းဓလေ့များဖြင့် ဆီး၍ ကြိုဆို နှုတ်ဆက် ကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူတို့တွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးများကို မည်သူတွေ က ဖြေပေးကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောင်း ပရိဝုဏ် အတွင်းသို့ မည်သူ က ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွင်းသွားသည်ကို လည်းကောင်း သူ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လေထုမှာ သိပ်သည်းခြင်း နည်းပါးပြီး ပါးလွန်းလှသဖြင့် ကွန်ဝေး မှာ အသက် ရှူ၍ မဝဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တိုက်ခတ် က် ရှိသော လေသည် အေးမြလှပမှုမက သာသာညှင်းညှင်း ရှိလှပေသည်။ ပက် ရှူ၍ မဝခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရခြင်း သည်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသော ကွန်ဝေးသည် စိတ်လက် မကြည်မလင် နေပုံရသော မာလင်ဆန်၊ ယခု အချိန်ထိ အပြီးအရွှင် မပျက်သေးသော နတ်တို့နှင့် အဆိုးဆုံး အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် တိုင်အောင် အိခြေမပျက် ရင်ဆိုင် သွားတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားဟန် တူ က မစွ ဘရင့်ခံလိုးတို့ကိုပင် သတိမပြုမိတော့ပေ။

သူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်ပင် ကျယ်ဝန်း ပြန့်ပြူးလှသော ကျောင်း ဂုဏ်၊ နွေးနွေး ထွေးထွေး ရှိလှသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သပ်ရပ် သန့်ရှင်းသော အခြေအနေများကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ည်း သူသည် တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၏ ထူးခြားမှုများနှင့် ပတ် က်၍ ဤ အရည်အသွေး သုံးမျိုးမှ တစ်ပါး အခြား ထူးခြားမှုများကို ဆက် သတိထားနိုင်ဖို့ အချိန် မရတော့ပေ။ ၂ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တစ်လမ်းလုံး အိပ်၍ လိုက်ပါလာသော ရုတ် အမျိုးသားကြီးသည် ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင် ထမ်းစင်ထက်မှ ဆင်း ပြီး ကျောင်း၏ အပြင်ခန်း အဆောင်ဆောင်ကို ဖြတ်ကာ သူတို့အား ခေါ် ကင် သွားနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ ။

အခုကျတော့လည်း တရုတ် အမျိုးသားကြီး၏ အပြောအဆိုနှင့် အပြု များသည် ခြေင့် ပြေပြစ်လှ၏။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ လှ၏။

‘သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ရဦးမယ်’ ဟု သူက စကားစသည်။

ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် ပစ် ခဲ့ရလို့ပါ။ အမှန် ပြောရရင် အခု လာခဲ့တဲ့ ခရီးလမ်းမျိုးဟာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပင့်တော်ပါဘူး။ ဒီလို ခရီးမျိုး သွားရပြီဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးအနက် ထားပြီး ဂရုစိုက်နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အခုလို ဖြစ်ရတာပါ။ တို့ အားလုံး သိပ်ပြီး ခရီး ပန်းကြဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါ။

‘ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြပါတယ်’ ကွန်ဝေးက တစ်ချက်မျှ မဲပြီး ပြုံး၍ ပြန်ပြောသည်။ ‘သိပ်ကို ကောင်းပါတယ်။ ကဲ အခု သင်တို့အားလုံး ကျွန်ုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ ကြပါ။ သင်တို့ နေရမယ့် အခန်းတွေကို ကျွန်ုပ် လိုက်ပြပေးပါ့မယ်။ သင်တို့ လည်း ရေချိုးချင်ကြရောပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့ ပေးမယ့်

နေရာထိုင်ခင်းတွေကတော့ အပြင်အဆင် ရိုးသားလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သင်တို့အတွက် အဘက်ဘက်က လိုလေသေး မရှိအောင် မျှတ ပြည့်စုံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားပါတယ်’

ဤစကားကို ကြားရသော အခါ အသက်ရှူ၍ မဝ ဖြစ်နေသော ဘာ နတ်သည် ငြိမ်၍ မနေနိုင်။ ။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ရာသီဥတုကို သဘောကျတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ လေကြောင့် ကျွန်တော့် ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး ကျပ်နေတယ်။ ဒါ ပေမယ့် ရှေ့ဘက် ပြတင်းပေါက်တွေက လှမ်း မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းကဖြင့် တကယ့်ကို အံ့မခန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးဖို့အတွက် တန်းများ စီနေရဦး မှာလား၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ အမေရိကန် ဟိုတယ် တစ်ခုများ ဖြစ်နေရောလားဗျာ—

‘အရာရာတိုင်း ကျေနပ်စရာ ကောင်းတာကို သင်တို့ တွေ့ရမှာပါ မစ္စတာ ဘားနတ်

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိသည်။

‘ကျွန်မကတော့ ပြောတဲ့အတိုင်း တွေ့ရ မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ထားပါတယ် ရှင်’

‘နောက်ပြီးတော့ တရုတ် အမျိုးသားကြီးက သူ့စကားကို ဆက်သည်။
‘သင်တို့ အားလုံး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ညစာ လာစားကြမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်’

ကွန်ဝေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံကြော ပြန်ကြားသည်။ ။

မာလင်ဆန် တစ်ယောက်ကတော့ တစ်ဖက်က ဖော်ပြနေသည့် လ၌ ကျေးဇူးတင်ရာမှ အပေါ်တွင် သူ မည်သို့ သဘောထားနေသည်ကို ပြန်လည်၍ တုံ့ပြန် ဖော်ပြခြင်း မပြုချေ။ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘားနတ်ကဲ့သို့ပင် အသက် ရှူ၍ မဝသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

သို့သော် သူသည် ခဲယဉ်း ပင်ပန်းစွာ အားထုတ်ပြီး သူ ပြောလိုသည့် စကားကို ရအောင် လှမ်းပြောသည်။

‘နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားမှာ တာဝန် မကြီးဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားဖို့ အတွက် လိုအပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ကြကာ ကျွန်တော့် ဆန္ဒကတော့ ဒီနေရာက မြန်မြန် ထွက်သွားနိုင်လေ ကောင်း လို့ ယူဆထားပါတယ်’

အခု သင်တို့ မြင်ရပြီ မဟုတ်လား' ဟု ချန်းက ပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကို မျှော်လင့်ထားသလောက် မရိုင်းစိုင်းကြပါဘူး’

ထိုနေ့ ညနေခင်းပိုင်းက ရခဲသည့် အတွေ့အကြုံများ အရ ကွန်ဝေး ချန်း၏ စကားကို ငြင်းဆိုရန် ခက်ခဲလျက် ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် ဤ ဌ် ကာယသုခနှင့် စိတ္တသုခ နှစ်မျိုးစလုံးကို အပြည့်အဝ ရရှိ ခံစားနေရ မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ ခံစားနေရသည့် သာယာမှု ရှုထောင့်မှ နေ၍ ကွက် ကြည့်လိုက်သည့် အခါ ဤနေရာသည် ယဉ်ကျေး ခေတ်မီသော ၊ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ရှန်ဂရီလာ၏ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများသည် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ ခေတ်မီ ခံ့ညားနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ် ည်။ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ အပူငွေ့ပေး စနစ် ထား သည် လာဆာလို နေရာမျိုးမှာပင်လျှင် တယ်လီဖုန်းများ တပ်ဆင်ထား သည့် ခေတ်တစ်ခေတ်၌ အလွန် ထူးခြားသည်ဟုတော့ မဆိုသာချေ။

သို့သော်လည်း သန့်ရှင်း စင်ကြယ်မှု အတွက် အနောက်တိုင်းမှ ခေတ် က်ကီရိယာ ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုရာ၌ အရှေ့တိုင်း ဆန်ဆန် မိရိုးဖလာ စနစ်များဖြင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်သွားအောင် စီမံ တပ်ဆင်ထားပုံ က အလွန် အံ့ဩ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် နည်းသစ် တစ်ရပ် ဖြစ် ဟု ကွန် ထင်သည်။ ဥပမာ ပြရလျှင် မကြာသေးခင်ကမှ သူ ဖိမ်ရှိရှိနှင့် ချိုးခဲရသည့် ရေချိုးခွက်။ ထို ရေချိုးခွက်ကြီးသည် အစိမ်းရောင် ကြွေခွက်ကြီး ဖြစ်၏။ ကြွေ ကြီးပေါ်၌ ရေးထိုးထားသည့် စာတမ်းအရ ထို ပစ္စည်းသည် အမေရိကန်အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် အက္ကလွန်မြို့မှ ထုတ်လုပ်သော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ် ။ ထို ကြွေခွက်ကြီးနှင့် သူ ရေချိုးသည့်အခါ လိုအပ်သမျှ ဝေယျာဝစ္စ ကို ပြုလုပ်ပေးရသည့် အစေအပါးမှာ တိုင်းရင်းသား တိဗက်လူမျိုး ဖြစ်၍လုပ်ကိုင်ပေးသည့် နည်းစနစ်မှာ တရုတ်ပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ နားရွက် များနှင့် နှာခေါင်းပေါက်များကို ဆေးကြော သန့်စင်ပေးပုံနှင့် သူ မျက်လုံးများ ၏ အောက်ဘက် မျက်ရစ်များကို ပိုးသားနုနု သုတ်ဖတ်ကလေးနှင့် ပွတ်တိုက် ပေးသွားပုံသည် တရုတ်လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံ နည်းနိဿယ အတိုင်း ဖြစ် သည်ကို သူ တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဤစည်းစိမ် ဤသုခကို သူတစ်ဦးတည်းသာ ရရှိ ခံစားခဲ့ရသည် မဟုတ်ဘဲ သူ့အဖော် သုံးဦးပါ ရရှိ ခံစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ရာ သူ့မှာ အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကွန်ဝေးသည် တရုတ်ပြည် အတွင်း၌ ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့်မျှ နေခဲ့ဖူး ၏။ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး မြို့ကြီး ပြကြီး၌သာ နေခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်က နေခဲ့

ထိုင်ခဲ့ရပုံများကို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူ့ဘဝတွင် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးသော အချိန် တစ်ချိန် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။

သူသည် တရုတ် လူမျိုးများကို သဘောကျသည်။ တရုတ်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ ထုံးစံအတိုင်း နေရ ထိုင်ရလျှင် ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာ၌ ကိုယ့် ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် နေရသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ အထူးသဖြင့် မည် သည့် အစားအစာနှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် အရသာ ထူးလှသည့် တရုတ် အစားအစာကို သူ နှစ်သက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရှန်ဂရီလာ၌ ပထမဆုံး စားရသည့် အစားအစာသည် သူ့အား အလွန် ချစ်ခင် လေးစားစွာဖြင့် ခရီးဦးကြို ပြုနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူ ယခု စားသောက်နေရသည့် အစားအစာများထဲတွင် သူတို့၏ အသက်ရှူ ကျပ်နေမှု ဝေဒနာမှ သက်သာရာ ရစေနိုင်သည့် အသီးအရွက်မျိုး သို့မဟုတ် ဆေးမျိုး ပါဝင်နေသည်ဟု သံသယ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် စားနေ သောက်နေရင်းမှာပင် သူ့ကိုယ်တိုင် အသက်ရှူ ကျပ်ခြင်းမှ သိသိသာသာကြီး သက်သာရာ ရနေရုံမျှမက သူ့အဖော် သုံးဦးစလုံးမှာလည်း များစွာ သက်သာရာ ရနေသည့် အရိပ်အခြည်များကို သူ မြင်တွေ့နေရသော ကြောင့်ပေတည်း။ ။

ချန်းကတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆလတ်ရွက် အနည်းငယ်မှ တစ် ပါး အခြား အစားအစာများကို လုံးဝ မစားရုံမျှမက ဝိုင်ကိုလည်း မသောက် ပေ။ ဤအချက်ကို ကွန်ဝေး သတိပြုမိသည်ကို ရိပ်မိသော ချန်းက ‘ကျွန်ုပ်ကို တော့ သင်တို့ ခွင့်လွှတ်ရပေလိမ့်မယ်’ ဟု ဆိုသည်။

‘ကျွန်ုပ် အနေနှင့် အစားအစာကို အလွန် သတိထားပြီး စားသောက်နေရပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ကျန်းမာရေး အတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဂရုစိုက်ရမယ့် အခြေအနေ မလိုပါ’ ချန်းသည် ဤ အကြောင်းပြချက်ကို ယခင်ကလည်း ပေးခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့တွင် မည်သည့်ရောဂါ ဝေဒနာမျိုး နှပါသနည်း။ အခုလို လူချင်း နီးနီးကပ်ကပ် နေရသည့်အခါ ကွန်ဝေး ပန်း၏ အခြေအနေကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာမိ၏။ ပထမဆုံး သူ တွေ့ရသည့် အခက်အခဲမှာ ချန်း၏ အသက်ကို သူ ခန့် မရခြင်း ဖြစ်သည်။ ချန်း၏ သေးသွယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် စိုပြည် အသားအရေနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ အရွယ်မတိုင်မီ အိုမင်းသွား လူရွယ် တစ်ဦးနှင့် တူသလိုလို သို့မဟုတ် အလွန် အရွယ်တင်သော တစ်ဦးနှင့် တူသယောင်ယောင် ရှိသည်။ သူ ပုံပန်းလက္ခဏာမှာ ဆွဲဆောင်မှု မရှိသော အမျိုးအစားတော့ မဟုတ် သည် ဓလေ့ထုံးစံ အရ ပြုရိုးပြုစဉ် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှု ပျူငှာမှုများ ရှိနေသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ ပြောဆို ဆက်ဆံပုံနှင့် အပြုအမူများသည် နူးညံ့ လှ၏။ ပန်းပွင့်များ ထိုးထားသော ဘေးနှစ်ဖက်ခွဲ အပြာရောင် ဝတ်စုံ ခြေမျက်စိ အထိ လုံအောင် ဖုံးနေသော ဘောင်းဘီရှည် ကျပ်ကျပ် မှ မြင်တွေ့နေရသော ချန်း၏ အသားရောင်သည် လူတိုင်း နှစ်သက် ကျမည့် အရောင် အဆင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ကွန် အဖို့တော့ ဘာကျသည့် အရောင်အဆင်း ဖြစ်နေပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများသည် တိဗက် မဆန် ၂၀၀ ဆန်လျက် ရှိ၏။ ဤတစ်ချက်ကိုလည်း

သူ့အဖော်များက သဘောကျကြလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း သူကတော့ သဘောကျသည်။ ; အဖို့ကတော့ အလွန် နှစ်သက်စရာ ကောင်းသည့် အချက် တစ်ချက် က် ရှိသည်။ အခန်းသည် သူ စိတ်တိုင်းကျသည့် အခန်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အံ့ဩ ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် အချိုးအစား ပြေပြစ်လှသည်။ အခန်း ဖွဲ့ က ကြီးလည်း မကြီးလွန်း သေးလည်း မသေးလွန်း အလောတော် ဖြစ် မခန်း တစ်ခန်းလုံးကို ကနုတ်ပန်းများဖြင့် မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်ထားပြီး ည် အလှအပ ပစ္စည်း တစ်ခု နှစ်ခု ချထားသည်။ အလင်းရောင်သည်ငြိမ်နေသော လေထု အတွင်းရှိ မလှုပ်မရှား ဖြစ်နေသည့် မီးပုံးများဆီမှ လာ နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ သာယာမှုကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရသည့် ဖြစ်ရာ စောစောက သူ တွေးမိခဲ့သော အစားအစာထဲမှ ဆေး တစ်မျိုးမျိုး အကြောင်းကိုပင် ဆက်၍ မစဉ်းစားမိတော့ပေ။ စောစောက သူ တွေးမိခဲ့သော အရာသည် ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ လောလောဆယ်တွင် ထိုအရာကြောင့်ဘားနတ်သည် အသက်ရှူမဝ ဖြစ်ခြင်းမှ သက်သာလျက် ရှိ၏။ မာလင်ဆန်း၏ အမျက်ဒေါသမှာလည်း ငြိမ်ဝပ်လျက် ရှိ၏။ နှစ်ဦးစလုံး စကားပင် မပြောကြ တော့ဘဲ အစားအသောက်ကို အရသာခံ၍ စားသောက်နေကြလေသည်။

ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အတော်ကြီး ဆာလောင်လျက် ရှိနေသည့် ဖြစ်ရာ လူ့ဓလေ့ ထုံးစံအရ ဟန်လုပ်ဖို့ပင် သတိမရတော့ပေ။ သူသည် သာ ယာမှု ရှိသော အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရသည့် အခါများတွင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ အလျင်စလို လုပ်ကိုင်တတ်သူ တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် စားစရာ ရှိသည်များကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ပင် စားသည်။ နောက်ဆုံး အားသောက်ပြီး၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ အေးအေးဆေးဆေး ဖွာနေနိုင် သည့် အချိန် ရောက်ခါမှပင် သူ့စိတ်ထဲ၌ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသော အရာ များကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ချန်းဘက်သို့ လှည့်၍ စကားစမြည် ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အုပ်စုလေးဟာ အတော့်ကို ကံကောင်းတဲ့ အုပ်စုလေး တစ်စု ဖြစ်ပုံရတယ်၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ည့်သည်တွေ အပေါ်မှာလည်း အတော့်ကို ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်ကတော့ မကြာ မကြာ ရောက်လာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’

‘မှန်ပါတယ်၊ ဧည့်သည် ရောက်ခဲ့ပါတယ်’ ဟု ချန်းက ချိန်ချိန်ဆဆ လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒီနေရာကလည်း ကမ္ဘာကြီးရဲ့ လူသူ အသွားအလာ အရောက်အပေါက် နည်းတဲ့ အပိုင်း တစ်ပိုင်းပေကိုး’

သူ့စကားကြောင့် ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

‘ခင်ဗျားက အခု ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကိစ္စအပေါ်မှာ စိတ် သက်သာရာ ရသွားအောင် ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော့် အထင်ကတော့ ကျွန်တော် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ နေရာတွေထဲမှာ ဒီနေရာဟာ ချောင်အကျဆုံးနှင့် အထီး ကျန်

အနိုင်ဆုံး နေရာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ပြင်ပ ကမ္ဘာက ဒုစရိုက် အညစ်အကြေး တွေ ဝင်မလာဘဲ သီးခြား ယဉ်ကျေးမှုကလေး တစ်ခု ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ။

‘ဘာ ဘယ်လို၊ သင် သုံးလိုက်တဲ့ စကားက ဒုစရိုက် အညစ်အကြေးပေါ့ဟုတ်လား၊’

‘ကျွန်တော် အဲဒီ စကားလုံး သုံးလိုက်တာက ကပွဲတွေ ရပ်ရှင်တွေ အစ တမျိုးတွေကို ရည်ညွှန်းပြီး သုံးလိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရေ ရရှိရေး နဲ့ပါတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်ထားတဲ့ ခေတ်မီ နည်းစနစ်တွေကို မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါတွေကတော့ ခေတ်မီနိုင်သမျှ မီအောင် လုပ်ရမယ့် ဟာတွေပါ။ ဒါ တော့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အမြင်ကို ပြောရ ဝိုရင် အရှေ့ဟာ အနောက်က နည်းစနစ်တွေကို ယူနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေ မရှေ့ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်မယ့် ဟာမျိုးတွေကိုသာ ယူသင့် လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးဖူးတယ်။ ရောမ လူမျိုး ှာ ကံကောင်းကြတယ်လို့ သူတို့ရဲ့ လူ့ အဖွဲ့အစည်း တိုးတက် ဖြစ်ပေါ် ပဉ်ဟာ လူတွေကို ပျက်စီးအောင် လုပ်နေတဲ့ စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းတွေ မသုံးဘဲ ရေပူ ရေနွေးကို အရယူပြီး ချိုးနိုင်တဲ့ အထိ တိုးတက်ခဲ့ကြတယ် ပလား၊’

ကွန်ဝေးသည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ဤ များကို ကြိုတင်၍ စိတ်ကူး စီစဉ်ထားခြင်း မရှိဘဲ အမှတ်တမဲ့ ပြော မိခြင်း ဖြစ်သည်။ မရိုးသားသော စိတ်ဖြင့် ပြောခြင်း မဟုတ်သော်လည်း တဝန်းကျင်ရှိ သူ့အဖော်များက တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်ရောက်ကာ ပါ ၁ကြမည်ကို စိုးသဖြင့် အတော်ကြီး သတိထားပြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ မပြေမလည် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံလာ အခါများတွင် ကွန်ဝေးသည် အလွန် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ပြောတတ် ဆို သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့အနေဖြင့် တစ်ဖက်က အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ ဆက်ဆံနေသည်ကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားနေသည်ဖြစ်ရာ သူ သိလို ကို ယခုထက် ပို၍ မြှောင်ကျကျ မမေးမိအောင် သတိထားနေရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကတော့ ကွန်ဝေးလောက် စဉ်းစား ဝနေသူ မဟုတ်ပေ။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး— ဟု စကား စသည်။ သူ့အသံမှာ မေတာရပ်ခံ တောင်း ပန် သည့် လေသံမျိုး မဟုတ်။’

‘ဘုန်းကြီးကျောင်း အကြောင်း ကျွန်မတို့ကို ပြောပြပါလား၊’

ချန်းက မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ အလျင်စလို နိုင်လှသော မေးခွန်း အပေါ် တွင် သဘောမကျသည့် ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် လက်ခံ ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန် တစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ် မဒမ်၊ မဒမ် အနေနှင့် ဘာကို သိချင်တယ် ဆိုတာ အတိအကျ ပြောပါ၊’

‘ပထမဆုံး အနေနှင့် ဒီကျောင်းမှာ ရှင်တို့ လူ အရေအတွက် ဘယ်လောက် ရှိတယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာလူမျိုးတွေလဲ ဆိုတာရယ်၊ အဲဒါ သိချင်ပါတယ်’

သူမေးခွန်းကို ကြားရုံမျှဖြင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ အသိဉာဏ်သည် ဘတ်စကူး သာသနာပြု အဖွဲ့မှ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးလိုက်သည့် နယ်ပယ်ကိုကျော်လွန်၍ စဉ်းစား တွေးခေါ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးကြောင်း သိသာထင်ရှား နေပေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချန်းက အဖြေပေးသည်။

‘တိဗက် ရဟန်းတော် အပါး ငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်လို ရဟန်း ခံဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနည်းအပါး ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ က မကြာခင် ရဟန်းခံကြမှာပါ၊ အခု အချိန်ထိတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ရဟန်း တစ်ဝက် လူတစ်ဝက် ဘဝမှာပဲ ရှိနေကြသေးတယ်၊ ရဟန်းလောင်းတွေလို့ပြောရမှာပေါ့လေ၊ လူမျိုး အနေနှင့်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါဝင် နေကြပါတယ်၊ အများစုကတော့ တိဗက် လူမျိုးနှင့် တရုတ် လူမျိုး အများဆုံးပဲ’

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှု မပြုတော့ဘဲ ရှေ့ လောတကြီးနှင့် သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။ သူ့ ထင်မြင်ချက်မှာ လွဲမှားသော ထင်မြင်ချက် တစ်ခု ဖြစ်၏။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မ သိပြီ၊ ရှင်တို့ ကျောင်းက ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းပါ၊ ရှင်တို့ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးကကော ဘာလူမျိုးလဲ၊ တိဗက်လား၊ တရုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ရှင်တို့ထဲမှာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးကော ရှိသလား’

‘အများကြီးပဲ’

‘အံ့မယ် ဒီ တစ်ချက်ကတော့ အလွန် ထူးခြားတာပဲ’

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး က တစ်ချက်မျှ ရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်ခဏမျှ ရပ်၍ အသက်ရှူလိုက်သည်။ ‘ကဲ ပါဦး၊ ရှင်တို့ အားလုံး ဘာကို ယုံကြည်ကြတယ် ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြစမ်းပါဦး’

ကွန်ဝေးကတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများကို ကြားရတော့မည် ဟူသော လင့်ချက်ဖြင့် သူ့ ကုလားထိုင်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ဥနှင့် မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်စွမ်းများ၏ ပွဲကို ကြည့်ရှု လေ့လာရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အလွန် သာယာ ပျော်ရွှင်ဖို့ ဝင်းသော အလုပ်တစ်ခု

ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ။ ။ မစ္စ ဘရင်ခ်လိုး၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းမှုသည် တိဗက် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ နိကာ အမြင်နှင့် ထိတွေ့ သည့်အခါ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့် ဆေးစစ်ထိုးပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်လာတော့မည်မှာ သေချာလျက် ရှိ၏။ တစ်ဖက်ကို ဦးပြန်တော့လည်း ချန်းသည် မိမိတို့၏ အိမ်ရှင် ဖြစ်ရာ မိမိတို့၏ အိမ်ရှင် မှ အောက်စည်းဖြင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် စကားစစ်ထိုးပွဲမျိုးတော့ ဖြစ်မလာ နိုင်ပေ။

‘မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက အလွန် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်တဲ့ မေးခွန်း တစ်ခုပဲ’ ဟု ချန်းက အချိန်ယူလိုသည့် သဘောဖြင့် မှတ်ချက်ချ၏။

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘရင်ခ်လိုး ဘက်ကတော့ အချိန်ဆွဲလိုသည့် ဆန္ဒ ချေ။ သောက်ထားသည့် ဝိုင်အရက် အရှိန်ကြောင့် အခြား သူ့ အဖော်များ တူ သူ့ကိုယ်သူ အလွန် စိတ်ချ ယုံကြည်နေဟန် တူ၏။ ။

‘မှန်ပါတယ်ရှင်’ ဟု ခပ်ဝင့်ဝင့် ခပ်ကြွားကြွား လေသံဖြင့် တုံ့ပြန် ည်။

‘ကျွန်မကတော့ စစ်မှန်တဲ့ ဘာသာတရားကို ယုံကြည်နေတဲ့ လူပါ ပမယ့် ကျွန်မဟာ တခြားလူတွေ အထူးသဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြားသားတွေပေါ့ ၊ အဲဒီ လူတွေရဲ့ အတွေးအမြင်တွေဟာ အလွန် ရိုးသား ဖြူစင်တယ်လို့ ရဲလောက်အောင် သဘောထားကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် လို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အနေ ဒီသဘောထားမျိုး ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်နိုင်ဘူးရှင်’

မစ္စ ဘရင်ခ်လိုး၏ ခြွင်းချက် စကားကို ကြားရသောအခါ ချန်းက ဦး င်းကို တစ်ချက်မျှ ညွှတ်လိုက်သည်။

‘ဘာကြောင့် ဒီခြွင်းချက်ကို ထားရလဲ မဒမ်’ ဟု အလွန် တိကျ ပြတ်သားပြီး ချိုသာသော လေသံဖြင့် ပြန် သည်။

‘ဘာသာတစ်ခုဟာ စစ်မှန်နေရင် တခြားဘာသာ အားလုံးဟာ မှားပဲမယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ကျွန်ုပ်တို့ တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားရမလား’

‘ဆုပ်ကိုင်ထားရမှာပေါ့၊ ဒါက အင်မတန်ကို ရှင်းနေတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပါ။ ကျွန်မ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဟင်’

ကွန်ဝေးက ကြားမှ ဝင်ပြောသည်။

‘အငြင်းအခုံ မလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အမှန်တော့ မစ္စ ဘရင်ခ်လိုး အနေနှင့် ဒီ ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ နေရာဌာန လေးကို ဘာကြောင့် တည်ထောင် ထားရသလဲ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အပေါ်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသလို ဝင်စားနေတာပါ’

ချန်းကတော့ မစ္စ ဘရင့်ခံလိုး၏ စကား အတွက် အဖြေပေးသည်။ သူ့ အသံသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှိရုံမျှမက ခပ်တိုး တိုး ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဒီပြဿနာကို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လိုရင်း ရောက် အောင် ရှင်းပြရမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါလို့ ခေါ်တဲ့ အလယ်အလတ် အကျင့်တရားပါပဲ။ အရာရာတိုင်းမှာ အစွန်း မရောက်အောင် သတိထားပြီး ရှောင်ကြဉ်ရေး ဆိုတဲ့ မွန်မြတ်သော တရားကိုပဲ ကျွန်ုပ် တို့ ဟောကြားပါတယ်။’

‘တကယ်လို့ လူကြီးမင်းများ အနေနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူလို့ ယူဆထား တဲ့ ဒီတရားကို သဘော ပေါက်သွားအောင် ပြောပြခွင့် ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ အစွန်းမရောက်ရေး ဆိုတဲ့ တရားဟာ သူရဲ့ အစွန်းမရောက်အောင် ရှောင်ကြဉ် ရေး ဆိုတဲ့ အနှစ်သာရ အပေါ်မှာကိုပဲ အစွန်း မရောက်အောင် ကျင့်သုံးဖို့ ပါဝင်နေပါတယ်။ ။’

‘ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမယ် ဆိုရင် အခု သင်တို့ မြင် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တောင်ကြား တစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည်မှု အောက်မှာ နေ ကြတဲ့ ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူများဟာ ဒီအကျင့်တရားကို ကျင့်သုံး နေကြတဲ့ အတွက် ချမ်းသာသုခကို အထိုက်အလျောက် ရရှိ ခံစား နေကြရ ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က အလယ် အလတ် တင်းကျပ်မှုနှင့် အုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ အတွက် အပြန်အလှန်အားဖြင့် သူတို့က ပေးလာတဲ့ အလယ် အလတ်ကျသော နာခံ လိုက်နာမှု အပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့က အပြည့်အဝ ကျေနပ်ခဲ့ကြပါတယ်။’

ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလယ် အလတ် ကျအောင် ထိန်းသိမ်း နိုင်ကြပါတယ်။ အပြောအဆို အတွေးအခေါ် နှင့် အပြုအမူ ဟာလည်း အစွန်း မရောက်ကျဖို့ ပြီးတော့ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်မှု ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဟာလည်း မရောက်ကြပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ကျွန်ုပ် ရဲရဲဝံ့ အာမခံပြီး ပြောနိုင်တဲ့ တွေပါပဲ’ ကွန်ဝေးက ပြီးသည်။ ရှင်းလင်း ပြည့်စုံသော ဖော်ပြချက် တစ်ခုဟု သူ သည်။ ထို့ပြင်လည်း ချန်း၏ ရှင်းလင်းချက်သည် သူ့ စိတ်ကို များစွာ ဝင်လျက် ရှိ၏။ ‘ဒီ ရှင်းလင်းချက်ကို နားလည်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာ နေမနက် ကျွန်တော်တို့ကို လာတွေ့တဲ့ လူစုဟာ ခင်ဗျားတို့ တောင် လွင်ပြင်သားတွေပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဟုတ်ပါသလား’ ‘ဟုတ်ပါတယ်။ ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်မှာ သူတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီးပြောစရာ မရှိဘူးလို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘အိုး မရှိပါဘူး၊ လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တောင်ပေါ်လမ်း လျှောက်လုံးမှာ သူတို့ ခြေထောက်တွေ စေ့စပ် ခိုင်မြဲတာကတော့ အလယ်အလတ် သိပ်မကျဘူး၊ အစွန်း ရောက်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဒီ အစွန်းရောက်မှုလေးတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါနှင့် စကားမစပ် ဒီလူတွေ မှာ ခင်ဗျားတို့က မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ စနစ်နှင့် အုပ်ချုပ် နေတယ်လို့ ဆို ဒီစနစ်ကို ခင်ဗျားတို့

ရဟန်းတော်တွေ အတွက်တော့ မကျင့်သုံးဘူးလို့ တော် ထင်တယ်။ မှန်ပါသလား၊’

သို့သော်လည်း ဤ မေးခွန်းကိုကျတော့ ချန်းက ခေါင်းခါသည်။

‘သင့်အနေနှင့် ကျွန်ုပ် လုံးဝ ဆွေးနွေးလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ပြဿနာကို ထိတွေ့လာတာကိုး၊ ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ထပ်ပြောနိုင်တာက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ယုံကြည်မှု အမျိုးမျိုးနှင့် ဓလေ့ ထုံးစံများ မှာ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ နည်းကျကျ ရှုမြင် သုံးသပ်ကြပါတယ်၊ အခု လော လောဆယ်မှာတော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဒီထက် ပိုပြီး ပြောမပြနိုင်တဲ့ အတွက် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်’ ။

‘တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးယဉ်လို့ မယုံ အချက်အလက်တွေ ရလိုက်ပါပြီ’

သူ့အသံမှာ စောစောကနှင့် မတူဘဲ တစ်မူ ထူးခြားနေသည့် အဖြစ်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တံကယ်တော့ သူ့ အသံသာ မဟုတ်၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာလည်း ခံစားမှု တစ်မျိုး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဤ အပြောင်း အလဲများနှင့် အတူ သူ့ခေါင်းသည် မသိမသာကလေး ရီဝေဝေ ဖြစ်လျက် ရှိ၏ ။

မာလင်ဆန်မှာလည်း သူ့လိုပင် ခံစားနေရပုံ ပေါ်သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်သည် ရသမျှ အခွင့်အရေးကို တတ်နိုင်သမျှ အသုံးချဖို့ ကြိုးစား သည်။

‘အခု ပြောပြသွားသမျှ အားလုံးဟာ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားနိုင်ဖို့ အတွက် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အိန္ဒိယကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား အနေနှင့် အထမ်းသမား ဘယ်နှစ်ယောက် ရှာပေးနိုင်မလဲ ဟင်’

လက်တွေ့ အလွန်ကျပြီး ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်သော မေးခွန်း သည် ချို့သာ ဖွယ်ရာတည်း ဟူသော အကာကို ထိုးဖောက်ကာ မြဲမြဲ ချစရာ နေရာကို ရှာလေပြီ။ အတန်ကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေပြီးမှ ချန်းထံမှ အဖြေ ပေးသံ ထွက်လာသည်။

‘ကံမကောင်း အကြောင်း မသင့်ဘူးလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ် မစ္စတာ မာလင်ဆန်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင် ချဉ်းကပ်ရမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သင်ပြောတဲ့ ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ် ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်ုပ် မထင် ဘူး၊’

‘ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်တွေ ကိုယ်စီနှင့်၊ မပြန်လို့မှ မဖြစ်တာ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် အပေါင်း အသင်းတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် စိတ်ပူနေကြမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကို ပြန်မှ ဖြစ်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့်လည်း ကျွန်တော် တို့ကို အခုလို ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးနေရမယ့် တာဝန်က တက်နေမှာပဲ၊ ကျွန်တော် တို့ကလည်း ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာ မရှိဘဲနှင့် အခုလို ထိုင်မနေနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်

ဆိုရင်တော့ ‘မနက်ဖြန်ထက် နောက်မကျဘဲ ထွက် ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ချောချောမောမော ရောက်သွားအောင် လိုက်ပို့ ပေးနိုင်မယ့် လူတွေ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ အများကြီး ရှိမှာပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် အချိန်ရှိတုန်း အကျိုးဖြစ်အောင် မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မှာ’

မာလင်ဆန်သည် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

ဤမျှလောက် များများ ပြောလိုက်သည့်အတွက် သူလိုချင်သော ရလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံ ရသည်။ သို့သော်လည်း ချန်းက မလှုပ် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိသည်။

‘ဒါပေမယ့် သင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ ဒီအဖြစ်မျိုးက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နယ်ပယ်ထဲမှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ အဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား၊’ ‘ဪ ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအနေနှင့် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တွက် ဒီဒေသ မြေပုံကြီး တစ်ချပ် ရအောင် လုပ်ပေးပါ။ မြေပုံ ရရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက် အကူအညီ ကောင်းကောင်း ရနိုင်တာပါပဲ။ ကျွန် ဒို့ရဲ့ အပြန်ခရီးဟာ ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ ဒါကြောင့် သမျှ စောစော ထွက်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲလို့ ထင်တယ်။ ခင်ဗျား မြေပုံတွေတော့ ရှိမှာပါ’

‘ရှိပါတယ်။ အများကြီး ရှိတယ်’

‘ရှိရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို တချို့တစ်ဝက် ငှားလိုက်ပေါ့။ နောက် ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် အပြင်လောက ဆက်အသွယ် လုပ်တဲ့အခါ လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ တော်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ စိတ်အေးရအောင် ကျွန်တော်တို့ ဘေး င်းကြောင်း သတင်းလေး ဘာလေး ကြိုတင် ပို့ပေးနိုင်ရင်လည်း ကောင်း အနီးဆုံး ကြေးနန်းလိုင်းဟာ ဒီနေရာနှင့် ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ’

ပါးရေနားရေများ တွန့်လျက်ရှိသော ချန်း၏ မျက်နှာသည် အတိုင်း မရှိသော စိတ်ရှည်မှုဖြင့် အောင့်အည်း သည်းခံပြီး နားထောင်နေရသည့် စာကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း နှုတ်ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။ မာလင်ဆန်သည် တစ်ခဏမျှ စောင့်ဆိုင်းနေသေးသည်။ အဖြေ မှာသောအခါကျမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

‘နေ့စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့မှာ တစ်ခုခု လိုလာရင် ဘယ်လို လွှတ်ကြလဲ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းက သုံးနေတဲ့ ပစ်စည်းမျိုးကို လိုချင်ရင် ပြောတာပါ’

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှု တစ်ခုသည် သူ့ မျက်လုံး သူ့အသံ အတွင်းမှ ပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း သူ့ ကုလားထိုင်ကို

တွန်းဖယ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ဖျော့တော့ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့နဖူးကို ပွတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ’

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး သူ့အဖော်များ အား တစ်ချက် ဝေကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လူစုထဲကလည်း တစ်ယောက်မှ ကျွန်တော့် အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက် မရပါကလား၊ ကျွန်တော် မေးနေတာ ဟာ ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ခင်ဗျား သိနေတယ် ဆို တာ ထင်ရှားပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ခေတ်မီတဲ့ ရေချိုးခွက်တွေ ဘာတွေ အားလုံး ရှိနေတယ်၊ ဒါတွေကို ဘယ်နေရာက ဘယ်လို ယူလာကြသလဲ’

နောက်တစ်ကြိမ် ငြိမ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ ။

‘ခင်ဗျားက မပြောဘူး ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ ဒါကိုက လျှို့ဝှက်ချက် အားလုံးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ နား လည်ထားလိုက်ပြီ၊ ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားဟာ သုံးမရလောက်အောင် ပေါ့ တန်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျုပ် ပြောရတော့မှာပဲ၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား အနေ နှင့် အမှန်ကို သိရအောင် မကြိုးစားတာလဲ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်ကသာ ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ ကဲဗျာ ကျုပ် ပြောလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန်၊ ကျုပ်တို့ မနက် ဖြန် ဒီနေရာက မထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထွက်ကို ထွက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါဟာ လုပ် ကို လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ’

ကွန်ဝေးကသာ လက်မြန် ခြေမြန်နှင့် ထ၍ မဆွဲလိုက်လျှင် မာလင်ဆန် သည် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန် အား တွဲ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် မာလင်ဆန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဟန်နိုင်လာသည်။ သို့သော်လည်း စကား မပြောချေ။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် သူ အများကြီး ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်’ ဟု ချန်း က ညင်သာသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ‘လူစိမ်း တစ်ယောက် အဖို့ ရောက်စမှာ လေရှုရတာ မဝသလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာလိုက်ပါ ဘူး၊ ချက်ချင်းပဲ အသားတကျ ဖြစ်သွားမှာပါ’

ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း တွေဝေ မိန်းမော နေရာမှ သတိ ပြန်ဝင် လာသူလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ‘သူ့အဖို့ အတော်ကလေး စိတ်ရှုပ်သွားပုံရတယ် ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် စကားကို ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အထိုက် အလျောက်တော့ ဒီပြဿနာ အတွက် ခေါင်းရှုပ်နေကြမှာပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကိုနောက်မှပဲ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ အခုတော့ အိပ်ရှာဝင်ကြ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကဲ ဘားနတ်၊ ခင်ဗျား မာလင်ဆန်ကို ပြီး ခေါ်သွားပေးပါ၊ မစ္စ ဘရင့်ခံလိုးကော

အိပ်ချင်ရောပေါ့’

အချက် တစ်ခုခု ရှိဟန်တူ၏။ ထိုတစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် အစေခံ တစ်ယောက် ထဲ ဝင်လာသည်။

‘ကဲ သွားနှင့်ကြ၊ မင်္ဂလာညပါ။ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက သူ့အဖော်များအား နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အခန်းပြင်ဘက် ရောက်သွားအောင် တွန်းတွန်းထိုးထိုး လုပ်၍ လိုက် သည်။ ထို့နောက် ကွန်ဝေးသည် သူ့အိမ်ရှင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဆန်၏ ပြစ်တင် ရှုတ်ချမှုသည် သူ့စိတ်ကို တပ်လှန်၍ နှိုးဆော်ပေး သလို ဖြစ်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ။

‘ကဲ လူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အချိန်ကြာကြာ ဆွဲမထားချင် ဒါကြောင့်မို့ လိုရင်းကို ပြောလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကတော့ ပြင်းထန်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ မပြစ် မတင်ချင်ဘူး၊ သူ့ဘက်ကနေ ကြည့်ရင် သူ လုပ်တာဟာ မှန်နေ ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေပြီး ပြန်ဖို့ ကိစ္စကတော့ စိစဉ်ပေးမှ ဖြစ်မှာ၊ ဒီ မှာ ရှိနေတဲ့ ခင်ဗျား သို့မဟုတ် တခြားလူတွေဆီက အကူအညီ မရဘဲ ကု ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ဒီက ထွက်ဖို့ ကတော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ကျွန်တော် တဦးအနေနှင့်ကတော့ ရက်နည်းနည်းလောက် ဒီမှာ နေရတာကို ကြိုက်ပါ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နေလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေ ကျွန်တော့် အဖော်တွေကတော့ ကျွန်တော့် သဘောထားမျိုး ရှိကောင်းမှ ၊ အကယ်၍ စောစောက ခင်ဗျား ပြောခဲ့သလို ခင်ဗျား အနေနှင့် ကျွန် တို့ကို မကူညီနိုင်ဘူး ဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီနိုင် ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ ပို့ပေးပါ’

တရုတ် အမျိုးသားကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

‘သင်ဟာ သင့်မိတ်ဆွေတွေထက် ပိုပြီး အမြော်အမြင် ကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူတို့ထက် ပိုပြီး စိတ်ရှည်ပေတာပေါ့။

ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ဒီစကားဟာ အဖြေ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ချန်းက ရယ်သည်။ သူ့ ရယ်သံမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မဟုတ် ပေမယ့် သူ့အတွေးနှင့် သူ အူလိုက် သည်းလိုက် ရယ်နေခြင်း ဖြစ်၍ တစ် ကိုယ်လုံး လှုပ်လျက် ရှိသည်။

‘ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ သင့်မှာ ပူစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး’ ဟူသော စကားသည် သူ့ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည်။

‘မကြာခင်မှာ သင်တို့ လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီ မှန်သမျှကို ကျွန်ုပ်တို့က ပေးနိုင်မှာပါ၊ အခက်အခဲ တွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာကတော့ သင်လည်း

ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကြုံလာရတဲ့ ပြဿနာကို ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးက စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန် ချိန်နှင့် ချဉ်းကပ်ကြမယ်။ ပြီးတော့ အလျင်စလို မလုပ်ကြဘူး ဆိုရင်..’

‘အလျင်စလို လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခု ပြောနေတာက လမ်းပြနှင့် အထမ်းသမားတွေ ရနိုင် မရနိုင် စုံစမ်းနေတာပါ’

‘အင်း ဒီဟာလည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်ပဲ။ ဒီလို ခရီးမျိုးကို လိုက်ချင်စိတ် ရှိတဲ့လူ သင် ရနိုင်မယ် မရနိုင်ဘူး ဆိုတာကလည်း အင်မတန် ပြောရခက်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲမှာ သူတို့ အိမ်တွေ ရှိကြတယ်။ သူတို့ နေအိမ် တွေကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး အလွန် ပင်ပန်းတဲ့ ခရီးမျိုးကို သူတို့ လိုက်ချင်ကြ မယ် မထင်ဘူး—

‘လိုက်အောင် တိုက်တွန်းလို့ကော မရနိုင်ဘူးလား၊ ကနေမနက် ခင်ဗျာ နှင့် လိုက်လာတဲ့ လူတွေကျတော့ကော ဘယ်က ရလာသလဲ၊ ဘာကြောင့် သူတို့ လိုက်လာကြသလဲ’

‘ကနေမနက် ဟုတ်လား၊ အိုး ဒါက အင်မတန်မှ ကွဲပြား ခြားနားနေ၊ တဲ့ ကိစ္စ တစ်ရပ်ပဲ’

‘ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ခြားနားတာလဲ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ လူစုကို တွေ့ဖို့ လမ်းရှိတယ် ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့ ခရီး မဟုတ်လား’

ဤမေးခွန်း အတွက် ချန်းထံမှ တုံ့ပြန်မှု မရချေ။ ကွန်ဝေးကတော့ စောစောကထက် ပို၍ တည်ငြိမ် အေးဆေးသော လေသံဖြင့် သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆုံမိတာဟာ မတော် တဆ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီကိစ္စကို ကျွန် တော် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားပြီး အံ့ဩနေခဲ့မိတယ်။ တကယ်တော့ ဟိုနေရာကို ခင်ဗျားရောက်လာတာဟာ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ ဖို့ ရောက်လာတာပါ။ ကံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဟိုနေရာကို ရောက်လာလိမ့် ပိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကြုံပြီး သိနေရမယ်၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း မေးခွန်းကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိနေသလဲ၊ အဲဒါပဲ’

ကွန်ဝေး၏ စကားလုံးများသည် အလွန် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီး ထူး ခြား လှပနေသော အခန်း အလယ်တွင် ပြင်းထန်သော တွန်းအား ကို ပေးလိုက်သည့်နည်း ဖြစ်သွားသည်။ စောစောကထက် ပို၍ တိတ်ဆိတ် က်သွားသည်။ မီးရောင်သည် တရုတ် အမျိုးသားကြီး၏ မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် မြင် အောင် ထိုးပြလျက် ရှိ၏။ တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ် ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ။ ရုတ်တရက် သူသည် လက်တစ်ဖက်ကို ထုတ် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုမှ အမြိတ်ပန်းများ တပ်ထားသည့် ပိုးသား ခန်း ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်

နေ၍ ကြည့်လျှင် အပြင် လသာ ကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ထို့နောက် သူသည် ကွန်ဝေး၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ သန့်စင်သော လေထုရှိရာ လသာဆောင်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ‘သင်ဟာ လိမ္မာ ပါးနပ်လှပါပေတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် တွေးထင်ချက် အားလုံးဟာ လုံးဝ မှန်ကန်တယ်လို့တော့ မပြောနိုင် ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်ုပ် သင့်ကို အကြံတစ်ခု ပေးချင်ပါတယ်။ အခုလို လျှို့ဝှက် နက်နဲပြီး နားလည်ရ ခက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို တစ်ဆင့် ပြန်ပြော များဖြင့် သင့်မိတ်ဆွေတွေကို သောက ရောက်အောင် မလုပ်ပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ် ပါ။ သင်ရော သင့်မိတ်ဆွေ ကွေပါ ရန်ဂရီလာမှာ ဘေးအန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပူနေတာက ဘေးအန္တရာယ် မဟုတ်ပါ မှာ အကြာကြီး သောင်တင်နေမှာကို စိုးရိမ်နေကြတာပါ’

‘ကျွန်ုပ် နားလည်ပါတယ်။ အမှန်တကယ်လည်း အထိုက်အလျောက် တမှုကတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါလည်းပဲ မရှောင်မလွှဲသာလို့ ဖြစ်ရတဲ့သဘောပါ’

‘တကယ်လို့ နေရမယ့် အချိန်ကာလကလည်း သိပ်မကြာဘူး၊ နေရမှာ ပြီး အမှန်တကယ်ကို မရှောင်မလွှဲသာလို့ နေရတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် မဖြစ် ဖြစ်အောင်ပဲ နေကြရမှာပေါ့၊’

‘အလွန် လက်တွေ့ကျတဲ့ စကားပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ သင်နှင့် သင့် မိတ်ဆွေများ ဒီမှာ နေရတဲ့ အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားတာကိုပဲ မြင်ချင်ကြပါတယ်။ သင်တို့ထံက တခြား ဘာမှ မလို ချင်ပါဘူး၊’

‘ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းရဲ့ သဘောထား ကတော့ နေရတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အတွေ့ အကြုံသစ် တစ်ခုနှင့် ဆုံမိတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနားယူကြဖို့ လိုအပ်ပြီ ထင်တယ်’

ချန်းသည် တလက်လက် တောက်ပနေသော ကရာကာလ် တောင်တန်း ဆီသို့ မောလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရွန်းမြမြ လရောင်သည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျလာသည်။ ကြည်လင် တောက်ပသော အလင်း ရောင်သည် တောင်တန်းကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ ပြာသော ကောင်းကင်ကိုပါ လင်း လက်အောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်။

‘မနက်ဖြန် ဆိုရင်’ ဟု ချန်းက စကားစသည်။

‘သင့်အနေနှင့် ကနေ့ ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အရာတွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ပင် ပန်းလွန်းလို့ နားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နားလို့ အကောင်းဆုံး နေရာဟာ များများစားစား မရှိပါဘူး၊’

ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ရှေ့၌ ရှိနေသည့် အလှတွင် မောလျက်ပင် ရှိသည်။ မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည့်နှယ် တည်ရှိနေသောတောင်တန်းသည် သူ့ အထက်မှ အုပ်မိုး ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိ၏။ သူ့ရှေ့မှ မြင် ကွင်းသည် သူ့ မျက်စိ အမြင်အာရုံကိုသာ ပသာဒ ဖြစ်စေသည် မဟုတ်။ စိတ် အာရုံကိုပါ ကြည်နူး အေးမြစေသည်။ ။

ယမန်နေ့ညက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် နေရာနှင့် ဤနေရာကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ထိုနေရာရှိ တောင်ကုန်းများ ကြားတွင် လေ လှုပ်ရှားမှုသည် ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ ဤနေရာကျတော့လည်း လေသည်ငြိမ် သက်လွန်းလှချေသည်။ သူ့ အမြင်အရ ဆိုလျှင် ဤ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည် လေးဖက်လေးတန်မှ တောင်နံရံ တံတိုင်းများ ပိတ်ကာထား သည့် ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ လွင်ပြင်ကို အပေါ်မှ အုပ်မိုးထား သော ကရာကာလံ တောင်တန်းကြီးသည် မီးပြတိုက်နှင့် တူသလိုလို ရှိ၏။

ဤ စိတ်ကူးဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ချက် ထုတ်နေသည့် အခိုက်မှာပင် တောင် အလင်းရောင်သည် ဖြာ၍ တက်လာသည်။ တဝင်းဝင်း တလက်လက် ကပ်လျက် ရှိသော အပြာရောင်သည် မြင်ကွင်းကို ပို၍ လှပ ခံ့ညားသွားဖန်တီးပေးလျက် ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာသည် ကာရာကာလံ က အမည်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးရန် ကွန်ဝေးအား လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်း ရှိသည်။ သူ့ မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်သည့် ချန်း၏ အသံမှာ တိုးတိုးသာ နိုင်လွန်းလှ၏။

‘လွင်ပြင်သူ လွင်ပြင်သားတွေရဲ့ အရပ်စကားအရ ဆိုရင်တော့ ကရာ ၊ ဆိုတာ လမင်းပြာပြာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်’

သူနှင့် သူ့အဖော်များ ရှန်ဂရီလာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလိမ့်မည် ဟု အချက်ကို ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း နှင့် ကြိုတင်၍ သိထားသည် ဟူသော အထင်သည် ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုအထင်ကို သူ လွယ်လွယ်နှင့် ဖျောက်၍ မရဘဲ ရှိ၏။ ကြောင့်လည်း ဤ အရေးအခင်းကို အလွန် အရေးကြီးသော ကိစ္စ တစ်ရပ် သတ်မှတ်ကာ သူ ကိုယ်တိုင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်သွားအောင် ဖြစ်တော့မည်ဟု ခံယူထားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့ မနက် လင်းသည့် အခါ ထို ခံယူချက် ယမန်နေ့ကလောက် မပြင်းထန်တော့ပေ။ သူ့ အဖော်များ အတွက် သူ့ ကဝန် ရှိနေသည် ဟူသော သဘောထားကိုလည်း လျစ်လျူရှုချင်သလို ဝေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤအရပ် ဤဒေသသည် အခြား အရပ်ဒေသများ ပို၍ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေသည် ဟူသော တစ်ခုသည် သူ့ စိတ်တွင် ငြိတွယ် စွဲကပ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နေ့ညက သူ သိမြင် နားလည် ထားခဲ့ရသည့် ချန်း၏ သဘောထား တွင် တစ်ဖန် ပြန်၍ သင်္ကာမကင်းသော စိတ်သည် ကိန်းအောင်းလာခဲ့ ည့်။ . တကယ်တော့ ဤဒေသ အတွင်းရှိ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့ ၊ တစ်ရပ်ရပ်က သူတို့ လူစုအား အကူအညီ တစ်ခုခု မပေးသမျှ ကာလ၊ ဦး သူတို့ အဖွဲ့ သည် ဤလွင်ပြင်သားများ၏ အကျဉ်းသားများ ဘဝသို့ ရောက်နေပြီဟုပင် မှတ်ယူရတော့မည် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ရာ အကယ်၍ဒေသခံ တာဝန်ရှိ အဖွဲ့အစည်းက ဘာ အကူအညီမှ မပေးဘဲ နေခဲ့ပါမူ ပေး လာအောင် အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်း တောင်းဆိုရမည် တာဝန်သည် သူ တွင် ရှိလာလိမ့်မည် ထင်၏။

အမှန်တော့လည်း သူသည် ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ တရားဝင် ကိုယ်စား လှယ် တစ်ဦး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ သူ့ဘက်မှ တရားသဖြင့် တင်ပြ သည့် မေတ္တာ ရပ်ခံချက် တစ်ခုခုကို တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ နေထိုင် လျက် ရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များက မပေးဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့ပါမူ ထို ငြင်းဆန်မှုသည် မတရားဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။ ထို အယူအဆသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပုံမှန် အယူအဆ တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်မှာ သံသယ ရှိဖွယ်ရာ မလိုပေ။

အမှန်တော့ ကွန်စေးသည် ယခု အချိန်ထိ တရားဝင် တာဝန် ရှိသော အရာရှိ တစ်ဦးပင် ဖြစ်ချေသည်။ မကြာသေးမီက ကြုံခဲ့ရသမျှ အရေးအခင်း များတွင် သူ၏ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှုများသည် မည်သူမှ မလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်များဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ဘတ်စကူးမှ အပြီးအပိုင် ဆုတ်ခွာရမည် ဟူသော အမိန့် မထွက်မီ အခက်အခဲမျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည့် ရက်များ အတွင်းက ဆိုလျှင် သူသည် ကြုံလာသမျှ ပြဿနာများနှင့် အခက်အခဲများကို ရဲရဲဝံ့ ဖွန့်ဖွန့်စားစားပင် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ သူ၏ စွန့်စား ဆောင်ရွက်ချက်များသည် နိုက် ခေါ် စစ်သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်မျိုးနှင့်သာ ထိုက်တန်သော ဆောင်ရွက်ချက်များ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လူငယ်များ အတွက် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများ ရေးလေ့ ရှိသော စာရေးဆရာကြီး ဂျီ၊ အေ၊ ဟင်တီသာ သိသွားလျှင် ဤ အဖြစ်အပျက် ကို ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားမည်မှာ မလွဲပေ။ ဝတ္ထု နာမည်ကိုလည်း ‘ဘတ်စကူး တွင် ကွန်စေးနှင့် အတူ’ ဟူ၍ပင် အမည် ပေးလိမ့်မည် ထင်၏။

ထိုစဉ်က နယ်မြေ ဒေသ အတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် နိုင်ငံခြား သားများ ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရေး ဝါဒီသမားများသည် ပြင်းထန်သော အ အဆဖြင့် တော်လှန် ပုန်ကန်ခြင်းကို ပြုခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ ကွန်စေးသည် အမျိုး သမီးများနှင့် ကလေးသူငယ်များ အပါအဝင် ဥရောပတိုက်သား အရပ်သူ အရပ်သားများကို အလွန် သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းသော သူ၏ ကောင်စစ်ဝန် ရုံး အတွင်း၌ ထား၍ အကာအကွယ် ပေးခဲ့သည်။ ဤ လူစုအား တော်လှန် ရေး သမားများ၏ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းမှုနှင့် သတ်ဖြတ်မှုများမှ ကင်းဝေးအောင် လေယာဉ်ပျံနှင့် အမြန်ဆုံး သယ်ယူသွားနိုင်ဖို့ သူ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထို ဆောင်ရွက်ချက်သည် လုံးဝ ဘာမှ မထူးခြားသော သာမန် ဆောင် ကံ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်၍ မရဟုပင် သူ ထင်သည်။ မူ သတ်ပါတော့မည်လောဟု ယူဆချင်လောက်အောင် များပြားသည့် ခန်းများနှင့် အစီရင်ခံစာများကို ရေး၍ သူ လိုချင်သော အရာကို မဖြစ် လုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လာမည့် နှစ်သစ်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့ တံဆိပ်များ ပွဲတွင် အနည်းဆုံး ဘွဲ့ တံဆိပ် တစ်ခုခုကိုတော့ ရလာလိမ့်မည်ဟုပင် ရပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထို

ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် မာလင်ဆန်၏ ကြည် စားမှုကိုတော့ ရရှိခဲ့လေသည်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ ယခု နှင့် ကြုံလာရသည့် အခါတွင်မူကား မာလင်ဆန်သည် သူ့အပေါ် စိတ် ၎င်း ဖြစ်ရချေတော့မည်။ အဖြစ်ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်း၏။ သို့ ပည်း ကွန်ဝေးသည် သူ့အပေါ် နားလည်မှု လွဲပြီး ခင်မင်နေတတ်သော နှင့် တွေ့ခဲ့ရဖူးပေါင်း များပြီ ဖြစ်၍ အရေ ထူနေပေပြီ။

အမှန်သော် ရှန်ဂရီလာ၏ ပဟေဠိဆန်လှသော လျှို့ဝှက် နက်နဲမှုနှင့် ပို့သော နေရာဌာနမျိုးသို့ သူ ဆိုက်ရောက်နေခြင်းတို့သည် သူ့စိတ်ကိုလွှမ်းမိုး ဆွဲဆောင်လျက် ရှိနေလေပြီ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ တစ်ဦး အနေဖြင့် မူကား ဤနေရာ ဤဌာနမျိုးသို့ ရောက်လာရသည့် အတွက် ၌ စိုးရိမ်ခြင်းလည်း မဖြစ်၊ လေးလံခြင်းလည်း မရှိ။ သူ၏ ဝန်ထမ်း ဘဝ တစ်လျှောက်တွင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အလွန် ထူးခြား ကြယ်သော ဒေသများသို့ အစဉ်သဖြင့် အပို့ ခံခဲ့ရဖူး၏။ သူ့အဖို့တော့ သွားသည့် နေရာဒေသ ထူးဆန်းလေလေ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ခြင်းမှ သက် မ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူ့ဆိုလျှင် သူ ရောက်ခဲ့ဖူးသမျှ နေရာ အားလုံးထဲတွင် ဝန်းဆုံး ဖြစ်နေသော ဤနေရာသို့ မတော်တဆ အဖြစ် ကြုံကြိုက်ပြီး လာကာမှ ဘာကြောင့် ညည်းညူ ပူပန်နေရပါမည်နည်း။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ သူ့တွင် ညည်းညူ ပူပန်လိုစိတ် လုံးဝ အထူးသဖြင့် ယနေ့ နံနက် အိပ်ရာမှ နိုး၍ သူ့အခန်း ပြတင်းမှ နေပြီး ဝက်ရှိ ကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် တောင်တန်းပြာပြာများကို မြင်လိုက်ရ အခါ သူ့စိတ်သည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြည်နူး ခြင်း ဖြစ်ရ၏။ သူ နှစ်သက်ရာ နေရာ တစ်ခုကို ရွေးရမည် ဆိုငြားအံ့။

သူ့အနေဖြင့်ဤနေရာမှ တစ်ပါး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြား ဘယ်နေရာကိုမှ ရွေးချယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ပက်ရှဝါ သို့မဟုတ် အင်္ဂလန် နိုင်ငံမှ ပစ်ကာဒယ်လီလို နေရာ များကိုပင် စိတ်ကူးထဲ ထည့်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ယမန်နေ့ ညက နားနေ အိပ်စက်ခဲ့ရသဖြင့် အားသစ်ဝင်ကာ ရွှင်လန်း တက်ကြွ နေကြသော သူ့အဖော်များကို မြင်ရသည့် အခါတွင်လည်း သူ့စိတ် သည် ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ၏။

ဘားနတ်သည် သူ မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရသည့် အိပ်ရာ အိပ်ခင်း ရေချိုးခန်း နံနက်စာနှင့် လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံလှသော အခြား အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်း အပြုအစုများ အကြောင်းကို သောလုံးကလေးများ ညှပ်၍ ပြော ပြလျက် ရှိလေသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကလည်း သူ့ အခန်းထဲ၌ ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းထားပုံမှာ နည်းနည်းကလေးမှ ချွတ်ယွင်းချက် ရှာမတွေ့ ရလောက်အောင် ပြည့်စုံလှ ကြောင်း ဝန်ခံလျက် ရှိ၏။

မကျေနပ်စရာ အကြောင်း တစ်ခုကြောင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသော မာလင်ဆန်သည်ပင်လျှင် သူ ကြုံခဲ့ရသည့် အပြုအစု အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

‘ဒီကနေတော့ ကျွန်တော်တို့ မထွက်ဖြစ်ဘူးလို့ပဲ ယူဆရမှာပဲ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘တစ်စုံတစ်ဦးက ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး လုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ သဘောမပေါက်သေးသမျှတော့ ဒီလိုပဲ နေရတော့မှာပဲ။ ဒီက ငနဲတွေကတော့ အရှေ့တိုင်းသား ပီသတဲ့ နေရာမှာ စံပြလောက်မယ့် လူစားတွေပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှင့် တာဝန်သိသိ လုပ်ပေးလာအောင် တိုက်တွန်းလို့တော့ ရနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊’

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်၏ စကားကို လက်ခံသည်။ မာလင်ဆန်သည် အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၏ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးပေ။ သို့သော်လည်း အရှေ့တိုင်းသားများနှင့် ပတ်သက်၍ ယူဆထားကြသည့် ယေဘုယျ အမြင်များကိုမူ ကောင်းစွာ သိနားလည်နေပြီ ဖြစ်၏။ ယခု သူ ပြောလိုက်သော စကားမျိုးမှာ အမိနိုင်ငံ၏ အပြင်သို့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာမျှ ရောက်နေခဲ့သော သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးသော စကား ဖြစ်၏။

တကယ်တော့လည်း ထိုစကားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိတော့ တော့ မှန်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ကွန်ဝေး ဖြင့် အရှေ့တိုင်းသားများ၏ အချိန်ဆွဲတတ်သော အကျင့်သည် သာမန်ထက်လွန်ကဲသည်ဟု မထင်မိချေ။ အင်္ဂလိပ်များနှင့် အမေရိကန်များကမူ ကျင့်သည့် သားစဉ် မြေးဆက် တည်ရှိလာသော အလွန် ဆိုးရွားသည့် ငှ် တစ်ခုအဖြစ် စွပ်စွဲ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေးကတော့ ထို စွပ်စွဲ ကိုလည်း မမှန်ဟုပင် ယူဆသည်။ သူ၏ အယူအဆကို သူမိတ်ဆွေ ဝက် နိုင်ငံသားများကတော့ လက်ခံကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ကွန်ဝေးကတော့ အသက် ကြီးလာ၍ အတွေ့အကြုံ များလာလေလေ ယူအဆ အပေါ်တွင် ယုံကြည်ချက် ခိုင်မြဲလေ ဖြစ်လာခဲ့၏။

တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ချန်းသည် လိမ္မာ ပါးနပ်ပြီး ဆင် ဝင်လက် များကာ စကားကို ဝိနည်းရှောင်၍ ပြောတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ် သူ့အပေါ်၌ မာလင်ဆန် စိတ်မရှည် ဖြစ်ခြင်းမှာ မှန်သည်ဟု ဆိုရမည် မည်။ ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ချန်း၏ အပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှ မခံနိုင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့မိသေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန် စိတ်သက်သာရာရအောင် စကား ပြော ပြောသည်။

‘တို့များ အနေနှင့် ကနေ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့် ကောင်းမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ မနေ့ညက ညတွင်းချင်း တို့များ အတွက် ခု လုပ်ပေးရမယ်လို့ မျှော်လင့်တာကတော့ တို့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် သလို ဖြစ်သွားချင် ဖြစ်သွားမယ်’ ။ မာလင်ဆန်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

‘ဒီလောက်အထိ အရေးတကြီး ဖြစ်နေတာဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန် ရူးအောင် လုပ်နေတာပဲလို့ ခင်ဗျားကတော့ ထင်မှာပဲ။

ထင်လည်းမတတ်နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ဟို တရုတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံဘူးဗျာ၊ ပက်ထိ သူ့အပေါ်မှာ သံသယ ရှိတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် မနေ့ညက အိပ်ရာ ပြီးတဲ့နောက် သူ့ဆီက ဘာစကားများ ရသေးသလဲ’

‘တို့လည်း ကြာကြာ စကား မပြောကြပါဘူး၊ သူ့ဘက်က သိပ်ပြီး က်တာပဲ၊ ဘာကိုမှ လွန်အောင် မပြောဘူး၊ စကားပြောတာ သိပ် သတိ ဝယ်’

‘အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ကနေလည်း သူ့ဆီက ရသမျှညစ်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့—

‘ဒါပေါ့’ ကွန်ဝေးက အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ချန်း ထံမှ မိမိတို့ လိုချင်သော စကား ရလိမ့်မည် ဟူ၍ကား မျှော်လင့်ချက် မထား ချေ။ ‘လောလောဆယ်တော့ အခုတို့ စားနေရတဲ့ မနက်စာဟာ အကောင်းဆုံးစနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားသော သူတို့၏ နံနက်စာတွင် ကျွဲကောသီး၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် ချာပါတီများ ပါသည်။ နံနက်စာ စား၍ ပြီးခါနီး၌ ချန်း တစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်း ကို အသာအယာ ညွတ်၍ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော ကိုယ်အမူအရာဖြင့် အား လုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် နှေးကွေး လေးလံသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြင့် အာလာပ သလ္လာပ စကားများကို စပြောသည်။ ကွန်ဝေးကတော့ တရုတ် ဘာသာဖြင့်သာ ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကား တစ်ခုကို သူ ပြောတတ်ကြောင်း ချန်း မသိစေချင်သေး။ ဤ လျှို့ဝှက်မှုသည် နောင် တစ်ချိန်တွင် သူ့အတွက် အကျိုးရှိသော ဝှက်ဖဲ တစ်ချပ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်လျက် ရှိ၏။

သူသည် ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ပြောဆိုနေသော ချန်း၏ စကားများကို တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့် နားထောင်နေရာမှ သူ ညက ကောင်းစွာ အိပ်ပျော် ခဲ့သဖြင့် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

ချန်းကလည်း ထိုစကားမျိုး ကြားရ၍ သူ ဝမ်းသာပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက်

‘သင်တို့ အမျိုးသား စာဆိုကြီးက အိပ်စက်ခြင်းသည် ချည်မျှင်များ သဖွယ် တစ်စစီ ဖြစ်နေသော စိတ်ကို အခိုင်အမာ ဖြစ်လာအောင် ပြန်လည် စုစည်းပေးသည်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောသည်။

အသိအမြင် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝကြောင်း ဖော်ပြသည့် ချန်း၏ ပညာ ပြခန်းသည် ကောင်းစွာ ကြုံဆိုခြင်းကို မခံရပေ။ ကဗျာ အကြောင်း ကြားလျှင် နှာခေါင်း ရှုံ့ချင်တတ်သော အင်္ဂလိပ် လူငယ် တစ်ဦး ပီပီ မာလင်ဆန်က ချန်း ၏ စကားကို သရော်သံ နှောနေသည့် အပြောဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား ရွတ်လိုက်တဲ့ ကဗျာ စာပိုဒ်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိပေမယ့် ခင်ဗျား ဆိုလိုတဲ့ ကဗျာဆရာက ရှိတ်စပီးယား မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သင် သွားရမယ့် ကိစ္စအတွက် အမိန့်ကို စောင့်ပြီး ရပ်မနေပါနှင့်၊ သွားစရာ ရှိတာ ကို

ချက်ချင်းသာ သွားပါလို့ ပြောသွားတဲ့ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လုပ်ချင်နေတာကတော့ ဒါပဲ။ တော် အခုပဲ ထွက်ပြီး အထမ်းသမား ရှာငှားချင်တယ်ဗျာ၊ တကယ်လို့ခင်ဗျားမကန့်ကွက်ဘူး ဆိုရင် အခု မနက်ခင်းပဲ ထွက်ရှာချင်တယ်’

တရုတ် အမျိုးသားကြီးသည် မာလင်ဆန်၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် စွန်သော စကားကို အပြောင်းအလဲ ကင်းမဲ့သော မျက်နှာထားဖြင့် တည် ၊ နားထောင်သည်။ မာလင်ဆန်၏ စကား ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာထားကို ပြန်ကြားသည်။

‘ပြောရမှာတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ထွက်ရှာလည်း သိပ်ပြီး အရာ မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ အိမ်တွေက ခွာပြီး အဝေးကြီး သွားရမယ့် ကို လိုလိုချင်ချင်နှင့် လိုက်ချင်တဲ့လူဟာ မရှိသလောက်ပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျား အခု ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကျွန် ကိုက အဖြေ တစ်ခုလို့ ယူလိမ့်မယ် ထင်နေသလား’၊ ‘ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားနည်းလမ်း အကြံပေးစရာ မရှိပါဘူး’

‘ဒါကတော့ မနေ့ညက ခင်ဗျား ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ’ ဟု ဘားနတ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့လည်း အခုလောက်အထိ သေချာ မပြောခဲ့ဘူး’

‘သင်တို့ ခရီးပန်းနေချိန်မှာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ် ဘူး၊ အခုတော့ မနေ့ညက တစ်ည နားခွဲရပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်က သင်တို့ အနားရပြီးရင် ပြဿနာ အားလုံးကို အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် : ယထာဘူတကျကျ စဉ်းစားကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါတယ်’

‘ဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး’ ဟု ကွန်ဝေးက လျင်မြန်စွာ ကြား ပြောသည်။

‘အခုလို မရှင်းမရှင်းနှင့် ဝိနည်းရှောင်ပြီး ပြောနေလို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရက် အကန့်အသတ် မရှိ ဒီမှာ နေလို့ င်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေတာပဲ၊ မနေ့နိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ ကော်တို့ ထွက်သွားရမယ် ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လို အကြံပေးမလဲ’ ချန်းက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် ကွန်ဝေး တစ်ဦးတည်း အတွက် ရည် ပြီးမှန်း သိသာ ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ထုတ်ဖော် ပြောပြဖို့ အခြေအနေ ပေးလာတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ သင့် မိတ်ဆွေရဲ့ သဘောထား အရ ဆိုရင်တော့

အဖြေဟာ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ သို့သော်လည်း ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင် ကြီးမား တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တောင်းဆိုမှု အတွက်ကတော့ တုံ့ပြန်မှု တစ်ခုဟာ အမြဲ ရှိနေပါတယ်။’

‘မနေ့က သင်မိတ်ဆွေ ပြောခဲ့တဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို သင် မှတ်မိ ကောင်း မှတ်မိ နေလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်ပါတယ်။ သူ ပြောတာက ကျွန်ုပ် တို့ဟာ အခါအားလျော်စွာ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နေရတယ် မဟုတ်လား ဆိုတဲ့ စကား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစကားဟာ မှန်ပါတယ်။ အချိန်အခါ လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရပ်ဝေးဒေသ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် စခန်းတွေက ပစ္စည်း တွေကို လိုအပ်ပါတယ်။ လိုအပ်လာတဲ့ အခါမှာ အချိန်မီ ရအောင် ဆောင် ရွက်ကြရပါတယ်။ ဘယ်လိုနည်း ဘယ်လိုဟန်တွေနှင့် လုပ်ကိုင်ပြီး ရယူကြ တယ် ဆိုတာကိုတော့ ပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။’

‘အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ကုန်ပစ္စည်း လာပို့မယ့် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဟာ မကြာခင် အချိန် အတွင်းမှာ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ လူစု ဟာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပို့ပြီးရင် ပြန်ကြပါလိမ့်မယ်။ သင်တို့ အနေနှင့် သူတို့ အပြန်မှာ လိုက်သွားဖို့ စီစဉ်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် သင်တို့ အတွက် ဒီထက် ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားတာက သူတို့ ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ...’

‘သူတို့ ဘယ်ရက် ရောက်မလဲ’ ဟု မာလင်ဆန်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

—ရောက်လာမယ့် ရက်ကို အတိအကျ ခန့်မှန်းပြီး ပြောပြဖို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဒီအပိုင်း ဒီဒေသမှာ ဘယ်လောက်အထိ သွားရလာရ ခက်ခဲတယ် ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးခဲ့တဲ့ အတွက် အထူးပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကြိုတင် တွက်ဆလို့ မရနိုင်တဲ့ ရာပေါင်း များ စွာသော အဖြစ်များဟာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ အဖြစ်တွေကြောင့် ဘာကိုမှ အတိအကျ တွက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဥပမာ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲ’

ကွန်ဝေးက ကြားမှ ဝင်၍ ပြောပြန်သည်။

‘ဒီကိစ္စကို ရှင်းသွားအောင် လုပ်ကြပါစို့လား။ ကုန်ပစ္စည်း လာပို့တဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်တို့က လမ်းပြအဖြစ် ငှားပြီး ပြန်လိုက်သွားဖို့ ခင်ဗျားက အကြံပေးနေတယ် မဟုတ်လား။ စဉ်းစားလို့ ရသလောက်ကတော့ ဒီစိတ်ကူးဟာမဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းလောက် ပိုမှ ဖြစ်မှာ၊ ပထမ တစ်ချက်က မာလင်ဆန်မေးတဲ့ မေးခွန်း အတိုင်းပဲ။ ကွ ဘယ်တော့လောက် ရောက်လာကြမလဲ။ ပြီးတော့ ဒုတိယ အချက်က က ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ အထိ ပို့ပေးနိုင်မလဲ’

‘နောက် မေးခွန်းက သင် သူတို့ကို မေးရမယ့် မေးခွန်းပါ’

‘သူတို့အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို အိန္ဒိယ အထိ ပို့ပေးမလား’

‘ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြောရခက်ပါတယ်’

‘ကဲ ဒီလိုဆို ကောင်းပြီ၊ ပထမ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုပဲ ရှာကြစို့၊ သူ့ယံအချိန်လောက် ဒီကို ရောက်ကြမလဲ၊ ကျွန်တော် ရက် အတိအကျနော်၊ ကျွန်တော် သိချင်တာက ခန့်မှန်းခြေပဲ၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ နောက် တ်လား၊ သို့မဟုတ် နောက်နှစ်လား၊’

‘ဒီကနေ့က စပြီး နောက် တစ်လလောက် အကြာမှ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ထက်တော့ ပိုပြီး ကြာလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး၊’

‘ဒါဆိုရင် နောက် သုံးလ လေးလ သို့မဟုတ် ငါးလ ကြာချင်သလောက် ယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား—

မာလင်ဆန်က ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောသည်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဖွဲ့ကို ကျုပ်တို့က အချိန် အကန့်အသတ် မရှိ စောင့်နေ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကို ပို့ပေးမှာမှန်းလည်း မသိ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ် ကျမှ ရောက်လာမယ်မှန်းလည်း မသိ၊ အလှမ်း ကွာဝေးလွန်းလှတဲ့ ပတ် ဘဝထဲက မရေမရာ နိုင်လွန်းလှတဲ့ အချိန် တစ်ချိန်ကို ကျုပ်တို့က တင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်နေသလား။’

‘ကျွန်ုပ် ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ အလှမ်း ကွာဝေးလွန်း အနာဂတ် ဘဝ ဆိုတဲ့ စကားဟာ လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် လုံးဝ မသင့် တဲ့ စကား ဖြစ်ပါတယ်၊ ကြိုတင်ပြီး မမြင်နိုင် မတွက်ဆနိုင်တဲ့ အဖြစ် ခုသာ ပေါ်ပေါက် မလာဘူး ဆိုရင် စောင့်ရမယ့် ကာလဟာ ကျွန်ုပ် စာက ပြောခဲ့တာထက် မပိုနိုင်ပါဘူး။’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ပြောတာ နှစ်လဗျ၊ နှစ်လတိတိ ဒီနေရာမှာ နေရ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာပဲ၊ ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ များ၊ နှစ်ပတ်လောက် ဆိုရင် တော်သေးတယ်ဗျ၊ ချန်းက သူ့ ဝတ်လုံစကို အသာအယာ မသည်။ ပြောစရာ ဆိုစရာ ဟူသော အရိပ်အခြည်ကို ဖော်ပြသည့် အမူအရာ။

‘ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ထိခိုက် နစ်နာစေလိုတဲ့ ဆန္ဒ မရှိတာ အမှန် ပါ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကတော့ သင်တို့ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့် လို့ နေသရမျှကာလပတ်လုံး ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်စွာနှင့် လိုလေသေး မရှိအောင် ပြုစု စောင့်ရှောက်သွားဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဒီထက် ပိုပြီး ပြော စရာ စကား မရှိတော့ပါဘူး၊’

‘ခင်ဗျား ဆက်ပြောနေဖို့လည်း မလိုတော့ပါဘူး၊’ ဟု မာလင်ဆန်က ဂျူးဂျူးရှားရှား ထပြောသည်။

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား အပေါ်စီး ရ လို့ အနိုင် ကိုင်နိုင်တယ် ထင်နေရင်လည်း ကိုင်ပေါ့၊ ဒီဟာအတွက် ခင်ဗျား နောင်တ ရလာမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး စိတ်ပူမနေပါနှင့်၊ ကျုပ်တို့ လိုချင် တဲ့ အထမ်းသမားတွေကို ကျုပ်တို့

ဘာသာ ကျုပ်တို့ ရအောင် ရှာမှာပါ။ ခင်ဗျား အနေနှင့် ဦးတိုက်ချင် တိုက်
ခြေတိုက်ချင် တိုက် ကြိုက်ရာသာ လုပ် နေပေတော့’

ကွန်ဝေးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မာလင်ဆန်၏ လက်မောင်းကို လှမ်း ချ
ကိုင်သည်။ မာလင်ဆန် ဒေါပူနေပုံသည် ကလေးဆိုး တစ်ယောက်နှင့် တူ လှ၏။
သူသည် ချက်ကျကျနှင့် မိမိရရ ပြောဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစား။ သူ ခေါင်းထဲ
ဝင်လာသမျှကို စွတ်၍ ပြောရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိသည်။ ဤအဖြစ်
ဤအခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် နေချိန်တွင် မည်သူမဆို သူ့လိုပင် ဖြစ်လိမ့် မည်
ဟူသော အတွေးဖြင့် ကွန်ဝေးက ခွင့်လွှတ်သည်။ သို့သော် ဤ တရုတ် အမျိုးသား
ရှိနေလျှင် ပို၍ ဆိုးရွားသော အခြေအနေ တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာ မည်ကို တွေး၍
စိတ်ပူနေမိ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ချန်းသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ အလွန်
ချီးမွမ်းဖွယ် ကောင်းသည့် လိမ္မာ ပါးနပ်မှုဖြင့် အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာမည့် အခြေ အနေမှ
လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

• • •

သူတို့ လူစုသည် ထိုနေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး သူတို့ ပြဿနာကို ဆွေးနွေးရင်း ကုန်ကြသည်။ ပုံမှန် အတိုင်းသာ ဖြစ်သွားမည် ဆိုပါက ပက်ရှဝါရို နာပြု ဂေဟာများနှင့် ကလပ်များတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး အချိန်ဖြုန်းရ လေးယောက်သည် သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ နှစ်လကြာမျှ နေကြရတော့မည် မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရလေပြီ။ ။

ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံလာရသည့်အခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြရသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ထို ထိတ်လန့်မှုသည် ရောက်စတုန်းက ိတော့ မပြင်းထန်တော့ပေ။ ကြာလာတော့လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အနည်းငယ်မျှ ထိန်းသိမ်း ချုပ်တည်းလာနိုင်သည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ ကက သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲခဲ့သော မာ ပန်သည်ပင်လျှင် နောက်ကို ရှုပ်ထွေးသော စိတ်ဖြင့် ကံကိုပင် ယုံချင် ပို ဖြစ်ကာ မသိမသာ သွေးအေးလာသည်။ ‘ကျွန်တော်တော့ သည်းမခံနိုင်လွန်းလို့ အထောက်အကန် ပြောပစ် ကာပဲ ကွန်ဝေး— အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ကံမပြတ် ဖွာနေသော မာလင်ဆန်က လှမ်းပြောသည်။ ‘ကျွန်တော့်စိတ် လို ခံစားနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပါဗျာ၊ ဒီကိစ္စဟာ ထူးခြားမှု ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် အစကတည်းက ပြောလာခဲ့တာပဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ ကဘူးဗျ၊ ဒီ ပြဿနာထဲမှာ ကျွန်တော် ကြာကြာ ပါမနေချင်ဘူး၊ အခု ဂျင်းကို လွှတ်အောင် ရှောင်ချင်တယ်’

‘ဒီကိစ္စ အတွက်တော့ ငါက မင့်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွာ’ ဟု ကွန်ဝေး န်ပြောသည်။

‘ကံက မကောင်းတော့ ကြုံရတဲ့ အဖြစ်က တို့လုပ်ချင်သလို လို့ မရဘဲ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေအတိုင်း တို့က လိုက် မယ့် ကိန်းဆိုက်နေတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီက

လူတွေ အနေနှင့် ငါတို့ကို လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ မပေးဘူး၊ အထမ်းသမားတွေ လည်း ရအောင် ရှာမပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေရင် တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဟိုက ပစ္စည်း လာပို့တဲ့လူတွေ ရောက်လာချိန် အထိ ထိုင်စောင့်ကြရုံပဲ ရှိ တယ်၊ အခု ကိစ္စမှာ ငါတို့ အဖြစ်က အလွန်ကို အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ၊ ဒီစကား ပြောရတာ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားဟာ အမှန်ပဲ’

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ နှစ်လ နေရမယ် ဆိုပါ တော့၊ ဟုတ်လား’

‘ငါ့အနေနှင့်ကတော့ တခြားလမ်း မမြင်ဘူး’

မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေး၏ စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့် ဟန် အမူ ရာမျိုး ပြကာ လက်ထဲမှ စီးကရက်ပြာကို ဆတ်ခနဲ ခြွေလိုက်သည်။ ။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ နှစ်လ ဟုတ်လား၊ ကဲ အခု ဒီအဖြစ် ကို ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းပန်းတသာ အော်ဟစ်ပြီး ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြစို့ -

ကွန်ဝေးက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းတဲ့ တခြား အရပ်တွေနှင့် စာရင် အဆိုးကြီး ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဌာနမျိုးမှာ လုပ်နေတဲ့ လူတွေ အဖို့တော့ ထူးဆန်းတဲ့ ဒေသမျိုးတွေကို မကြာခဏ အပိုခံရတတ်လို့ ရိုးသလို ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိတ် ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဆွေမျိုးညာတိတွေ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ အဖို့ တော့ အခုလို ဖြစ်နေတာဟာ ဆိုးတာပေါ့၊ ဒီရှုထောင့်က ကြည့်မယ် ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် စိတ်ပူမယ့်လူဟာ လုံးဝ မရှိသလောက်ပဲ၊ ကျွန်တော့် အလုပ် ဆိုတာကလည်း ပူစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူမဆို ဝင်လုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်ပါ-

သူသည် ကျွန်တော် ပြောတာ ဘယ်လို သဘောရကြသလဲဟု မေး သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် တခြား လူများဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

မာလင်ဆန် ကတော့ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မပြု။ သို့သော်လည်း သူ့ အခြေ အနေ မည်သို့ ရှိသည်ကို အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ကွန်ဝေး သိပြီးသား ဖြစ်၏။

မာလင်ဆန်တွင် အင်္ဂလန်၌ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ချစ်သူ မိန်းကလေး ရှိနေသည်။

ထိုတစ်ချက်သည် မာလင်ဆန် အတွက် အခက်ခဲဆုံးသော အနေအထား သလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ နတ်ကတော့ ကွန်ဝေး မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အခြေအနေ ပျက် လက်ခံသည်။ ၎င်း ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်းတယ်လို့ ပြော ၊ နှစ်လ တစ်ကျွန်းစံ ဘဝကတော့ ကျွန်တော့်ကို သတ်နိုင်မယ် ၊ ကျွန်တော့် မွေးရပ်ဇာတိမြို့က ဆွေမျိုးညာတိ မိတ်သင်္ဂဟတွေကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် မျက်တောင်လေး တစ်ချက်တောင် ခတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က စာရေး အင်မတန် ညံ့တာ’

‘ကျွန်တော်တို့ နာမည်တွေ သတင်းစာတွေထဲ ပါသွားမယ့် အချက်ကို ခင်ဗျားမေ့နေပြီ’ ဟု ကွန်ဝေးက သတိပေးသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ပျောက်ဆုံး ရေးကြမှာ၊ ဒါဆိုရင် လူသဘာဝ အတိုင်း အဆိုးဘက်က တွက်ကြမှာပဲ’

ဘားနတ် တစ်ချက်မျှ ငိုငင်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် မသိမသာ ပြုံး အဖြေ ပြန်ပေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ထဲပဲ ပါ
တဲ့အတွက်က မထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အာမခံပါတယ်’ ပြဿနာက
ရှင်းမသွားသေးသော်လည်း လောလောဆယ်တော့ဖြင့် ဝမ်းသာသည်။ သူသည် ယခု
အချိန်ထိ ထူးထူးခြားခြား နှုတ်ဆိတ်နေသော မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုဗီးဘက်
လှည့်ကြည့်သည်။ ချန်းနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုဗီးသည် သူ့ အယူအဆကို
တစ်လုံးတလေမျှပင် ဝင်ရံ့မပြောခဲ့။ သူတင်လည်း သောက
ရောက်စရာလေးတွေ အထိုက်အလျောက် လိမ့်မည်ဟု ကွန်ဇေးက တွေးသည်။ ။
ဘရင့်ခ်လိုဗီးကတော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့်ပင်
သူ့အားလှမ်းပြောသည်။

မစတာ ဘားနတ် ပြောသလိုပါပဲလေ၊ ဒီမှာ နှစ်လလောက် နေရမယ်
သိပ်ပြီး စိတ်ရှုပ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်မှာပဲ နေရ နေရ ဘုရား သခင်ပေးအပ်တဲ့
တာဝန်ကို ယူထားရတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့တော့ အတူတူပါပဲ ဘုရားသခင်က
ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်တာပါ၊ ကျွန်မကတော့ ဘုရားသခင်အခေါ်တော်ရှိလို့
ဒီနေရာကို ရောက်လာရတယ်လို့ပဲ ယူဆတယ်’

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် အလွန် အဆင်ပြေသော သဘောထား ဖြစ်သည်
ဟု ကွန်ဇေးက တွေးသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်’ ဟု အားပေးသည့်
လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ပြန်သွားတဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျားရဲ့ သာသနာပြုအဖွဲ့ က
ခင်ဗျားအပေါ် ကျေနပ်ကြမှာပါ၊ ခင်ဗျား အနေ နှင့်လည်း အဖွဲ့ အတွက်
အသုံးဝင်မယ့် သတင်းတွေ ပေးနိုင်မှာပါ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
အတွက်တော့ ဒီအဖြစ်ဟာ အတွေ့အကြုံ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒီလို တွေးမှလည်း
စိတ်သက်သာရာ ရမှာပေါ့’

ထို့နောက်တော့ သူတို့ စကားဝိုင်းသည် ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ထွေရာ
လေးပါး အကြောင်းများကို ပြောမိကြသည်။

ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုဗီးတို့ အနေဖြင့် အခြေအနေသစ် အပေါ် တွင်
စိတ်အေး နားအေးနှင့် တုံ့ပြန်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အံ့သြလျက် ရှိသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့မှာတော့ စိတ် သက်သာရာ ရသွားသည်မှာ အမှန်။
သူ့အဖို့ မကျေနပ်မနပ် ဖြစ်မည့်သူ တစ်ဦးသာလျှင် ကျန်တော့၏။ သို့တစေလည်း
မာလင်ဆန် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပေါက်ကွဲပြီးသည့်
နောက်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာသည်။ ယခုအချိန်ထိ စိတ်ငြိမ်သက်သေးပုံ
မရသော်လည်း အခြေအနေကို အကောင်းဘက်က မြင် သည့်စိတ် ပိုများလာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ ဆိုတာတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်မှပဲ သိတော့မှာပဲ’ ဟု

ရေရွတ်သည်။ ဤစကားသည် သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်သည့် သဘော ပါနေ ကြောင်း ထင်ရှားလျက် ရှိလေသည်။ ။

‘ပထမဆုံး လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းက ကိုယ့်အချင်းချင်း စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ကြဖို့ပဲ’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ပြောသည်။

‘ပျော်ပျော်ပါးပါး ရင်ဆိုင်သွားကြမယ် ဆိုရင် ဒီနေရာဟာ နေလို့ ထိုင်လို့ အဆင်ပြေမှာပါ။ လှ လည်း သိပ်များပုံတော့ မရဘူး၊ အခု အချိန် အထိတော့ အခိုင်းအစေတွေက လွဲပြီး ဒီမှာနေတဲ့ လူတစ်ဦးပဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြသေးတာပဲ’

ဘားနတ်ကလည်း အကောင်းဘက်က ထား၍ တွက်နိုင်သည့် အချက် တစ်ချက်ကို ရှာတွေ့သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အခု စားနေရတဲ့ အစားအစာရဲ့ အခြေ အနေနဲ့ ကြည့်ရင် ထမင်း မငတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာသလောက် ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ဒီနေရာမှာ လှုပ်ထားပုံဟာ ငွေကြေး က အကုန်အကျ မများဘဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဥပမာ ရေချိုးခန်းတွေကို ရေချိုးခန်းတွေ အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ငွေ နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ မှာ ငွေ များများစားစား ရစရာ အခြေအနေမျိုးလည်း ကျွန်တော် ၊ တောင်ကြားထဲမှာ နေတဲ့ လူတွေမှာတော့ အလုပ် ရှိချင် ရှိမှာပေါ့၊ အလုပ်ကကော အပြင်လောကကို ထုတ်ရောင်းနိုင်လောက်အောင် လုပ် မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒီ လူတွေ သတ္တုများ တူးသလား ဆိုတာ ကျွန်တော် ကယ်ဗျာ’

‘ဒီနေရာ တစ်ခုလုံးဟာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ိုတဲ့ နေရာ တစ်နေရာဗျ’ ဟု မာလင်ဆန်က ပြောသည်။ ‘သူတို့မှာဝှက်ထားတဲ့ ငွေအိုးတွေ အများကြီး ရှိမယ်၊ ရေချိုးခန်းတွေကတော့ သူတို့ နောက်လိုက် သန်းကြွယ် သူဌေးတွေက လှူတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် က ကျွန်တော့်အဖို့ ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေရာက ထွက်သွားရင် ကို မေ့သွားရုံပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရှုခင်းကတော့ တကယ့်ကို လှတာပဲဗျ။ ဂစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်၊ လူသူနီးတဲ့ အရပ် ဒေသမှာသာ ဒီနေရာဟာ ဆောင်းရာသီရဲ့ အကောင်းဆုံး အားကစားကွင်း ဖြစ်မှာပဲ၊ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှော ရေခဲပြင်တွေပေါ်မှာသာ ခိုင်မာမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ’

ကွန်ဝေးက စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မာလင်ဆန်ကို ကြည့်သည်။ ဆန် စကားကြောင့် အနည်းငယ်မျှ စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားပုံလည်း ၇၈။

‘မနေ့က ငါ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေ ကြားမှာသာ ပေါက်တတ်တဲ့ ဖြူဖြူ အပွင့် ဖြူဖြူ အပင်ရိုင်းကလေးတွေကို တွေ့တော့ မင်းက ငါ့ကို ပတယ်၊ အခု ခင်ဗျား ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ အဲလိပ် တောင်တန်း မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အခု တစ်ခါတော့ မင်းကို သတိပေးဖို့ ငါ့အလှည့် လာပြီ၊ ဒီနေရာ ဒေသမျိုးမှာ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံက တောင်တန်းတွေ ၊ လုပ်သလို လုပ်ဖို့ မင့်ကို ငါ အကြံပေးချင်ဘူး’

‘ဒီအရပ်က လူတွေ ရေခဲပြင် လျှောစီးတာကို မြင်ဖူးမယ်လို့ မထင်ဘူး’

‘ရေခဲပြင်ပေါ် ဟော့ကီ ကစားတာတောင်မှ မြင်ဖူးကြမှာ မဟုတ်ဘူး’
ဟု နောက်ပြောင် ကျီစယ်သည့် လေသံဖြင့် ကွန်ဝေးက ပြန် ပြော သည်။

‘အသင်းတွေ ဘာတွေ ဖွဲ့နိုင်အောင် မင်း ကြိုးစားဖို့ ကောင်းတယ်၊
အပျော် တမ်း အားကစားသမားများနှင့် လာမာများ ဆိုပြီး နှစ်သင်း ဖွဲ့ရင် မကောင်း
ဘူးလား’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ကို တတ်သွားအောင် သင်လို့ရမှာ သေချာတယ်’
ဟု မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးက တကယ် အလေးအနက်ထား၍ ဝင်ပြောသည်။

ဤကိစ္စအတွက် လုံလောက်သော ဝေဖန် သုံးသပ်ချက် ပေးနိုင်ဖို့ ဆို
သည်မှာ ခက်ခဲစရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဤအကြောင်းကို ဆက်ပြောဖို့
မလိုတော့ပေ။ နေ့လယ်စာ ကျွေးဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပြီ။ နေ့လယ်စာတွင် ပါဝင်သည့်
အစားအသောက် အမျိုးအစားနှင့် ပြင်ဆင် ကျွေးမွေးပုံကတော့ ကျေနပ်စရာ
ဖြစ်သည်။

စားသောက် ပြီးကြ၍ အခန်းတွင်းသို့ ချန်း ဝင်လာချိန်တွင် သူနှင့်
အငြင်းအခုံ ဆက်၍ လုပ်လိုသော သဘောသည် ဧည့်သည်များ၏ ရင်ထဲတွင်
အနည်းငယ်မျှ ကိန်းအောင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။

ချန်းကတော့ လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လူတိုင်းနှင့် အဆင်
ပြေနေသည့် အသွင်ကို ဆောင်ထားသည်။ ကွန်ဝေးတို့ လူစုကလည်း ချန်းနှင့် ဘာမှ
မဖြစ်သလိုပင် နေကြသည်။

အကယ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်းရှိ အဆောက်အအုံများကို လှည့်လည်
၍ ကြည့်ရှုလိုသည် ဆိုပါက သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်၍ ပြလိုကြောင်း ချန်းက
ပြောသည့်အခါ အားလုံးက ရှောရှောရှူရှူပင် လက်ခံကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြရင် လိုက်ကြည့်မှာပေါ့’ ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခု အဖြစ်
အမှတ်တရ ပေါ့၊ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ဖို့ ဆိုတာက အချိန်တွေ အများကြီး ကြာမှ
ဖြစ်မှာ’

သူတို့ အားလုံး ချန်းနှင့် အတူ တွဲ၍ ထွက်လာချိန်တွင် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး က
စဉ်းစဉ်းစားစား ချိန်ချိန်ဆဆဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

‘ကျွန်မတို့ ဟိုလေယာဉ်ပျံနှင့် ဘတ်စကူးက ထွက်လာတုန်းက ဆိုရင်
ဒီလို နေရာမျိုးကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ပါဘူး’

‘ဒါပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် အခုအချိန်
အထိဘာကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်လာရသလဲ ဆိုတာ မသိကြရသေးဘူး’ ဟု မာ

လင်ဆန်က မပေါ့သော သတိဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ကွန်ဝေးသည် လူမျိုးနှင့် အသားအရောင် ခွဲခြားတတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သို့ပေမယ့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကလပ်များသို့ ရောက်သွားသည့် အခါများနှင့် များ ပထမတန်းတွဲ စီးသွားသည့် အခါများတွင်မူ အသားအရောင် ခွဲလေဟန်ဆောင်တတ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် နေသည့်အခါ အခြား မျက်နှာဖြူ နည်းတူ မလုပ်မဖြစ်၍ နည်းပရိယာယ် တစ်ခု အနေဖြင့် လုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။

တရုတ်ပြည်တွင်မူ ဤနည်းပရိယာယ်ကို သုံးဖို့ မလိုအပ်ပေ။ သူ့တွင် မိတ်ဆွေ အများအပြား ရှိခဲ့ဖူးရာ ထို တရုတ်မိတ်ဆွေများကို သူ့ထက် သည်ဟူသော စိတ်မျိုး လုံးဝ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခု င် တွေ့ရသည့်အခါ ယုံကြည် အားထားလောက်သည့် လူတစ်ယောက် မမြင်မိသော်လည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပြီး အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း သည့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဟူ၍ကား စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မိ၏။ မာလင်ဆန်ကတော့ သူ မြင်သလို မမြင်ချေ။ ချန်း အပေါ်၌ ထားနေ မာလင်ဆန်၏ အမြင်မှာ သူ စိတ်ကူးထဲတွင် ပေါ်နေသည့် အချုပ်ခန်း မှ အချုပ်သား တစ်ဦးက သံတိုင်များ ကြားမှနေ၍ လှမ်းမြင်နေသည့် မျိုး ဖြစ်သည်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကတော့ တက်တက်ကြွကြွ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးပင် ရှိသည်။ ပန်းသည် ဘာကိုမှ အလေးအနက်ထား၍ မစဉ်းစားတတ်သည့် အသိကင်းမဲ့သူ တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ ဘားနတ်ကတော့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး တွင် ကျင်လည်သူပီပီ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ဆံလျက် ရှိလေသည်။

ရှန်ဂရီလာကို လှည့်လည် ကြည့်ရှု နေရသည်မှာ အရာရာကို သတိမရ လောက်အောင်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလျက် ရှိ၏။ ကွန်ဝေး အနေ ကုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို မြင်ရသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမ ကြိမ် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ မြင်ဖူးခဲ့သမျှထဲတွင် တည်နေရာမှလွဲ၍ အကြီးဆုံးနှင့် အထူးခြားဆုံးသော ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် ခြံဝင်း အတွင်းမှ အဆောက်အအုံပေါင်း များစွာကို မြင်ရသည်။ အခန်းပေါင်း များစွာကိုလည်း ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ရသည်။ အခန်းများ အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ဖို့တော့ ချန်းက ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုပေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့ အဖွဲ့ ထဲမှ တစ်ဦးချင်းစီတွင် ရှိနေခဲ့သည့် အတွေးအထင်များသည် မှန်ကန်နေပြီ ဟူသော အယူအဆကတော့ ကိန်းအောင်း သွားခဲ့လေပြီ။ (ဘားနတ်သည် စောစော ကတည်းက ဤလာမာ ဘုန်းတော်ကြီးများ သည် ချမ်းသာသည်ဟု တွေးထင်ထားသူ ဖြစ်၏။ အခုတော့ သူ့အထင်သည် မလွဲမသွေ မှန်ပြီဟု သေချာပေါက် ကောက်ချက်ချသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး အဖို့တော့ ဤလာမာ ဘုန်းကြီးများသည် မကောင်းမှ ဒုစရိုက်ဖြင့် မွေ့လျော်နေသူများ ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲနိုင်လောက်သည့် အထောက် အထား များစွာကို ရရှိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ရောက်လာစက ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားခဲ့ရသည့် အံ့သြမှုကြောင့်

စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း ဖြစ်ခဲ့ရသော မာလင်ဆန်မှာလည်း မြင်တွေ့နေရသမျှ ရှုခင်းများကြောင့် နောက်တစ်ဖန် အံ့သြခြင်းနှင့် ကြုံနေရပြန်သည်။

ကွန်ဝေး တစ်ဦးတည်းသာလျှင် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ညှို့ယူ ဖမ်းစားခြင်း နောက်သို့ နှစ်မျော လိုက်ပါလျက် ရှိ၏။ အမှန်တော့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ချင်းစီက သူ့စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်နေသည် မဟုတ်။ ဣရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လှပပြီး အပြစ်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်လောက်အောင် ကျက် သရေ ရှိနေသော ပေါင်းစပ် တည်နေမှုများက သူ့ စိတ်နှလုံးကို မသာယာဘဲ မနေနိုင်အောင် သိမ်းကျုံး ဆွဲဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှပင် ပစ္စည်းများ အပေါ်၌ အနုပညာ မျက်စိဖြင့် မြင်နေမိသော သူ့စိတ်သည် ပစ္စည်းများ၏ သဘော သဘာဝကို ကျွမ်းကျင်စွာ နားလည်သော ပညာရှင် တစ်ဦး အမြင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ပြတိုက်များနှင့် သန်းကြွယ် သူဌေးများသာ ဤ ပစ္စည်းများကို တွေ့ပါမူ ကြိုက်ဈေး ပေး၍ ဝယ်ယူချင်လောက်အောင် အဖိုးတန်သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိသည်။

တရုတ်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာများ အကြီးအကျယ် တိုးတက် ထွန်းကားခဲ့သော ဆွန်မင်းဆက်များ အုပ်စိုးခဲ့သည့် ခရစ် သက္ကရာဇ် ၉၆၀ မှ ၁၂၇၉ ခု အထိ ခေတ်ကာလက ပြုလုပ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။ အလွန် ဖွန် လှပပြီး အလွန် ထူးခြား ပြောင်မြောက်သော လက်ရာများ ဖြစ် ည့်။ ပစ္စည်းများပေါ် ရေးခြယ်ထားသည့် ဆေးရေး ပန်းချီ ပုံများသည် င်း ထောင်နှင့် ချီ၍ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရာမယွင်းသေးချေ။ မည့် လက်ရာများနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်အောင် ထူးခြား ကောင်းမွန်သည့် အနုစိတ် လက်ရာများပေတည်း။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒအားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုလက်ရာများသည် ခည် ပစ္စည်းများပေါ်တွင် ဝင့်ကြွားလှပနေဆဲ ဖြစ်၏။ အပြစ် အနာအဆာ လုံးဝ ရှာ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကောင်းမွန်သည့် ထိုအလှများသည် ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်မှ ပွင့်ချပ် ပွင့်လွှာများနှင့် တူနေသည်။ အသက်ဝင် လှုပ်ရှား လာတော့မည့် ဟန်မျိုး ပေါက်လျက် ရှိသည်။ ။

ထိုပစ္စည်းများသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း စုဆောင်းသူ တစ်ဦးအား ရူးသွားအောင် လှုပ်လိမ့်မည် ထင်၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးသည် ရှေး င်း ပစ္စည်းများ စုဆောင်းနေသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ ယင်း ပစ္စည်းမျိုး ဝင်းဖို့ အတွက် သူတိုင် ငွေလည်း မရှိ။ ဝါသနာလည်း မပါ။ တရုတ် အနုပညာကို မြတ်နိုးခြင်းမှာ သူ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ အတွေးနှင့် သူ နှစ်မျောလျက် ရှိသော ကွန်ဝေးသည် သူ့ ပတ်ဝန်း ၊ အသံများဆီသို့ အာရုံပြောင်းလာသည်။ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဟနေခိုက်တွင် တွေ့မြင်နေရသော လွမ်းမော တသဖွယ် ကောင်းသည့် ညာ လက်ရာ အချို့သည် သူ့စိတ်ကို လှုပ်နှိုးလျက် ရှိသည်။ တဒဂ် အတွင်း မကြာခဏ

ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေတတ်သော ကြည့်နူး နှစ်သက် ၁ မိုးကောင်းကင် အလှများကို နောက်ခံပြု၍ တစ်တောင်ပေါ် တစ်တောင် က တည်ရှိနေသော ကရာကာလံ တောင်တန်းသည် သူ့ အတွေးထဲသို့ လာလျက် ရှိလေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသည် တရုတ်တို့၏ ရှေး င်း အနုပညာ လက်ရာများကိုသာ အဓိကထား၍ ပြသနေသည့် နေရာ ဟု သတ်မှတ်၍ မရပေ။ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၏ အဆင့်သည် ထိုမျှ မြင့်မားလျက် ရှိနေသည်မှာ ယုံမှား သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ မလိုဟု သူထင်၏။

ဥပမာ ပြရလျှင် သူ မြင်တွေ့ နေရသည့် စာကြည့်တိုက်။ စာကြည့်

တိုက် အပြင်အဆင်မှာ စိတ်ကြည့်နူးဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှ၏။ နေရာ ထိုင်ခင်းက ကျယ်ပြန့်ပြီး အထားအသိုက် စနစ်ကျလှ သည်။ စင်များပေါ် တင်ထားသည့် စာအုပ်များမှာ မရေမတွက်နိုင်လောက်

အောင်ပင် များပြားလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ၏။ စင်များပေါ်မှ စာအုပ်များကို တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိသော ကွန်ဝေးသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ကမ္ဘာ့ စာပေနယ်တွင် အကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော စာ အုပ်များသည် ဤ စာကြည့်တိုက် စင်များပေါ်တွင် ရှိနေ၏။ ထိုအထဲတွင် လျှို့ဝှက် နက်နဲပြီး ထူးဆန်းသော အတတ်ပညာများ ဆိုင်ရာ စာအုပ်များ အများအပြား ပါဝင်လျက် ရှိသည်။ ဤစာအုပ်များမှာ တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရနိုင် လောက်အောင်ပင် အဖိုးတန်သော စာအုပ်များ ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်နှင့် ရုရှား ဘာသာ စာအုပ်များမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ရှိနေသည်။ ။

တရုတ် ဘာသာနှင့် အခြား အရှေ့တိုင်း နိုင်ငံ အများအပြားမှ လက် ရေး ပုရပိုက် စာမူ စာထုပ်များမှာလည်း အမျိုးအစားသာ များသည် မဟုတ်။ အရေအတွက်မှာလည်း အများအပြား ရှိနေ၏။ ။

သူ့စိတ်ကို အဆွဲဆောင်ဆုံးသော အပိုင်းမှာ တိဗက် လူမျိုးများ၏ အကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်များ ထားရာ စင်များ ဖြစ်သည်။ ဤအပိုင်း တွင် အလွန် အလွန် ရှားပါးသော စာအုပ်များကို တွေ့နေရ၏။ ။

ထို ရှားပါး စာအုပ်များထဲတွင် ခရစ် သက္ကရာဇ် ၁၆၂၆ ခုနှစ်က လစွာဘုန်းမြို့မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အင်တိုနီယို ဒီ အန်ဒရားဒါး ရေးသည့် တိဗက် လူမျိုးများ အကြောင်း စာအုပ် တစ်အုပ်၊ ၁၆၆၇ ခုနှစ်တွင် အန်တိုဝပ်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အေသန်မှာ ဆီးယပ်စ် ကားချား၏ တရုတ်ပြည် အမည်ရှိ စာ အုပ် တစ်အုပ်၊ သီးဗီးနော့တ၏ တရုတ် နိုင်ငံ ခရီး အမည်ရှိ စာအုပ် တစ်အုပ် နှင့် ဘယ်လီဂတ်တီ၏ တိဗက် ဒေသ အကြောင်း စာအုပ် တစ်အုပ်ပင် ပါဝင် နေသည်ကို

တွေ့ရ၏။

စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ချင်းစီ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေခိုက်တွင် သူ့ အား အလွန် ခင်မင် လေးစားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည့် ချန်း၏ မျက်လုံးများကို ကွန်ဝေး သတိထားလိုက်မိသည်။ -

‘သင်ဟာ စာပေ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပါသလား’ ဟူသော မေးခွန်း ချန်ထံမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ မေးခွန်းကို ကွန်ဝေး ဖြေရခက်လျက် ရှိ၏။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ပင်ကြားခဲ့ဖူးသဖြင့် ဟုတ်ပါသည် ဟူသော အဖြေကို သူ ပေးမည် သည်။ သို့သော်လည်း လောကဝတ် စကား အနေဖြင့် သုံးလိုက် သော အမျိုးသား တစ်ဦး၏ ဤ စကားလုံးသည် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးများ မသိမသာ ကြီးကျယ်လျက် ရှိသည်ကို သူ သိနေသည်။ အထူး မဖော်များ ရှေ့တွင် ဤစကားလုံးကို သုံးရန် ဝန်လေးလျက် ရှိ ။ ချန်း၏ အမေးကို အလိုက်သင့် ဖြစ်အောင် ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော် စာဖတ် ဝါသနာ ပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ မှာကျွန်တော်ရဲ့ အလုပ်ကြောင့် စာပေပညာကို လေ့လာ လိုက်စား ခွင့် များများ မရခဲ့ပါဘူး’

‘အခုထက်ထိ လေ့လာ လိုက်စားချင်စိတ်ကတော့ ရှိနေတုန်းပဲလား’

‘အဲသလိုတော့ ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် စာပေ လေ့လာ တန် ကောင်းတယ် ဆိုတာကိုတော့ စိတ်က သိနေတုန်းပဲ’ နပ် တစ်အုပ်ကို ကောက်၍ ကြည့်နေသော မာလင်ဆန်က ကြား ဗည်း။ ကဒီမှာ စာပေ ပညာ လေ့လာ လိုက်စားချင်တဲ့ ခင်ဗျား အတွက်မြေပုံ တစ်ချပ် ကျန်ပ်တို့ဆီမှာ ဒီ မြေပုံမျိုးတွေ စုထားတာ ရာပေါင်းများစွာ ရှိနေ ချန်းက လှမ်းပြောသည်။ ‘သင်တို့ လေ့လာချင်တယ် ဆိုရင် လေ့ ယ်၊ သို့သော်လည်း အချက် တစ်ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သင်တို့သိအောင် ကျွန်ုပ် ကြိုပြီး အသိပေးထားပါရစေ၊ ဒီ မြေပုံတွေထဲမှာ ကို ရှာလို့ တွေ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘အတော် ဆန်းတာပဲ’ ဟု ကွန်ဝေးက မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဘာကြောင့် မပါတာလဲ အံ့ဩစရာပဲ’

‘အလွန် ကောင်းတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် ပြောပြနိုင်တာက ဒီလောက်ပဲ ရှိပါတယ်’ ဝေးက ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်ပျက် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

‘အခု အချိန်ထိ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တစ်ခုပေါ် တခုဆင့်ပြီး တင်နေတုန်းပဲကိုးဗျ’ ဟု ညည်းညည်းညိုညို ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဘာမှလည်း များများစားစား မြင်ရ သိရသေးတာ မဟုတ် ပါဘူးဗျာ၊ ဖုံးကွယ်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

မနားတမ်း လျှောက်လာရသဖြင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်ကာ နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိသော မစ္စ ဘရင့်ခံလိုသည် ရုတ်တရက် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည်။

‘ရှင် ကျွန်မတို့ကို လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ အလုပ် လုပ်နေတာ မပြတော့ဘူးလား’ ဟု အသံစာစာဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

သူ့အသံသည် သောမတ်စ်ကွတ် ခရီးသွား အေဂျင်စီ လုပ်ငန်းဌာနမှ လမ်းပြ တစ်ဦးအား မေးလိုက်သည့် အသံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့ စိတ်အာရုံသည် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ၏ လက်မှုပညာ လုပ်ငန်းများကို မြင်ယောင်နေဟန် တူသည်။ သူ့နေရပ်ဇာတိသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် အထူးအဆန်း အဖြစ် တစ်ဆင့် ပြန်၍ ဖောက်သည်ချနိုင်မည့် အလွန် ရှေးကျသော ဝတ်တက်ဖျာရက် သည့် လုပ်ငန်းမျိုးကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသာ ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခံလိုင်းတွင် အလွန် ထူးခြားသော အရည်အချင်း တစ်ခု ရှိသည်။ အံ့ဩစရာ ဟစ်ချစ်ကို မြင်ရ တွေ့ရသည့် တိုင်အောင် အလွန်အမင်း အံ့ဩ သွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို မဖော်ပြဘဲ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ အစဉ်သဖြင့် အောင်အည်း သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို အရည်အချင်း နှစ်ရပ် ပေါင်းစပ်မိနေသော မစ္စ ဘရင့်ခံလိုင်း အဖို့ ချန်း၏ တုံ့ ပြန်မှုသည် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တော့ပေ။

‘ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောရတာ ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ လုံးဝ... တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ် ပြောသင့်တာက လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ အချင်းချင်း မဟုတ်တဲ့ အပြင်လောကက လူတွေရဲ့ အမြင်အတွေ့ကို ခံတာ သိပ်ပြီး ရှား ပါတယ်’

။

—ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့နှင့် မတွေ့ရတော့ဘူး ဆိုပါတော့’ ဟု ဘားနတ်က ရေရွတ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုလို့ ယူဆရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အကြီးအကဲ လက်ကို ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် အထိ ပြင်းပြနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ချန်းက ထိုစကားကို အလေးအနက် ထား၍ အသိအမှတ် ပြုသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မစ္စ ကရင့်ခံလိုင်း တစ်ယောက်ကတော့ ယခုအထိ အာရုံမပြောင်းသေး။

‘လာမာ ဘုန်းကြီးတွေက ဘာတွေများ လုပ်ကြသလဲ’ ဟု မေးပြန်သည်။

‘အလွန် မြင့်မားတဲ့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ် အမြင်မှန် ရဖို့ အတွက် ဝန်းထိုင်ကြပါတယ် မဒမ်’

‘ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်တယ် ဆိုတာက အလုပ် လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီအမြင်မျိုးနှင့် ဆိုရင်တော့ သင် ပြောတာ မှန်ပါတယ် မဒမ်၊ သူတို့ လုပ်မှ မလုပ်ကြပါဘူး။’

‘ကျွန်မကတော့ ဒီလိုပဲ တွေးမိတာပဲ’ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် သူ့စကား ၊ ပြောလိုသည့် ပုံစံဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရန် အခွင့်အလမ်း ပွင့်သွားသည်။

‘ကဲ ။ အခုလို အထူးအဆန်းတွေ လိုက်ပြတဲ့ အတွက်ကတော့ စိတ်ချမ်းသာ ကစ်ခုလို့ ယူဆပါတယ် မစ္စတာချန်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို နေရာဌာနမျိုးဟာ လို အကျိုးပြုတယ် ဆိုတာကျတော့ ကျွန်မကို သဘောပေါက် နားလည် အောင် ရှင် မလုပ်နိုင်သေးဘူး။ ကျွန်မကတော့ အခုထက် လက်တွေ့ကျတဲ့ တစ်ခုကို တွေ့ချင် မြင်ချင်တယ်’

‘သင်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့’ ပထမတော့ ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲတွင် သရော်၍ ပြောလိုက်သည့် စကား င်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်း ည်သွားသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အစာကို ဆင်ခြင် တိုင်းထွာ၍ စားနေရသော ချန်းသည် တရုတ်လူမျိုး ကြာခဏ နား၍ လက်ဖက်ရည် သောက်တတ်သော အကျင့်ရှိပုံ ရ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း အနုပညာ ပြခန်းဆောင်များနှင့် များကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေရသဖြင့် သူ့မှာ ခေါင်းကိုက်နေပြီဟုဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ အဖွဲ့ သည် ချန်း ပေးသည့် အကြံကို လက်ခံကာ အများအပြားကို ဖြတ်၍ လျှောက်သွားနေသော ချန်း၏ နောက်မှ ကပ် က်သွားကြလေ၏။ အစီအရီ တန်းနေသော ကျောက်လှေကားထစ်များ ဆုံးသောအခါ ပန်း အတွင်းသို့ ရောက်ကြသည်။ ဥယျာဉ် အတွင်းဝယ် အဆန်းတကြယ် ဖောက်လုပ်ထားသော တူးမြောင်းမှ တစ်ဆင့် ရေ သွယ်ယူထားသည့် နံ တစ်ကန် ရှိသည်။ ကြာရွက်များသည် တစ်ရွက်နှင့် တစ်ရွက် ထိကပ် ဆက်စပ်လျက် ရှိသဖြင့် ကျောက်စိမ်းပြားများကို ဆက်၍ ခင်းထား သည့်နှယ် ရှိ၏။

ရေကန် ပတ်ပတ်လည်တွင် ခြင်္သေ့၊ နဂါးနှင့် မြင်းပျံ စသော ကြေးရုပ် များသည် ပိုင်းရံလျက် ရှိသည်။ အရုပ် တစ်ရုပ်ချင်းစီ၏ ဟန်များသည် အသက် ဝင်လှသည်။ မာန်ပါလှသည်။ အရုပ်များ၏ ဟန်သည် ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်ခြင်း မရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ငြိမ်ဆိတ်မှုနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိ လှပေသည်။

ပန်းဥယျာဉ် တစ်ခုလုံး၏ အပြင်အဆင်သည် အဘက်ဘက်တွင် အချိုး အစား ပြေပြစ်လှသည် ဖြစ်ရာ မြင်ရသူအဖို့ ကြည့်၍ မဝနိုင်လောက်အောင် ပင် ရှိသည်။ အပြာရောင် ကောင်းကင် အုပ်မိုး ထားသည့် ကာရာကာလံ

တောင်ထိပ်သည်ပင်လျှင် ဤ ပန်းဥယျာဉ်၏ အလှကို လက်မြှောက် အရှုံးပေး ရမည် ထင်၏။

‘သိပ် လှတဲ့ နေရာကလေးပဲ’ အပန်းဖြေဆောင် တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်သွားသော ချန်း၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်လာနေသည့် ဘားနတ်က ဝေဖန် သည်။ ကွန်ဝေး၊ အဖို့တော့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အကြောင်း တစ်ခုနှင့် လာ၍ ကြုံနေရသည်။ တခြားတော့ မဟုတ်၊ အဆောင်တွင်း၌ ရှေးရောမခေတ်သုံး တူရိယာမျိုး ဖြစ်သည့် စောင်းကောက် တစ်ခုနှင့် ခေတ်သုံး စန္ဒရားကြီး တစ် လုံးကို တွေ့နေရခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ ။

ဤပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းသည် သူ့အတွက် စံချိန် အမြင့်ဆုံးသော အံ့ဩစရာ တစ်ခုနှင့် ကြုံလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရသမျှ အားလုံးအပေါ်တွင် သရဖူ ဆောင်းလိုက်သည့် အံ့ဩမှပေ တည်း။ သူ မအောင်နိုင်။ ဤပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ သိလိုသမျှ ချန်း အား မေးမိသည်။ ချန်ကလည်း ရိုးသား ပွင့်လင်းစွာပင် အဖြေပေးသည်။

လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် အနောက်တိုင်း တေးဂီတကို အလွန် နှစ်သက် မြတ်နိုးကြကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် မိုးဇက်၏ တေးဂီတများ ကို အလေးအမြတ် ထားကြကြောင်း၊ သူတို့ထံတွင် ဥရောပ နိုင်ငံများမှ ဘေးသီချင်းများကို စုဆောင်းထားကြောင်းနှင့် လာမာ ဘုန်းတော်ကြီး တချို့သည် တူရိယာ ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ တီးမှုတ် တတ်ကြကြောင်း ချန်း က အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြသည်။

ချန်း ရှင်းပြသမျှကို နားထောင်နေသော ဘားနတ်က ဤပစ္စည်းများသယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဒီ စန္ဒရားကြီးကို ဒီနေရာ အရောက် သယ်တော့ ကျွန်တော် နေ့က လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း သယ်ကြတာပဲလား၊’ ‘တခြားလမ်း မရှိပါဘူး၊’

‘အင်း၊ ဒါဆိုရင်တော့ နေရာတိုင်းမှာ ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နေတဲ့ ကပဲ၊ ဓာတ်စက် တစ်လုံးနှင့် ရေဒီယို တစ်လုံးလောက်တော့ ဘာပြုလို့ ပင်လုပ်မထားတာလဲ၊ အဲဒီ နှစ်မျိုးသာ ရှိရင် အားလုံး ပြည့်စုံသွားပြီ၊မရှိရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ခေတ်ပေါ် တေးဂီတတွေနှင့် အဆက်အစပ် အတွေ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှိတော့မလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊’

‘အိုး ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းတွေ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တောင်ကြီးတွေက အဟန့်အတား ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ပိုင်ယာလက် စခန်းမျိုး

ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို အကြံပေးကြတယ်၊ ဓာတ်စက် ဆိုတဲ့ အကြံပေးချက်ကတော့ ရောက်လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အာဏာပိုင်များက ဒီကိစ္စကို အလျင်စလို ဆောင်ရွက်ဖို့ မလိုအပ်သေး ဆုံးဖြတ်ထားကြပါတယ်’

‘ဟား ဒီကိစ္စကတော့ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက အခုလို ထုတ်မပြော ကျွန်တော်က ယုံကြည်ထားပြီးသားပါ— ဟု ဘားနတ်က နှုတ်တုံ့ပြန် သည်။

‘ကျွန်တော် တွေးမိတယ်၊ လျှင်စလို လုပ်ရန် မလို ဆိုတဲ့ စကားဟာ တို့ အဖွဲ့ အစည်းရဲ့ ကြွေးကြော်သံ တစ်ခု ဖြစ်ရမှာပေါ့ ဗျာ’

ဘားနတ်က ပြောပြောဆိုနှင့် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ ကို ဆက်သည်။

‘အသေးစိတ် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဓာတ်စက် တစ်လုံးလောက် လိုချင်ပြီလို့ ဆိုလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘယ် မလဲ သိလား၊ ရောင်းသူတွေက ဒီကို မပို့ပေးမှာ သေချာသလောက်ပဲ။ ကျနော်ထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးဟာ ပီကင်း သို့ ရှန်ဟိုင်း သို့မဟုတ် တခြား တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကိစ္စကို ကိုင်တွယ်တဲ့ အချိန်မှာ စရိတ်စက အနေနဲ့ဒေါ်လာငွေ အများကြီး ကုန်လိမ့်မယ် ဆိုတာ လောင်းကြေးထပ်ပြီး ပြောဝံ့တယ်။

သို့သော်လည်း ချန်းကတော့ ဤစကားမျိုး ဤလေသံမျိုးကို ယခင်တစ်ကြိမ်က ကြားဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ခံနိုင်ရည် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

‘သင့်ရဲ့ အမှန်းအဆဟာ အင်မတန်မှ လိမ္မာရေးခြား ရှိလှပါတယ် မစ္စတာ ဘားနတ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်ုပ် မဆွေးနွေး နိုင်ပါဘူး၊’

ယခင် ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်လာပြန်ပြီဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။ ထုတ် ဖော်၍ ပြောမည့် အရာများနှင့် မပြောမည့် အရာများ ကြားတွင် နယ်နိမိတ် အဖြစ် ရပ်တည်နေသည့် သိနိုင်ခက်ခဲသော အဟန့်အတားလေးသည် ရှိနေရ မည်ဟု ကွန်ဝေး တွက်သည်။ ထို အဟန့်အတားလေးကို သူ စိတ်ကူးကြည့် လျှင် သိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခိုင်းအစေများသည် ပန်းကန်ပက်ကြီးများဖြင့် ရေ နွေးကြမ်းများကို ယူလာကြ၏။ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ တသင်းသင်း ပျံ့လျက် ရှိ၏ ။ သွက်လက် ဖျတ်လတ်လှသော အခိုင်းအစေများနှင့် အတူ ရော၍ မထင် မရှား လိုက်ပါလာသူမှာ တရုတ် အမျိုးသမီး ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် မိန်း ကလေး တစ်ယောက်။ မိန်းကလေးသည် စောင်းကောက် ရှိရာသို့ တန်းသွားပြီး ပြင်သစ် တေးဂီတ ပညာရှင် ‘ရာမီရော’ ၏ ‘ဂါဗိုးတီး’ တေးတစ်ပုဒ်ကို တီး သည်။ စောင်းကြိုးများ တီးခတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် ကွန် ဝေး၏ ရင်သည် အံ့သြခြင်းထက် ကြည်နူးခြင်းကို ခံစားရသည်။

ဆယ်ရှစ်ရာစုနှစ် အတွင်းက ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ပြင်သစ် တေးဂီတသံ သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆွန်မင်းများ ခေတ်က ဖန်တီးခဲ့သော ပန်းအိုးများ၊ အလွန် လက်ရာ ကောင်းမွန်ပြီး ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည့် ယွန်းထည် ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြာပန်းများဖြင့် တင့်တယ်နေသော ရေကန်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် စောင်းတီးနေသူကို သတိထား၍ ကြည့်

မိသည်။ ရှည်လျား သေးသွယ်သော နှာခေါင်း၊ မောက်နေသော ပါးရိုးနှင့် ကြက်ဥခွံရောင် ပြေးနေသော ဖျော့တော့တော့ အသွေးအရောင်များသည် မန်ချူး လူမျိုး သွေးစပ်ပုံ ရလေသည်။ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးထိုးကာ နောက်ဘက်တွင် တွဲလောင်းချထားသည်။

ချထားသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဆေးရေး ပန်းချီရုပ် တစ်ရုပ်နှင့် တူပဲ။ သူ့ ပါးစပ်သည် ပန်းရောင် သန်းလျက် ရှိ၏။ သေးသွယ် လှပပြီး ဘေးသော လက်ချောင်းများမှ တစ်ပါး ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အခြား အင်္ဂါ အစိတ် များသည် ငြိမ်သက်လွန်းလှချေသည်။ ။

ဂါမိုးတီးတေး ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသမီးငယ်သည် ဧည့် ဘက်သို့ မသိမသာကလေး ကိုင်းညွှတ်ပြီး အရိုအသေ ပေးကာအဆောင် အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ။ ချန်းက အမျိုးသမီး ထွက်သွားရာ နောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက် : ပြီးသည်။ ထို့နောက် အောင်မြင် ဝင့်ကြွားသော မျက်နှာထားဖြင့် ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး ‘သင် ကျေနပ်ပါရဲ့လား’ ဟု မေးသည်။

‘သူက ဘယ်သူလဲ’ ချန်း၏ မေးခွန်းကို ကွန်ဝေး အဖြေ မပေးနိုင်မိ မာလင်ဆန်က ကြား ဖြတ်မေးသည်။

‘သူ့နာမည်က လိုဆင်းပါ။ သင်္ကေတနှင့် တီးရတဲ့ အနောက်တိုင်း တေး ကို တီးတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်မှ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်ုပ်လိုပဲ သီလရှင်ဘဝကို မရသေးတဲ့ သီလရှင်လောင်း တစ်ဦးပါ’

‘ကျွန်မဖြင့် ရှင် အခု ပြောသလို လုံးဝ မထင်မိပါဘူးရှင်’ ဟု မစ္စ လိုးက တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

‘သူ ကြည့်ရတာ ကလေး တစ်ယောက်သာသာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ရှင်တို့မှာ မိန်းမ လာမား တစ် ဦး ရှိတယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်ုပ်တို့မှာ လိင်ခွဲခြားမှု မရှိပါဘူး’

—ခင်ဗျားတို့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ လုပ်ငန်းကလည်း အလွန်ကိုအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပါကလား’ ဟု မာလင်ဆန်က ဟိတ်တစ်လုံး လုံး လေသံဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ပြာသံ နောက်ထပ် မကြားရတော့။ စောစောက တီးသွားသော စောင် ယခု အချိန်ထိ လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေဆဲဟု ထင်ရသည်။ အပန်းဖြေဆောင်မှ ပြန်ထွက်လာကြသည့် အခါ ချန်းက ယနေ့ သွားခဲ့ င်တွေ့ခဲ့ရသည်များ အတွက် စိတ်ပျော်ရွှင် ကြလိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆ င်း ပြောသည်။ ကွန်ဝေးက အားလုံး၏ ကိုယ်စား ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ ပျော်ရွှင်ကြပါကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ ချန်းက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ရွှင်ပါကြောင်း၊ ယခု တွေ့ခဲ့ ကြသည့် အပန်းဖြေဆောင် သို့မဟုတ် ဂီတ ခန်းမနှင့် စာကြည့်တိုက်များကို သူတို့

နေသမျှ အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး အချိန် မရွေး အသုံးပြုနိုင်ပါ

ကြောင်း ပြန်ကြားသည်။ ကွန်ဝေးကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြန်ပြော သည်။

‘ဒါပေမယ့် လာမာတွေ သုံးချင်တဲ့ အခါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ ဟု သူက မေးသည်။

‘ဒီ အခန်းတွေကို သူတို့ အမြဲ သုံးကြတယ် မဟုတ်လား—

‘သူတို့ အနေနှင့် သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်ပြုအပ်သော ဧည့်သည်တော်များ အချိန် အခါ မရွေး သုံးနိုင်ဖို့ အတွက် ဒီနေရာတွေကို မသုံးဘဲ ထားကြပါလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် ပြောတာ အဲတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါမျိုးကို ရက် ရောတဲ့ ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်မှု တစ်ခုလို့ ခေါ်ရမှာပဲ’ ဟု ဘားနတ်က ပြော သည်။

—ကဲ နောက်ထပ် ဘာများ ရှိသေးလဲ၊ အခု ပြောတဲ့ စကားအရ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြတယ် ဆိုတာ လာမာတွေ သိနေတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးသလိုပဲ၊ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ စိတ် ထဲမှာ ပိုပြီး အေးသွားတယ်၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာမှာ နေရသလို စိတ်ထဲက ဖြစ် လာတယ်၊ ဒီမယ် ချန်း၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံ နေကြတာပဲ၊ စောစောက သီချင်း တစ်ပုဒ် တီးသွားတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း တကယ့်ကို တော်တာပဲ၊ သူ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ဟင်’

‘ကျွန်ုပ် သင့်ကို မပြောနိုင်ပါဘူး ။

ဘားနတ်က ရယ်သည်။

‘အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ထဲမှာ အပါအဝင် ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘မလွဲပါဘူး’

ပြီးရိပ်ကလေး သန်းသည် ဆိုရုံမျှ သန်းနေသော မျက်နှာထားဖြင့် ချန်း က ပြန်ဖြေသည်။

ထိုည ညစာ စားအပြီးတွင် ကွန်ဝေးသည် သူ့အဖော်များကို အသိမပေးဘဲ အလွန် အေးဆေး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသော လရောင် ဆမ်းထားသည့် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ သူ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ အချိန်မျိုးတွင် ရှန်ဂရီလာ၏ အလှသည် ချစ်စရာ ကောင်းလှပါပေ၏။ ရာ အားလုံး၏ အနှစ်သာရ ဖြစ်သော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုသည် ရှန် ဝ၏ အလှကို လာရောက် ထိတွေ့လျက် ရှိသည်။

လေသည် အေးမြသည်၊ ငြိမ်သည်။ ကရာကာလံ တောင်တန်းကြီး၏ ထွတ် တောင်ထိပ်များသည် မိမိနှင့် နီးလာသယောင်ယောင် ရှိသည်။ ဘက်ထက် အများကြီး ပို၍ နီးလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ကွန်ဝေး အနေ ပတ်ဝန်းကျင် အလှတွင် နှစ်မျောကာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာခြင်း ပညာမှာ အမှန်။ သို့သော်လည်း စိတ်ဆိုသော အရာနှင့် များစွာ ကွဲပြား ခြားနားသည့် ဝေဖန် ပိုင်းခြားတတ်သော အသိဉာဏ်မှာမူ အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားလျက် ။ သူသည် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်နေရဆဲပင်။ ရုပ်လုံး ပေါ်လာအောင် သူ ။ ကြံဆကြည့်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက်မှာလည်း စောစောကထက် ပို၍ ။ ပြတ်သားလာသလိုလိုတော့ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်းကျ ဆင်ခြင် တွေးဆမှုသည် အခြေအမြစ် ခိုင်မာသော အဖြေကို ပေးနိုင်စွမ်း) မဟုတ်ပေ။ တကယ်တော့လည်း သူနှင့် သူ့အဖော် သုံးဦး ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များမှာ ရ ခက်လှချေသည်။ အခုအချိန်အထိတော့ဖြင့် သူသည် ထိုအဖြစ်များ ၌ နားမလည်သေးချေ။ သို့တစေလည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်း ခိုအဖြစ်များကို သူ နားလည်ခွင့် ရလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိ၏။

ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာနေသော ကွန်ဝေးသည် ကျောင်းသစ်မီး ကို ကျော်ဖြတ်ကာ လွင်ပြင်ထက်သို့ မေးတင်ထားသလို ဖြစ်နေသော ကုန်း ဆင်ခြေလျှော တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ တသင်းသင်းပျံ့နေသော နှင်းပန်းနံ့များနှင့် အခြားသော တောပန်း တောင်ပန်း အနံ့များက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လျက် ရှိသည်။ တရုတ်ပြည်မှာတော့ ထို အနံ့ကို ဝင် အနံ့ ' ဟု ခေါ်ကြ၏။ အကယ်၍သာ လရောင်တွင် အသံ ရှိခဲ့ပါမူ လရောင်၏ အသံသည် ကြာသေးမီက ကြားခဲ့ရသည့် ရာမီရော၏ ဂါဗိုးတီး တေးသံ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟူသော ရောက်တတ်ရာရာ အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲ ဝင် မည်။

ထို အတွေးသည် သူ စိတ်အာရုံကို စောစောက သူ မြင်ခဲ့ရသည့် မန်ချူးမ ကလေးဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ ရှန်ဂရီလာတွင် အမျိုးသမီးများ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ မထင်ခဲ့ပေ။ ဘုန်းကြီး ရဟန်းများသာ နေထိုင်သည့် ကျောင်းသစ်မီး များ တည်ရှိရာ နေရာ တစ်ခု၌ မိန်းမများ ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း မည်သူကမှ တွေးကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် ယခု သူ တွေ့နေရသည့် အဖြစ်သည် လက်ခံ နိုင်လောက်သည့် တီထွင် ဆန်းသစ်မှု တစ်ခုဟု ယူဆရမည်လော။ ချန်း သုံး နန်း ပြောဆိုသွားသည့် စကားများ အတိုင်း ပြောရမည် ဆိုပါမူ သူတို့ကိုယ် သူတို့ 'အစွန်းမရောက်သော အယူ လွဲမှားသူများ အုပ်စု' အဖြစ် သတ်မှတ် ထားသည့် လူ့ အဖွဲ့ အစည်း တစ်ခုတွင် အမျိုးသမီး တေးဂီတ ပညာရှင် တစ်ဦး ကို မရှိမဖြစ်သည့် လိုအပ်သော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်ခု အဖြစ် သတ်မှတ်ရ မည်လော။

သူသည် နက်ပြာရောင် လဟာပြင်ဆီသို့ ငေးမောနေရာမှာ အောက် ဘက် အနိမ့်ထဲသို့ စိတ်ကူးဖြင့် ဆင်းကြည့်နေသည်။ တစ်မိုင်ခန့်တော့ ဆင်းရ လိမ့်မည် ထင်၏။ အကယ်၍ သူ့အား ဆင်းခွင့်ပြုပြီး စောစောက သူတို့ စကား စပ်မိခဲ့ကြသည့် တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ ယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာခွင့် ပြုမည် ဆိုပါမူ

သူ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ။

လူသူ အရောက်အပေါက် ကင်းမဲ့သော တောင်ကြို့၊ တောင်ကြား၌ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး တည်နေသည့် ဤလူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ယဉ်ကျေးမှုသည် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ အုပ်ချုပ်မှု စနစ်မှာလည်း ဘုန်းကြီးများ ဦးစီးသော အစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ် ဖြစ်၏။ နားလည်ရန် ခက်ခဲသော ရှုပ်ထွေးသည့် စနစ် တစ်ခု ဖြစ်၏။ သမိုင်း ဘာသာရပ်တွင် ပညာ သင်ကျောင်းသား တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကွန်ဝေး အဖို့တော့ အလွန် စိတ်ဝင် စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် လူယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့ အစည်း တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။

ရုတ်တရက် အောက် အနိမ့်ပိုင်းဆီမှ အသံဗလံများသည် လေနှင့် အတူ လွင့်မျောက်က ကွန်ဝေးထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ဂရုတစိုက် အာရုံပြု၍ နားစွင့်မိ၏။ မောင်းသံများ၊ တံပိုးမှုတ်သံများနှင့် လူစုလူဝေး တစ်အုပ်၏ အော်မြည်ညည်းတွားသံများ ဖြစ်သည်။ အသံများသည် လေကြောင်း ပြောင်း သွားသည့် အခါ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးပြီး ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြန်၍ ပျောက်သွားပြန်၏။ သို့သော်လည်းအလွန်နက်ရှိုင်းသော အနိမ့်ပိုင်းများဆီမှ လာနေသည့် ထို အသံများသည် ရီလာ၏ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်မှုကို ပိုမို၍ ထင်ရှား သိသာလာအောင် ပံ့ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ထို့နောက် ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် တောင်ကုန်း အမြင့်ပေါ်ရှိ တက်အံ့ တစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ လာမာကြီးများသည် အမြင့်ဆုံးသော ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ် အမြင် ရရေး အတွက် ဌာန်းထိုင်နေကြလေသလား။ သူတို့၏ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်မှု လုပ်ငန်းစဉ်သည် လောက်ဆိုလျှင် မည်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်နေလိမ့်မည်နည်း။

ဤပြဿနာ၏ အဖြေကို သိလိုပါမူ အနီးဆုံးသော တံခါး တစ်ပေါက် န၍ အထဲသို့ ဝင်သွားပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်၍ ကြည့်ပါ စ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ထို လွတ်လပ်မှုမျိုးသည် အမှားနှင့် ရင်ဆိုင် တ်၏။ ပြီးတော့ သူ လှုပ်ရှားမှုများကို ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မျက်ခြည်မပြတ် င်၍ ကြည့်နေသူ ရှိချင် ရှိနေနိုင်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တိဗက် အမျိုးသား နှစ်ယောက် တစ်ဖက်မှ လျှောက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့သည် ကမူ တစ်ခု အနီးတွင် ရပ်ကာ ဟို မျှော်လုပ်နေကြသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်ဦးစလုံး ပျော်ပျော် နေတတ် လက္ခဏာများ ရှိ၏။ သူတို့သည် ဝတ်ထားသည့် ဝတ်လုံ အင်္ကျီကြီးများ တစ်ဖက် အစများကို ပခုံးများပေါ်သို့ ပင့်တင်ထားကြသည်။ အနိမ့်ဘက်မှ နေသော မောင်းသံများနှင့် တံပိုးမှုတ်သံများသည် နောက်တစ်ဖန် ပြန်ပေါ် ပြန်၏။

တစ်ဦးသော တိဗက်က သူ့အဖော်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်သံ ကြားရ S။ အဖော် ဖြစ်သူထံမှ အဖြေပေးသံ ထွက်လာသည်။ ‘သူတို့ တာလူ ကို မြေမြှုပ်နေကြပြီ ။

တိဗက် ဘာသာစကားကို နည်းနည်းပါးပါးမျှသာ တတ်သော ကွန်ဝေး ည်
ထိုလူ နှစ်ယောက် စကား ဆက်အပြောကို နားစွင့်နေသည်။ အဖြေ များ
တစ်ခွန်းတည်း ကြားရုံမျှနှင့်တော့ ဘာကိုမှ တိတိကျကျ မှန်းဆ၍ ည်မဟုတ်။
တိဗက် နှစ်ယောက်သည် ခဏမျှ ငြိမ်နေကြသည်။ ထို့နောက် မဆုံး မေးခွန်း
မေးလိုက်သူက စကား စပြောသည်။ သူတို့ ပြောနေသမျှ လုံးကို ကြားနေရသော
ကွန်ဝေးသည် အသင့်အတင့်တော့ နားလည်သည်။

‘တာလူးက အပြင်မှာ သေတာ’

‘သူက ရှန်ဂရီလာက အမြင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံခဲ့တယ်လေ’

‘သူက ငှက်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် တောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ် ပြီး
လေထဲအတိုင်း လာတာ’

‘လူစိမ်းတွေကိုလည်း ခေါ်လာတယ်’

‘တလူးက အပြင် လောကက လေကိုရော အအေးကိုရော ကြောက်တဲ့
ကောင် မဟုတ်ဘူး’

‘သူ အပြင်လောကကို ထွက်သွားတာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် လမင်းပြာပြာ
တောင်ကြား လွင့်ပြင်က သူ့ကို ကနေအထိ မေ့မသွားဘူး’

နောက်ထပ် ကြားရသမျှ စကားများကိုမူ ကွန်ဝေး နားမလည်တော့ပေ။
သူသည် တစ်ခဏမျှ စောင့်၍ နားထောင်နေသေးသည်။ ထို့နောက်တော့ သူ
တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပိတ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်ချက် တံခါးကို ဖွင့်နိုင်မည့် သော့တစ်ချောင်း
တော့ဖြင့် နောက်ထပ် ရခဲ့ပြန်လေပြီ။ ယခု ရသည့်လော့မှာ သော့ပေါက်နှင့်
တော်လွန်းအားကြီးသဖြင့် သူ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ် အယူအဆများကိုပင်
ထည့်သွင်း စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပေ။ စောစောပိုင်းက သူ ရထားသမျှ
စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ယုတ္တိမတန်သော ကောက်ချက်များဖြင့် ပြည့်နေခဲ့ ၏။
အခုကျတော့လည်း ထိုယုတ္တိမတန်မှုများကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် မလို တော့ပေ။

ဘတ်စကူးမှ လေယာဉ်ပျံနှင့် ထွက်လာခြင်းသည် အရူး တစ်ယောက်၏
အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့သော စွန့်စားမှု မဟုတ်ချေ။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပြီး စနစ်တကျ စီစဉ်
လုပ်ဆောင်ခဲ့သော လုပ်ရပ် တစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုလုပ်ရပ်ကို ရှန်ဂရီလာ ‘ရှီ
ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသွားသော လေယာဉ်မှူး၏ အမည်ကို ဤအရပ်၌ နေသူများက
ကောင်းစွာ သိနေကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် လေယာဉ်မှူးသည်
သူတို့အထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။ သူ သေဆုံးသည့် အတွက် အားလုံးက ပုံ ဆွေး
သောက ရောက်နေကြသည့် သဘော ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

စဉ်းစား၍ ရသမျှ အချက်အလက်တိုင်းက ဤကိစ္စ အတွက် အဆင့် မြင့် ထောက်လှမ်း ညွှန်ကြားချက် အရ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ညွှန် ပြနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လုပ်ခြင်းမှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ခဲ့ကြသနည်း။

ဤခရီးသည် လေးဦးသာ လိုက်ပါလာသည့် ဗြိတိသျှ အစိုးရပိုင် လေ ဂို လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိသော ဟိမဝန္တာ တောင်တန်း တောင် အကြားရှိ ဤအရပ်ဒေသသို့ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ယခုလို ဓမ္မ နည်းမျိုးဖြင့် မောင်းယူ လာခဲ့သနည်း။ ။

ကွန်ဝေးသည် သူ ရှာတွေ့ ထားသည့် ပြဿနာ အတွက် အစဉ်းစားရ ချက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ထိုပြဿနာသည် လုံးဝ ကျေနပ်စရာ မရှိဟု မည့် အခြေအနေထိတော့ မရောက်သေးပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထို နာက သူ့ကို စိန်ခေါ်နေသည်မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူကလည်း သနာကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရမည့် တာဝန် သူ့၌ ရှိနေသည်ဟု အလွယ် ပင် လက်ခံ ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ အတွက် ကံကိုတော့ သူ များစွာ သုံးရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

လောလောဆယ် ထိုပြဿနာကို မဖြေရှင်းနိုင်သေးသော်လည်း ဆုံး ချက် တစ်ခုကိုတော့ ချက်ချင်း ချလိုက်သည်။ တခြားတော့ မဟုတ်။ သူ့ရှာဖွေ တွေ့ရှိချက်ကို သူ့အား အကူအညီ ပေးနိုင်မည့် မဟုတ်သော သူ များနှင့် သူ့အား လုံးဝ ကူညီလိမ့်မည် မဟုတ်သော သူ အိမ်ရှင်များ အသိ မပေးရန် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးတည်း။

...

အချို့လူတွေအနေနှင့် အဆိုးဆုံး ဆိုတဲ့ အရပ် ဒေသမျိုးတွေမှာ နေတတ်တဲ့ အလေ့အထ ရသွားအောင် လုပ်ဖို့ လိုတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ယူဆတာပဲဗျာ’

ရှန်ဂရီလာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တ တစ်ပတ် ကုန်ခါနီးတွင် ဘားနတ်က ထိုမှတ်ချက်ကို ချသည်။ တကယ်တော့လည်း ဘားနတ်ကသည် သူတို့ လူစု ယူရမည့် သင်ခန်းစာ အများအပြားထဲမှ တစ်ခု င်ခန်းစာ ဖြစ်နေသည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။ ပခုဆီလျှင် သူတို့ လေးယောက်သည် ရှန်ဂရီလာတွင် နေသား ထိုင် လာခဲ့ကြလေပြီ။ ရှန်ဂရီလာတွင် နေရသည်မှာ နေ့စဉ် ပုံမှန် အလုပ် လုပ်ကိုင်နေရသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်လာသည်။ ချန်း၏ ကူညီမှု ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ခြင်းမှ သက်သာရာ ရခဲ့ကြုံရုံမျှမက သူတို့ အားလုံး နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေပြေ နေလို့ ရလာကြသည်။ ရာသီဥတု၏ ဒဏ်ကိုလည်း ခံနိုင်ရည် ရှိလာကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်နေလို့ ထိုင်လို့ ရအောင် တပင်တပန်း ကြိုးစား အားထုတ်နေရ ဖြစ်မျိုးလည်း မရှိတော့ပေ။ နေ့ခင်း နေ့လယ်ဘက်များတွင် နွေးနွေး ရှိသလောက် ညပိုင်းများတွင် အေးတတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ လေကွယ်ရာ အရပ်၌ ရှိနေသည့် လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ တည် နေတစ်ဝက် ကျိုးချိန်ခန့်တွင် ထကြွ လှုပ်ရှားလာတတ်သည့် ကရာ ကောင်တန်းပေါ်မှ ရေခဲပြင်၏ အခြေအနေ၊ တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းနှင့် အချို့သော အစားအသောက်များသည် က အစားအသောက်များထက် ပို၍ အရသာ ထူးသည့် အဖြစ်များကို သည်။

ပြီးတော့ သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီ၏ အကြိုက်များနှင့် တစ်ဦးချင်းစီ၏ သာ အလေ့အထ အကျင့်စရိုက်များကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည် လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသားသစ် လေးဦး သဖွယ် တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းစွာ သိမြင် နားလည် သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက် လာကြသည်။ ။

ချန်းကလည်း ကြမ်းတမ်းသော ဤနေရာတွင် နေမှု ထိုင်မှု အဆင်ပြေ အောင် ဘေးမှနေ၍ သူ တတ်အားသရွေ့ ကူညီ စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုသည်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည့် နေရာများကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပြသည်။ စိတ် ပြေလက်ပျောက် လုပ်စရာ ကိုင်စရာ အလုပ်ကလေးများ ရှာကြံပေးသည်။ ဖတ်စရာ စာအုပ်များကို လမ်းညွှန်သည်။ အတူတူ ထိုင်၍ စားခွင့် သောက် ခွင့် ကြိုသည့်အခါများတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့် အကြောင်း အရာကလေးများကို ပြောပြလေ့ ရှိသည်။

ချန်းအနေနှင့်ကတော့ ဆုံမိကြသည့် အခါတိုင်း အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံသည်။ သူ့ အပြုအမူများမှာ နန်းမူနန်းဟန် အပြည့်ပါသည်။ သူ့ဘက်က ဆက်ဆံရေးမှာ ဘာမှ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိ။ သူ ပြောပြလိုသော သတင်းနှင့် သူ ပြောမပြလိုသော သတင်းများ ကြားတွင် ထားသည့် နယ်

နိမိတ်သတ် မျဉ်းကြောင်းကလည်း အလွန် တိကျ ပီပြင်လှ၏။ သူ ပြောနိုင် သည့် အကြောင်းအရာများနှင့် သတင်းများကျလျှင် လိုလိုချင်ချင် ပြောပြတက်သော်လည်း သူ မပြောနိုင် မပြောလိုသည့် သတင်းများကျတော့ အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ငြင်းပယ်တတ်သဖြင့် မာလင်ဆန် တစ်ဦးမှ တစ်ပါး ကျန်လူစုမှာ စိတ်ဆိုးရ ခက်လျက် ရှိလေသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်တွင် ကွန်ဝေးသည် သူ စုဆောင်း ရရှိထားသမျှ သဲလွန်စ အတိုအထွာလေးများကို ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားစရာ ရှိ နေသဖြင့် လက်ရှိ အခြေအနေပေါ်တွင် ကျေနပ်လျက် ရှိသည်။ ဘားနတ် တစ် ယောက်ကတော့ အမေရိကန် လူမျိုး တစ်ယောက်ပီပီ တရုတ် အမျိုးသားကြီး အား အခါအခွင့် သင့်လျှင် သင့်သလို နောက်ချင် ပြောင်ချင်တတ်၏။

‘ဒီမယ် ချန်း၊ ခင်ဗျားလည်း အသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခု တည်းနေရ တဲ့ ဟိုတယ်ကဖြင့် တကယ့်ကို ချာတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဆီကို အပြင်က သတင်း စာလေး ဘာလေးများ ပို့မပေးကြဘူးလားဗျာ။ ဟာရဲလ်ထရီဇွန်း သတင်းစာ သာ မှန်မှန်လေး ဖတ်နေရရင် ခင်ဗျားတို့ စာကြည့်တိုက်ထဲက စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘူး၊ တကယ်ပါ’

ဘားနတ်ကတော့ ထိုစကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ချန်းကတော့

ထိုစကားကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားဘဲ အလေးအနက် ၊ ဂရုတစိုက် ပြန်ဖြေသည်။ ‘ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ တိုင်းမိ သတင်းစာ ဖိုင်တွေတွေ ရှိပါတယ် မစ္စတာ တီ၊— မကြာသေးခင်က နှစ်တွေအထိ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လန်ဒန် သတင်းစာ တစ်မျိုးပဲ ရှိတဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ ဆင်းသည့် အခါတိုင်း အဖော်မပါဘဲ မဆင်း ငဲ့ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရသည်မှာ မှန်သော်လည်း လုံးဝ မသွားရ မလာရ က တားမြစ်ချက်မျိုး မရှိသည့် အတွက် ကွန်ဝေးမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိ

တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ ချန်းနှင့် အတူ သွားကြသည့် အခါတိုင်း ပည့် စိုပြည် စိမ်းလန်းလျက် ရှိသော လွင်ပြင်ပေါ်၌ တစ်နေ့လုံး အချိန် ပတ်ကြ၏။

ကွန်ဝေးအဖို့တော့ ထိုခရီးသည် အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသော တစ်ခု ဖြစ်၏။ သူတို့ သွားကြသည့် အခါများတွင် ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နှင့် သွားကြရသည့် ဖြစ်ရာ အလွန် မတ်စောက်သော တောင်အဆင်း များ ရောက်တိုင်း ရှေ့အထမ်းသမားများနှင့် နောက်အထမ်းသမားများ ပေးအယူ မျှတပုံကို သတိထားမိကြသည်။ ။

တောအုပ်ဆရာ တောင်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့် အခါတွင်မူ နေရာတိုင်းလိုလို၌ တည်ရှိနေသော လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ ဓန ၁ ကြွယ်ဝမှုကို မြင်တွေ့ လာကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤ ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည်

လေးဖက်လေးတန် အကာအရံများ သုခရိပ်မြို့လေး တစ်ခုဟု အသိအမှတ် ပြုနိုင်လောက်အောင် မြေဩဇာ နေသည်သာမက ရာသီဥတုကလည်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အေး မျှတနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ ။ စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးနှံများမှာ အမျိုးအမည် စုံလှ၏။ မြေကိုလည်း တစ်လက်မမျှပင် အလဟဿ အဖြစ် မခံဘဲ စိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေ ဧရိယာသည် ဆယ့်နှစ်မိုင် ပတ်လည်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အကျယ်အဝန်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းသည်ဟု ဆိုရသော်ငြားလည်း တစ်နေ့တာ၏ အပူပြင်းဆုံးသော နေရောင်ကိုမူ ကောင်းစွာ ရရှိနေပေသည်။

ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များဆီမှ စိုက်ပျိုးခင်းများဆီသို့ စီးဝင်နေ ရေသည် တောင်ပေါ် ဆီးနှင်းခဲများဆီမှ ပျော်ကျလာနေသော ရေများဖြစ်သဖြင့် စိုက်ခင်းမြေများသည် ရေခဲတမျှ အေးမြလျက် ရှိနေကြသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးသည် စိတ်နှလုံး ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလောက် အောင်ပင် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှ၏။ ။

အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲလွန်းလှသော တောင်နံရံကြီးများကို မော ကြည့် နေမိသော ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသည် ဟူသော ခံစားမှု ဝင်လာသည်။ တကယ်တော့ အနိမ့်ပိုင်း၌ တည်ရှိနေသော ဤတောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည် ပတ်ပတ်လည် တောင်တန်းများပေါ်ရှိ ရေခဲ ပြင်များကြောင့် ရေကန်ကြီး တစ်ကန် ဖြစ်လာဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သဘာဝ၏ ထူးဆန်းသော ပြုပြင် ဖန်တီးမှုများကြောင့် ရေကန်ကြီး တစ်က အဖြစ်သို့ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

ရေခဲပြင်များဆီမှ စီးဆင်းလာသော ရေများသည် တောင်ကြား လွင် ပြင် အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ ရေလှောင်ကန်များ အတွင်းသို့ စီးဝင်ခြင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် လယ် ကွင်းများနှင့် စိုက်ခင်းများ အတွင်းသို့ စနစ်တကျ ရေပေးသွင်းခြင်းများကို ပြုလျက် ရှိကြ၏။

ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိနေသည့် ပုံစံမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝအတိုင်း တည် နေသည့် ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ သဘာဝကို လွန်ပြီး ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ် တည် ရှိလာသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မြေငလျင် လှုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ်တောင်ပိုခြင်း စသည်များသာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝန်းရံလျက် ရှိနေသည့် နံရံ တံတိုင်းကြီးများသည် အခု သူ မြင်နေရသည့် အတိုင်းပင် အခိုင်အမာ ရပ်တည်နေကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

တောင်ကြားလွင်ပြင်၏ တည်နေရာသည် နောင် အနာဂတ် ကာလ တွင် မရေမရာနိုင်လွန်းလှသော ကြောက်စရာ ဘေးအန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင် ရလိမ့်မည်ဟု တွေးတောဖွယ်ရာ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်းတောင်ကြား လွင်ပြင်၏ အလှသည် အနာဂတ်တွင် ကြုံရမည်ဟု ထင်ရသော ကြောက်စရာများကို သတိ မရနိုင်အောင် ဖန်တီးထားသည်။

ကွန်ဝေး အဖို့တော့ အခု တစ်ကြိမ်တွင်လည်း သဘာဝ အလှူ၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံရပြန်လေပြီ။ ဤအမျိုးအစား အလှူမျိုးကို သူ တရုတ်ပြည်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် နှစ်များ အတွင်းက ကြုံခဲ့ရဖူး၏။ ထိုစဉ်ကလည်း သူသည် တခြားနေရာများ၌ နေထိုင်ရခြင်းထက် တရုတ်ပြည်၌ နေထိုင်ရခြင်းကို ပို၍နှစ်သက်ခဲ့မိ၏။ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း တည်းဟူသော စိတ္တသုခကိုလည်း ရရှိခံစားခဲ့ရ၏။

အရပ် လေးမျက်နှာ ပတ်ပတ်လည်မှ အုပ်မိုး ကာဆီးလျက် ရှိနေသောတောင်ထွတ်တောင်ထိပ်ကြီးများကို လွင်ပြင် အတွင်းရှိ စိုပြည်စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းများ၊ ပေါင်းမြက် ကင်းစင်သော စိုက်ခင်းများ၊ စမ်းချောင်းဘေး ဝက်ရှိ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်သထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ ကစားစရာ အရပ်များနှင့် တူနေသည့် လူနေအိမ်များနှင့် ဖြည့်စွက် ကံသည့်အခါ အပြစ်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်လောက်အောင် ပြည့်စုံသည့် ၌ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာလေသည်။ လွင်ပြင်သူ လွင်ပြင်သားများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့် ဟန်အမူအရာများ န်ဝေး၏ မျက်စိထဲတွင် တရုတ်နှင့် တိဗက် လူမျိုး နှစ်မျိုး၏ အလွန် င်သော သွေးနှောမှု တစ်ရပ်ဟု မြင်လျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် င် တိဗက်များထက် ပို၍ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိကြပြီး ပို၍ ချောမော လှပသည်။ ဤမျှလောက် သေးငယ်သည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း အုပ်စုတွင် မလွဲသာ ကြုံရတတ်သည့် သွေးသားနီးစပ်သူချင်း လက်ထပ် ပေါင်း င် အဖြစ်မျိုးကတော့ အနည်းအကျဉ်း ရှိနေဟန် တူ၏။ ။ ဝါများနှင့် ပါလာသည့် လူစိမ်းများ အနီးမှ ဖြတ်သွားရသည့် အခါ ယုံကြည်သည်။ ချန်းကိုတော့ တရင်းတနီး လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဏာများသည် ပျော်ပျော် နေတတ်ခြင်း၊ ဘာမဆို သိမြင် စူးစမ်းချင် ခြင်း၊ ယဉ်ကျေး ပျူငှားခြင်းနှင့် အပူအပင် အကြောင့်အကြ မထားတတ် ကို ဖော်ပြနေသည်။ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသောတာဝန်များကြောင့် အလုပ်များကြွဟန် တူသော်လည်း မည်သည့် အလုပ် ကသောကမျော ရှေ့လောတကြီး လုပ်ကြမည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ခြံ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူတွေ့ဖူး ကြုံဖူးသမျှ အုပ်စုများထဲတွင် မြေစရာ အကောင်းဆုံးသော အုပ်စု တစ်စုဟု ကွန်ဝေး တွေးမိသည်။ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့သော အပြုအမူမျိုးနှင့် ရိုင်းစိုင်း နိမ့်ကျမှုမျိုးကို မှီမည်ဟု အတွေးဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသော မစ္စပိုးသည်ပင်လျှင် အပေါ်ယံ အမြင်ဖြင့် ပြောရလျှင် အဘက်ဘက်တွင် ခ မရှိလောက်အောင် အဆင်ပြေနေသည့် အုပ်စု တစ်စု ဖြစ်ပါသည်ဟု ယုံ။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား အားလုံး အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားကြသည့် အတွက် မစ္စဘရင့်ခဲလို့ များစွာမှ စိတ်သက်သာရာ ရလျက်ရှိ၏။ သူ မြင်နေရသည့် လူများကြားတွင် အမျိုးသမီးများသည်ပင်လျှင် ခြေမျက်စိဖုံးသည့် တရုတ်မဘောင်းဘီများ ဝတ်ထားကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ စေတီ ဘုရားကျောင်း တစ်ခုခု၌ မတော်မတည့် အရာ တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့သော မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့ သည် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ရေးဆွဲထားသည့် သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ပုံတချို့ ကို မြင်သည်။ ။

ချန်းက ထိုကျောင်းကို ရှန်ဂရီလာ၏ လက်အောက်ခံ မဟုတ်သော လာမာ ဘုန်းကြီးများ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ကိုးကွယ်မှု အယူဝါဒချင်းလည်း မတူကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ချန်း၏ စကားသွား စကားလာအရ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲ၌ တာအို အယူဝါဒ ကိုးကွယ်သည့် ကျောင်း တစ်ကျောင်းနှင့် ကွန်ဖြူး ရပ်စ် အယူဝါဒ ကိုးကွယ်သည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်း ရှိဟန် တူ၏။

‘ကျောက်မျက်ရတနာ မှန်သမျှ အရောင်ကတော့ တောက်ကြတာ ချည်းပါပဲ’ ဟု ချန်းက ဆိုသည်။

‘ဘာသာ အတော်များများဟာ သူနည်းနှင့် သူ အထိုက်အလျောက်တော့ မှန်ကြတာချည်းပါပဲ’

‘အဲဒီ စကားတော့ ကျွန်တော် ထောက်ခံတယ်’ ဟု ဘားနတ်က အား တက်သရော ပြောသည်။

‘ဘာသာ မတူမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေ အပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ အယုံအကြည် မရှိဘူး၊ ဒီမယ် ချန်း၊ ခင်ဗျားဟာ ဒဿနိကဗေဒ ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ ခင်ဗျား အခုနက ဘာသာ အတော်များများဟာ သူနည်းနှင့် သူ အထိုက် အလျောက်တော့ မှန်ကြတာချည်းပဲလို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို တောင်ပေါ်သားတွေ အနေနှင့် ဒီလို တွေးခေါ် ကြတာဟာ သိပ်ပြီး ပညာရှိ ပီသတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ တွက်တယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီစကားဟာ အပြည့်အဝ ကို မှန်တယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ’

‘ဒါပေမယ့်’ ဟု ချန်းက စကားစသည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဒီစကားကို လည်း အထိုက်အလျောက်ပဲ မှန်တယ်လို့ ယူဆထားကြပါတယ်’

ထိုစကားများကို ကြားနေရသည့် အတွက် မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးတွင် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ဟန် မတူပေ။ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်ဟု သဘောထားပုံ ရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့မှာကလည်း သူ့ စိတ်ကူးနှင့်သူ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ ပြန်ရောက်သွားရင်တော့ ဒီနေရာကို သာသနာပြုအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖို့ ကျွန်မရဲ့ အသင်းကို တိုက်တွန်းမယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့က စရိတ်စက န်အကျ များမှာကို တွက်နေကြရင်လည်း ကျွန်မကတော့ သူတို့ သဘော ပေါက်အောင် ဇွတ်ပြောမှာပဲ’

ဤစကားသည် စိတ်အား တက်ကြွစေသည့် စကား ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ သာသနာပြု အဖွဲ့များ အပေါ်တွင် အနည်းငယ်မျှသာ စိတ်ဝင်စားသော

င်ဆန်သည်ပင်လျှင် ဝင်မပြောဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်လာသည်။

‘သူတို့အနေနှင့် ခင်ဗျားကိုပဲ လွှတ်သင့်တယ်ဗျ’ ဟု ဆိုသည်။

‘တကယ် လို နေရာမျိုးကို ခင်ဗျားက ကြိုက်တယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ’

‘ကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူး ဆိုတဲ့ ပြဿနာက ပြောရခက်ပါတယ်’ ဟု ကရင်ခံလိုက ဖျတ်ခနဲ တုံ့ပြန်ပြောသည်။

‘သဘာဝ အတိုင်း တွက်ရင် ရာကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြိုက်နိုင်မှာလဲ၊ အခု တော့လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ရွေးရမယ့် ပြဿနာ တစ်ခုပါ’

‘ကျွန်တော် ထင်တာကတော့’ ဟု ကွန်ဝေးက ဝင်ပြော၏။

‘တကယ် ကျွန်တော်သာ သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တခြားနေရာ မရွေးဘဲ ဒီနေရာကို ရွေးမိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

—ဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်မှာ ဘာအကျိုးမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု မစ္စ ခံလိုး မှတ်ချက်ချသည်။ ။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း အကျိုးရှိဖို့မှ မျှော်လင့် မထားတာပဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သနားစရာပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှင်ကြိုက်လို့ လုပ်တယ်တော့ မကောင်းတဲ့ အလုပ် ဆိုတာ မရှိပါဘူးလေ၊ အခု ဒီအရပ်က လူတွေ ကိုပဲ ကြည့်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ’

‘ရှင် ပြောတာ မလွဲပါဘူး’ ဟု မစ္စ ဘရင်ခံလိုက ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေသံ ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ချန်းဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။ ။

‘ကျွန်မ အနေနှင့် တိဗက် ဘာသာစကားကို ဘာကြောင့် မလေ့လာဘဲ မှာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို စာအုပ် တစ်အုပ်လောက် မငှားနိုင်ဘူးလားဟင် မစ်စတာချန်း—

ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသော ချန်းသည် ကိုယ်အမူအရာရော နှုတ်အမူအရာပါ အလွန် ပျော့ပျောင်း သိမ်မွေ့လာပြီး အလွန် ချိုအေး သာယာသော အသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘အင်မတန်မှ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပါ မဒမ်၊ အလွန် ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးစွာနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ထင်မြင်ချက် ပေးခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် ဒီစိတ်ကူးဟာ အကောင်းဆုံး စိတ်ကူး တစ်ခုလို့ ကျွန်ုပ် ထင်ပါတယ်’

ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင် သူတို့သည် ရှန်ဂရီလာသို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ချန်းသည် မစ္စ ဘရင်ခ်လိုး၏ ကိစ္စကို အလျင် အမြန် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ် တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ဆောင်ရွက် ပေးသည်။ ချန်း ပေးသည့် စာအုပ်ကြီးမှာ အလွန် လုံ့လ ဝီရိယ ကောင်းသော ဂျာမန် တစ်ဦး ဆယ်ကိုးရာစုနှစ် အတွင်းက စုဆောင်း ပြုစုထားခဲ့သည့် စာအုပ် ထူကြီး တစ်အုပ် ဖြစ်၏။

ပထမတော့ မစ္စ ဘရင်ခ်လိုးသည် အဆမတန် ထူလှသော စာအုပ်ကြီး ကို ကြည့်ကာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသေး၏။ (သူ့ စိတ်ကူးထဲမှ စာအုပ် သည် ‘သင်၏ တိဗက် ဘာသာစကားကို ပြန်နွေးပါ’ ဟူသော အခြေခံ စာ အုပ် တစ်အုပ်မျှသာ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့သော်လည်း ချန်း၏ ကူညီမှုနှင့် ကွန် ဝေး၏ အားပေးမှုတို့ကြောင့် သူသည် စာအုပ်ကို စိတ်မပျက် လက်မပျက် စတင် လေ့လာရာမှ သူ့အလုပ်နှင့် သူ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေသည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

ကွန်ဝေးကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများနှင့် ကြုံလျက် ရှိ ၏။ အမြဲတစေ နွေးထွေးနေအောင် နေသာလျက်ရှိသော ဤရက်များ အတွင်း တွင် သူသည် စာကြည့်တိုက်နှင့် တေးဂီတ ခန်းမဆောင်ကို အချိန်ရှိသမျှ အသုံးပြုခဲ့သည်။ သူသည် စောစောကတည်းက လာမာများ၏ ယဉ်ကျေး သည် အလွန် ထူးခြားသော ယဉ်ကျေးမှု တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ယခုသော် သူ၏ ထင်မြင် ယူဆချက်သည် မှန်ပြီဟု အခိုင်အမာ အတည်ပြု လိုက်လေ၏။

တကယ်တော့ လာမာများ စာအုပ် ရွေးချယ် ဖတ်ရှု လေ့လာပုံမှာ အမြင် ကျယ်လှသည်နှင့် အမျှ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိလှချေသည်။ ဂရိဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ပလေတို၏ စာအုပ်များမှသည် အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထုတ်ဝေထားသည့် ပါရှန်း ကဗျာဆရာကြီး အိုမာခရမ်း၏ ကဗျာစာအုပ်များအထိရှိသည်။ သိပ္ပံပညာရှင် နီကီယက်ဇီချီ၏ စာအုပ်များမှသည် နယူတန် ခုပများအထိ ရှိသည်။ သောမတ်စ်မိုးနှင့် ဟန်နာမိုးတို့၏ စာအုပ်များ၊ သောမစ်မူ’၊ ဂျော့မူး’ နှင့် ဖရန်နစ်မူး ‘ တို့၏ စာအုပ်များကိုလည်း တွေ့နေရ၏။

စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် အားလုံး စာအုပ်ပေါင်း နှစ်သောင်းနှင့် သုံးသောင်း လိမ့်မည်ဟု ကွန်ဝေး ခန့်မှန်းသည်။ ဤမျှလောက် များပြားသည့် စာ ကို မည်သည့်နည်းဖြင့် ရွေးချယ်ပြီး မည်ကဲ့သို့ စုဆောင်းကြသည်ကို ရခြင်းမှာလည်း ကွန်ဝေးအဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ချက်ပင် ဖြစ်နေ သူသည် မကြာသေးမီ နှစ်များအတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်များ ရှာဖွေကြည့်မိပြန်သည်။ သို့သော်လည်း အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာ ဝတ္ထု စာအုပ် တစ်အုပ်မှ တစ်ပါး အခြား စာအုပ်များကို မတွေ့ရပေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် အလည် ရောက်ခဲ့စဉ်က ၁၉၃၀ ၏ နှစ်လယ်ပိုင်းခန့် ကာလအထိ ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်များ ဂမီ စာကြည့်တိုက် အတွင်းသို့ ပို့လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စာအုပ်များမှာအသင့်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း

သူ့အား ပြောပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နိုင်အောင် အမြဲ အားထုတ်နေ ’
ဟု ချန်းက ဆိုလေသည်။

‘ခင်ဗျားနှင့် အမြင်ချင်း မတူတဲ့ လူတွေကတော့ ရှိမှာပဲ’ ဟု ကွန်ဝေး ချစ်
ပြောသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖြစ်အပျက်တွေ ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေတာပဲ’

‘ရေးကြီး ခွင့်ကျယ် လုပ်လောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက် ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိ
လူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ၁၉၂၀ အတွင်းက ကြိုတင်ပြီး မသိနိုင် မမြင်နိုင်
ဖြစ်အပျက်တွေပါ။ ၁၉၄၀ ထဲ ရောက်သွားတော့လည်း ဒီ အဖြစ်အပျက်တွေ ကို
နားလည်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

(ယာမတ်စ်မူး (၁၇၇၉ - ၁၈၅၂) သည် အိုင်းရစ် ကဗျာဆရာကြီး တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ သရော်စာ ကဗျာများ ရေးဖွဲ့ရာ၌လည်း ပါရမီထူးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
အမူး (၁၈၅၂ - ၁၉၃၃) သည် ထင်ရှားသော ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ကွန်စ်မူး (၁၆၅၇ - ၁၇၂၅) သည် ထင်ရှားသော ဗေဒင် ပညာရှင်ကြီး တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ နက္ခတ် ဗေဒင် ပညာကို အခြေခံ၍ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်လာမည့်
အရေးအခင်း ၁၀ ကို ကြိုတင်၍ ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။)

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအနေနှင့် ကမ္ဘာကြီးအတွက် သေရေး ရှင်ရေးတမျှ
အရေးကြီးတဲ့ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုတွေ အပေါ်မှာ စိတ်မဝင်စားဘူး
ဆိုပါတော့’

‘ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာတော့ ကျွန်ုပ် များစွာ စိတ်ဝင်စား
ပါတယ် မစ္စတာ ကွန်ဝေး’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ အပေါ်မှာ နားလည်စပြုပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်လာပြီ မစ္စတာချန်း၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်တို့နှင့် မတူတဲ့ လမ်းကို
ဦးတည်ပြီး သွားနေကြတာပဲ၊ ရှင်းနေပါတယ်၊ အချိန်ဟာ လူအများစု အတွက်
သိပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အတွက်ကျတော့ သိပ်မရှိဘူးပေါ့။
တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ လန်ဒန်မှာသာ ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းလောက် က
ထွက်သွားတဲ့ သတင်းစာကို အသစ်လို့ မမြင်တော့ဘူး၊ အဟောင်းလို့ပဲ မြင်တယ်၊
အဲဒီ သတင်းစာဟောင်းကို ဖတ်ချင်တဲ့ စိတ်လည်း သိပ်ပြီး မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့
ရှန်ဂရီလာမှာကျတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က အဖြစ်ဟာ အဟောင်းပဲ၊ သိပ်ပြီး
စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ဒီအမြင် နှစ်ခုစလုံးဟာ သူနည်းနှင့်သူ အကြောင်း
လုံလောက် နေတာပါပဲ၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် ဒီနေရာကို ဘယ်အချိန်လောက်က
ဧည့်သည် ရောက်လာခဲ့ဖူးသေးသလဲ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ရောက်လာခဲ့တဲ့
ဧည့်သည်ကို ပြောတာပါ’

‘ဒါကိုတော့ ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး မစ္စတာ ကွန်ဝေး’

သူတို့၏ စကားဝိုင်းသည် ဤအဖြေမျိုးဖြင့် အဆုံးသတ်လေ့ ရှိသည် မှာ ထုံးစံ တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ကွန်ဝေး အဖို့တော့ စကားကို အဆုံး မသတ်နိုင်ဘဲ ကြာရှည်စွာ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေရခြင်းနှင့် စာလျှင် အခုလို တိုတို နှင့် ဖြတ်ရသည်က ကောင်းသည်ဟုပင် ယူဆသည်။ သူတို့ ရောက်နေသည် မှာ ကြာလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဤ လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ အခြား တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မတွေ့ရဘဲ ချန်း တစ်ဦးတည်းနှင့်သာ အမြဲတစေ တွေ့ နေရသဖြင့် သူ့စိတ်တွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမိသည်။ ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချန်းနှင့် လူချင်း မကြာ မကြာ ဆုံမိဖန် များလာ သည့် အခါတွင်မူကား ချန်း အပေါ်၌ ခင်မင်သော စိတ်သည် ကိန်းအောင်း လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ လာမာ ရဟန်းများသည် လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လွယ် လွယ်ကူကူ အတွေ့ ခံနိုင်ပုံ မရဟု ယူဆလာမိသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဤကျောင်းတွင် ရဟန်းလောင်း ဟူ၍ ချန်း တစ်ဦးတည်းသာ ရှိဟန်တူသည်ဟု တွေးလာမိသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ မန်ချူးမလေး ဖြစ်သည်။

သူ-ဂီတခန်းမသို့ သွားသည့်အခါများတွင် မန်ချူးမလေးကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရတတ်၏။ သို့သော် မန်ချူးမလေးမှာ အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ပေ။ သူကလည်း သူ က ပြောတတ်သည်ကို လူသိ မခံချင်သေးပေ။ မန်ချူးမလေး စန္ဒရား တီးနေခြင်းသည် သူ၏ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုအတွက်လော၊ သို့မဟုတ် ဝါသနာ အရလော။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ခွဲခြား၍ မန်ချူးမလေးသည် ဂီတ ပညာသင် ကျောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ကောင်း မိမည်။ ဤမိန်းကလေး၏ အပြုအမူနှင့် တေးဂီတ တီးပုံမှာ အံ့ဩ ဝင်းလောက်အောင် ထူးခြားနေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သူတီးသည့် တေးဂီတများမှာ အစဉ်သဖြင့် ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင် သီချင်းများ သည်။ သူ တီးလေ့ရှိသည့် သီချင်းများမှာ ဘား၊ ကော်ရဲလီး၊ စကား နှင့် မိုးဇက် စသော ရှေး ဂီတပညာရှင်ကြီးများ၏ တေးသီချင်းများ စ်သည်။ န်ချူးမလေးသည် စန္ဒရားထက် စောင်းကို ပို၍ ကြိုက်သည်။ သို့ မ်း ကွန်ဝေး စန္ဒရား တီးနေသည့် အခါများတွင် အလွန် တည်ငြိမ် ငွေ့ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နေတတ်သည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစား တွေးတော နေသည်ကို သိနိုင်ဖို့ကတော့ ခဲယဉ်းလှ၏။ သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းဖို့မှာလည်း မလွယ်ကူလှပေ။ ကွန်ဝေးအနေဖြင့် လေး၏ အသက်ကို သုံးဆယ်ကျော် သို့မဟုတ် ဆယ်သုံးနှစ်အောက် န်းနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ဆိုက်လျက် ရှိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ စိတ် နှင့် မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် ကြားမှပင် ထူးဆန်းသော စိတ် တစ်ခု အရ သူ မြင်နေရသော မန်ချူးမလေး၏ ရုပ်လက္ခဏာ အသွင် သည် သူ ခန့်မှန်းနေမိသည့် အသက်အရွယ်မျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟု တစ်ဖုံ ယူဆ လာမိပြန်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မာလင်ဆန်သည် လုပ်စရာ ကိုင်စရာ ဘာမှ မရှိ ကွန်ဝေးစန္ဒရား တီးနေရာသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နားလည်ရ ခက်ခဲသော မန်ချူးမလေး၏ အခြေအနေကို သူ သတိထားမိတတ်၏။

‘သူ ဒီမှာ ဘာလုပ်ဖို့ လာနေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးလိုက်

မရဘူးဗျာ’ ဟု ကွန်ဝေးအား ပြောခဲ့ဖူးသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ တစ်ကြိမ်မက ရှိခဲ့လေပြီ။

‘ဒီ လာမာ အယူဝါဒကိစ္စ ဆိုတာမျိုးက ချန်းလို အဘိုးကြီး တစ် ယောက် အတွက်ကတော့ မှန်တာပေါ့၊ သူ့လို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကျ တော့ ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ဘာများ မက်မောစရာ ရှိမှာတဲ့လဲ၊ သူ ဒီရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးပြီး အံ့သြမိတယ်’

‘ငါလည်း အံ့သြမိတာပဲကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာလည်း ငါတို့ကို အသိ မပေးချင်တဲ့ အကြောင်းတွေထဲက တစ်ခု ဖြစ်မှာပါပဲ’

‘သူ ဒီမှာ နေရတာ သဘောကျတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလားဟင်’

‘သူ့ ကြည့်ရတာကတော့ဖြင့် သဘောကျမယ့် လက္ခဏာ မရှိဘူးလို့ ပြောရတော့မှာပဲ’

‘အဲဒါကြောင့်လား မသိဘူး၊ သူ ကြည့်ရတာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ သလိုကြီးပဲဗျ၊ သူ ကြည့်ရတာ လူသား တစ်ယောက်နှင့် မတူဘူး၊ ဆင်စွယ် ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်နှင့် တူနေတယ်’

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သဘောကျစရာ ကောင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခု လို့တော့ ဆိုရမှာပဲ’

‘တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိပေါ့လေ’ ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

။

‘မင်း ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်တဲ့ အခါမှာတော့ အတိုင်း အတာဟာ အတော်ကလေး ခရီးရောက်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ် မာလင်ဆန်၊ အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ဆင်စွယ်ရုပ်ကလေးမှာ စွဲမက်စရာလေးတွေ ရှိနေ တယ်၊ အဝတ်အစား ဝတ်တဲ့အခါ အဆင်အသွေး ရွေးပုံ ဘယ်လောက် တော် သလဲ၊ သူ့ဟန်နှင့် သူ့ အကြည့်တွေကကော ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေ သလဲ၊ စောင်းတီးပုံကိုရော မင်း သတိထားမိရဲ့လား၊ စောင်းကြိုးတွေနှင့် ထိတွေ့ သွားပုံဟာ ညင်လည်း ညင်သာတယ်၊ လှလည်း လှတယ်၊ သူ့ကို ကြည့် ရတာ ဟော်ကီ ကစားနေသလိုပဲ၊ အခန်းထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း မလုပ် ဘူး၊ ငါ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အနောက် ဥရောပဘက်မှာ အခုလို အရည်အသွေးမျိုး မရှိတဲ့ မိန်းမတွေ ပေါလိုက်တာများ တစ်ပုံကြီးပဲ’

‘ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတွေ အပေါ်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက် အောင်ကို မကောင်း မြင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား ကွန်ဝေး’

ကွန်ဝေး အဖို့တော့ ဤ စွပ်စွဲမှုမျိုးကို ခံရပေါင်း များခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ရိုးနေ ။ သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ဖြစ်သော အမျိုးသမီးများနှင့် အဆက် များခဲ့သူ

မဟုတ်ပေ။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၏ တောင်ပေါ် ဒေသ မြို့များ၌ ခွင့်နှင့်သွားရောက်
နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလများ အတွင်းကလည်း သူသည် မိန်းမ မုန်းသူ တစ်ဦး
အဖြစ် လူသိများခဲ့ဖူး၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ သူသည် အမျိုးသမီး အတော်များ နှင့်
အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူကသာ ဖွင့်ဟ၍ ပြော ဆိုပါက
ထိုအမျိုးသမီးများသည် သူ့အား လက်ထပ်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။ တ်လည်း
သူ့ဘက်က လုံးဝ ထုတ်ဖော်၍ မပြောခဲ့ချေ။

တစ်ကြိမ်သောအခါက သူသည် လက်ထပ် ထိမ်းမြား မင်္ဂလာသတင်း
မာနင်းပို့စ် သတင်းစာထဲ၌ ထည့်ရမည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက် ဥည်။
သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးက ပီကင်းသို့ လိုက်နေလိုသော ဆန္ဒ သူကလည်း
အမျိုးသမီး၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး ကွန်းဘရစ်ချ်ဝဲလ်စ် မနေလို။ ဤသို့ဖြင့်
နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တစ်ဦးဆန္ဒကို တစ်ဦးက မလိုက် နိုင်မှုတည်း ဟူသော အကြောင်း
တစ်ခုတည်းဖြင့် လက်တွဲ၍ မဖြစ်နိုင် အခြေသို့ ဆိုက်ခဲ့ကြရ၏။

အမျိုးသမီးများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ အတွေ့အကြုံများကို ပြန်၍ ဆင်
စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူ လုပ်ကိုင်နေပုံများမှာ အပျင်းပြေ စမ်းသပ် နေသည့်
သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ ဇာတ်လမ်းများမှာ တော့မှ ဆုံးခန်းတိုင်
သွားသည်ဟုလည်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော်လည်း သူ ထိုဇာတ်လမ်းများကို
အကြောင်းပြု၍ မိန်းမ မုန်းသူ တစ်ဦး အဖြစ်ကို လည်း မရောက်ခဲ့ပေ။

အခု မာလင်ဆန် ပြောလိုက်သည့် စကား ကြားသည့် အခါ ကွန်ဝေး
ရယ်သည်။

‘ငါက အသက် သုံးဆယ့် ခုနစ်နှစ်၊ မင်းက နှစ်ဆယ့် လေးနှစ်၊ ဒီ မူက
စကားပြောနေတာပဲ’ မာလင်ဆန်သည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက်
ရုတ်တရက် မေးခွန်း တစ်ခု မေးသည်။

‘အိုး ဒါနှင့် စကားမစပ် ချန်းရဲ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလို့ ခင်ဗျား
သလဲ’

‘သူ့ အသက်က လေးဆယ့်ကိုးနှစ်နှင့် တစ်ရာ လေးဆယ့်ကိုးနှစ် ကြား
က တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ကွန်ဝေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေ သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချန်းထံမှ ကြားနေရသည့် သတင်းများသည် သူတို့
အတွက် အားထားနိုင်လောက်သည့် သတင်းများ မဟုတ်ပေ။ ချန်းက ပြောပြ
လိုသည့် အကြောင်းအရာများမှာလည်း အများအားဖြင့် သူတို့ သိလိုသော
အရာများနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ အားလုံး စိတ်
ကသိကအောက် ဖြစ်ကြရသည်။

ချန်းသည် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းမှ လူများ၏ ဓလေ့ထုံးစံများ

နှင့် အကျင့်စရိုက်များ အကြောင်း ကျတော့လည်း လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိ။ ဤအကြောင်းအရာများ အပေါ်တွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကွန် ဝေးကမူ ဘွဲ့ တစ်ခု ရရှိရေး အတွက် ကျမ်းစာ တစ်စောင် ရေးသား ပြုစုရမည်

ကျောင်းသား တစ်ယောက် သဖွယ် သူသိလိုသမျှကို ချန်းထံမှ စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်း စုံစမ်းနေလေ့ ရှိသည်။ ။

နိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာ ဘာသာရပ် ယူခဲ့ဖူးသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ကွန်ဝေးသည် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းမှ လူတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ် အပေါ်တွင် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ၏။ လွင်ပြင် ဒေသ၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်မှာ အလွန် လျော့လျည်း လျော့လှဲနိုင်ပြီး ကိုယ် လိုချင်သလို ပြုပြင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သော သက်ဦးဆံပိုင် စနစ်မျိုး ဖြစ်လေ သည်။

အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရားကို လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကိုင်ထားပြီး အအုပ်ချုပ်ခံများဘက်မှ အတုံ့အပြန် သဘောဖြင့် လိုအပ်သည့် အခါများတွင်ကျောင်းအတွက် အလှူဒါနများ ပြုပေးရသည်။ ဤ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ် အခိုင် အခံ ဖြစ်ပြီး အောင်မြင်နေသည်မှာ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိချေ။

မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းသော သုခ ဘုံကလေးဆီသို့ ဆင်းသွားသည့် အခါတိုင်း ထိုစနစ်၏ အောင်မြင်မှုကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ကွန်ဝေး အနေ ဖြင့် လူ့အဖွဲ့ အစည်း တစ်ခု၏ အဓိက လိုအပ်ချက် ဖြစ်သော တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနှင့် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး အခိုင်အမာ တည်ရှိနေသည်ကို ကြည့်ကာ အံ့သြလျက် ရှိသည်။ ဤ လူစုကြားတွင် စစ်သားရော ပုလိပ်ပါ ရှိပုံ မရ။ သို့ဆိုလျှင် အကျင့်ပျက်မှုများနှင့် ဆိုးသွမ်းမှုများကို မည်သည့် နည်းဖြင့် ထိန်းသိမ်းကြလေသနည်း။ အုပ်ချုပ်ပုံ နည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ မည်။

သူ မေးခွန်းအတွက် ချန်းက ဤလွင်ပြင် ဒေသတွင် ရာဇဝတ်မှု ဟူ၍ မရှိသလောက် နည်းပါးသည်ဟု ဖြေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကဲမှု မှန်သမျှ ရာဇဝတ် ပြစ်မှုဟု သတ်မှတ်ထားခြင်းနှင့် လူတိုင်း လူ လိုအပ်သည့် အရာ ဟူသမျှကို လုံလုံလောက်လောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရရှိ နေကြရခြင်း စသော အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ၊ နောက်ဆုံး အသုံးပြုသည့် နည်းမှာ လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဝန် များက ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူအား ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဤနည်း အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အပြစ်ဒဏ် တစ်ခုဟု လုံးက အသိအမှတ် ပြုထားကြသည်။ ဤအပြစ်ဒဏ်ကို ရံဖန်ရံခါမှသာ က်ခြင်း ပြုသည်ဟု ဆိုသည်။

ချန်း ဆက်လက် ပြောပြသွားသည့် အတိုင်း ဆိုလျှင် လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ဒေသ အစိုးရ၏ အဓိက တာဝန်သည် ကိုယ်အမူအရာ အမူအရာ ကောင်းများ ကိန်းအောင်းလာအောင် အမြဲမပြတ် အကြိမ်ကြိမ် ခပ်ထပ် ဆုံးမ သြဝါဒပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း ဆုံးမ သြဝါဒများကြောင့် များသည် မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်သည့် အရာများကို မလုပ်ရဟု သိမြင် လည် သွားကြရုံမျှမက

ထိုအရာများကို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် အမျိုးအနွယ် သိက္ခာ ပျက်ပြားရလိမ့်မည် ဟူသော အချက်ကိုပါ သဘောပေါက်သွား သည်။

‘သင်တို့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေ အနေနှင့်လည်း လူတွေကို ဒီအသိမျိုး လာအောင် ဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးကြတာပဲ မဟုတ်လား— ဟု ချန်းက ပြော သည်။

‘သင်တို့ရဲ့ စာသင်ကျောင်းတွေမှာ ဒါကိုပဲ သင်ကြားနေကြတာပါပဲ။ ပမယ့် အရာရာတိုင်းမှာတော့ မတူညီကြဘူးပေါ့၊ ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်ုပ် ရဲ့ တောင်ကြား လွင်ပြင်ဒေသမှာ နေကြတဲ့ လူတွေ အနေနှင့် လူစိမ်း ဧည့် ပံတွေကို ရိုင်းရိုင်းပျံ့ မဆက်ဆံရဘူး၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အကြားမှာ ပန်း ပွားလာအောင် အပြင်းအထန် ငြင်းခုံခြင်း မပြုရဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝတူ ပျင်းချင်း ကြားမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက ဦးစားပေးဖို့ အားထုတ်ရမယ် ဆို အချက်တွေကို လုပ်သင့် လုပ်အပ် လိုက်နာသင့် လိုက်နာအပ်တဲ့ ကိုယ် ကျင့် တရား ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများ အဖြစ် နားလည်နေကြတယ်၊ သင်တို့

အင်္ဂလိပ် ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးတွေ ခေါ်နေတဲ့ စစ်တိုက်တမ်း ကစားခြင်း ဆိုတာမျိုးကျတော့ သူတို့ အနေနှင့် အလွန် ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ကစား နည်း တစ်ခုလို့ နားလည် ထားကြတယ်၊ အမှန်တော့လည်း ဒီကစားနည်းဟာ အောက်တန်းစား စိတ်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အပေါစား အားပေးမှု တစ်ရပ်ပါ’

သူတို့ အုပ်စုတွင် မိန်းမများနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားမှုများ ရှိ မရှိ ကွန်ဝေးက မေးသည်။

‘ရှိတော့ ရှိပါတယ်၊ အလွန် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တခြားလူ တစ်ဦးက ရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို မိမိက ဝင်ယူခြင်းဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား မဟုတ်ဘူးလို့ အားလုံးက ယုံ ကြည်နေကြလို့ပါ’

‘ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးကို သိပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ပြင်းပြလွန်းတဲ့ အတွက် ကိုယ်ကျင့်တရား မြင့်မြတ်တာ မမြင့် မြတ်တာတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတယ် ဆို ပါတော့၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ—

‘အဲသလို ဖြစ်လာတော့လည်း အမျိုးသမီးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးနိုင် လောက်အောင် မြင့်မြတ်တဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ကာယကံရှင် အမျိုးသမီးရဲ့ သဘော တူညီမှုဟာ အဓိကပါပဲ၊ မဖြစ်လောက်ဘူးလို့ ထင် ရတဲ့ အချင်းချင်း ဆက်ဆံမှုကလေးတွေက လက်တွေ့ဘဝမှာ ဒီလို ပြဿနာ မျိုးတွေကို ဘယ်လို ပြေလည်အောင် ကူညီ ဖြေရှင်းပေးသွားနေတယ် ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် မြင်ရ တွေ့ရရင် သိပ်ကို အံ့သြသွားမှာ သေချာပါတယ်’

တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီသို့ အလည် ရောက်သည့် အခါတိုင်း ကွန်ဝေး

သည် အချင်းချင်း မေတ္တာထားမှုနှင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲမှုတည်းဟူသော စိတ် နေသဘောထားများကို မြင်ရသည်။ ယင်းစိတ်ထားများကို မြင်ရသည့် အခါ တိုင်း ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် များစွာ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ၏။

သူ သိနားလည်ဖူးခဲ့သမျှသော အစိုးရများထဲတွင် ဤ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှု နည်းစနစ်သည် မပြည့်စုံဆုံး ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် အအုပ်ချုပ်ခံ လူတန်းစားများ ကြားတွင် ဤမျှလောက် ငြိမ်းချမ်း သာယာလျက် ရှိသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ဤအချက်ကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်၊ ချီးမွမ်းစကား ပြောမိသည်။ ချန်းကလည်း သူ့စကား အတွက် ချက်ချင်းပင် အဖြေ ပေးသည်။

‘သင်လည်း အသိပါ။ အပြစ် အနာအဆာ ကင်းတဲ့ အုပ်ချုပ်မှုမျိုးကို ချင်ရင် နေရာတိုင်းကို လိုက်ပြီး အလွန်အမင်း အုပ်ချုပ်ချင်တဲ့ အလုပ် ကို ရှောင်ရမယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်ထားပါဇာယ်’ ။

‘ဒါနှင့်တောင်မှ ခင်ဗျားတို့မှာ ဒီမိုကရေစီ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားမျိုး သေးဘူးလား၊ မဲဆန္ဒ ပေးခွင့်တို့ ဘာတို့ ဆိုတာမျိုးတွေကို ပြောတာပါ’

‘မရှိဘူး၊ တစ်ခုသော မူဝါဒဟာ လုံးဝ အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်ပြီး အဲဒီ နှင့် ဆန့်ကျင်တဲ့ တခြားသော မူဝါဒ တစ်ခုဟာ လုံးဝ အကြွင်းမဲ့ မှား လို့ ကြေညာမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေဟာ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ် က်ခွာသွားကြမှာ သေချာနေပါတယ် မစ္စတာ ကွန်ဝေး’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။ ဤ သဘောထားသည် အလွန် ပြည့်စုံ လုံ က်ပြီး မျှမျှတတ ရှိလှသော သဘောထားဟု သူ ယူဆမိလေသည်။

အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး တစ်ယောက်ကတော့ တိဗက် သာစကား လေ့လာသင်ကြားသည့် အလုပ်ဖြင့် စိတ်သာယာ ကျေနပ်မှုကို က်ရ၏။ မာလင်ဆန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်တိုလိုက် စိတ်ညစ်လိုက် ွေးတူးလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိသည်။ ဘားနတ် တစ်ယောက်မှာမူ မပျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိသည်။ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်အေးရှိခြင်းလား၊ သို့မဟုတ် ဟန့်ဆောင်နေခြင်းလား ဟူသည်ကို ခွဲခြား မသိနိုင်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ရှိလှသည်ဟု ပြောနိုင်လောက်အောင် ဦးငြိမ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမယ်ဆိုရင်’ ဟု မာလင်ဆန်က များစသည်။

‘ဟိုငနဲ ရွှင်လန်း မြူးထူးပြီး နေလေလေ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ မခံချို မခံသာ ဖြစ်လေပဲ၊ သူ့ပါးစပ် သူ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ထားနိုင် ဝင် ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လာတော့လည်း အဆက်မပြတ် ထုတ်နေတဲ့ သူ့ ပြက်လုံးတွေကို ကျွန်ုပ် စက်ဆုပ်လာပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုတော့ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့် ကြည့်နေမှ

ဖြစ်မယ်၊ တကယ်လို့ စောင့်မကြည့်ဘဲ လွတ်ထားလိုက်ရင် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ရဲ့ အသက်နှင့် ဝိညာဉ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဤ အမေရိကန် စိတ်အေး နားအေးနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ အံ့အားသင့် နေမိသူ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် မာလင်ဆန်အား အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ သူ့အနေနှင့် အခြေအနေကို အပြုံးမပျက် ရင် ဆိုင်နေတာဟာ ငါတို့ မင်းတို့ အတွက် ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုးပဲလို့ ယူဆလို့ မရဘူးလား၊’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို နေတာကိုပဲ ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်နေတာပဲ။ ခင်ဗျား သူ့အကြောင်းကို ဘာများ သိလို့လဲ ကွန်ဝေးရာ၊ ကျွန်တော် ဆိုလို တာက သူ ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ ဆိုတာမျိုးကို ပြောနေတာပါ၊’

‘မင်း သိထားတာထက် ပိုပြီး မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ နားလည်ထားတာက သူ ပါရှားနိုင်ငံက လာတယ်၊ အလုပ်က ရေနံ ရှာဖွေရေး အလုပ်၊ ဒါလောက်ပဲ။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမှာမဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားတတ်တဲ့ သူ့စိတ်ကြောင့် ငါတို့ ဘတ်စကူးက လေယာဉ်ပျံနှင့် ထွက်မယ် လုပ်တော့ သူ့ကို တစ်ခါတည်း လိုက် လာအောင် မနည်းကြီး တိုက်တွန်း ခေါ်လာခဲ့ရတာပေါ့။ ပထမတော့ သူ ငြင် နေသေးတယ်။ အမေရိကန် နိုင်ငံကူး လက်မှတ် စာအုပ် တစ်အုပ်က ကျည်ဆန် မလာအောင် တားနိုင်လိမ့်မယ် မထင်နှင့်လို့ ပြောမှ သူက လိုက်ဖို့ သဘောတူခဲ့ တာ၊’

‘ဒါနှင့် စကားမစပ် ခင်ဗျား သူ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ကို မြင်ဖူး ခဲ့သလား၊’

‘မြင်ဖူးချင် မြင်ဖူးခဲ့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ’

မာလင်ဆန်က ရယ်သည်။

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲ သူများ ကိစ္စ တွေမှာ စပ်စပ်စုစု လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်လို့ ထင်မှာတော့ ကျွန်တော် ကြောက် တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် မစပ်စုဘဲ နေရမှာလဲဗျာ၊ ဒီနေရာမှာ နှစ်လသာ နေရရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ် နေ့ ပေါ်ကြမှာပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ခုတော့ သိထားစေချင်တယ်၊ အခုဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဖြစ်လာပုံကိုက အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော ပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်လုံး မဟသေးပါဘူး၊ ယုံပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တောင်မှ မပြောဘူးလို့ စိတ်ကူးထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဘာတို့ ဒီအကြောင်းကို စကား စပ်မိလာကြတော့ ကျွန်တော် ပြောရ

ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်း အခု ဘာပြောနေတယ် ဆိုတာတော့ သိပေးဦးမှပေါ့’ - ဒီလိုဗျ၊ ဘားနတ်ဟာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် အတုနှင့် ခရီးသွားနေတာ၊ လည်း သူဟာ ဘားနတ် မဟုတ်ဘူး’ ကွန်ဝေးသည် စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့်ဖြင့် မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက် သူ့စိတ်ကို အနည်းနှင့် အများ ဆိုသလို လှုပ်စေနိုင်ခဲ့သော ဘားနတ် ခင်မင်စိတ် ရှိခဲ့မိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူ

ဟုတ် မဟုတ် ဟူသော အချက်ပေါ်တွင်ကား များစွာ စိတ်ဝင်စား ရှိပေ။ -

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူလို့ မင်းက ထင်သလဲ’

‘သူဟာ ချားလ် မားစ် ဘရိုင်းယန်း ဆိုတဲ့ လူပဲ’

‘ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မင်းက ဘာကြောင့် အဲသလို တထစ်ချ တွက်ရတာလဲ’

‘ကနေ့မနက် သူ့အိတ်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ် ထွက်ကျနေခဲ့တယ်၊ ချန်း ဝက်ရတော့ ကျွန်တော့် စာအုပ်လို့ ထင်ပြီး လာပေးတယ်၊ သတင်းစာတွေကို ကလစ်နှင့် တွဲထားတာ တွေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဖွင့် ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဖြစ်ပုံကလည်း ကျွန်တော် စာအုပ် ယူလာတုန်း တင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေက ထွက်ကျလာတယ်၊ အဲဒီတော့ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ဖွင့်ဖတ် တကယ်တော့လည်း သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း ဆိုတာက ကိုယ့်ပစ္စည်း နဲ့ မသတ်မှတ်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဖြတ်ပိုင်းတွေက ဘရိုင်း ခကြောင်းချည်း ရေးထားတာ၊ သူ့ကို ရှာနေတာဗျ၊ သိလား၊ ဖြတ်ပိုင်း ၁ ဆိုရင် ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ ပါတယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးက လွဲပြီး မျက်နှာ ပုံက ဘားနတ်နှင့် ချွတ်စွပ်ပဲ’ ‘မင်း အဲသလို တွေ့ရတဲ့ အကြောင်း ဘားနတ်ကို အသိပေးခဲ့သလား’

‘ဟင့်အင်း၊ အသိ မပေးဘူး၊ သူ့ပစ္စည်းကို ဘာမှ မပြောဘဲ ဒီအတိုင်း လိုက်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက် တစ်ခုလုံးဟာ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းထဲက ဓာတ်ပုံပေါ်မှာ လုံးဝ တည်နေတယ် ဆိုပါတော့’

‘လက်ရှိ သိထားသလောက်ကတော့ ဒါပဲ ရှိတယ်’

‘ငါကတော့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ တရားခံ မဖြစ်စေ ချင်ဘူး၊ မင်း အထင်ဟာ မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပဲ၊ သူဟာ ဘရိုင်းယန်း မဖြစ် နိုင်ဘူးလို့ ငါကတော့ မပြောဘူး၊ တကယ်လို့ သူဟာ ဘရိုင်းယန်း ဖြစ်နေ ရင်လည်း ဒီမှာ ရောက်နေရတာဟာ သူ့အတွက် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရတာပေါ့၊ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ပုန်းစရာ နေရာ တစ်ခု ရထားတာပေါ့’

ရထားသည့် သတင်းအတွက် များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသော

မာလင်ဆန်သည် အေးအေးဆေးဆေး နိုင်လှသော ကွန်ဝေးကို ကြည့်ကာ
စိတ်ပျက်လျက် ရှိသည်။

‘ကဲဗျာ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်မလဲ— ဟု မေးသည်။

ကွန်ဝေးက ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။
ထို့နောက်မှ အဖြေကို ပေးသည်။

‘ငါလည်း သိပ်ပြီး မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး ထင်
တာပဲ၊ အေးလေ၊ ငါတို့ အနေနှင့်က ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ’

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ဒီလူဟာ ဘရိုင်းယန်း ဖြစ်နေရင်တော့ ခင်ဗျား
တစ်ခုခု လုပ်မှပေါ့’

‘မာလင်ဆန်ရယ်၊ တကယ်လို့ ဒီလူဟာ နီရိုးဘူရင် ဖြစ်နေတော့ကော
အခု လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေ အရ ငါတို့မှာ ဘာပြဿနာ မှ
မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး၊ သူတော်စင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူလိမ်လူညာ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ငါတို့ ဒီမှာ နေရသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ပေါင်းသင်း နေကြရဦးမှာပဲ။
တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အကြောင်းတော့ ငါ မမြင်တာ အမှန်ပဲ၊ ဘတ်စကူးမှာတုန်းက သူ
ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတဲ့ သံသယ ရှိခဲ့ရင် သူ့ကို အရေးယူနိုင်ဖို့ အတွက် ဒေါ်လီမြို့ကို
လှမ်းပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါဟာ လုပ်ကို လုပ်ရ မယ့် ငါ့တာဝန်
တစ်ခုပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ ငါဟာ တာဝန်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောနိုင်တယ်’

‘ပြဿနာကို ကြည့်ပုံက တာဝန်မဲ့လွန်း ပေါ့တန်လွန်းတယ်လို့များ
မထင်မိဘူးလား၊’

‘အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်နေသမျှတော့ တာဝန်မဲ့တယ်လို့ ပြော
လည်း ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊’

ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တွေထားသမျှကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ခင်ဗျားက
အကြံပေးနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆရမှာလား၊’

‘ဒါကတော့ မင်း မေ့ချင်မှ မေ့နိုင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တို့
က်တည်း အသိ အနေနှင့်ပဲ ထားကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘားနတ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဘရိုင်းယန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် တခြား ဘယ်သူပဲ ဖြစ် ဂို တို့ မစဉ်းစားဘူး၊
ဒါပေမယ့် ဒီနေရာက သွားကြတဲ့ အခါမှာတော့ အနေက လွတ်အောင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ကြရမှာပဲ’ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက သူ့ကို
လွတ်ပေးလိုက်မယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်

—ငါကတော့ တစ်နည်း တစ်ဖုံ စဉ်းစားထားတယ်၊ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ တခြား
လူတစ်ယောက်ကိုပဲ တာဝန် ရှိစေသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ နှင့်
လအနည်းငယ်လောက် အတူတူ နေလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါ လက်ထိတ်ခတ်ဖို့
ဆိုတာ နည်းနည်းလေး လုပ်နည်း လုပ်ဟန် လွဲနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား၊’

‘ကျွန်တော်ကတော့ သဘောတူနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီလူဟာ သူ့ခိုးများ တစ်ယောက်က လွဲပြီး တခြား ဘာကောင်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကို ပင်းပြုပြီး ငွေကြေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ် ဆိုတာ က် သိနေတာပဲ’ ကွန်ဝေးက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ မာလင်ဆန်၏ ရိုးလွန်း စင်းလွန်းလှသော အဖြူနှင့် အမည်း ခွဲခြားပုံ နည်းစနစ်ကို မချိုးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်။ ၍ လူတစ်ယောက်သည် ဥပဒေ တစ်ခုကို ဖောက်ဖျက်ငြားအံ့။ ထို ကရား ဥပဒေ လက်တွင်းသို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးရမည့် တာဝန် လူတိုင်း၏ တာဝန်။ လူတစ်ယောက် ဥပဒေကို မချိုးဖောက်နိုင်အောင် ကပင် ဤပုံအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ချက်လက်မှတ်များ၊ အစုရှယ်ယာ ဘာရင်းအင်းများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဥပဒေက ထိုသဘောအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဘရိုင်းယန်းသည် ယင်း ဥပဒေပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့၏။ ကွန်ဝေး ငှ် အမှုအပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း အထိုက် ဝက် ဆိုးရွားသည့် အလုပ်တစ်ခုဟုတော့ ယူဆခဲ့သည်။ သူ သိရသမျှ ပင်လျှင်ဘရိုင်းယန်း၏ အုပ်စုကြောင့် နယူးရောက်မြို့ရှိ လူအတော်များများသည် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ်ရာခန့် ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ စံချိန်ကျိုးသည့် နှစ်မှာ ဆုံးရှုံးမှု တစ်ရပ်ပေတည်း။ ကွန်ဝေးသည် ငွေကြေး ပါရဂူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဝေါလ်စထရီရှိ ငွေကြေး ဈေးကွက်ကိုတော့ အကျိုး ပျက်ပြားအောင် လုပ်ခဲ့သည်မှာ မှန်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေသည်။ ။

ဤအမှု၏ ရလဒ်မှာ ဘရိုင်းယန်းအား ဖမ်းဆီးရန် ဝါရမ်းထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘရိုင်းယန်း အနေဖြင့် ဥရောပဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဘရိုင်းယန်းအား ဖမ်းပေးရန် အကြောင်းကြားစာများသည် ဥရောပ တိုက်ရိုက် နိုင်ငံပေါင်း ခြောက်နိုင်ငံ အစိုးရများထံသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ ။

‘ငါ ပေးတဲ့ အကြံကို မင်း လက်ခံမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘာမှ မပြောနှင့်၊ ဒီ တားမြစ်ချက်က သူ့ အကျိုး အတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့များ အကျိုး အတွက်လည်း ပါတယ်၊ မင့် အနေနှင့် ဘားနက် ဟာ လုံးဝ ဘရိုင်းယန်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အလားအလာကို မေ့လို့ မရနိုင် သေးသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ပြီး နေသွားပါ’

သို့သော်လည်း ထိုပြဿနာသည် ထိုနေ့ည ညစာ စားအပြီးတွင် ဘားနက် ကိုယ်တိုင်က သူ့ဘာသာသူ ထုတ်ဖော် ပြောသည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွား သည်။ ချန်းသည် သူတို့အား ညစာ စားပွဲ၌ ထားခဲ့ပြီး အလျင်ဆုံး ထွက်ခွာ သွားသည်။ မစွာ ဘရင့်ခ်လိုသည် တိဗက် ဘာသာ သဒ္ဒါ လေ့ကျက်ခြင်း အပေါ်၌ အာရုံ စူးစိုက်လျက် ရှိ၏။ ယောက်ျား သုံးယောက်ကတော့ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ကော်ဖီ သောက်ရင်း စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ညစာ စားကြစဉ်က ချန်း၏ လိမ္မာ ပါးနပ်မှုနှင့် ဆက်ဆံရေး ချို့သာ ပြေပြစ်မှုများကြောင့် စကားများများ ပြောခဲ့ကြရသည် ဖြစ်ရာ သုံးယောက် စလုံး ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လျက် ရှိကြသည်။ ချန်း

မရှိတော့သည့် အခါတွင်မူကား ရွှင်လန်းခြင်း ကင်းမဲ့သော ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် အခန်းထဲတွင် စိုးမိုးလျက် ရှိနေ လေပြီ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ -ဘားနတ်ထံမှ ပြက်လုံးကောင်းများကို မကြားရပဲ ငြိမ်ချက်ချက်သား ကောင်းလျက် ရှိသည်။ ဤအရိပ် လက္ခဏာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်ဘာမှ မသိသလို လုပ်နေသော မာလင်ဆန်၏ ဟန်ဆောင်မှုသည် မြင်မှန်း ကွန်ဝေးက ရိပ်မိလာသည်။ ဘားနတ်သည် အခြေအနေမှန် ဝင်းစွာ သိနေပြီမှာ ထင်ရှားနေပေပြီ။ ။ ဤအခိုက်မှာပင် ဘားနတ်သည် လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက် ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သိနေကြ ကျွန်တော် ထင်တယ်’ ဟု ပြုန်းစားကြီး ပြောချလိုက်သည်။ မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် သွေးရောင် လျှမ်းသွားသည်။ သို့သော် ကွန်ဝေးကတော့ ဣန္ဒြေ ပျက်မသွား၊ ပုံမှန် လေသံဖြင့် ဝင်၍ အဖြေပေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မာလင်ဆန်နှင့် ကျွန်တော်တော့ သိနေပြီလို့ ယူဆတယ်’

‘ဟို သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ ကျနေခဲ့တာဟာ ကျုပ်ရဲ့ သောက်သုံး မကျတဲ့ပေါ့ဆမှုပဲ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တစ်ခါတစ်ရံ အခန့်မသင့်ရင် ပေါ့ဆတတ်ပါတယ် ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေပုံ ထောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ’ နောက်ထပ် ငြိမ်တိတ် သွားကြပြန်သည်။ ထို ငြိမ်တိတ်မှုကို မစွဲ၏ အသံစာစာက ထိုးဖောက်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မ အနေနှင့် ရှင်ဟာ နာမည်လိမ်နှင့် ခရီးသွားနေတဲ့ လူတစ်တစ်လမ်းလုံး ထင်လာခဲ့ပေမယ့် ရှင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ကျွန်မ မသိတာ အမှန်ပဲ’ တို့အားလုံးက မစွဲ ဘရင့်ခံလိုဦး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသော အကြည့် ကြည့်နေကြသည်။ ။ ဘရင့်ခံလိုက်တော့ သူ့စကားကို ဆက်သည်။ စွတာ ကွန်ဝေးက ကျွန်မတို့ လေးယောက်ရဲ့ နာမည်တွေ သတင်း ကမှာပဲလို့ ပြောလိုက်တော့ ရှင်က ပါလည်း ကျွန်တော့်အဖို့ အကြောင်း မထူးပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်၊ အဲဒီ စကား ကြားပြီး ကတည်းကဘားနတ် ဆိုတာ ရှင်ရဲ့ နာမည်ရင်း ဟုတ်ပုံ မရဘူးလို့ ကျွန်မ သိလာတာ’

နောက်ထပ် ဆေးလိပ် တစ်လိပ် မီးညှိုနေသော ဘားနတ်က မချီပြုံး ပြုံးသည်။

‘ဒီမှာ မဒမ်၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် လူလည်ကျတဲ့ စုံထောက် တစ် ယောက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေ အတွက် အင်မတန် မှန်ကန်တဲ့ နာမည်ကို ပေးတတ်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ နာမည်လိမ်နှင့် ခရီး သွားနေသူပါ။ ခင်ဗျား ပြောတာ လုံးဝ မလွဲပါဘူး၊ ဒီဘက်က မိတ်ဆွေများ အတွက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် အကြောင်း သိသွားလို့လည်း ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်း ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် ကျွန်တော့် အကြောင်းကို အရိပ်အမြွက် ဘယ်လောက်မှ မသိကြဘူး ဆိုရင်တော့ အားလုံး လုပ်လို့ ကိုင်လို့ အဆင်ပြေကြမှာ ပေါ့ လေ၊ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ လုပ်ရ

ကိုင်ရတာ တရင်းတနီး မရှိတော့ဘူး ပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ သိပ်ကောင်း ထားတော့ ကျွန်တော်က ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ မရှိပါဘူး။ မကြာခင် အချိန်မှာ ကြုံရမယ့် အကောင်းဆုံး သို့မဟုတ် အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင် ဖို့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အတူတူ လက်တွဲပြီး လုပ်သွားနိုင်လိမ့်မယ် လို့တော့ မျှော်လင့်ဆဲပါ။ ဒါကလည်း အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုယ် တတ်အားသရွေ့ ကူညီသွားမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာက လွတ်မြောက် ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ အခု ခင်ဗျားတို့ သိထားရတဲ့ ပြဿနာကို သူ့ဘာသာ သူ ပြေလည်သွားအောင် လွတ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

ဘားနတ်၏ နှုတ်မှ ထွက်လာနေသည့် စကားများမှာ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံပြီး အလွန် သင့်တော် မျှတသော စကားများ ဖြစ်နေ၏။ လောလော ဆယ် သိထားရသည့် ဘားနတ် အကြောင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားလိုက်မည် ဆိုပါက ဤစကားမျိုး ပြောလာသည်မှာ မတန်မရာ စကားမျိုးကို ပြောနေ သည်ဟု ယူဆချင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကွန်ဝေးသည် ဘာ နတ် အား အလွန်အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။

ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်က ခပ်တုတ်တုတ်၊ လူပုံက ခန့်ခန့်နှင့် ပျော်ပျော် နေတတ်ပုံရသော ဤ ပုဂ္ဂိုလ်အား တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ အကြီးဆုံး အဆိုးဆုံးသော လူလိမ် လူညာကြီး အဖြစ် သိလိုက်ရသည်မှာ စိတ်ထဲတွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူ့ ပုံပန်းမှာ လူလိမ်လူကောက် ပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ ပညာ အရည်အချင်း အထိုက်အလျောက် ရှိသော မူလတန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ ကျောင်း အုပ်ကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ် စိတ်၏ နောက်တွင် မကြာသေးမီကမှ ရလာခဲ့သည့် သောက အရိပ် များ ရှိနေကြောင်းကို သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ သို့သော် ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် သူ့စိတ်မှာ တမင် ဇွတ်အဓမ္မ လုပ်ယူထား စိတ် မဟုတ်ကြောင်း သိသာနေ၏။ ကမ္ဘာ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး လောက အမြင်တွင် သူ့ကို ‘သဘော ကောင်းသူ တစ်ဦး— ဟု အသိအမှတ် ပြုကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ရှိနေ သောပင်ကို စိတ်သဘာဝသည် သိုးငယ်လေး တစ်ကောင်၏ စိတ်မျိုး ဖြစ် ပည့် သူ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း နေရသည့် လုပ်ငန်းအရ ငါးမန်း ကင် စိတ်မျိုး မွေးမြူနေရခြင်းပေတည်း။ ။

‘မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောသွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောရပါတယ်’

ထိုအခါ ဘားနတ်က ရယ်သည်။ စောစောကလည်း ရယ်စရာကောင်း အကြောင်းအရာများကို သိုမှီးထားပြီး အခုမှ ရင်ပေါ်သွားသဖြင့် အားရ ရယ်ချလိုက်သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် မှီချလိုက်ပြီး

‘ထူး ကတော့ အထူးသား’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ပြော ဥရောပတိုက်ကို ဖြတ်ပြီး တူရကီ နိုင်ငံနှင့် ပါရှား နိုင်ငံဘက် ထွက် တယ်။ ဘာဆို ဘာမှ ဟုတ္တိပတ္တိ မရှိတဲ့ မြို့သိမ် မြို့မွားလေး တစ်မြို့ တဲ့အထိ ပြေးရတာ။ တစ်ချိန်လုံး ပုလိပ်က ကျုပ်နောက်က တန်းလန်း တန်းလန်းနှင့် လိုက်လျက်ပေါ့။ ဗီယင်နာ ရောက်တော့ သူတို့ ကျုပ်ကို မိသွား လို့ သိသိပဲ လိုတယ်။ ပထမ စတုန်းကတော့ ဟန်အကျသား။ စိတ် ရလို့ ပျော်စရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြာလာတော့ မနားတမ်း အလိုက်ခံ ဘဝကို စိတ်ပျက်လာတယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ တော်လှန် ပုန်ကန်မှုပေါ်လာတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဇာတ်မြှုပ်လို့ ရပြီ လုံခြုံပြီလို့ တွက်ထားတာ’

‘ခင်ဗျား အတွက် အဘက်ဘက်က လုံခြုံမှု ရခဲ့သားပဲ’ ဟု ကွန် စု မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျည်ဆန်တွေရဲ့ ဘေးရန်က လွဲပြီး ဆိုပါတော့’

‘အင်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ကျည်ဆန်တွေကပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဒုက္ခ ၊ အဲဒီ အချိန်က ကြိုက်ရာ တစ်ခု ရွေးရတဲ့ အလုပ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်ခဲဆုံးပဲဗျ သိလား။ ဘတ်စကူးမှာပဲ ဆက်နေပြီး ပိတ်အမိ ခံရ မလား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ အစိုးရရဲ့ လေယာဉ်ပျံနှင့် လိုက်လာပြီး ဟို တစ်ဖက် အစွန်းက လက်ထိတ်တွေ ကိုင်စောင့်နေတဲ့ လူတွေနှင့် ရင်ဆိုင် မလား ဆိုတဲ့ ကိစ္စ တွေးရ ရွေးရတာ အတော့်ကို မလွယ်တာပဲ။ ကျွန်တော် အနေနှင့်က နှစ်မျိုးစလုံးကို မကြိုက်ဘူး’

‘ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်’

ဘားနတ်က ဒုတိယမိ့ ထပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

‘အဖြစ်က အဲသလို၊ ဒီတော့ မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ အခုလို လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး ဒီနေရာ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ သောက ဖြစ်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အခု ကြုံရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ပထမတန်းစာ လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ အဖြစ် တစ်ခုပဲ။ ကိုယ် တစ်ဦးချင်း အနေနှင့်သာ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အတွက် အကောင်းဆုံး အဖြစ် တစ်ခုပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်မှာ သာယာ ကျေနပ်မှု ရှိနေသမျှတော့ ကျွန်တော်ဟာ ညည်းညူတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်တော့် လမ်းစဉ်ပဲ’

ကွန်ဝေး၏ အပြုံးသည် တိုး၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီသဘောထားကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးတဲ့ နေရာ မှာ အစွန်းရောက်လွန်း အားကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်က ထင်ပေမယ့် ဒီ သဘောထားဟာ အလွန်ကို သဘာဝကျတဲ့ သဘောထားလို့ လက်ခံထား ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေကို ခင်ဗျား ကျေကျေနပ်နပ်နှင့်

လက်ခံနေတာ မြင်တော့ အံ့သြနေကြတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျေနပ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နေနေကျ သာ ဖြစ်သွားရင် ဒီနေရာဟာ ဆိုးရွားတဲ့ နေရာ တစ်နေရာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပထမ အစမှာတော့ လေရှူတာ တစ်မျိုး ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာ မှာပဲ နေနေ အရာရာတိုင်း အဆင်ပြေဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ အပြောင်း အလဲလေး တစ်ခု အနေနှင့် တွက်ရင် အင်မတန် ငြိမ်ဆိတ် အေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးပါ။ နွေဦးပေါက် ရာသီတိုင်း အပန်းဖြေ အနားယူဖို့ အတွက် အုန်းတော ရိပ်သာ ကမ်းခြေကို ကျွန်တော် သွားပြီး နေခဲ့ဖူးတယ်။ အဲသလို နေရာမျိုးတွေ ကတော့ ခင်ဗျားတို့ သိနေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွက်ကျက်ကို ညံ့နေတာ၊ ဒါပေ မယ့် ဒီနေရာကျတော့ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း နေလို့ရမယ့် နေရာမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ အလွန်ကို စည်းစိမ်ရှိမယ့် နေရာပဲ၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးနှင့် အပ်စပ်မယ့် အစားအစာကို စားနိုင်တယ်၊ ဘာကြေးနန်း မှလည်း လက်ခံပြီး ဖတ်နေစရာ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော့် ပွဲစားက ဟန်တော့ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူး— ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောရဲတယ်’

‘သိပ် သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ရှင်းရမယ့် အရှုပ်တော်ပုံက သပ္ပတ်အူလိုပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သံသယ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ’

ဘားနတ်၏ ရိုးသားသော ဝန်ခံစကားကြောင့် ကွန်ဝေးမှာ သူ့စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ လူတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့ အမြင့်ဆုံးသော ငွေ လှယ်မှု မူ ဆိုတဲ့ စကားကို သိပ်နားမလည်ဘူး’

ဤစကားသည် နှပ်ကြောင်း ပေး၍ စကား ချူကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘားနတ်ကလည်း နည်းနည်းကလေးမှ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ကွန် ကားကို လက်ခံကာ အဖြေပေးသည်။

‘အမြင့်ဆုံးသော ငွေကြေး ဖလှယ်မှု မူ ဆိုတာဟာ အများအားဖြင့် ဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ စကားတစ်ခုပါဗျာ’

‘ကျွန်တော်လည်း မကြာ မကြာ သံသယ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

‘ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်က ဒီလို ပြီး ရှင်းပြမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်း များစွာ လုပ်ကိုင် ခဲ့တဲ့အတိုင်း လုပ်နေတယ်၊ သူ လုပ်ကိုင်နေပုံဟာ တခြားလူတွေ လုပ်နေ ကမှ မခြားနားဘူး၊ အဲဒီတုန်း ဖြုန်းခနဲ ဈေးကွက်က သူနှင့် ဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ အရှုံးမပေးဘူး တင်းခံနေတယ်၊ သူ့အလှည့် ရောက်အလာကို စောင့်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့်တစ်ချို့မှာ သူ့ဆီကို အမြဲတမ်း ရောက်လာနေကျ ဖြစ်တဲ့ အလှည့်ဟာ ပြန်ပက်မလာတော့ဘူး၊ သူ့အနေနှင့် ဒေါ်လာငွေ ဆယ်သန်းလည်း ဆုံးရှုံး ပြီးတော့ ဆွီဒင်လူမျိုး ဘောဂဗေဒ ပါမောက္ခ တစ်ယောက်က ကမ္ဘာ ပွားရေး အခြေအနေ လမ်းဆုံး ရောက်သွားပြီလို့

ယူဆကြောင်း ရေးလိုက်တဲ့ဆောင်းပါးကို သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။ အဲသလို အဖြစ်မျိုးနှင့် အခါမျိုးမှာ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို တစ်ခု မေးမယ်။ အဖြစ်မျိုးဟာ ဈေးကွက်တွေကို အထောက်အကူ ဖြစ်မတဲ့လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားရတာကတော့ အမှန်ပဲ။ သူ့ အနေနှင့်တော့ ဘာများ တတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ တကယ်လို့ သူဟာ ပုလိပ်တွေ ရောက်လာချိန် အထိ ထွက်မပြေးဘဲ စောင့်နေရင်ကော၊ အဲ ကျွန်တော်ကတော့ မစောင့်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ပြောချင်တဲ့ သဘောက ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ ကံဆိုးလို့ ဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်ဟာ ငွေကြေး အထုပ်နှင့် အထည်နှင့် ရှိခဲ့တဲ့ လူပါဗျာ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ အထုပ်အထည်ထဲမှာ တခြား လူတွေရဲ့ ငွေတွေလည်း ပါ တယ် မဟုတ်လား’ ဟု မာလင်ဆန်က ဖျတ်ခန့် ဝင်မေးသည်။

‘အေးလေ၊ ပါတာပေါ့။ ဘာပြုလို့ ပါတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ဘာ ကြောင့် ပါရသလဲ ဆိုတော့ သူတို့ အားလုံးက ဘာမှ မလုပ်ဘဲနှင့် တစ်စုံ တစ်ခုကို ရချင်နေကြတယ်၊ သူတို့ လိုချင်တာကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရ အောင် လုပ်ယူနိုင်တဲ့ ဦးနှောက်လည်း မရှိကြဘူး၊ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ ။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား စကားကို သဘော မတူဘူး၊ ဒါဟာ သူတို့က ခင်ဗျားကို ယုံကြည်လို့၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ငွေတွေ လုံခြုံမှု ရှိမယ် ထင်လို့’ ဟု မာလင်ဆန်က ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

‘ဘယ်တော့မှ မလုံခြုံဘူး၊ လုံလည်း မလုံခြုံနိုင်ဘူး၊ လုံခြုံမှု ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိဘူး၊ လုံခြုံတယ်လို့ ထင်ရင် ထင်နေတဲ့ကောင်တွေဟာ ပင်လယ် မုန်တိုင်း ကျနေတုန်းမှာ တီးတစ်လက်အောက် ဝင်ပုန်းဖို့ အားထုတ် နေတဲ့ လူအ လူညံမျိုးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ကွန်ဝေးက ကြားမှ ဝင်၍ ပြေလည်သွားအောင် ပြောသည်။

‘ကဲပါလေ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ခင်ဗျား အနေနှင့် မုန်တိုင်းရန် က လွတ်အောင် မကူညီနိုင်ဘူးလို့ပဲ လက်ခံကြပါတယ်’

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် ကူညီချင်ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန် တော်တို့ ဘတ်စကူးက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်လာသမျှ အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘေးက နေပြီး ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သလိုပါပဲ၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ မာလင် ဆန် စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားပြီး ယောက်ယက် ခတ်နေတုန်းက ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘဲ ထိုင်ကြည့် နေရသလိုပဲ၊ ဒီလို အဖြစ်မျိုးမှာ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း အသိပါလေ၊ ခင်ဗျား ဘာဆို ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲသလိုပဲ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးမှုကြီး ကျွန်တော် အပေါ် က လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတာဟာ ခင်ဗျား ဖြစ်တာနှင့် အတူတူပဲ’

‘ဒီစကားတွေဟာ အလကားပါ’ ဟု မာလင်ဆန်က အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ဝင်ပြောပြန်သည်။

‘ဘယ်သူမဆို လိမ်ပြောနိုင်တာချည်းပဲ၊ ဒါမျိုးက နည်းလမ်း အတိုင်း ကစားရတဲ့ ကစားပွဲလိုဟာမျိုးဗျ’

‘ကစားပွဲ တစ်ပွဲလုံး ထိန်းသိမ်းလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖရိုဖရဲ ၊ အခါမျိုးမှာ ဘယ်လောက် ခက်တယ် ထင်သလဲ၊ ပြီးတော့လည်း စည်းကမ်းတွေကို တိတိကျကျ သိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်တောင်မှ ရှိတာ ၊ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်နှင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခတွေ ဒီစည်းကမ်းတွေကို ပြောပြနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး’ မာလင်ဆန်က အလွန် ရွံရှာ စက်ဆုပ်သော လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

ကျုပ်က ကျုပ်တို့ နေ့စဉ် သုံးနေကြရတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ဆိုင်ရာ ပါးလေး တချို့ကို ပြောနေတာဗျ’ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ နေ့စဉ် လိုက်နာကျင့်သုံးနေတဲ့ ကိုယ်ကျင့် ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းလေးတွေဟာ ကုမ္ပဏီ အဖွဲ့အစည်းတွေ စီမံ ခန့်ခွဲမှု တွေမှာ ထည့်သွင်းပြီး စဉ်းစားလို့ မရဘူး’ ကွန်ဝေးက ကဗျာကယာ ကြားဝင်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ အငြင်းအခုံ မလုပ်ရင် ကောင်းမယ်၊ စောစောက ကျွန် အဖြစ်နှင့် ခင်ဗျား အဖြစ် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောသွားတယ်၊ ကျွန်တော် က်ပါဘူး၊ စဉ်းစားရမှာက အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရောက်နေကြ ကိစ္စက အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စ အတွက် ထိုင်ပြီး ညည်းညူနေရုံ လည်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ချက်မှာလည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့်တစ်သဘောတည်းပဲ၊ ဆန်းတော့ ဆန်းသား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့် န်းလေပဲ၊ မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးတဲ့ အရပ်ဒေသ အထိ လူ ဟက်ကို ပြန်ပေးဆွဲလာတယ်၊ ဒီ လူလေးဦးထဲက သုံးဦးကတော့ စိတ် ၊ ရှာတွေ့ နေတယ်၊ ခင်ဗျားက အပန်းဖြေစရာ နေရာ တစ်ခုနှင့် ပုန်း နှရာ တစ်ခု လိုချင်နေတယ်၊ မစ္စဘာရင့်ခ်လိုကတော့ ရုပ်ပွား ဆင်းတု ကွကို ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ တိဗက် လူမျိုးတွေကို အီဗန်ဂျဲလစ် ခရစ်ယာန် ဝင်တွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ချင်စိတ် ပေါ်နေတယ်’ ။

‘နေ့စမ်းပါဦး၊ တတိယလူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူကိုများ ခင်ဗျားထည့်ပြီး ရေတွက်နေရတာလဲ’ မာလင်ဆန်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်’

‘ငါ့ကိုယ်ငါ ထည့်တွက်နေတာပါ’ ဟု ကွန်ဝေးက ဖြေသည်။

‘ငါ့ အတွက် အကြောင်းပြစရာကတော့ အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံး အရှင်းဆုံး ဖြစ် မှာပါ၊ ငါကတော့ ဒီနေရာမှာ နေရတာ သိပ် သဘောကျနေလို့ပဲ’

ထိုအဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ အကြာ ညနေတိုင်း တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လေ့ ရှိသော ကွန်ဝေးသည် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း သို့မဟုတ် ပန်းခြံ အတွင်းမှ ရေနံငယ် ဘေးအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေသည့် အခါများ၌ အလွန် ထူးခြားသော အာရုံ

ခံစားမှု တစ်ခုသည် ဝင်လာလေ့ ရှိသည်။ ယင်း အာရုံ ခံစားမှုမှာလည်း တခြားတော့ မဟုတ်။ သူ၏ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးစလုံးသည် ဤနေရာ ရောက် ခါမှ အခြေတကျ ဖြစ်သွားရသည့်နယ် ခံစားရခြင်းပေတည်း။ ဆင်ခြင် ကြည့် လိုက်ပြန်တော့လည်း ဤခံစားမှုသည် အပြည့်အဝ မှန်ကန်လျက် ရှိသည်ကို သူ သတိထားမိနေသည်။

တကယ်တော့ သူသည် ရှန်ဂရီလာ၌ နေရခြင်းကို အလွန် သာယာ ကျေနပ်လျက် ရှိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ရှန်ဂရီလာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ စိတ်နှလုံးကို ငြိမ်းအေးချမ်းသာ ရှိစေသည်။ ရှန်ဂရီလာ၏ လျှို့ဝှက် နက်နဲ မှုသည် သူ စိတ်အတွက် အားဆေးတစ်ပါး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ရှန်ဂရီလာနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာနေသော သူ့စိတ်၏ အာရုံခံစားမှု အားလုံးသည် နှစ်သက် ချမ်းမြေ့စရာချည်း ဖြစ်နေသည်။

အခုဆိုလျှင် ဤနေရာ၌ နေလာခဲ့သည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဤ လာမာ ရဟန်းကျောင်းနှင့် ကျောင်းတွင်းနေ ပုဂ္ဂိုလ်များ အပေါ်၌ ထူးဆန်းသော အမြင် တစ်မျိုးကို သူ ရရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူဦးနှောက်သည် ထိုအမြင်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အတွင်း ကျကျ လေ့လာ သုံးသပ်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ သူ့စိတ်သည် ထို ဆင်ခြင် စဉ်းစား နေမှုကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်။ ။

တကယ်တော့ သူ့အဖြစ်သည် အလွန် တွက်ရခက်သော ပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ် ဖြင့် အလုပ် များနေရသည့် သင်္ချာ ပညာရှင် တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ သူ စဉ်း စား နေရသော ပြဿနာ အတွက် သောက ရောက်လျက် ရှိနေသည်မှာ မှန် သော်လည်း အလွန် တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာဖြင့် သောက ရောက်နေရခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဘရိုင်းယန်း၏ ပြဿနာကိုလည်း အကျယ်ချဲ့၍ စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ အနေဖြင့် ဘရိုင်းယန်းကို ဘားနတ် အဖြစ်သာ အသိအမှတ် ပြုထား အခု အချိန်ထိလည်း ဘားနတ်ဟုသာ ခေါ်သည်။ လူအများ၏ ပါးစပ် တွင် ပြောစမှတ်ပြုခြင်း ခံရလောက်အောင် ကျော်ကြားခဲ့သော ဘားနတ် မှုကိုစွဲကိုလည်း သူခေါင်းထဲ၌ ထည့်မထားတော့ပေ။

‘ကစားပွဲ တစ်ပွဲလုံး ထိန်းသိမ်းလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ် သောအခါမှာ’ ဟူသော ဘားနတ်၏ စကားကို သူ လက်ခံလိုက်၏။ ကွနဝေးသည်ထိုစကားကို သတိရနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုစကားသည် ဘားနတ် ယ်၍ သုံးခဲ့သည်ထက် အနက် အဓိပ္ပာယ် ပိုရှိသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။

သည် အမေရိကန် ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် ကုမ္ပဏီပေါင်း များစွာကို စု ဖွဲ့စည်းထားသော ထရပ်စ် အဖွဲ့ကြီးများ စီမံ အုပ်ချုပ်မှု တစ်ခုတည်း အတွက်သာ သုံးသင့်သည် မဟုတ်။

ထို စကားသည် ဘတ်စကူး၊ ဒေါ့လီနှင့် လန်ဒန်မြို့များရှိ စစ်ပြုရေးနှင့် အိမ်ယာ ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေကြသော ကောင်စစ်ဝန် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှု ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ညစာ စားပွဲများ က်လည်း

သုံးသင့်သော စကား ဖြစ်သည်ဟု သူ တွေး မိသည်။

ကစားပွဲ တစ်ပွဲလုံးသည် ဖရိုဖရဲ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေမှာကတော့သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မလိုတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ကံအားလျော်စွာပင် သမားများအား ဤ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်မှုအတွက် တရား ဥပဒေ စည်း အရ အရေးယူခြင်း မခံကြရပေ။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာသော အခါတွင်မူ ငွေ ထုတ်ပေးခဲ့ကြသော ငွေရှင် ကြေးရှင်များ ကံမကောင်း အကြောင်း ဖြစ်ကြရသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ဤနေရာ ရှန်ဂရီလာ ကျတော့လည်း အားလုံးသည် တည်ငြိမ် အေး လှပါဘိ၏။ လမိုက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ကြယ်များဖြင့် ပြည့် ပဲ ရှိသည်။ လင်းလက် တောက်ပလျက် ရှိသော အပြာရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ ၊ ကရာကာလံ တောင်ထိပ် တောင်စွန်းများ ထက်သို့ စီးဆင်း ဖြာကျလျက်ရှိသည်။ အပြင်လောကမှ အထမ်းသမားများသာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲ ဆိုက်ရောက်လာကြမည် ဆိုပါမူ သူ့စိတ် မည်ကဲ့သို့ ခံစား မည်နည်း။

ရှန်ဂရီလာ၏ အလှတွင် နစ်မျော လိုက်ပါလျက် ရှိသော ကွန်ဝေး၏ခေါင်းထဲသို့ ဤ အတွေး ဝင်လာသည်။ ထိုကဲ့သို့သာ ဖြစ်လာခဲ့ပါမူ သူ့စိတ် သည် ထင်သလောက် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။ သူသာလျှင် မဟုတ်၊ ဘားနတ် တစ်ယောက်သည်လည်း သူလိုပင် ခံစားရပေလိမ့်မည်ဟုတွေးမိလိုက်ပြန်သော အခါ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မပြိုးဘဲ မနေနိုင်။ ထို အတွေး ဝင်လာသဖြင့် သူ့စိတ်သည် ရွှင်လန်းသလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည် အခုအချိန် ထိ ဘားနတ် အပေါ်တွင် ခင်မင်နေဆဲ ဟူသော အသိ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လာငွေ သန်းတစ်ရာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းသည် လူတစ်ဦး အဖို့ အလွန် ပြင်းထန်သော ရိုက်ပုတ်ချက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ လူ တစ် ယောက် အနေဖြင့် ဒေါ်လာ သန်းတစ်ရာကို ဘယ်လိုပုံ ဘယ်လိုနည်းဖြင့်ဆုံးရှုံးရပါလိမ့်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် သူ့အတွေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုက်ရောက်လာ ကြသည့် အထမ်းသမားများနှင့် အတူ ရှန်ဂရီလာမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွား ရမည့် အချိန်ကာလဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ထို အပြန် ခရီးသည် အလွန် ခက်ခဲ ပင်ပန်းသော ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု အဖြစ် သူ့ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ် လာသည်။ ဆစ်ခါကင်းမ် သို့မဟုတ် ဘောလ်တစ်စ်တန် နယ်အတွင်းမှ ခြံ သမားများ၏ တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခုသို့ သူတို့ လူစု မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုက်ရောက် သွားခဲ့သည် ရှိသော်...။

ထိုတဒင်္ဂ အချိန်ကလေးသည် ဝမ်းသာ ကြည်နူးစရာတော့ ကောင်း ပေလိမ့်မည်။ စတင်၍ တွေ့စမှာတော့ဖြင့် လက်ချင်း ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြ မည်မှာ သေချာ၏။ ပြီးမှသာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် ပြော၍ မိတ်ဆက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တော့ တည်းခိုရိပ်သာ ဝရန်တာတွင် စုဝိုင်းထိုင်ကာ အရက် သောက်ကြမည်။ ထိုအခါတွင် နေပူဒဏ် ခံရလွန်း၍ ကြေးနီရောင် ပေါက်နေသော မျက်နှာများသည် သူ့အား မယုံ ကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် တအံ့တဩ စူးစိုက် ကြည့်နေကြပေလိမ့် မည်။

နောက်ဆုံး ဒေလီ မြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည့် အခါ ဘုရင် ခံချုပ်နှင့် ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်တို့က သူတို့အား ခေါ်၍ တွေ့ဦးမည်မှာ သေချာသည်။ ထိုအခါတွင် ဗောင်းထုပ်ကြီးများ ပေါင်းထားသော အခိုင်းအစေ များက သူတို့အား တရိုတသေ တလေးတစားနှင့် ဆလံပေးနေ ကြသည်ကို မြင်ကြရလိမ့်မည်။ ထို့နောက်တော့ အစီရင်ခံစာများ အတောမသတ်နိုင်အောင်ရေးရမည်။

အားလုံး ကိစ္စ ဝိစ္စများ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ချင်ပြန်ရမည်။ အင်္ဂလန် ရောက်သည့်အခါ ကြုံရမည့် အဖြစ်များ...။ အတွင်းဝန်ချုပ်၏ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလှသော လက်ဖဝါးကို ဆွဲဆုပ် ခြင်း၊ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲများ၊ ရမ္မက်သံ လွှမ်းနေသည့် အမျိုးသမီး ၏ စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းသံများ၊

‘အဲဟို အဖြစ်ဟာ အမှန်ပဲလား မစ္စတာ ရှင် တိဗက် ရောက်သွားတုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာလေ’ မလွဲ မသွေဖြစ်လာမည့် အကြောင်း တစ်ခုကတော့ ရှိသည်။ ဤ အဖြစ်အပျက်ကို သူများကြောင့် တစ်ရာသီလောက်တော့ဖြင့် အိမ်မှာ ညစာ စားရလိမ့် မည်မဟုတ်။ ညတိုင်းလိုလို အပြင်ထွက်၍ စားရသည်က များလိမ့်မည်။ သူသည် ထိုညစာများကို အရသာခံ၍ စားနိုင်ပါမည်လော။

သူ စိတ်ကူးယဉ်၍ ကောင်းနေခိုက်မှာပင် ချန်း တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့လာနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

‘မစ္စတာ ကွန်ဝေး ခင်ဗျား’

သူ့အသံ ခပ်တိုးတိုး။ သို့သော်လည်း တုန်ရီ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

‘သင့် ရေးကြီးတဲ့ သတင်း လာပြောရတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် များစွာ ဂုဏ်ယူပါတယ်’

သူ စိတ်ကူးနေမိသည့် အတိုင်း အပြင်လောကမှ အထမ်းသမားများ အချိန်မတန်မီ ရောက်လာကြပြီ ထင်၏။ ကွန်ဝေး၏ ခေါင်းထဲသို့ ဦး ဝင်လာသည့် အတွေးမှာ ဤအတွေး ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို တွေးမိ မှာ မကြာသေး။ တိုက်ဆိုင်မှုမှာ ထူးခြားလှပါတ်ခြင်း။ တကယ် ဖြစ် ခဲ့မည်ဟု လုံးဝ မထင်သဖြင့် သူ့တွင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု မရှိခဲ့။ ရင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ‘ကဲ ဘာများပါလိမ့်— ဟု သူကမေးသည်။ ချန်း၏ အခြေအနေမှာ များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ဖြစ်၏။ ‘လူကြီးမင်း ကျွန်ုပ် သင့်အတွက် အထူးတလည် ဂုဏ်ယူကြောင်းနှင့် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းပြောကြားလိုပါတယ်’ ဟု ဆိုသည်။

‘ပြီးတော့လည်း ဒီကိစ္စမှာ တစ်စုံ သာ အတိုင်းအတာ အထိ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှု ပါဝင်နေတဲ့ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာနေရပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အခိုင် ထောက်ခံမှုနှင့် အဆက်မပြတ် တိုက်တွန်းမှုများကြောင့် လာမာ ဂိုဏ်း ဟာ ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ အနေနှင့် သင့်ကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေပါတယ်’

ကွန်ဝေး၏ အကြည့်တွင် ပြောင်လောင်လိုသည့် အရိပ်အငွေ့များ ပါသည်။

‘ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အလျင် တွေ့နေကျ ပုံမျိုး မဟုတ်ပါလား ချန်း၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လာလို့လဲ’

‘လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သင့်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ကြားပါတယ်၊ ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား ဒီလောက် ပြာလောင် ခတ်နေရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီကိစ္စက အလွန် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုပဲ။ အလျင် အလျင်က လုံးဝ မကြုံဖူးခဲ့တဲ့ အရာပါ။ အစဉ်အလာ မရှိခဲ့တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ အမြဲတစေ တိုက်တွန်းနေခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်တောင် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသေးတဲ့ ကိစ္စပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်တုန်းက ဆိုရင် သင်ဟာ ဒီနေရာကို ရောက်မလာသေးပါဘူး၊ အခုတော့ သူက သင့်ကို လက်ခံ ပြီး တွေ့ဆုံပါတော့မယ်၊ အလျင် အလျင်တုန်းက ဆိုရင် ဒီလောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး’

‘ကျွန်တော့်မှာတော့ အခု အချိန်ထိ ခေါင်းရှုပ် နေတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော် က ခင်ဗျားတို့ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ ရမယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။ ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ဘာများ ရှိပါသေးသလဲ’

‘ဒါ တစ်ခုတည်းနှင့် သင့်အတွက် မလုံလောက်သေးဘူးလား’ ကွန်ဝေးက ရယ်သည်။ ။ ‘လုံလောက်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ တကယ့်ကို လုံ လောက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မယဉ်ကျေးဘူးလို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား စကား ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေးမိတဲ့ ဟာက ခင်ဗျား အခု ပြောလိုက်တာနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အဲဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နှင့် တွေ့ရမှာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်၊ ဘယ် တော့ တွေ့ ရမှာလဲ’

‘အခု သင့်ကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ခေါ်ခဲ့ဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်’

‘အချိန် သိပ် နောက်မကျလွန်းဘူးလား’

‘အချိန်က သိပ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရင်းနှီး ချစ်ခင်လှတဲ့မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား၊ မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ သင်ဟာ အကြောင်းအရာ

များစွာကို နားလည်ရပါတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့သာယာချမ်းမြေ့မှုကိုတော့ ထပ် ပြောပါရစေ။ ဒီကြားကာလ အချိန်ပိုင်းလေးဟာ အမြဲတမ်း ဆိုသလို ဘဝင်မကျစရာ ဖြစ်ရပါတယ်။ အဲဒီ ဘဝင် ရာ အချိန်ပိုင်းကလေးဟာ အခု အချိန်က စပြီး အဆုံးသတ်သွားပြီ အတွက် ကျွန်ုပ် စိတ်နှလုံး ချမ်းသာလှပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို သင် သိလိုသမျှကို ကျွန်ုပ် ငြင်းပယ်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ များလှ အဲဒီလို ငြင်းပယ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ များစွာမှ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ အရ ပြောရမယ် ဆိုရင် အဲဒီမချမ်းမြေ့မှုဟာ နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီအတွက်လည်း ကျွန်ုပ် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်’

‘ခင်ဗျားဟာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ပါလား မစ္စတာ ချန်း’
ဟုကွန်ဝေးက မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါစို့လေ။ နောက်ထပ် ဘာတွေမှ ထပ်ပြီး ရှင်းပြ မနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်။ လမ်းသာ ပြပါတော့’

...

ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ သို့သော်လည်း ငှက် အတူ တွဲ၍ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့လျက် ရှိသော ဝင်းခြံလွတ်များကို ဝင် တစ်ခြံထွက် သွားနေခိုက်တွင်မူ သူမျက်နှာထားသည် စိတ်အား သန်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ အကယ်၍ စောစောက ပြောခဲ့သော ချန်း၏ များသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို ရည်ညွှန်းပြီး လျှို့ဝှက် နက်နဲ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခုနှင့် ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူသည် လျှို့ဝှက်မှု၏ ဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိပေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကောက်ယူထားသော သဘောတရား မှန် မမှန်ကို မကြာမီ သိရပေတော့မည်။

ဤတွေ့ဆုံမှုသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် တွေ့ဆုံမှု တစ်ခု မှ်မည်မှာတော့ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိ။ သူသည် ယခင် ယခင် အခါများက န် ထူးခြားသော မင်းစိုးရာဇာ အများအပြားနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူး၏။ ထိုအခါ ငှက်ကိုယ်သူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထက် အဆင့်အားဖြင့် နိမ့်သော လူ တစ် က် အဖြစ် ထားကာ ထိုလူများ အပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ ထို ပဲများ၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အကဲဖြတ်ရာ၌လည်း သူသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကျင့်သုံးခဲ့၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် စကားပြောဆိုသည့် အခါများတွင်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်မထား တိုင်အောင် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော စကားလုံးများကိုသာ ရွေးချယ်၍ န် ပြောဆိုနိုင်ခဲ့၏။ အလွန် တန်ဖိုးရှိလှသော ထိုကျွမ်းကျင် ပါးနပ်မှုသည် Po၏ ထူးခြားသော ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်း တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် သူက များများ ပြောရ လိမ့်မည် မထင်။ သူက တစ်ဖက်လူ ပြောသမျှကို နားထောင်ရမည့် လူ တစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည် ထင်၏။ ချန်းသည် သူ့အား သူ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးသည့်အခန်းများကို ဖြတ်၍ ခေါ်သွားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ အခန်း အားလုံးသည် မီးပုံး မှန်အိမ်များ၏ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက် တွင် ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။ ။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကြောင်လိမ် လှေကား တစ်ခုကို တက်ကာ တံခါးဝ တစ်ခုဆီသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။ ချန်းက ခေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးသည် ပွင့်သွားလေ၏။ ပွင့်ပေးသူမှာ တိဗက်လူမျိုး အစေ ခံ တစ်ဦး။ တံခါးကို ဆီး၍ ပွင့်ပေးလိုက်ပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် စောစော ကတည်းက ကြိုတင်၍ တာဝန်ချထားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကွန်ဝေး သံသယ ဖြစ်မိသည်။

ဤအပိုင်းသည် လာမာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၏ အမြင့်ဆုံးသော အထပ် ဖြစ်၍ မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားပုံနှင့် ခင်းကျင်းထားပုံများမှာ အခြား နေရာ များလိုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤအထပ်၏ အထူးခြားဆုံးသော အရာ တစ်ခုကိုတော့ ကွန်ဝေး ချက်ချင်း သတိပြုမိသည်။ တခြားမဟုတ်၊ အခြားနေရာ

များထက် ခြောက်သွေ့ပြီး ပူနွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှိရှိသမျှ ပြတင်းပေါက် အားလုံးကို ပိတ်ထားပြီး ရေနွေးငွေ့စက် တစ်လုံးကို အားအပြည့် ဖွင့်ကာ အပူငွေ့ ပေးထားသည့်နယ် ခံစားရ၏ ။ သူ လျှောက်သွားနေစဉ် အတွင်းမှာ ပင် လေနည်းပါးမှုသည် တိုး၍ လာလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချန်းသည် တံခါး တစ်ခု ရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သင် တစ်ဦးတည်း လက်ခံ တွေ့ဆုံပါလိမ့်မယ်’ ဟု ချန်းက နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ကပ်၍ ပြောသည်။ တံခါးကို ကွန် ဝင်သာအောင် သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးသည်။ ကွန်ဝေးနောက်မှ နေပြီး တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ပုံမှာ ညင်သာလွန်းသဖြင့် ချန်းတစ်ယောက် နောက်ချန်နေခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုပင် သတိ မပြုမိနိုင်တော့ပေ။

ကွန်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်ကာ ရပ်လျက် ရှိသည်။ လေကို အား ထုတ်၍ ရှူရှိုက်လျက်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပူစပ်ပူလောင် ရှိလွန်းလှရုံမျှ မက မှောင်မည်းလျက် ရှိသည်။ စက္ကန့် အတော်များများ ကြာမှပင် သူ မျက် လုံးများသည် အမှောင်ထုနှင့် ကျင့်သားရလာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမှောင် ထု လိုက်ကာ ကာရံထားသော ခေါင်မိုး နိမ့်နိမ့် အခန်းကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လာ သည်။

အခန်း ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်သည်။ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များသာ ရှိ၏။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ပိန် အသားအရောင် ဖျော့တော့တော့နှင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံးတွင် ပါးရေ များ အစင်းလိုက် အစင်းလိုက် တွန့်လျက် ရှိသော အဘိုးအို တစ်ယောက် သည်။ အလင်းအမှောင် ပေးထားပုံ ထူးခြား လွန်းလှသော ရှေးဟောင်း က တစ်ချပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်လွှာနှင့် တူလျက် ရှိလေသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်စင်္ကာအတွင်းမှာပင် ကွန်ဝေး၏ ည် လှုပ်ရှားလာရ၏။ သူစိတ်သည် ရှင်သန် တက်ကြွလာသည့်နယ် ၏။ ဤခံစားမှုသည် ထူးထူးခြားခြား ပူနွေးလျက် ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင် ခနေကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်လေသလားဟုပင် တွေးထင်မိ ဤခံစားမှုကြောင့်ပင် ကွန်ဝေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ အံ့သြခြင်းဖြစ်ရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့စိတ်ကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်ဟု လောက်အောင် စူးစူးရဲရဲ နိုင်လှသည့် အဘိုးအို၏ အကြည့်အောက်တွင် နေသော ကွန်ဝေးသည် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ သူ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်း အနည်းငယ်မျှ တိုးလိုက်ပြီး ရပ်နေလိုက်လေ၏။ ထိုင်ပေါ်မှ လူ၏ ရုပ်သွင်သည် စောစောကထက် ပို၍ ပီပြင်လာသလို ရှိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး၏ အနေအထားကိုမူ ပြက်ပြက် ပင် ခွဲခြား၍ မရသေးပေ။

ထိုင်နေသူသည် တရုတ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အဘိုးအို တစ်ဦး။ ပိန် ကြုံလှသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ဝတ်စုံသည် ပွရောင်းရောင်း။ ဝတ်စုံ အနား နှင့် အမြိတ်စများသည် ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပုံကျလျက် ရှိသည်။

‘သင်ဟာမစ္စတာ ကွန်ဝေး မဟုတ်လား’ အဘိုးအို၏ အသံမှာ

တိုးတိုးသာသာ ။ ပြောလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ် စကားသံမှာ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလောက်ပင် ပီသလှ၏။ အသံမှာ တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှသည်။ ကြား ရသူ၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့် အေးမြစေနိုင်လောက်အောင်ပင် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှ၏။ ။ ဤမျှလောက် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှသော အသံသည် ကွန်ဝေး၏ စိတ်ကို အသာအယာ လာရောက် ထိတွေ့ ရိုက်ခတ်သည်။ ကွန်ဝေး၏ စိတ်၌ ကြည့် အေးဆေးပြီး ငြိမ်းချမ်းသော ချမ်းသာ သုခသည် ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက် သည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ဘာကြောင့် ဤခံစားမှု ဝင်လာရသနည်း။

သူစောစောက တွေးထင်မိခဲ့သလို အပူရှိန်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု နောက် တစ် ကြိမ် တွေးမိပြန်လေသည်။ ။

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ဝေးပါ’ ဟု သူက ဖြေသည်။ အသံသည် ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘သင့်ကို တွေ့ရခြင်းဟာ စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုကို ရရှိခြင်းပါပဲ မစ္စတာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ် သင့်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး တွေ့ဆုံပြီး စကား ပြောသင့်တယ် ထင်လို့ပါ။ ကျေး ဇူး ပြုပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘေးမှာ လာထိုင်စေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အဘိုးအို တစ်ယောက်ပါ၊ သင့်ကို ဒုက္ခ မပေးနိုင် ပါဘူး’

‘အခုလို လက်ခံ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုခြင်း တစ်ရပ် လို့ ယူဆပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ဖြေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ သင့်ကို အခုလို ခေါ်လိုက်ခြင်းဟာ သင်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ အသုံးအနှုန်း အလေ့ အထ အတိုင်း ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အခု သင်နှင့် တွေ့ရတဲ့ အခိုက်အတန့် အချိန်ကာလကလေးဟာ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုကို ရရှိခြင်းပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မျက်စိအမြင်ဟာ အားနည်းလှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် ပြောတာကို ယုံပါ၊ ကျွန်ုပ် သင့်ကို စိတ်နှင့်ရော မျက်စိနှင့်ပါ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပါတယ်၊ ရုန်ဂရီလာကို သင် ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ယနေ့အထိ သက်သောင့်သက်သာနှင့် သာသာ ယာယာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ထားပါတယ်’

‘ပြောစရာ မရှိအောင်ကို အဆင်ပြေပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ချန်းဟာ သင်တို့အတွက် တာဝန်ကျေအောင် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ရှာပါတယ်၊ သံသယ ဝင်စရာ မရှိပါဘူး၊ သင်တို့ ရောက် လာခြင်းဟာ သူ့အတွက်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ သင့် အနေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အကြောင်းနှင့် ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို မေးမြန်း စုံစမ်းခဲ့ကြောင်း သူက ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြထားပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ဒီလူ့အဖွဲ့ အစည်းရဲ့ အရေးအခင်းတွေ အပေါ်မှာ အတော်

ကလေး စိတ်ဝင်စားနေမိပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ အကယ်၍များ သင့်အနေနှင့် အချိန် ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အခြေခံ သမိုင်းကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကို ကျွန်ုပ် ပြောပြချင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ဒီအကြောင်းအရာထက် ပိုပြီး နားထောင်ချင်စရာ တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကိုသာ ဂင်ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ဝင်စားမှာပါ’

‘ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ် မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီအကြောင်း မပြောမီ ပထမဆုံးလုပ်ဖို့ လိုတာက’

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်သည် လှုပ်သွားသည်ဟု ပြောနိုင်ယုံ လေးမျှ လှုပ်ရှားသွားသည်။ မည်သည့် နည်းဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သည် ကွန်ဝေး၊ တွေး၍ မရနိုင်မီ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အစေခံ တစ်ယောက် ပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ပြင်ဆင် တည်ခင်းပေးသည်။ အရောင်အဆင်း ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသော အရည်များ ထည့် ပည့် ဥခွံ ပန်းကန်လေးများကို ယွန်းလင်ဗန်း တစ်ချပ်တွင် အစီအရီ ချထားပေးခြင်း ဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာ ဤမျှသာ ဖြစ်၏။

လက်ဖက်ရည်ပွဲ ပြုလုပ်သည့် အခမ်းအနား၏ သဘော သဘာဝကို ကောင်းစွာ နားလည်ထားသော ကွန်ဝေးသည် သူ့ရှေ့ရှိ လက်ဖက်ရည် လငပန်းပေါ်၌ အထင်အမြင် သေးသည့်စိတ် လုံးဝ မရှိချေ။ တစ်ဖက်မှ စကား သည် ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

‘ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် အလေ့အထတွေကို သင် တွေဖူး ကြံဖူး ပလား၊’

မည်သည့် စိတ်မျိုးက သူ့အား လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းလိုက်သည်ကို ဝ၊ မဝေခွဲနိုင်။ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည့် ထိုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းလည်း သူသည် ထိုစိတ်၏ တွန်းအားပေးမှုဖြင့် အဖြေမှန်ကို ပေးမိလျက်သား ဂျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်မှာ နှစ် အတော်ကြာကြာ နေခဲ့ဖူးပါတယ်’

‘သင် ဒီအကြောင်း ချန်းကို မပြောခဲ့ဘူးနော်’

‘မပြောခဲ့ပါဘူး၊’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တင်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်အောင် ကျနုပ်နှင့်ကျမှ ဘာကြောင့် ဖွင့်ပြောရပါသလဲ’

ကွန်ဝေးသည် သူ့၌ ရှိထားသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှင်းပြတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မှ ပြစ်ရာ အကြောင်း ရှာမရဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင် သူသည် အဖြေမှန်ကို ပေးသည်။

‘ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စ ချန်းကို ဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူး မရခဲ့လို့ပါ။ အခုမှ ဖွင့်ပြောချင်စိတ် ပေါ်လာတာနှင့် ပြောလိုက်တာ’

‘ရှိရှိသမျှ အကြောင်းပြချက် အားလုံးထဲမှာ ကျွန်ုပ် ထင်ထားတဲ့ အကောင်းဆုံး အကြောင်းပြချက်ကတော့ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ်လာမယ့် လူ ချင်းမို့ ပြောဖြစ်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ကံ ပြောပါဦး၊ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ က မမွေးဘူးလား၊ တရုတ်နိုင်ငံက ထွက်တဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ဟာ အမျိုးအစား သိပ်များပါတယ်၊ အနံ့ အရသာနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင် ဒေသက စိုက်ပျိုး ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ဒီ လက်ဖက်ခြောက်ဟာလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ အထင် ပြောရရင် သူတို့ လက်ဖက် ခြောက်တွေနှင့် တန်းတူ ရည်တူ အဆင့်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ် ’ ။

ကွန်ဝေးသည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးကို ယူ၍ သူ့နှုတ်ခမ်းများ နှင့် အသာအယာ တွေကာ အနည်းငယ်မျှ မြည်းကြည့်သည်။ အနံ့ အရသာမှာ ပြင်းထန်ခြင်း မရှိ။ နူးညံ့လှသည်။ အနံ့နှင့် အရသာသည် လျှာဖျား၌သာ နေသည် မဟုတ်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို စိမ့်ဝင်သွားသည်။

‘အလွန်ကို ထူးခြားတဲ့ အရသာပါ၊ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဒီ လက်ဖက် ခြောက်ဟာ အသစ်အဆန်းပါပဲ၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊’

‘မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲမှာ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ အခြား သီးပင်များလို ထူးခြားပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရွက်ပါ၊ သူ့ကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်လေး သောက်ပြီး အရသာ ခံသင့်ပါတယ်၊ သူ့ကို တလေးတစား မြတ် မြတ်နိုးနိုးနှင့်သာ မဟုတ်ဘူး၊ သာယာ ကြည်နူးမှုကို အပြည့်အဝ ရရှိနိုင်အောင် အရသာ ခံသင့်ပါတယ်၊ ဒီအရသာ ခံနည်းဟာ ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ နည်း တစ်နည်းပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးရာစု နှစ်များ အတွင်းက နေ သွား တဲ့ကောင်ကီချောင်းဆိက တစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရခဲ့တာပါ၊ ကောင်ကီချောင်းဟာ ကြံတစ်ပိုင်း စုပ်ပြီး ဆိုရင် ကြံထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အရည်ရဲ့ အနှစ်သာရကို အပြည့်အဝ အောင် စုပ်လေ့ ရှိပါတယ်၊ သူက ကျွန်ုပ်သည် အရသာ အရှိဆုံးသော ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရယူ ခံစားလေ့ ရှိပါသည်လို့ ဆိုထားခဲ့တယ်။ ယှယ် ထင်ရှားတဲ့ တရုတ် ဂန္ထဝင် စာပေတွေကိုရော သင် လေ့လာဖူးပါသလား၊’

ကွန်ဝေးက အနည်းအကျဉ်းမျှ ဖတ်ရှု လေ့လာဖူးကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

ယခု ပြောနေသည့် စကားများမှာ လောကဝတ်အရ အာလာပသလ္လာပ က ပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ကွန်ဝေး နားလည်ထားသည်။ ဖက်ရည်ပွဲ မသိမ်းမချင်းတော့ ဤစကားများကိုပင် ဆက်လက် နားထောင် ရလိမ့်မည်ဟုလည်း

သူ သဘောပေါက်သည်။ ။

သူ့အနေဖြင့် ရှန်ဂရီလာ၏ သမိုင်းကြောင်းကို နားထောင်ချင်လှပြီ ။ သို့သော်လည်း လက်ဖက်ရည်၏ အရသာက ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသဖြင့် အလျင်စလိုတော့ မဖြစ်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကောင်ကီချောင်းကို ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံ၍ သောက်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စောစောက နည်းမျိုးဖြင့် အချက်ပေးလိုက်ပြန်သည်ကို ဝ သတိထားမိသည်။ အစေခံသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲကို သိမ်းကာ သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ။

ထိုတစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ရှန်ဂရီလာ၏ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပလ္လင်ခံခြင်း နိဒါန်းပျိုးခြင်းများ မပြုတော့ဘဲ သူ ပြောရမည့် စကားကိုစသည်။

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ သင့်အနေနှင့် တိဗက် သမိုင်း ကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကို ယေဘုယျတော့ သိကောင်း သိထားပါလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ကို သင်ဟာ အတော်ကလေး ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြန် အသုံးပြုနေတယ်လို့ ချန်းက ကျွန်ုပ်ကို အသိပေးထားပါတယ်၊ သင့်အနေနှင့် ဒီဘက်ပိုင်းက နယ်မြေ ဒေသတွေရဲ့ ရှေးဟောင်းသမိုင်း ဖြစ်စဉ်တွေ မှာ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားပြီး ရှာဖွေ လေ့လာခြင်း ပြုလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သင် သိချင်သလောက် မသိရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက် လိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်ုပ် သံသယ မဖြစ်ပါဘူး။’

‘ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူ့သမိုင်းရဲ့ အလယ်ခေတ် အတွင်းမှာနက်စတိုးရီးယန်း ခရစ်ယာန် ဘာသာ အယူဝါဒ— ဟာ အာရှတိုက် တစ်တိုက် လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ သွားခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် ဒီအယူဝါဒ ပျက်သုဉ်း သွားပြီး တဲ့နောက် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာထိ ဒီ အယူဝါဒရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ အလေ့အထ လက်ငုတ် လက်ရင်းတွေဟာ ဆက်လက် ရှင်သန် ပျံ့ပွားနေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ သင် သိမှာပါ။ နောက်ပိုင်း ဆယ့်ခုနစ် ရာစုနှစ်ထဲ ရောက်တော့ ခရစ်ယာန် ဘာသာ ပြန်လည် ထွန်းကား ရှင်သန် လာရေး အတွက် ဆုလို့ ခေါ်တဲ့ ဘရင်ဂျီ ဂိုဏ်းဝင် သာသနာပြု အဖွဲ့ တွေက နေရာဒေသ အနှံ့ စွန့်စား သွားလာပြီး ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်၊ သူတို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကို ရောမကတောင် တွန်းအား ပေးခဲ့တယ်၊ ဒီအကြောင်းအရာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ စိန့်ပေါလ်ရဲ့ ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွေမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ရေးသားထားတာကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖတ်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဒီဘာသာ အယူဝါဒဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း နေရာဒေသ အတော်များများမှာ ခြေကုပ် ရလာခဲ့တယ်။’

‘ဒီနေရာမှာ ကနဦးခေတ် ဥရောပတိုက်သား အတော်များများ မသိ မမြင်ခဲ့တဲ့ အချက် တစ်ချက် ရှိခဲ့တယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တိဗက် ဒေသရဲ့ လာဆာမြို့တော်မှာ ခရစ်ယာန် သာသနာပြု အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ တည်ရှိ လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် တိတိ ရှိခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ ခရစ် သက္ကရာဇ် ၁၃၁၉

ခုနစ်ကျတော့ တရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းမြို့တော်က ကာပူချင်း ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး လေးပါး' ဟာ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းပြီး အတွင်းပိုင်းကျတဲ့ ဒေသတွေထဲမှာ နက်စတိုးရီးယန်း ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် အကြွင်းအကျန် ရှိနေလိမ့်ဦးမယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆနှင့် အရှာ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

*** (အေဒီ ၄၂၈ ခုနှစ်တွင် နက်စတိုးရီးယပ်စ် (Nestorius) အား ကွန်စတန်တင်နီဗယ် မြို့တော်၏ ခရစ်ယာန် ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းတော်ကြီး အဖြစ် ရွေးချယ် ခန့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လွှဲမှားသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူများ လက်ခံသည် ဟူသော စွပ်စွဲချက်များ ဖြင့် သူ့အား အာရေးဘီးယားနိုင်ငံသို့ ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးခြင်း ခံရသည်။ သူ၏ ဟောပြောမှုများ အပေါ်တွင် ယုံကြည် သက်ဝင်ကြသော စိတ်အား အလွန် ထက်သန်သည့် သူ့နောက်လိုက် သာသနာပြုများသည် ဤ အယူဝါဒကို အာရေးဘီးယား၊ ပါရှားနှင့် တရုတ်နိုင်ငံဘက် အထိ ပျံ့နှံ့သွားအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ၁၅၂၈ ခုနှစ် အတွင်းက စိန့်ဖရန်စစ် ဟောပြောခဲ့သော အယူအဆသစ်များ အပေါ် သက်ဝင် ယုံကြည်ခဲ့ကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများ။ သူတို့သည် အဆင်းရဲခံခြင်းနှင့် သာသနာပြု လုပ်ငန်းကို အဓိကထားသူများ ဖြစ်၏။)***

‘သူတို့ လေးဦးဟာ လန်ချောင်းနှင့် ကိုဟိုနိုးကို ဖြတ်ပြီး အနောက်တောင် တည့်တည့်ကို လပေါင်းများစွာ သွားခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အနေနှင့် အင်မတန် ကြီးမားတဲ့အခက်အခဲပေါင်း များစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလိမ့်မယ် ဆိုတာ သင် တွေး လိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီး သုံးပါးဟာ လမ်းမှာပဲ ပျံလွန်တော် မူခဲ့ကြတယ်။ စတုထမြောက် တစ်ပါးလည်းပဲ သေဆုံးနှင့် ကြုံလုကြုံခင် အခြေအနေမျိုးကို ရောက်ပြီးခါမှ ကံအားလျော်စွာ အင်မတန်မှ ကျဉ်းမြောင်းပြီး သွားရ ခက်ခဲတဲ့ တောင်ကြား တစ်ခုကို အမှတ်မထင် ရောက်သွားခဲ့တယ်။’

‘ဒီတောင်ကြားဟာ ကနေ့ အချိန်မှာ လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား လွင်ပြင် ချဉ်းကပ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော လမ်းပါပဲ။ ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ သူဟာ အလွန်အလွန် ဖော်ရွေပြီး စားဝတ်နေရေး အတွက် အပူအပင် အကြောင့်အကြ မရှိအောင် ကုံလုံ ကြွယ်ဝတဲ့ လူမျိုးစု တစ်စုနှင့် လာတွေ့ရတယ်။ သူ့ အနေနှင့်ကတော့ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရတာနှင့် အမျှ အင်မတန်မှ သဘော မနောကောင်းတဲ့ လူတွေနှင့် တွေ့ရတဲ့ အတွက် အံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ လောကက ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ အပေါ်မှာ ယဉ်ကျေး စွာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရှေးအကျဆုံးသော ဓလေ့ထုံးစံ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် အမြဲတမ်း သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။

။

‘ဒီဒေသကို ရောက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးဟာ မကြာခင်မှာပဲ ပြန်လည် မာလာခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒကို ဟောပြောခြင်း ပြုခဲ့ပါတယ်။ နဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဖြစ်ပေမယ့် သူ ဟောပြောသမျှ ပိုလိုချင်ချင်နှင့် နာယူခဲ့ကြတဲ့ အတွက် သူ့ အနေနှင့် အတော်ကလေး မြင်မှု ရခဲ့ပါတယ်။’

‘အဲဒီအချိန်က ဒီတောင်တန်းပေါ်မှာ အလွန် ရှေးကျတဲ့ လာမာ ဘုန်း
ကျောင်း တစ်ကျောင်း တည်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းက ကျောင်းအို
ကျောင်းပျက်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုယ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ ပျက်သုဉ်းနေတဲ့ အနေမျိုး
ဆိုက်ရောက်နေတယ်။ ကာပူချင်း ဘုန်းကြီးရဲ့ ကြိုးပမ်း အား မူကြောင့် သီးနှံ
စိုက်ပျိုးမှု လုပ်ငန်း တိုးတက်လာတဲ့ အခါမှာ ဒီကျောင်းအို ကျောင်းပျက်ကြီး
နေရာမှာ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း တည်ဆောက်ဖို့ စိတ်ကူး
ရလာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ သူ့ရဲ့ ကြီးကြပ်မှု အောက်မှာ ဒီကျောင်းအိုကြီးကို အသစ်
ပြန်လည် တည်ဆောက်ခြင်းနှင့် မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ခြင်း လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီကျောင်းကြီး
ဆောက်လုပ် ပြီးစီးလို့ တက်နေတဲ့ အချိန်ဟာ ၁၇၃၄ ခုနှစ်ပဲ။ သူ့အသက်ဟာ
ငါးဆယ့်သုံးနှစ် ရှိနေပြီ’

‘ဒီလူရဲ့ အကြောင်းကို သင် ပိုပြီး သိသွားအောင် ကျွန်ုပ် ပြောပြပါ ရစေ။
သူ့နာမည်က ပါးရော့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ လူဇင်ဘတ် နိုင်ငံသား တစ်ဦး ပါ။ အရှေ့ဖျား
နိုင်ငံများ သာသနာပြု လုပ်ငန်း အတွက် သူ့ဘဝကို မမြှုပ်နှံ ခင်က သူဟာ ပါရီ၊
ဘိုလုံးနှင့် တခြား မြို့တွေက တက္ကသိုလ်တွေမှာ ပညာ သင်ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။
သူဟာ စာတတ် ပေတတ် ပညာရှင် တစ်ဦးပါ။ သူ ဘဝရဲ့ အစပိုင်းက
အကြောင်းချင်းရာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ မှတ်တမ်းမှတ်စု များများစားစား
မတွေ့ရပေမယ့် တွေ့ရသလောက်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ကောက် ချက် ချကြည့်ရမယ်
ဆိုရင် သူဟာ ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုနိုင် လောက်ပါတယ်။ ။

‘သူဟာ တေးဂီတနှင့် ပန်းချီပန်းပု အနုပညာတွေကိုလည်း ခုံမင်တယ်။
လိုက်စားတယ်။ ဘာသာစကားတွေကို လေ့လာ လိုက်စားဖို့လည်း ဝါသနာ ပါတယ်။
သူ့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုမှုအတွက် သူနှင့် အသင့်တော်ဆုံး အလုပ်အကိုင်
တစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီး မလုပ်ကိုင်မီမှာ သူဟာ ကမ္ဘာလောက ကြီးထဲက ရှိနေသမျှ
စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဟူသမျှကို ခံစားခဲ့ပါတယ်။ သူ လူငယ် ဘဝတုန်းက မာပလာ
စစ်ပွဲ’ မှာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် စစ် ရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ကောင်းတဲ့ အနိဗ္ဗာရုံတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ ကျကျ သိမြင်
ခံစားခဲ့ရဖူးတယ်။

‘သူဟာ အလွန်ကို သန့်မာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ ရောက်
လာစ ပထမ နှစ်ပိုင်းတွေ အတွင်းမှာ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေနှင့် အတူတူ
ဒိုးတူပေါင်ဖက် သူ့လက် သူ့ခြေကို အသုံးပြုပြီး မနားမနေ အလုပ် လုပ်ခဲ့ တယ်။
သူ့ကိုယ်ပိုင် ခြံဥယျာဉ်ကို သူ့ဘာသာသူ တူးဆွပြီး စိုက်ပျိုးခဲ့တယ်။ စိုက်ပျိုးနည်းကို
တိုင်းရင်းသားတွေဆီက သင်ယူတယ်။ သူ တတ်ထားသမျှ နည်းတွေကိုလည်း
တိုင်းရင်းသားတွေကို သင်ပြပေးတယ်။

*** (ဘယ်လိုဂျီယံ၊ ဂျာမနီနှင့် ပြင်သစ် သုံးနိုင်ငံကြားရှိ အနောက်
ဥရောပနယ်မြေ အတွင်းမှ နိုင်ငံငယ် တစ်ခု။ ၁၇၀၉ ခုနှစ်က မာလ်ဘာရီး မြို့စား၏
လက်အောက်ခံ ဗြိတိသျှ တပ်များနှင့်ပြင်သစ်တို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲ) ***

ဒီတောင်ကြားတစ်လျှောက်မှာ ရှိနေတဲ့ ရွှေကြောတွေကိုလည်း သူ

တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရွှေကြောတွေ အပေါ်မှာ သူ လောဘရမ္မက် မတက်ခဲ့ဘူး။ သူ့အနေနှင့် ဒေသ အတွင်းမှာ ပေါက်ရောက်တဲ့ သစ်ပင်ပန်းမန်နှင့် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေ အပေါ်မှာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ။

‘သူဟာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တယ်။ နိမ့်ချတတ်တဲ့ စိတ် ရှိတယ်။ စစ်ယူသန် စိတ်မျိုး လုံးဝ မရှိဘူး။ သူ့အနေနှင့် လူတစ်ဦးတည်းက လင်အများ အပြား မယား အများအပြား ယူတဲ့ စနစ်ကို မကြိုက်ပေမယ့် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေ ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ဆေးရှုခြင်း အလေ့အထကိုတော့ မဆန့် ကျင်ခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စကလည်း တကယ်တော့ ကျန်းမာရေး အတွက် ဆေးဝါး ဖြစ် အသုံးပြုတဲ့ သဘောက ရှိနေတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် တော့ နောက်ပိုင်း မှာ ပါးရော့ ကိုယ်တိုင် ဆေးစွဲသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ အနေနှင့် တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ လူနေမှု ဘဝထဲက သူ့အတွက် အန္တရာယ် လည်း မဖြစ် သာယာမှုလည်း ရတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ဟာကို လက်ခံခြင်းပါပဲ။’

‘အပြန်အလှန် အနေနှင့် သူက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုး ကိုးတက်ရေးနှင့် စိတ်နေ စိတ်ထားမြင့်မားရေး အတွက် အနောက်တိုင်း ပညာ ဟုသုတ အနှစ်သာရတွေကို ဖြန့်ဖြူး ပေးခဲ့တယ်။ သူဟာ အကျင့်အားဖြင့် ခိုးခြံတတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီး အတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ခကောင်းမှန်သမျှကို ရယူ ခံစားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့ ဘာသာပြောင်း ကပည့်တပန်းတွေကို အချက်အပြုတ် ပညာလည်း သင်ပေးတယ်။ ဘာသာရေး ဝိုင်ရာ သဘောတရားတွေ ကျတော့လည်း သိလွယ် တတ်လွယ် နားလည် လွယ်အောင် အမေးအဖြေ နည်းနှင့် သင်ကြားပေးတယ်။

‘သင့်အနေနှင့် သူ့ကို အလွန် စိတ်အားထက်သန်သူ၊ အလွန် အလုပ် များသူ၊ ပညာဉာဏ် ပြည့်ဝသူ၊ ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်သူ၊ အလွန် အစွဲ ခလမ်း ကြီးသူ တစ်ဦး အဖြစ် မြင်စေချင်ပါတယ်။ သာသနာပြု ဘုန်းကြီး တစ်ပါးရဲ့ အလုပ်တာဝန်များနှင့် အတူ အခြား လောကီ လူမှုရေး အလုပ်တွေ ကိုပါ သိမ်းကျုံးပြီး လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ် ပြင်စေချင်ပါတယ်။ အခု သင် တွေ့ နေရတဲ့ ကျောင်းရဲ့ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေကို သူ ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ဆောက်လုပ်သွားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကိုပါ ပင် နားလည်စေချင်ပါတယ်။’

‘ ဒီကျောင်းကို ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ လုပ်ငန်း ပမာဏဟာ အလွန် ကြီးကျယ်တာနှင့် အမျှ အခက်အခဲပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရမှာပါ။ ဒီ လုပ်ငန်းကို ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာဟာ သူ့ရဲ့ မာနနှင့် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မာနလို့ ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ခြင်းဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ရောက်လာစ ပထမပိုင်းမှာတော့ သူ ယုံကြည် သက်ဝင်နေတဲ့ ဘာသာက ဒီ ရှန်ဂရီလာတောင်ကြောပေါ်မှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သူ့ကိုယ် တိုင် ဦးစီးပြီး တည်ဆောက်နိုင်ရမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးလာအောင် တိုက်တွန်းခဲ့တယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယူဆမိလို့ပါ။’

‘ဒါပေမယ့် အချိန်တွေဟာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့တာနှင့် အမျှ ဒီ မာန်မာန် စိတ်ဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်သွားပြီး သူ့နေရာမှာ တည်ငြိမ် အေးဆေးတဲ့ စိတ်ဟာ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်လိုစိတ်ဟာ ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးသူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါ။ ပါးရော့ အနေနှင့် သူ့ ကျောင်း ပြီးစီးသွားလို့ အခြေတကျ ဖြစ်သွားချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ အတော်ကလေး ရင့်ကျက်တဲ့ အရွယ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သင် နားလည်ထားသင့်တာက တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းပိုင်း ရှုထောင့်ကနေပြီး လေ့လာမယ်ဆိုရင် သူဟာ သူ့ အလုပ်ကို မှန်မှန် မဆောင်ရွက်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

‘ဒါပေမယ့် တောင်ကြား လွင်ပြင်က လူတွေနှင့် လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ ကတော့ ဒွိဟ မဖြစ်ကြပါဘူး။ သူတို့ကတော့ ပါးရော့ကို ချစ်ကြတယ်။ ပါးရော့ စကားကိုလည်း နာခံကြတယ်။ နှစ်တွေ ကြာညောင်း လာခဲ့တော့နှင့် အမျှ ကြည်ညို လေးစားမှုဟာ ဆုတ်ယုတ် မသွားဘဲ တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ပါးရော့ ဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်တိုင်း သူ့ရဲ့ အစီရင်ခံစာကို ပီကင်းမြို့က ဂိုဏ်း ချုပ် ဘုန်းတော်ကြီးဆီ ပို့လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အစီရင်ခံစာတွေ ဟာ ပီကင်းကို မရောက်တာက များတယ်။ စာသွားပို့တဲ့ လူတွေဟာ လမ်း ခရီးမှာတင် ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ပြီး သေဆုံးကုန်တဲ့ အတွက် မရောက်တာပဲလို့ ယူဆနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။’

‘ကြာလာတော့ ပါးရော့ဟာ သူ့ရဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကြောင့် လူတွေ အသက် ဆုံးရှုံးရတာကို မလိုလားပဲ ဖြစ်လာတယ်။ ရာစုနှစ် အလယ်လောက် လည်း ရောက်ရော အစီရင်ခံစာ မှန်မှန် ပို့ခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ စောစောပိုင်းက ပို့ခဲ့သမျှ အစီရင် ခံစာတွေထဲက တချို့ဟာ ချောချောမောမော ရောက်သွားခဲ့ပုံရတယ်။ ပါးရော့ရဲ့ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေ အပေါ်မှာ သံသယ ဝင်တဲ့ အဖြစ်ဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ၁၇၆၉ ခုနှစ်မှာ လူစိမ်း တစ်ဦးဟာ စာ တစ် စောင် အတူ သူ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ လူစိမ်း ယူလာတဲ့ စာက လွန် ဝယ်နှစ်နှစ်လောက် ကတည်းက ရေးပို့ထားတဲ့ စာ ဖြစ်နေတယ်။ စာက သူ့ ကို ရောမ ပြန်လာရမယ်လို့ ဆင့်ခေါ်တဲ့ အမိန့်စာ။ ‘တကယ်လို့သာ ဒီအမိန့်စာဟာ လမ်းခရီးမှာ မကြန့်ကြာဘဲ သူ့လက် ပက်လာသည့်တိုင်အောင် သူ့အသက်ဟာ ခုနစ်ဆယ် ကျော်နေပြီ။ အခု ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ ရှစ်ဆယ်ကိုးနှစ် ရှိနေပြီ။ တောင်စဉ် တန်း တောင်ကြို တောင်ကြား အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ် သွားရမယ့် ြကြီးကို သူ ဘယ်လို သွားမလဲ၊ တွေးတောင် မတွေးဝံ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု၊ သက်အရွယ်မှာ အပြင်လမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှာ ကြုံရမယ့် လေပြင်း းဒဏ်နှင့် အင်မတန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ အအေးဒဏ်တွေကို ဘယ်လိုနည်း မခံနိုင်တော့ဘူး။ ‘

‘ဒါကြောင့်မို့ သူဟာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ထားတဲ့ ပြန်ကြားစာ ဝင်ကို ပို့ခဲ့တယ်။ စာထဲမှာ ဆိုးရွားတဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကိုလည်း ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစာဟာ တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ခရီးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အမှတ်အသား မတွေ့ရပါဘူး။

‘ဒီလိုနဲ့ပဲ ပါးရောဟာ ရှန်ဂရီလာမှာပဲ ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ပက်က ပေးတဲ့ အမိန့် အာဏာကို ဖီဆန်ပြီး နေတဲ့ သဘော မဟုတ် သူတို့ ပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဖို့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက လုံးဝ ခွင့်မပြု တဲ့အတွက် မလိုက်နာဘဲ နေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူအိုကြီး တစ်ယောက် ဘဝ ရောက်နေပါပြီ။ သေခြင်းတရားက သူ့ သူ့ရဲ့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန် မမှန်ကန်မှုတွေကိုပါ မကြာခင် အဆုံးသတ် ဥမယ့် အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက်နေပါပြီ။ ။ ‘အဲဒီ အချိန်မှာပဲ သူ အခြေချပြီး တည်ထောင် ထားခဲ့တဲ့ အဆောက် က ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ တယ်။ ဒီလို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာရတာဟာ ဝမ်းနည်းစရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အံ့သြစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ကူဖော်လောင်ဖက်ရယ်လို့ လုံးဝ မရှိဘဲ သူ တစ်ဦးတည်း ကြိုးပမ်း တည်ဆောက်ထားရတဲ့ အဆောက်အအုံရဲ့ အလေ့အထနှင့် အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ရာသက် ပန် ဆက်လက် တည်မြဲသွားအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့်အပ်တဲ့ အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အားလျော့လာချိန်မှာ သူ့အစား ဝင်ရောက် ဆုပ်ကိုင်ပေးမယ့် သူနှင့် ဘဝတူ အနောက်တိုင်းသားရယ်လို့ သူ့အနားမှာ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။

‘အလွန် ရှေးကျပြီး အလွန် ခြားနားတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ သဘောတရားတွေ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာ ခိုင်မြဲ တည်တံ့လာခဲ့တဲ့ ဒေသမျိုးမှာ အဆောက်အအုံသစ် တစ်ခု လာပြီး တည်ဆောက်တာကိုက သူ့အမှား ဖြစ် ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဘာမဆို ဖြစ်ရမယ်လို့ တောင်းဆိုနေမယ် ဆိုရင် လွန်ရာ ကျပါလိမ့်မယ်။ အသက် ကိုးဆယ်တွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ဆံဖြူသွားကျိုး အဘိုးအိုကြီး တစ်ယောက်ကို သူ လုပ်ခဲ့သမျှ မှားပြီလို့ မြင်လာအောင် လုပ်လိုကော သင့်တော် မတဲ့လား။

‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ပါးရောကတော့ သူ့ အမှား သူ မမြင်ရှာခဲ့ ပါဘူး။ သူ့ အနေနှင့် အသက်ကလည်း အိုမင်း ရင့်ရော်လာပြီ ဆိုတော့ စိတ် ဆင်းရဲစရာတွေကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ပျော်ပျော်ပဲ နေတော့တဲ့ ဘဝ ရောက် နေပြီ။ သူ့နောက်လိုက် တပည့်တပန်းတွေ အနေနှင့်ကလည်း သူ ဟောခဲ့သမျှ တရား အကြောင်းတွေကို မေ့ကုန်ပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ကြည်ညို လေးစား ချစ် ခင်လျက်ပဲ ရှိကြတယ်။’

‘တောင်ကြားလွင်ပြင် အတွင်းမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ အနေနှင့် သူ့ကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးထားပြီး မြတ်နိုး ချစ်ခင်နေမှန်း သိနေတဲ့ ပါးရောဟာ သူ ဟောကြားခဲ့သမျှ တရားနှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဓလေ့ ထုံးစံတွေကို မလိုက်နာဘဲ လျော့ရိ လျော့ရဲ ဖြစ်လာတာကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့တယ်။ သူဟာ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်လာပေမယ့် တက်ကြွမှု ကတော့ ရှိတုန်းပဲ။ သူ့ရဲ့ အသိပညာ ရှာဖွေ လေ့လာမှုပိုင်းကလည်း ထူးထူး ခြားခြားကို ရှင်သန်နေတုန်းပဲ။

‘သူ အသက် ကိုးဆယ်နှင့် ရှစ်နှစ် အရွယ်ရောက်တော့ သူ့ အလျင်က နေသွားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စုဆောင်း သိုမှီး ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေ

ကျမ်းဂန်တွေကို စတင် ဖတ်ရှု လေ့လာခဲ့တယ်။ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်က ခရစ်ယာန်အယူဝါဒ ရှုထောင့်ကနေပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဝေဖန် သုံးသပ် ပုပ် တစ်အုပ် ပြုစု ရေးသားခဲ့မယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ သူ မသေမီ နေရသမျှ နှစ်ကာလ အတွင်းမှာ သူ့ဘဝကို ဒီ အလုပ် ရိုးထုတ်တော့မယ် ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ် တစ်ခု ဝယ်လည်း ဒီအလုပ် ပြီးမြောက် သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ရေးမူ က ကျွန်ုပ်တို့ လက်ထဲမှာ အခု ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဝေဖန် ခုဟာ အလွန် ညင်သာနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို စာအုပ်ကို ရေးသား ပြုစု ပြီးစီးတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ တစ်ရာ နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအသက်အရွယ်ဟာ စိတ်အား ထက်သန်မှုတွေ ဓာတ် ပြင်းထန်မှုတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ခန်းသွားတဲ့ အရွယ်မျိုးမဟုတ်လား။

အဲဒီ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာပဲ သူ စောစောပိုင်းက သိမ်းသွင်းထား ရဲ့ တပည့်တပန်းတွေထဲက အတော်များများဟာ သေဆုံးကုန်ခဲ့ကြပါပြီ။ အစားထိုးနိုင်တဲ့ လူအရေအတွက်ကလည်း အင်မတန်မှ နည်းပါးတဲ့ ကာပူချင်း ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် အရေအတွက်ဟာ အတော်ကြီး လျော့နည်းလာခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ချိန်က ဘာသာပြောင်း နောက်လိုက် စုစု ရှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိခဲ့ရာက သိသိသာသာကြီး လျော့နည်းလာခဲ့ ၊ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ဒါဇင်လောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒီ တစ်ဒါဇင်ထဲက လူအများစုဟာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေဖြစ်ပါတယ်။’

‘ဒီအချိန်မှာ ပါးရာရဲ့ ဘဝဟာ အင်မတန် တည်ငြိမ်နေပါပြီ။ ဘဝ နေဝင်ချိန်ကိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး စောင့်မျှော်နေရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက် နေပြီဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အလွန်ကို အိုမင်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် အလိုဆန္ဒ မှု ဆိုတာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အနာရောဂါလည်း အထူးတလည် စွဲကပ်စရာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့အဖို့ ထာဝရ အိပ်စက် င်ဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ စောင့်မျှော်နေရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်။ သူ့ အနေ တော့ ကြောက်လန့်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။

‘တောင်ကြားလွင်ပြင် အတွင်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေက သူ့အတွက် အစားအစာနှင့် အဝတ်အထည် ပေးတယ်။ သူ့ စာကြည့်တိုက်က သူ့ကို အလှပပေးထားတယ်။ အဲသလို အေးအေးဆေးဆေးနှင့် နေရတဲ့ နောက်ပိုင်း ရက်တွေ ဟာ သူ့စာအုပ်တွေ၊ ပြန်လည် တမ်းတ သတိရမှုတွေနှင့် အတူ သူ

စွဲနေတဲ့ ဆေးဝါးနှင့်ပဲ အချိန်ဖြုန်း နေခဲ့တယ်။

‘သူ့စိတ်ဟာ အလွန် အလွန် တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး ကြည်လင် သန့် စင်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ယောဂလို့ ခေါ်တဲ့ ယောဂီ ကျင့်စဉ်ကိုတောင်မှ အားထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒီကျင့်စဉ်ဟာ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ရှုမှတ်တဲ့ နည်းတွေ အပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ ကျင့်စဉ် တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ အသက်အရွယ် ရောက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့ ဒီအလုပ်ဟာ အန္တ ရာယ် မကင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

—ဒီအချက်ဟာ မှန်ပုံလည်း ရပါတယ်။ မကြာခင် နှစ်အနေနှင့် ၁၇၈၉ ခုနှစ်ထဲ ရောက်တော့ ပါးရော့ တစ်ယောက် အသက်ငင်နေပြီ ဆိုတဲ့ သတင်း ဟာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ သူဟာ ဟောဒီ အခန်းထဲမှာ လဲ လျောင်း နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်က နေပြီး အလွန် အားနည်း နေပြီ ဖြစ်တဲ့ သူ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကရာကာလံ တောင်တန်းကို မှုန်ဝါးဝါး မြင်နေရတယ်။ သူ့အနေနှင့် ကရာကာလံ တောင်တန်းကို စိတ်အာရုံနှင့် မြင် နေနိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက် သူ မြင်ခဲ့ ကြည့်ခဲ့ရဖူးတဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် လှနေတဲ့ ကရာကာလံ တောင်တန်းကို သူ့ စိတ်အာရုံ နှင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်တွေ့ နေရတုန်းပါ။

‘ပြီးတော့လည်း သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကြုံခဲ့ရဖူးတဲ့ အတွေ့ အကြုံပေါင်း များစွာဟာ သူ့ဆီကို တန်းစီပြီး ရောက်လာနေကြပါတယ်။ သဲ ကန္တာရနှင့် တောင်ကုန်းတွေကို ဖြတ်သန်း သွားခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေ၊ အနောက် တိုင်း နိုင်ငံက မြို့ကြီးတွေထဲမှာ လှုပ်ရှား သွားလာနေကြတဲ့ လူစုလူဝေးတွေ၊ မာလ်ဘာရီး တပ်တွေ ကြားက ဖြိုးပြီးပြက်ပြက် အရောင်တွေ လက်နေတဲ့ လက်နက်တွေ။

‘ဒါတွေ အားလုံးဟာ သူ့ စိတ်အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာနေကြပါတယ်။ သူ့စိတ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တည်ငြိမ် အေးဆေးလာတယ်။ သူဟာ သေဖို့ အသင့်ပဲ။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် သေချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း အပြည့်အဝ ရှိနေပြီ။ သူ့ မိတ်ဆွေတွေနှင့် အစေအပါးတွေလည်း သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေကြတယ်။ အားလုံးကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်း အနေနှင့် နှုတ်ဆက် တယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး အပြင် ထွက် ကြဖို့ ပြောတယ်။

‘အဲသလို တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ သူဝိညာဉ်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ မျှော်လင့်ထား သလိုဖြစ်မလာဘူး။ သူဟာ စကားလည်း မပြော လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိဘဲ ရက်သတ္တပေါင်း များစွာ မြောနေခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူဟာ ပြန်ပြီး နုလန်ထလာတယ်။ သူ့အသက်ဟာ တစ်ရာနှင့် ရှစ်နှစ် ရှိနေပြီ ။ သာသာအေးအေး ပြောနေသော လေသံသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်သွား မသိမသာကလေးမျှ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသော ကွန်ဝေး အဖို့တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အိပ်မက် တစ်ခု အတွင်းမှနေ၍ သူ့အား စကား ပြောနေသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။ တစ်ခဏမျှ ရပ်နားနေသော အသံ ဆက်လက် ထွက်ပေါ် လာပြန်လေသည်။ ။

သေခြင်းရဲ့ တံခါးဝမှာ နှစ်မျောပြီး အကြာကြီး စောင့်ဆိုင်း နေကြရ ကွ ကြုံရတတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရတဲ့ ပါးရော့ဟာ သူနှင့် အတူ င်ရာ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲကို ပြန်ယူသွားဖို့ အလွန် ထူးခြား ဆန်း စက္ခုအာရုံ တစ်ခုကို ရလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီ စက္ခုအာရုံ အကြောင်းကိုနောက်ပိုင်းကျမှကျွန်ုပ် ထပ်မံပြီး ရှင်းပြပါမယ်။ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ ထူးခြားတဲ့ သေရွာပြန် ပါးရော့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် အပြုအမူတွေ ကျွန်ုပ် အဓိက ထားပြီး ပြောပြရပါလိမ့်မယ်။

အားလုံးက မျှော်လင့်ထားကြသလို ပါးရောဟာ နာလန်ထ လူမမာ တစ်ယောက် အနေအထားမျိုးမှာ မရှိဘဲ ထူထူထောင်ထောင် တောင့်တောင့် နှင့် လူကောင်း ပကတိလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အမှန်တော့ ဆေးမျိုးခြင်း ဝင်သက်ထွက်သက် ရှူရှိုက်ခြင်း ဆိုတဲ့ အလုပ် နှစ်ခု စလုံးဟာ သူ့ အရွယ်မျိုးမှာ သေမင်းကို ခုခံ တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် အဖြစ်ကတော့ အဖြစ်မှန်ပါပဲ။ သက်ကြီးရွယ်အို လာမာ ဘုန်း တွေထဲက နောက်ဆုံး ဘုန်းကြီးအိုကြီး ပျံလွန်တော့မူသွားတဲ့ ၁၇၉၄ ကွင်းမှာ ပါးရောဟာ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရန်ဂရီလာမှာ နေကြတဲ့ လူတွေကြားမှာတော့ ပါးရောရဲ့ အဖြစ်ဟာ ကံ ရယ်အားသန်ရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပါ။ ပါးရော နားရေ အတွန့်လိုက် ကံ ဖြစ်နေတဲ့ ကာပူချင်း ဘုန်းကြီး အနေနှင့်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့် ခုတွင်းကလို အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ ဧရာဒဗ္ဗလ ဘဝမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ဝင်ထောင် ပြန်ဖြစ်နေတယ်။ လွင်ပြင်သူ လွင်ပြင်သားများ အဖို့တော့အင်မတန် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်ပြီး နားလည်ရခက်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပါပဲ။

‘သူတို့အတွက် အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကျောက်တောင်ကြီး ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေပြီး တရား အားထုတ်နေတဲ့ ဆာဒူး ရသေ့ ကြီးလို စွန်းတစ္ဆေ ကဝေတွေရဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်မျိုး ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ အစဉ်အလာ အရ ထားရှိ လာခဲ့တဲ့ ကြည်ညို လေးစားမှုကတော့ ပျက်မသွားသေးဘူး။ သူတို့ အနေနှင့် ရန်ဂရီလာကို သွားရတာဟာ ကုသိုလ် ရနိုင်တဲ့ အလုပ် တစ်ခု ကံကောင်းစေ နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ် ယူဆပြီး သွားမြဲ သွားကြတယ်။ ပါးရော အတွက် လှူဒါန်းစရာ ပစ္စည်းလေးတွေ ယူသွားကြတယ်။ ရောက်တော့လည်းကျောင်းအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ ကြတယ်။

‘သူ့ကို ဝတ်ပြုဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေကို ပါးရောဟာ ဆီးပြီး ဆုတောင်း မေတ္တာတော့ ပို့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သတိ ချွတ်ယွင်းပြီး၊ ဒီလူတွေကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ လူတွေလို့ပဲ သူ့စိတ်ထဲက ထင်ပုံရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အို ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော် တပည့်တော်မတို့သည် အရှင်အား ဝတ်ပြုပါ ဆိုတဲ့ ဓမ္မတေးသံကတော့ တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲက ဝတ်ကျောင်းတွေထဲမှာ သီဆိုနေကြတုန်းပဲ။ -

‘ရာစုနှစ် အသစ်ဘက်ကို နီးကပ်လာနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီအဖြစ်ဟာ ပြောလိုကောင်း နားထောင်လို့ ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ဖြစ် လာတယ်။ ရှေးသူဟောင်းတွေ ပြောစမှတ် ပြုနေတဲ့ ယုံတမ်းစကား တစ်ခု ဖြစ် လာတယ်။ ပါးရောဟာ သိဒ္ဓိရှင် တစ်ပါး ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ရဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် ကို ပြတဲ့ အနေနှင့် သူဟာ တချို့ ညတွေမှာ ကရာကာလံ တောင်ထိပ်ကို ပျံ တက်သွားပြီး ကောင်းကင် တစ်ခုလုံးကို လင်းနေအောင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ကိုင်ထားတယ်လို့ ပြောလေ့ ရှိကြတယ်။

-လပြည့်နေ့ည ဆိုရင် တောင်ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ အရောင်ဟာ အမြဲ တမ်း

ခပ်ဖျော့ဖျော့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ တောင်ထိပ်ကို ပါးရောလည်း တက် မသွားဘူး၊ တခြား ဘယ်သူမှလည်း တက်သွားတာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် အနေ နှင့် ဒီအချက်ကို ပြောပြနေဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ မလိုအပ်ဘဲနှင့် ပြောရတာ ကတော့ ပါးရောဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာပေါင်း မြောက်မြားစွာ လုပ်ခဲ့တယ်။လုပ်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ မခိုင်လုံသော သာဓကတွေ ရှိနေလို့ပါ။

‘ဥပမာ တစ်ခု ပြောရမယ်ဆိုရင် ပါးရောဟာ ဈာန်ဝင်စားပြီး ကောင်း ပျံ့တက်သွားတယ်လို့ အားလုံးက ယူဆကြပါတယ်၊ ဈာန်ဆိုတဲ့ ဟာ အင်မတန်မှ သိမ်မွေ့ နက်နဲတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အများဆုံး ဖြစ်ပေါ် နဲ့ အရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ဝေဖန် ဆန်းစစ်ပြောကြမယ် ဆိုပြန်တော့လည်း ပါးရောဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ နည်းအရ ဈာန် ရဖို့အတွက် နည်းမျိုးစုံကို သုံးပြီး လက်တွေ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ် ဆိုတဲ့ အထောက်အထားတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ သူ ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ ဒီကိစ္စမှာ လုံးဝ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။’

‘သို့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိနေတဲ့ အာရုံတွေ ဆုတ်ယုတ်သွားရင် ပျက်စီးသွားရင် တခြား အရာ တစ်ခုကို တိုးတက် ရှင်သန်အောင် အစားထိုး တည်ဆောက်နိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားခဲ့ ပဲ၊ အလွန်ကို ထူးခြားပါတယ်လို့ ပြောရမယ့် အကြားအမြင် အာရုံကို ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့မှာ အနာရောဂါတွေကို ပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသ တဲ့ တန်ခိုး ရှိနေပါတယ်လို့ သူ ကိုယ်တိုင်က ဝန်မခံပေမယ့် လူနာရဲ့ ဘက်မှာ သူ ရှိနေရုံနှင့် စွဲကပ်နေတဲ့ အနာရောဂါက ပျောက်ကင်း သွားတဲ့ သာဓကတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

‘မဖြစ်စဖူး ထူးကဲတယ်လို့ ပြောရမယ့် ဒီနှစ်တွေ အတွင်းမှာ အချိန် ဘယ်လို အသုံးချသွားတယ် ဆိုတာကိုတော့ သင် သိချင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်က သူ့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ခန့်မှန်း မယ် ဆိုရင် သေချိန်တန်တဲ့ အသက်အရွယ်မှာ သေသင့်ပါလျက်နှင့် ကဲ ဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ ပါးရောရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူ ဘယ်အချိန်ထိ နေရဦးမှာ ပယ်အချိန်ကျမှ သေမှာလဲ ဆိုတဲ့ အချက် နှစ်ချက်ကို အတိအကျ ခန့်မှန်းမရဘဲ ဖြစ်လာတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်လာရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက် ပါတိသက်ပြီး ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ရှာမရဘူး။’

‘သူ့အဖြစ်ဟာ သာမန် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ဓမ္မတာ နှင့် ဆန့်ကျင်နေတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာတော့ သူ သိနေတယ်၊ ဒီအသိ ရှိလာတာနှင့် အမျှ သူ့မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ထူးခြား လွန်ကဲမှုဟာ ဒီပုံအတိုင်း ရက် ကန့်အသတ် မရှိ ဆက်သွားချင်လည်း သွားမယ်၊ သို့မဟုတ် ဒီ ထူးခြား ပဲမှု ဖြစ်စဉ်ဟာ တစ်နေ့နေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖြုန်းခနဲ အဆုံးသတ်ချင်

လည်း အဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ် ဆိုတာကို သတိပြုလာမိပုံရတယ်။

‘အဲသလို သတိပြုလာမိတဲ့ အခါမှာ သူဟာ ကျရောက်လာမယ့် ဘေး အန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင်ပြီး တွေးခြင်း ပူပန်ခြင်း လုံးဝ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သူ ဘဝကို သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်အောင် နေလာခဲ့တယ်၊ သူ နှလုံးသား ဟာ ဘဝ

တစ်လျှောက်လုံး စာပေမှာ မွေ့လျော် လိုက်စားတဲ့ စာပေ ပညာရှင် တစ်ဦး အဖြစ် နေချင်ခဲ့တာ ဆိုတော့ အဲဒီ ပုံစံအတိုင်း နေလာခဲ့တယ်။ သူ မှတ်ဉာဏ်ဟာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်လောက်အောင် ကောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ အခုကျခါမှ သူဟာ အရာရာတိုင်း သင်လို့ ကြားလို့ မှတ်လို့ ပိုပြီး လွယ်ကူ နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဟာ သူ ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက မှတ်ဉာဏ်ထက် အဆပေါင်း များစွာ သာလွန်နေတာကို တွေ့နေရတယ်။

‘မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ ဘာစာအုပ်ကိုမှ မလိုတော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပထမ ဆုံး စတင် လေ့လာချိန်မှာတော့ စာအုပ် နည်းနည်းပါးပါး သူ့အနားမှာ ထား လေ့ ရှိတယ်။’

‘သင် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုကတော့ သူ ဟာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သဒ္ဒါနှင့် အဘိဓာန်တွေကို လေ့လာခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို လေ့လာပြီး သင်တို့ရဲ့ ဘာသာစကားကို ထုံးလိုမွေ့ ရေလိုနောက်နိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့တယ်။ သူ ပထမဆုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ ဘာသာရပ် လေ့ကျင့်ခန်းတွေပေါ် က လက်ရေးမှု စာအုပ် တစ်အုပ်ဟာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စာကြည့် တိုက်မှာ ရှိနေပါသေးတယ်’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

‘တကယ်လို့ အခါအခွင့် သင့်လာရင် ကျွန်တော် လေ့လာဖို့ စိတ်ဝင်စား မိပါတယ်’ ။

—သင့်ဆန္ဒကို ကျွန်ုပ်က ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပါတယ်။ သင့်အနေနှင့် ကတော့ လက်တွေ့ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းတဲ့ ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုလို့ ထင်ချင် လည်း ထင်မိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သင် ပြန်ပြီး စဉ်းစားရမှာက ပါးရော့ဟာ ဒီ အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ အချိန်မှာ လက်တွေ့အားဖြင့် အကျိုး မဖြစ်ထွန်းနိုင်တော့တဲ့ အသက်အရွယ်ကို ရောက်နေပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒီအလုပ်မျိုးကိုမှ သူ မလုပ်ရင် သူဟာ သိပ်ပြီး အထီးကျန်နိုင်နေမှာပါ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်ရဲ့ စတုတ္ထမြောက်နှစ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့သမိုင်းရဲ့ ရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးသော နှစ်တစ်နှစ်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို အဲဒီနှစ် အတွင်းမှာ ဥရောပတိုက်က လူစိမ်း ဧည့်သည် တစ်ယောက် လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လို့ပါပဲ။

‘သူဟာ ဩစတြီးယန်း လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နာမည်က ဟင်ချယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူဟာ အီတလီ နိုင်ငံထဲမှာ နပိုလီယံရဲ့ တပ်တွေ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ စစ်သားဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ မူးမတ်အမျိုးအနွယ်က ဆင်းသက် လာခဲ့တဲ့ လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

နေထိုင်မှုကလည်း အဆင့်မြင့်ပါတယ်။ အပြုအမူကျတော့လည်း ယဉ်ကျေး မွေ့တဲ့ အတွက် ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါတယ်။ စစ်ပွဲတွေ

ကြောင့် သူ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေ ပျက်စီးခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ရုရှားနိုင်ငံကို ဖြတ်ပြီး အာရှတိုက်ထဲကို မရေရာတဲ့ ရည်မှန်း ချက်တစ်ခုနှင့် ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုပြန်လည် ရှာဖွေ စုဆောင်းမယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ပါ။ ဘယ်နည်း ပုံနှင့် သူ ဒီတောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲ ရောက်လာရသလဲ ဆိုတာ အတိအကျ သိရရင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ရောက် ကို သူဘာသာသူ သေသေချာချာ မသိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခု သေချာ က သူ ဒီကို ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ ဟိုတစ်ချိန်က ပါးရော့ ဖြစ်သလို သေလုမြောပါး ဖြစ်နေပြီ။

‘ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ရှန်ဂရီလာရဲ့ ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်မှုကြောင့် လူ က အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ မတူညီတဲ့ အခြေ အနေတစ်ရပ်ကတော့ ရှိနေခဲ့တယ်။ ပါးရော့ကတော့ ဒီနေရာ ရောက်လာတာ တစ်ပြိုင်နက် သူ ယုံကြည်တဲ့ တရား ဟောဖို့နှင့် သူ ဘာသာ သွင်းဖို့ကိုသာ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ဟင်ချယ်ကျတော့ ရွှေကြောတွေ အပေါ် က ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ဆန္ဒကသူ့ကိုယ်သူ ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် လုပ်ပြီး ဥရောပတိုက်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့ပဲ။’

‘ဒါပေမယ့် သူ မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မထင်မှတ်တဲ့ အရာ တစ်ခုဟာ လာခဲ့လို့ပါ။ ဒီအရာ တစ်ခု ဆိုတာကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဒေသရဲ့ ဖြစ်ရိုး စဉ် တစ်ခုမို့ အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ အရာ တစ်ခုလို့ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။’

တောင်ကြားလွင်ပြင်ရဲ့ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုနှင့် အပြင် လောက နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်ပြီး တသီးတခြား တည်ရှိနေတဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ ဟင်ချယ်ရဲ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူပြန် သွားဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ခရီးဟာ နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ နှင့် ကြန့်ကြာ လာခဲ့ရပါတယ်။

‘အဲသလိုနှင့်ပဲ တစ်နေ့မှာတော့ ပါးရော့နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ကို လွင်ပြင်သားတွေဆီက ကြားရတဲ့ အတွက် သူဟာ ရှန်ဂရီလာကို တက်သွားပြီး ပါးရော့နှင့် ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။

‘ဒီ တွေ့ဆုံမှုဟာ သမိုင်း ဖြစ်စဉ်မှာ မှတ်တမ်း တင်ရမယ့် တွေ့ဆုံမှု တစ်ရပ်ပါ။ ပါးရော့ရဲ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့တဲ့ စိတ်ဟာ လူငယ် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ် တဲ့ ဟင်ချယ်ရဲ့ စိတ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ သွေ့ခြောက်နေတဲ့ မြေ ပေါ်ကို ရေလောင်းချ လိုက်သလို သူ့စိတ်ဟာ စိုပြည် လန်းဆန်း လာခဲ့ရပါ တယ်။ ဒီလူသား နှစ်ဦးရဲ့ ကြားမှာ တည်ရှိလာတဲ့ ဆက်ဆံမှုကို ကျွန်ုပ် အနေ နှင့် အသေးစိတ် ပြောပြဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးက ကြည်ညို ကိုးကွယ်မှုနှင့် ရိုသေ လေးစားမှုကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဦးကတော့ သူ့မှာ ရှိနေတဲ့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ၊ သူ့ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် သူ့ စိတ် ကူးယဉ် အိပ်မက်ကနေပြီး အကောင်အထည် ပေါ်လာရတဲ့ လက်တွေ့ ဘဝ တွေကို ခွဲဝေမျှတ ပေးခဲ့ပါတယ်။’ ။

တစ်ခဏမျှ စကား ပြတ်သွားပြန်သည်။ ကွန်ဝေးက အလွန် အေးဆေး

ညင်သာသော လေသံဖြင့် စကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြောသည်။

‘အခုလို ကြားဖြတ်ပြီး ပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုပြောတဲ့ စကားဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပြီး မရှင်းဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်’

‘ကျွန်ုပ် သိပါတယ်’ ဖြေသံမှာ တိုးတိုး သာသာကလေး ဖြစ်သည်။

‘တကယ်လို့ ဒီကိစ္စ ရှင်းလင်းသွားရင် ထူးထူးခြားခြား မှတ်သားလောက်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ရှင်းလင်းသွားအောင် ပြော ပြဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု လောလောဆယ်မှာတော့ သိပ်ပြီး ထူးခြားမှု မရှိဘူးလို့ ဆိုရမယ့် အကြောင်းလေးတွေကိုပဲ ပြောပြပါရစေ။’

‘သင် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ ပါးရောနှင့် တွေ့ဆုံပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဟင်ချယ်ဟာ တရုတ် ရှေးဟောင်း အ ပညာ မျိုးစုံကို စတင် စုဆောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက် အတွက် စာအုပ် တွေ စုဆောင်း ပေးခဲ့တဲ့ အပြင် တူရိယာ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ဝယ်ယူ စု ဆောင်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ ။

‘သူဟာ တရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းကို ခရီးတစ်ခေါက် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၈၀၉ ခုနှစ်မှာ သူ ဝယ်ယူ စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီး ပထမဆုံး တခေါက် ပြန်ရောက် လာခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး မထွက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်အခါ အခြေအနေနှင့် လိုက်လျော ညီအောင် စီမံ ဖန်တီးတတ်တဲ့ သူရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ဒီဘုန်းတော် ချောင်း အတွက် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို အပြင် ကမ္ဘာလောကက သယ်ယူတင်သွင်း လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်’

‘ပစ္စည်းတွေ အတွက် ကျသင့်ငွေကို ရွှေနှင့် ပေးကြတယ်လို့ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်။ မှန်ပါသလား—

‘မှန်ပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တခြားဒေသတွေမှာ တန်ဖိုး အမြင့်ဆုံးလို့ တ်ထားတဲ့ သတ္တု ပစ္စည်းကို အများအပြား ပိုင်ဆိုင်နေခြင်းဟာလည်း တို့ အတွက် ကံကောင်းခြင်းပါပဲ’

‘ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးနေတဲ့ ပစ္စည်းကို အလှအယက် မဖြစ်ကြတာက ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်မိပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညွတ်၍ ကွန်ဝေး၏ ၊ ကို ထောက်ခံကြောင်း ဖော်ပြသည်။

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ အဲဒီအချက်ဟာ ဟင်ချယ် အစိုးရိမ်ဆုံးအချက် တစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူဟာ စာအုပ် နဲ့ တခြား ပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူလာတဲ့ အခါမှာ ပစ္စည်း အထမ်းသမားတွေကိုတောင်ကြား လွှင့်ပြင်နှင့် အနီးဆုံး နေရာကို ဘယ်တော့မှ ခေါ်မလာ ပဲ တောင်ကြား လွှင့်ပြင်နှင့် တစ်နေ့ ခရီးလောက် ကွာလှမ်းတဲ့

နေရာမှာပစ္စည်းတွေကို ချခိုင်းထားပါတယ်။ ပြီးမှ တောင်ကြား လွင်ပြင်က လူတွေနှင့်တဆင့် သယ်ယူပါတယ်။ သူဟာ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ တောင်ကြား လွင် ပြင်ဝင်ပေါက်မှာတောင် အစောင့်အကြပ်တွေ အမြဲ ချထားပါတယ်။ ဒါ ယ်လို့ မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ရဲ့ လုံခြုံမှု အတွက် ဝင်းဆုံးနှင့် အလွယ်ဆုံးနည်းကို ရရှိသွားခဲ့ပါတယ်’

‘ဘယ်လိုနည်းပါလိမ့်— ကွန်ဝေး၏ အသံသည် သတိကြီးစွာ ထား၍ မေးလိုက်သည့် အသံဖြစ်၏။

—သင် မြင်တွေ့ ထားရတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အပြင်ဘက်က စစ်တပ် တစ်တပ် ကျော် ဝင်ရောက်ပြီး စီးနင်း တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ လုံးဝ ကြောက်စရာ မလိုတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဒီဒေသရဲ့ ခရီးလမ်း အကွာအဝေးနှင့် သဘာဝ အ အထားဟာ ဒါမျိုး ဖြစ်လာဖို့ လုံးဝ မလွယ်ပါဘူး။ အများဆုံး မျှော်လင့်ထား ရတာ တစ်ခုက မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ လူစုပါ။ အကယ်၍ အဲဒီ လူစုတွေမှာ လက်နက်တွေ ကိုင်ဆောင်လာကြတယ် ဆိုဦးတော့ သိပ်ပြီး ပူပင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ ဒီ အနီးအနားကို ရောက် လာချိန်မှာ ခရီး ပန်းလွန်းလို့ အားအင် ချည့်နဲ့ပြီး အန္တရာယ် ပြုနိုင်လောက်တဲ့ ခွန်အား မရှိကြတော့ပါဘူး။

‘ဒါကြောင့်မို့ ဒီလို အခြေအနေကို သိနားလည်သွားတဲ့ အချိန်က စ ပြင်ပက လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ လာချင်သလို လာပါစေ၊ လွှတ်ထားလိုက်၊ သို့သော် အရေးကြီးတဲ့ ခြွင်းချက် တစ်ခုကတော့ သတ်မှတ် ထားရမယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ခဲ့တယ်။

‘ပြီးတော့လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်းမှာ ဒီဒေသဘက်ကို ရောက် လာခဲ့ကြတဲ့ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ ဆိုတာကလည်း ဘယ်လို အစားမျိုးတွေလဲ ဆိုတော့ တောင်ကုန်းလွင်ပြင်ကြီးကို စမ်းပြီး ဖြတ်ကူးလာကြတဲ့ တရုတ် ကုန်သည်တွေပါ။ အဲသလို လွင်ပြင်ကို ဖြတ်ရင်းနှင့် မတော်တဆ ဆိုသလို ဒီ အနီးအနား တစ်ဝိုက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာလေ့ ရှိကြပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာတော့ ကိုယ့်လူမျိုးစု အတွင်းက ခွဲထွက်ပြီး ခြေသလုံး အိမ်တိုင် သဘောနှင့် လှည့်လည် သွားလာနေတဲ့ တိဗက်လူမျိုး တချို့ ရောက်လာတတ် ပါတယ်။ သူတို့ကျတော့ အင်မတန်မှ ပင်ပန်း နွမ်းနယ် မောဟိုက် နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေ အဖြစ်မျိုးနှင့် ရောက်လာကြတာပါ။

‘ရောက်လာသမျှ လူအားလုံးကိုတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြုကြပါဘူး။ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဒေသရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ ဆီးကြို ပြုစုခဲ့ကြပါ တယ်။ ဒီလို ရောက်လာကြတဲ့ အထဲက တချို့ကတော့ ဒီ တောင်ကြား လွင်ပြင် ကို သူတို့ရဲ့ ခေါင်းချရာ မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ အခြေအနေ မျိုး ရှိကြပါတယ်။

‘ဝါတာလူး စစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ နှစ်အတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးသာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်ဟာ ပီကင်းကနေ ကုန်းလမ်း ခရီးနှင့် တောင် စဉ် တောင်တန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အမည် မမှည့်ရသေးတဲ့ တောင်ကြား လမ်းက တစ်ဆင့် ဒီကို ရောက်လာခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့ ရောက်လာပုံက အထူး ခြားဆုံးပါပဲ။ အလည်အပတ် လာသလို ဘေးအန္တ ရာယ်

ကင်းကင်းရှင်းရှင်းရောက်လာခဲ့ကြတာပါ။’

‘၁၈၂၀ ခုနှစ်မှာတော့ ဖျားနာ ငတ်မွတ်နေတဲ့ အစေခံတွေနှင့် အတူ သေအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဂရိ ကုန်သည် တစ်ယောက်ကို တောင်ကြားလမ်းရဲ့အမြင့်ဆုံး တောင်စွန်း တစ်ခုပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြရဖူးပါတယ်။’

‘၁၈၂၂ ခုနှစ်မှာတော့ စပိန်လူမျိုး သုံးဦးဟာ ရွှေကြော ရှိတယ် ဆိုတဲ့ ကို နားစွန်နားဖျား အကြားနှင့် လှည့်ပတ်သွားလာ ရှာဖွေရင်း ဘေးဒုကအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ဖူးပါတယ်။’

‘၁၈၃၀ ပြည့်နှစ် အတွင်းမှာတော့ လူအတော်များများ ရောက်လာခဲ့ လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဂျာမန်လူမျိုး နှစ်ယောက်၊ ရုရှား တစ်ယောက်၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် ဆွီဒင်လူမျိုး တစ်ယောက်ဟာ တရုတ်နိုင်ငံ တီအန် ဒေသကို ဖြတ်ပြီး ဒီဘက်ကို ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ဒေသသစ်များ စူးစမ်း ရှာဖွေမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနှင့် ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ’

‘သူတို့ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ရှန်ဂရီလာက ဧည့်သည်များအပေါ် ထားတဲ့ သဘောထားဟာ နည်းနည်းပါးပါး ပြောင်းလဲနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောင်းလဲနေတာကလည်း တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်မတော်တဆ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်များကို တလေးတစား ဆီး ှာ မကဘူး၊ ဒီနေရာ ဒီဒေသကို ရောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒနှင့် စွန့်စွန့်စားစား ပက်တဲ့ လူတွေကိုပါ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံရမယ် ဆိုတဲ့ ပြောင်းလဲမှုပါ။ ဘာ့ ရှန်ဂရီလာ အနေနှင့် ပြင်ပ ကမ္ဘာက အသစ် အသစ် ရောက်လာ ရှိဖို့ လိုအပ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် အခုလို သဘောထား ပြောင်းလဲ တာလဲဖြစ်ပါတယ်။’

‘နောက်ပိုင်း နှစ်တွေ အတွင်းမှာ မိုင်ပေါင်း များစွာ ဝေးကွာတဲ့ အရပ် တစ်ခုဆီက နေပြီး ကရာကာလ် တောင်တန်းရဲ့ အလှကို လှမ်းမြင် တဲ့ နယ်ပယ်သစ် စူးစမ်း ရှာဖွေရေး အဖွဲ့တွေဟာ ရှန်ဂရီလာကို ဝက် လည်ပတ်ဖို့ အနူးအညွတ် ဖိတ်ခေါ်တဲ့ စာတွေ ယူလာတဲ့ စာပို့ တေနှင့် လမ်းခရီး တစ်နေရာမှာ ဆုံမိကြတာက များပါတယ်။ အဲသလို တဲ့ အခါများမှာလည်း ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ်တဲ့ အဖွဲ့ဟာ မရှိသလောက်ပါပဲ’

‘ဒီ အတောအတွင်းမှာ လာမာ ရဟန်းကျောင်းကို လက်ရှိ အခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် ပြုပြင် မွမ်းမံ ဖန်တီး တည်ဆောက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို စတင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီ လုပ်ငန်းမှာတော့ ဟင်ချယ်ဟာ အင်မတန် တော် ပြီး အင်မတန်မှ ပါရမီ ထူးတယ်လို့ ပြောနိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ လှကြောင်း ကျွန်ုပ် ပြောလိုပါတယ်။ ။

‘ကနေ့ သင်မြင်နေရတဲ့ ရှန်ဂရီလာကို ဖန်းတီးသွားသူဟာ သူပါပဲ။ မှန်ပါတယ်။ ကနေ့ ရှန်ဂရီလာကို တည်ထောင်ခဲ့သူဟာ သူပဲလို့ ကျွန်ုပ် ကာ ခဏ တွေးခဲ့မိတာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပါပြီ။ သူဟာ လုပ်ငန်း တိုးတက်မှုကိုဆောင်ရွက်ရာမှာ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အဆစ်အပိုင်း ကျကျ

တွေ့ခေါ်ချမှတ်ပြီးမှ လုပ်ကိုင်သွားတတ်သူ တစ်ဦးပါ။ သူ မသေမီက ဆောင်ရွက်သွားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် သူဟာ အစားထိုးလို့ မရနိုင်လောက်အောင်တော်တဲ့လူ တစ်ဦး ဆိုတာ သိသာနိုင်ပါတယ်’ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကွန်ဝေး၏ နှုတ်မှ အာမ ချိတ်သံ ထွက်လာသည်။

‘သူ သေသွားတယ်’

‘မှန်ပါတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားရတာပါ။ သူ အသတ်ခံရတာပါ။ သင်တို့ဆီမှာ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား စစ်တပ်တွေက ပုန်ကန် ထကြွမှု ဖြစ်တဲ့နှစ်က အသတ်ခံရတာပါ။ သူ မသေခင်ကလေးမှာ တရုတ် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်က သူ ပုံတူ ပုံကြမ်း တစ်ပုံ ဆွဲထားလိုက်ဖူးတယ်။ အဲဒီ ပုံကြမ်းဟာ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြနိုင်ပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်သည် အသာအယာကလေး လှုပ်သွား သည်။ ချက်ချင်းပင် အစေခံ တစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကွန်ဝေးမှာ မှင်တက်မိနေသူ တစ်ဦးလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အစေခံ ယောက်ျား လုပ်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အစေခံသည် အခန်း၏ တစ်ဖက်စွန်းရှိ လိုက်ကာငယ် တစ်ခုကို ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ ဖယောင်း တိုင် မီးရောင်သည် မည်းမည်း အရိပ်များကြားတွင် တလှုပ်လှုပ်။ သူ့အား ရှေ့သို့ တိုးလာရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည့် ညင်သာ သိမ်မွေ့လှသော အသံ။ ဤ အသံသည် သူ့နားတွင် ယဉ်နေပြီ ဖြစ်သော ဂီတသံ တစ်မျိုး ဖြစ်နေပေပြီ။

*** (အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုင်းရင်းသား စစ်ဗာရီများက အင်္ဂလိပ်တို့အားတော်လှန် ပုန်ကန်ခြင်း၊ အိန္ဒိယန်းမြူတီနီ Instar Martiny စစ်ဗာရီ ပုန်ကန်မှုဟု ခေါ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၈၅၇-၅၈ ခုနှစ် အတွင်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။) ***

သူသည် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိသော မီးရောင်အောက်မှ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ပုံကြမ်း ပန်းချီကားချပ်မှာ သေးသေးလေးလေးရောင်စုံ မင်ရေး ပန်းချီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပန်းချီဆရာသည် အဆင်းကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ညီညီညွတ်ညွတ် ဖြစ်အောင် အားစိုက် ည်။ မျက်နှာ ပုံဖော်ထားပုံမှာ လှပသည်။ မိန်းကလေး တစ်ဦး၏ နှင့် တူလျက် ရှိသည်။ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိနေသည်ကို ကွန်ဝေး သတိပြုမိသည်။ သူ မြင်နေရသည့် အထူးဆန်းဆုံးသော အရာမှာ မျက်နှာ ဖြစ် မျက်နှာသည် လူငယ် တစ်ဦး၏ မျက်နှာပေတည်း။ သူသည် စကားကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မပြောနိုင်။ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

‘ဒါပေမယ့် စောစောက ပြောတော့ ဒီ ပန်းချီပုံဟာ သူ မသေခင်ကလေး ထားတာဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အတော့်ကို တူတဲ့ ပုံပါ’

‘ဒီလိုဆို... တကယ်လို့ ... သူ သေတာဟာ စောစောက ပြောသလို မှ ဖြစ်တဲ့ နှစ်အတွင်းကဆို’

‘မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်က သေတာပါ’

‘ဒါဆိုရင် သူ ဒီကို ရောက်လာတာ ၁၈၀၃ ခုနှစ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ အဲဒီသူဟာ လူငယ် တစ်ယောက်လို့ ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊’ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊’ ကွန်ဝေးသည် တစ်ခဏမျှ စကား ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စဉ်းစား ချိန်ဆ ရှိသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေဆည်ကာ မေးခွန်း တစ်ခု သည်။

‘သူ အသတ်ခံရတာလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊’

‘မှန်ပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်က သေနတ်နှင့် ပစ်လို့ သေရတာ ဂရိလာကို အဲဒီ အင်္ဂလိပ် ရောက်လာပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် မှာ ဖြစ်ရတာပါ။ နယ်သစ်ပယ်သစ် စွန့်စား ရှာဖွေတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာပါတဲ့လူပါ’

‘ဘာကြောင့် သေနတ်နှင့် ပစ်ရတာလဲ’

‘အထမ်းသမား တချို့ကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ ရန်ပွဲ တစ်ခုက စတာပါ။

ဟင်ချယ်က ဧည့်သည်များ ကြိုဆို ဧည့်ခံရေးနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ဘက် က ချမှတ်ထားတဲ့ ခြွင်းချက်ကို သူ နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီး လိုက်နာဖို့ ပြောတယ်။ ဒီ ခြွင်းချက်ကလည်း အရေးကြီးတဲ့ ခြွင်းချက်ပါ။ အမှန်တော့ တာဝန်ဟာ မလွယ်တဲ့ တာဝန် တစ်ခုပါ။ ဒီကိစ္စ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်က စပြီး ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဘယ်လောက်ပဲ အားနည်း နေနေ ဒီ တာဝန်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆောင်ရွက်သင့်တယ်လို့ စိတ် ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်’

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ် အချိန် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘သင်ကတော့ အံ့သြကောင်း အံ့သြနေပေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှ စွာသော ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ် ပြောနေတဲ့ ခြွင်းချက်ဟာ ဘာခြွင်းချက်လို့ သင် ထင်ပါသလဲ’

ကွန်ဝေးက အသံတိုးတိုးဖြင့် ဖြည်းလေးစွာ အဖြေ ပေးသည်။ ‘ကျွန် တော် ခန့်မှန်းနိုင်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ သင် ခန့်မှန်းနိုင်ပြီလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ် အခု ပြော ပြခဲ့တဲ့ အင်မတန် ရှည်လျားပြီး အင်မတန်မှ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်ကို ကြားရ ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တခြား သင် ခန့်မှန်းနိုင်တာများကော ရှိပါသေးသလား’

ကွန်ဝေးသည် ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို စဉ်းစား ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။ သူ ဦးနှောက်သည် နောက်ကို ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ၏။ အခန်း၏ အလယ်ရှိ အလွန် အိုမင်း ရင့်ရော်လှပြီ ဖြစ်သော ရုပ်လွှာနှင့် အတူ အရိပ်များသည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ။

စောစောက ပြောပြခဲ့သမျှကို သူသည် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် နား ထောင်ခဲ့သည်။ ထို စိတ်အား ထက်သန်မှုကြောင့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံး တွင် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည့် အချက်အလက် အားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားမလည်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားနိုင်၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ သိထား သမျှထဲမှ ထူးခြား ထင်ရှားသည့် အချက်အလက်များကို အဆစ်အပိုင်းကျကျ ချ၍ စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ သူ့စိတ်သည် အံ့ဩခြင်းဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိ သည်။

‘စဉ်းစားလိုက်ပြန်တော့လည်း မဖြစ်နိုင်သလိုပဲ’ ဟု တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လေသံဖြင့် စကားစသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဒီဟာကိုပဲ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။ ဒီဟာက အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းတယ်၊ သိပ်ပြီးတော့လည်း ထူးခြား လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအချက်ဟာ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတဲ့ ယုံကြည်နိုင်စွမ်း ကွန့် အလွန် အလွမ်းကွာဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ထင်...’ အဲဒါ ဘာလဲ ငါ့သား ကွန်ဝေးက အဖြေပေးသည်။ အဖြေပေးချိန်တွင် သူ့စိတ်သည် များစွာ လျက် ရှိ၏။ လှုပ်ရှားရသည့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ သူ မသိ။ သူ၏ ရုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်ခြင်းလည်း မရှိ။

‘ခင်ဗျားဟာ အခု အချိန်အထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပါပဲလား ဖာသာ ပါရော့’

...

စကား ဝိုင်းသည် ခေတ္တ ခဏမျှ ရပ်သွားသည်။ ထိုခဏ အတွင်းမှာပင် ဂိုဏ်းချုပ် က အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ရောက်လာသည်။

ကွန်ဝေးက တော့ လက်ဖက်ရည်ပွဲကို နောက်တစ်ကြိမ် မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အံ့သြခြင်းမဖြစ်။ အလွန် ရှည်လျားသည့် အတိတ် ဇာတ်ကြောင်း တစ်ခုကို ပြောပြခဲ့ရသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်၏။ တကယ်တမ်း ဤမျှလောက် ရှည်လျားသော ဇာတ်လမ်းမျိုးသည် ပြောသူကိုရော နားထောင်သူကိုပါ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းစေသည် ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ခဏ) နားခွင့် ရသည်ကိုပင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ကျေးဇူး တင်နေမိသေး၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခုကဲ့သို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်၍ အပန်း မှ ရရှိ ခံစားရသော အရသာသည် တေးဂီတ တစ်ပုဒ် အဆုံးတွင် အသံ ရပ်လိုက် ပြီးသည့်နောက် ခံစားရသည့် အရသာနှင့် တူသည်ဟု သူ မိသည်။ သူ့ အတွေးသည် (အကယ်၍ တိုက်ဆိုင်ခြင်းသာ မဟုတ်ခဲ့ပါက) ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၌ အကြားအမြင် အာရုံ တန်ခိုး ကုဒ္ဒိပါဒ် ရှိနေကြောင်းကိုဖွင့်ပြောလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ တေးဂီတ အကြောင်းကို ပြောလာခြင်း ပေတည်း။ တေးဂီတတွင် ပျော်မွေ့တတ်သော ကွန်ဝေး၏ ဝါသနာကို ကက ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်သဖြင့် သူ ဝမ်းသာ ည်ဟု ဆိုသည်။ ကွန်ဝေးကလည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော စကားများဖြင့် အလိုက်သင့် မည်။ လာမာ ရဟန်းကျောင်း၏ စာကြည့်တိုက်တွင် ဥရောပတိုက် အားလုံးမှ တေးဂီတ ပညာရှင်ကြီးများ၏ စာအုပ်များ အပြည့်အစုံ ထားခြင်းမှာ အံ့သြလောက်ပါသည်ဟု ချီးမွမ်း စကား ပြောသည်။

ကွန်ဝေး၏ ချီးမွမ်းစကားကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက်ချင် သောက်နေရာမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၍ အသိအမှတ် ပြုလေသည်။

‘ကျွန်ုပ် ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ ဒီနယ်ပယ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကံ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ထဲက တစ်ဦးဟာ ပါရမီထူးတဲ့ တေးဂီတ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ရှိပင်ရဲ့ တပည့် တစ်ယောက်ရဲ့ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တေးဂီတ ရိပ်သာ စီမံခန့်ခွဲရေး လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို သူ့လက်ထဲ အပ်ထားရတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာကြရပါတယ်။ သင် သူနှင့်တော့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ပါ’

‘ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် ချန်းက ကျွန်တော် ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနှစ်သက်ဆုံး အနောက်တိုင်း တေးဂီတ ပညာရှင်ဟာ မိုးဇက်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား’

‘မှန်ပါတယ်’ ဟူသော အဖြေ ထွက်လာသည်။

‘မိုးဇော်ရဲ့ တေးဂီတ ဟာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အလွန် နှစ်သက် မြတ်နိုးလောက်ပါတယ်။ သူ စပ်ဆို ဖွဲ့နွဲ့ သွားသမျှဟာ မြင့်လည်း မမြင့် လွန်းဘူး၊ နိမ့်လည်း မနိမ့်လွန်းဘူး၊ အရသာ ကျတော့လည်း ပြည့်စုံအောင် ထည့်ပေးထားပါတယ်—

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တေးဂီတနှင့် ပတ်သက်သည့် အမြင်များကို လက်ဖက်ရည်ပွဲများ လာ၍ သိမ်းဆည်းသွားချိန် အထိ ဖလှယ်နေကြဆဲ ဖြစ် သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်လျက် ရှိနေပြီ။ သူသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် စကား တစ်ခွန်းကို ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စောစောက ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ပြီး ကောက်ကြ ရမယ် ဆိုရင်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဒီမှာပဲ ထားဖို့ ရည်ရွယ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ယူဆတာကတော့ အဲဒီ အချက်ဟာ ရှန်ဂရီလာရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးနှင့် လုံးဝ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ နှိုင်း ချက် တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပါသလား၊’

‘သင့်အနေနှင့် မှန်ကန်စွာ မှန်းဆနိုင်ခဲ့ပါပြီ ငါ့သား၊’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီအရပ် ဒေသမှာ တကယ်ပဲ ရာသက်ပန် နေသွားကြတော့မှာလား’

‘ကျွန်ုပ်တို့ ဤနေရာ၌ ရောက်နေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ ရာသက်ပန် ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်ပါသည် ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကျွန်ုပ် ပြောသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်’

‘ကျွန်တော် အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာက ဘာလဲ ဆိုတော့ ပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ လူတွေထဲက ကျွန်တော်တို့ လေးဦးကိုမှ ရွေးသင့်တယ် ဆတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ’ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အမူအရာသည် သူ စောစောပိုင်းက ပြောခဲ့သမျှကို ယ် ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေသည့်ဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက်မှ ကွန်ဝေး၏ ကို ပြောသည်။ ‘သင် နားထောင်လိုတဲ့ ဆန္ဒရှိဖို့တောင် မလွယ်ဘူး၊ သင် သိထားရ အချက် တစ်ချက်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထပ်ဖြည့် လူအင်အား အရေအတွက် အထိုက်အလျောက်တော့ ရှိနေရမယ်လို့ အမြဲတမ်း မှန်းထားခဲ့ပါတယ်။ စုဆောင်းလို့ ရတဲ့ လူအင်အားမှာ အသက်အရွယ် အမျိုးမျိုးနှင့် ခေတ် ဂျိုးက လူတွေ ပါဝင်မှသာ ဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်လည်း ထားရှိ ယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ကံမကောင်း အကြောင်း မသင့်ချင်တော့ မကြာသေး စ်ပွားခဲ့တဲ့ ဥရောပ စစ်ပွဲနှင့် ရုရှား တော်လှန်ရေးကြီးတွေကြောင့် တိဗက် အတွင်းကို ဝင်ထွက် သွားလာမှုဟာ တန့်သွားခဲ့ပါတယ်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ ဂျပန်လူမျိုး တယ်၊ သူ ရောက်လာတဲ့ နှစ်ဟာ ၁၉၁၂ ခုနှစ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ပွင့်ပွင့် ပင်း

ပြောရရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လူသစ် အင်အားမှာ ထည့် ရပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် တန်ဖိုး မရှိလှပါဘူး။ ‘သင် မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အကြွေးသန်နေတဲ့ ယောင်ကားသမားတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသူတော် တဲ့ လူဖျင်း လူညံ့တွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ တဲ့ လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်ရမယ်လို့လည်း အခိုင်အမာ အာမခံပြီး ခဲ့ပါဘူး။ ပြောလည်း မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ရောက်လာသမျှ တချို့ လူတွေဟာ ဒီမှာ နေရတဲ့ အတွက် သူတို့အတွက်ရော ကျွန်ုပ်တို့ န်ပါ ဘာတစ်ခုမှ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းပါဘူး၊ တချို့ကျတော့လည်း ပုံမှန်အတိုင်း နေသွားပြီး အချိန်တန်တော့ အသေးအဖွဲ ရောဂါ တစ်ခုခု မမာမကျန်း ဖြစ်ပြီး သေသွားကြတယ်။

‘ယေဘုယျသဘောနှင့် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ တိဗက် လူမျိုးတွေဟာ ပိုင်းမှာ အမြဲတစေ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ အလေ့အထနှင့် ရာသီဥတု အစရှိတဲ့အခြား ထူးခြားသော အခြေအနေများကြောင့် အပြင်လောကမှာ ရှိနေတဲ့ အခြား လူမျိုးတွေထက် ပိုပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိကြတာကို တွေ့ ရပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အလွန် ခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့ လူမျိုးတွေပါ။ သူတို့ထဲက အများအပြားဟာ အသက် တစ်ရာကျော် အထိ နေကြရတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ခံ ရပါလိမ့်မယ်။

‘အသက်ရှည်မှုနှင့် ပတ်သက်လို့ တရုတ်လူမျိုးတွေလည်း သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ သို့သော်လည်း ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် သိပ်တော့ များများစားစား မရှိ လှဘူး။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အကောင်းဆုံးက ဥရောပတိုက်သားတွေ ဖြစ် တဲ့ နောဒစ်နှင့် လက်တင် အမျိုးအနွယ်ဝင် လူမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိ ကန် လူမျိုးတွေဟာလည်းပဲ အဲဒီ ဥရောပတိုက်သား လူမျိုးတွေနှင့် တန်းတူ လောက် ရှိမယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။’

‘ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် အဲသလို ယူဆမိတဲ့ အတွက် အခု ဒီကို ရောက်နေတဲ့ သင်တို့ အဖွဲ့ထဲက လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဒီအကြောင်းကို ဖယ်ထားပြီး သင့်ရဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေကြားဖို့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တာဝန် ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ရှင်းပြပြီး ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် နီးပါးလောက် အပြင် က ဧည့်သည်ကို လက်မခံဘဲ နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ လူ အမြောက်အမြား သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ အတွက် ပြဿနာ တစ်ခုဟာ ပေါ် ပေါက်စ ပြုလာခဲ့ရတယ်။’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်ကတော့ ကျွန်ုပ် တို့ အဖွဲ့ထဲက တစ်ဦးရဲ့ အတွေးအခေါ်သစ် တစ်ခုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက်ရှူပေါက် ချောင်လာခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်သားတွေထဲက လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် စိတ်ချရပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်များ အပေါ်မှာလည်း ယုံကြည် သက်ဝင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင် နယ်ပယ် ဒေသတွေ ကို မဖြစ် ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ကျော်ဖြတ်ပြီး အပြင်လောကကို လွှင့်ထွက်သွားမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့မှာ အင်အား ဖြည့်နိုင်ဖို့ အတွက် သင့်တော်တဲ့ လူစုကို ရအောင် ရှာဖွေပြီး ရတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စောစောပိုင်း ခေတ်တစ်ခေတ်က လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ နည်းလမ်း တစ်လမ်းနှင့် သူကိုယ်တိုင် အပါခေါ်ခဲ့မယ်လို့ သူက ဆိုပါတယ်။’

‘ရှုထောင့် အမျိုးမျိုးက လေ့လာကြည့်လိုက်ရင် တော်လှန်တဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ တစ်ရပ် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ဘက်ကဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သဘောတူညီမှုကို ပေးခဲ့ ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဇေး၊ ဒီခေတ် ရှန်ဂရီလာလို နေရာလည်းပဲ အချိန်ကာလနှင့် ရင်ပေါင်တန်းနိုင်အောင် ပေးရမှာပါ’ ‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုလိုတာက တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို လေယာဉ် နှင့် ပြန်ပြီး သယ်ဆောင်လာဖို့ အတွက် ကျကျနန ကြိုတင် လေ့လာ ပြပြီးမှ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာ ဆိုပါတော့ ။

‘သူဟာ အလွန်ကို ထူးခြားပြီး ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့ လူငယ် ယောက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ အများကြီး ယုံကြည် အား ကြပါတယ်။ ဒီ စိတ်ကူးဟာ သူ့ စိတ်ကူး ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ဘာသာသူ လုပ်စွာ အကောင်အထည် ဖော်ခွင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့က ပေးခဲ့ကြတာပါ။ သူ ရွက်သွားသမျှ လုပ်ငန်း အားလုံးထဲက ကျွန်ုပ်တို့ အတိအကျ သိခွင့် တာကတော့ သူ့ အစီအစဉ်ရဲ့ ပထမဆုံး အဆင့်ပဲ

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ ဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ အမေရိကန် လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကျောင်း ကျောင်းမှာ ပညာ သင်ကြားတဲ့ အလုပ်ပါ’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့ အပိုင်းတွေကျတော့ သူ ဘယ်လို လုပ်သွားသလဲ။ စကားမှာ ဟိုလေယာဉ်ပျံကို သူ ရတာဟာ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ပေါက်လာတဲ့ အခွင့်အရေးလို့ ဆိုရမလား’

‘မှန်ပါတယ် ကွန်ဝေး၊ လောကမှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ် က်ရတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုဟာက ကာလူးက လိုချင်လွန်းလို့ လိုက်ရှာ နေတုန်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ။ ယ်လို့ အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို သူ မရခဲ့ရင် သူ လိုချင်တာ ရဖို့ က် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် စောင့်ချင်လည်း စောင့်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မရတော့တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ချင်လည်း ဆိုက်သွားပါလိမ့်မယ်၊ လွင် ပေါ်ကို သူ လေယာဉ် ဆင်းတဲ့ သတင်း ကင်းသမားတွေက လာပြောတဲ့ မှာ ကျွန်ုပ် အံ့အား သင့်ခဲ့ရပါတယ်၊ လေယာဉ်မောင်း အတတ်ပညာရဲ့ ပက်မှုဟာ အတော့်ကို မြန်ပေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် စိတ်အထင် ပြော အခုလို တောင်တန်းကြီးတွေကို မကျော်ဖြတ်နိုင်ခင် သာမန် အဆင့်မျှသာ ရှိနေတဲ့ ဒီစက်ပစ္စည်းဟာ အချိန် အများကြီး အကုန်ခံခဲ့ရပေလိမ့်မယ်’

‘အခု လေယာဉ်ဟာ သာမန် ရိုးရိုး လေယာဉ် မဟုတ်ဘူး၊ အထူးတလည် စီမံ ပြုလုပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပါ၊ တောင်တန်းတွေ အပေါ်မှာ သွားဖို့ သီးသန့် ပြုလုပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒါဟာလည်းပဲ မတော်တဆ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေလေးဟာ တကယ့်ကို ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို သူနှင့် ဆွေးနွေးခွင့် မရလိုက်တာ တစ်ခုကတော့ အင်မတန် ဝမ်း နည်းစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သူ သေဆုံးသွားရတဲ့ အတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြရပါတယ်။ သင်လည်းပဲ သူ့ကို စိတ်ထဲက ခင်မင်ခဲ့မိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

ကွန်ဝေးက ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ညှိတ်ပြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောသည့် စကားသည် အလွန် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တွေးမိ သည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘ဒီ အစီအစဉ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လို စိတ်ကူးမျိုး ရှိထားပါ သလဲ’

‘ဒီ မေးခွန်းကို မေးလိုက်တဲ့ သင့်ရဲ့ လေသံကို ကြားလိုက်ရတာဟာ ကျွန်ုပ်မှာ အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ် ရပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံများ အရ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက် လာရင် အခုလို အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တုံ့ပြန်မှုမျိုးကို ဘယ် တုန်းကမှ မရခဲ့ပါဘူး။ အများအားဖြင့် ကျွန်ုပ်က အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ ပြောပြလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်က စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒေါသ အမျက်ထွက်ခြင်း မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ရူးသလို ကြောင် သလို

ဖြစ်ခြင်း အစရှိတဲ့ လူ့သမန်များ ပြုမူတတ်တဲ့ အမူအရာများနှင့်သာ ထိပ်တိုက် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ပြောပြတဲ့ အခါမှာ ကနေ့ည သင် စိတ်ဝင်စားသလိုတောင်မှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသဘောထားမျိုးကိုတော့ ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် ကြိုဆိုပါတယ်။ ကနေ့ သင် စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သင့်စိတ်ထဲမှာ တာဝန် ရှိပါ ကလား ဆိုတဲ့ ခံစားမှု ဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် သင့်ထံက ကတိသစ္စာ တောင်းခံခြင်း ပြုတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာ ကောင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်’

‘ဒါကျတော့ ကျွန်ုပ် ပေးသင့် ပေးထိုက်တဲ့ ကတိမျိုးထက် ပိုနေပါတယ်’

‘သင့်ရဲ့ သံသယဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်ကို တစ်မျိုး ချမ်းသာစေပါတယ်။ သံသယဟာ အလွန် လေးနက်ပြီး ခိုင်မာတဲ့ ယုံကြည်မှု တစ်ခုရဲ့ အခြေခံ မြစ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကိစ္စကို ဆက်ပြီး အငြင်းအခုံ မလုပ်ဘဲ ပါစို့ရဲ့ ၊ သင်ဟာ များစွာ စိတ်ဝင်စား နေပါပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင်ကို သင့် အများကြီး ရထားတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ထံက ထပ်ပြီး င်းခံချင်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်ုပ် အခု ပြောပြသမျှကို လော လောဆယ် သင့်အဖော် သုံးဦး မသိပါစေနင့်’

ကွန်ဝေး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ။

‘သူတို့ သိသင့်တဲ့ အချိန်ကျရင် အခု သင် သိသလို သိရမှာပါ။ ဒါပေ အခိုက်အတန့်မှာတော့ သူတို့ အကျိုးကို ရှေးရှုပြီး အလျင်စလို မလုပ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စမှာ သင့်ရဲ့ အမြော်အမြင် ကြီးမား ကျွန်ုပ် စိတ်ချ ယုံကြည်တဲ့ အတွက် ကတိပေးပါလို့ ကျွန်ုပ် မတောင်းခံ ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး အကောင်းဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း သင် နာ ခံဆောင်ရွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

‘အခု သင့်ဘဝ အတွက် အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့် ပုံစံကို ကျွန်ုပ် ပါရစေ။ ကမ္ဘာ့ရဲ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းနှင့် တွက်ရင် သင်ဟာ အခု န် အထိ ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်ုပ် ပြောသင့်ပါ တယ်။ လူအများ ပြောလေ့ ပြောထရှိတဲ့ စကားမျိုးနှင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် သင့်ဘဝဟာ သင့်ရှေ့မှာ ရှိနေပါတယ်။ သာမန် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် ပုံမှန် လမ်း ဝင်း အတိုင်းသာ သွားမယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် မှ အဆင်ပြေပြေ နေသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သင် မျှော်လင့်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနှင့် သင့် ဘဝဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ယုတ်လျော့သွားရမှာပါ။

‘ဒီလို ပြောလိုက်ခြင်းဟာ သင့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ပျော်ရွှင် ချမ်း မြေစရာ လုံးဝ ကင်းမဲ့နေလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သင့်ဘဝကို ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ် မြင်သလို မြင်ဖို့ ဆိုတာကတော့ မျှော်လင့်လို့ မရ တဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်ုပ်မြင်ထားတဲ့ သင့်ဘဝဟာ သိမ်ငယ်တဲ့ ဘဝ၊ အသက်မှ ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း မရှူနိုင်လောက်အောင် လှုပ်ရှားရတဲ့ ဘဝနှင့် တစ်ခါ ရံ အလွန်အမင်း ကြမ်းတမ်းမယ့် ဘဝမျိုးပါ။

‘သင့်ဘဝကို နှစ်တစ်ရာ သက်တမ်း ထားပြီး တွက်ကြည့်ပါ။ နှစ်တစ်ရာရဲ့ ပထမ လေးပုံ တစ်ပုံ သက်တမ်းမှာ သင်ဟာ အရာရာတိုင်း အတွက် အလွန်အမင်း ငယ်ရွယ်သေးတယ် ဆိုတဲ့ တိမ်ထု အောက်မှာ နေရလိမ့်မယ် ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး။ နောက်ဆုံး လေးပုံ တစ်ပုံ သက်တမ်းရောက်တော့လည်း သင်ဟာ အရာရာတိုင်းအတွက် အလွန် အိုမင်း ရင့်ရော်နေပြီ ဆိုတဲ့ ။ တိမ်အမှောင်ထုကြီးရဲ့ ဖုံးလွှမ်းမှုအောက် ရောက်နေဦးမှာပါပဲ။ အဲဒီ တိမ်လွှာထုကြီး နှစ်ခုရဲ့ အတွင်းမှာ တည်ရှိနေတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ ကြားကာလ အချိန်ပိုင်းကလေးကို လင်းလက် တောက်ပနေအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနေတဲ့ နေမင်းရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှပါတယ်။

‘ဒါပေမယ့် ရှန်ဂရီလာမှာသာ နေမယ် ဆိုရင်တော့ သင့်ဘဝရဲ့ နေရောင်ခြည် ထွန်းလင်း တောက်ပနေတဲ့ နှစ်ကာလပိုင်း အခုမှ အစပြုမှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သင့်အဖို့ ပိုပြီး ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ယနေ့ သင့်မှာ ရှိနေတဲ့ အရွယ်ထက် ပိုပြီး မကြီးသေးဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားမှုကို သင် ရရှိ ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ သင့်အနေနှင့် ဟင်ချယ်လို အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲပြီး ကာလ ရှည်ကြာစွာ တည်တံ့နေမယ့် နပျိုမှုမျိုးကိုလည်း ရယူ ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ကောင်း ထားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

‘ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ အဖြစ်ဟာ အစောပိုင်း အချိန်ကာလမှာ အပေါ်ယံ ပျိုမျှစ် နုနယ်မှု ဖြစ်နေတဲ့ ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သင် ကိုယ်တိုင် တခြားလူတွေ အိုမင်းလာသလို အိုမင်းရမယ့် အချိန် တစ်ချိန်ဟာ ရောက်လာဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အိုမင်း ရင့်ရော်မှုဟာ အလွန် အလွန် နှေးကွေးစွာနှင့် ကျရောက်လာမှာပါ။ ကျရောက်လာတဲ့ အခါမှာလည်း သင်ဟာ အတိုင်းအဆ မရှိနိုင်လောက်အောင်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထား ပိုင် ဆိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

‘အသက် ရှစ်ဆယ် အရွယ်မှာတောင် သင်ဟာ တောင်ထိပ် တောင်ကြား ဆီကို လူငယ် တစ်ယောက် တက်သလို အလွန် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ တက်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ အသက်ရဲ့ နှစ်ဆ အရွယ်ကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲသလောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ် မျိုးကို သင် မျှော်လင့်လို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ။

‘ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ထူးဆန်း အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် တွေကို ပြနေတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သေခြင်းတရားကို အောင်နိုင်နေတဲ့ လူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သေခြင်းတရားကို အောင်နိုင်ဖို့ မပြောနှင့် တရွေ့ရွေ့ အိုမင်းပြီး ယိုယွင်း ပျက်စီးခြင်း ဆိုတဲ့ ဇရာကိုတောင်မှ မတားဆီးနိုင်ကြပါဘူး။ ။

‘ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ခဲ့ပြီးသမျှနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်နိုင်ခဲ့တာ တစ်ခုကတော့ ကို ကျွန်ုပ်တို့ကာလလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ အလွန် တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုရဲ့ အတက်နှင့် အကျကို နှေးကွေးပြီး လှုပ်ရှားမှု လျော့နည်း သွားစေရုံ ပဲ။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်တဲ့ အခါမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်ဒေသက လူတွေ အင်မတန် ရှင်းလင်း

လွယ်ကူသလောက် တခြား ပြင်ပဒေသက လူတွေ က် နားလည်ဖို့ ခက်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကိုပဲ အသုံးပြုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေ လို့ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ဘာတွေ လုပ်နေ လုပ်နေ သေချာတာ တစ်ခု တခု ဘဝရဲ့ ခရီးလမ်းဆုံးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို စောင့်နေတယ် ဆို အချက်ပါပဲ။

‘သင့်ကို ကျွန်ုပ် အခု ထုတ်ဖော် ပြောပြနေတဲ့ စွဲလမ်း တပ်မက်ဖွယ်ရာ ရဲ့ အရသာကို ခံစားပြီး အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အေးချမ်းသာမှုကို ရယူနေရတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာပဲ သင်နေထိုင်ရာရဲ့ အပြင်လောကမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ နာရီ ထိုးသံတွေကို ကြားနေချိန်မှာ သင်က နေဝင်ချိန်ကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင် သုံးသပ် ပြုနေရပါလိမ့်မယ်။ နှစ်တွေဟာ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဆကမပြတ် ဘဲ သွားနေပါလိမ့်မယ်။ သင်လည်းပဲ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သွေးသား တောင့်တမှုနဲ့စပ်ဆိုင်တဲ့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေ ခံစားနေရတဲ့ အချိန်ကာလ ကနေပြီး ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အချိန်ကာလပိုင်းကို ကူးပြောင်း ရောက် သွားပါလိမ့်မယ်။

‘အဲဒီ နယ်ပယ် အတွင်းလည်း သင့်အတွက် မကျေနပ်စရာ ဆိုတာ တော့ သိပ်များမယ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သင့်အနေနှင့် အာရုံကြောတွေ နိုးကြားမှု၊ အစားအသောက် အပေါ် တပ်မက်ခြင်း နည်းပါးမှု အစရှိတဲ့ ကံမြက် ရှင်သန်မှုတွေကတော့ ဆုံးပါးချင် ဆုံးပါး ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုနှင့် အပြိုင် အကျိုးအမြတ်ကလည်း တစ်ဖက်မှာ ရှိလာပါ မယ်။ သင့်အနေနှင့် စိတ်တည့်ငြိမ် အေးချမ်းမှုနှင့် အတွေးအမြင် လေးနက်မှု၊ စိတ်နေ စိတ်ဓာတ် ရင့်ကျက်မှုနှင့် ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင်ကြီးမှု၊ ကိတ်က ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှတွေကို ပြန်လည် တမ်းတ သတ်ရပြီး ကြည့်နူး

ချမ်းမြေ့ရတဲ့ ခံစားမှုတွေကို ရရှိ ပိုင်ဆိုင်လာပါလိမ့်မယ်။

‘အဲသလို ရရှိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သမျှ အားလုံးထဲမှာ တန်ဖိုး အရှိဆုံး ပိုင်ဆိုင် မှုကတော့ အချိန်ကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီ အရာဟာ အလွန် ရှားပါးပြီး မြတ် နိုးစရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်း တစ်ခုပါ။ သင်တို့ အနောက် တိုင်း နိုင်ငံတွေက လိုက်လေ ဝေးလေ ဖြစ်နေတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

‘အခိုက်အတန့်ကလေး စဉ်းစား ဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သင် စာဖတ်ဖို့ အချိန် ရလာပါလိမ့်မယ်။ တခြား တစ်နေရာမှာ အသုံးပြုဖို့ လိုအပ် မယ့် မိနစ်ပိုင်း အချိန်ကလေးကို လိုချင်တာနှင့် စာအုပ်ကို အပေါ်ယံ ရုပ်တိုက် ပြီး သာမန်ကာ လျှံကာ ဖတ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေဟာ လုံးဝ ရှိလာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဂီတရဲ့ အရသာကိုလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားခွင့် ရလာပါလိမ့် မယ်။ ဒီနေရာမှာလည်း အနှောင့်အယှက် ကင်းစွာနှင့် ဂီတရဲ့ အထူးကဲဆုံးသော အနှစ်သာရကို အကန့်အသတ် အတိုင်းအဆ မရှိအောင် ရယူ ခံစားနိုင် မှာပါ။

‘အဆုံးစွန် ပြောရမယ် ဆိုရင် သင်ဟာ သူတော်စင် တစ်ယောက် ဘဝ ကိုလည်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အသိပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး အင်မတန်

ကြည်လင် သန့်စင်တဲ့ စိတ်၊ ကာလအားဖြင့် ရှည်ကြာစွာ တည်တံ့ပြီး ကရုဏာ တရားနှင့် ပြည့်ဝနေတဲ့ စိတ်၊ အဲဒီစိတ်ကြောင့် သေခြင်းတရားဟာ ရောက်ချိန် တန် ရောက်မလာဘဲ ရွှေ ရွှေ သွားနေရတဲ့ ဘဝ အကြောင်းကို သင် စဉ်းစား လိုက်တဲ့ အခါတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ သင့် အနေနှင့်က ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းမှုကို ရစေနိုင်မယ့် အထီးကျန်နိုင်မှုကို နှစ်သက်တယ် ဆိုရင်တော့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်တွေကို တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် လုပ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဆောက်အအုံတွေကို သင် အသုံးမပြုနိုင်ပေဘူးလား၊’

အသံသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်သွားသည်။ ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် ထို တဒဂ် အချိန်ကလေးကို ကွန်ဝေးကလည်း အသုံးမချ။

‘တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန် သုံးသပ်ခြင်း မပြုပါကလား ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ် အခုလို အဆက်မပြတ် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပြောဆိုနေခြင်းကို ခွင့်လွှတ်စေချင် ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ မကောင်းသော အခြေအနေ ပုံစံ တစ်ခုပါလို့ ဘယ်တော့မှ ပြောလို့ မရ စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ ခေတ် တစ်ခေတ်နှင့် လူမျိုး တစ်မျိုးက ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သင့်အနေနှင့်က ဟိုဘက် ကမ္ဘာထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့ရတဲ့ သင့်ဇနီး သင့် မိဘများနှင့် သင့် သားသမီးများ အတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မယ်၊ ဟိုအလုပ် ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ပြီး င်တဲ့ စိတ်တွေ ကိန်းအောင်းချင်လည်း ကိန်းအောင်း နေပေလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ ကွန်ဝေး၊ နာကျင်မှု ဆိုတဲ့ ဝေဒနာ ပထမဆုံး ခံစားစ အချိန်မှာ စူးစူးရှရှ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပေမယ့် အချိန်က စပြီး ဆယ်နှစ်ကာလ ရှိလာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီ နာကျင် မှုရဲ့ အရိပ်အငွေ့ကလေးကတောင် သင့်ကို ဒုက္ခ မပေးတော့ပါဘူး၊ တွေ့ကို ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝကို ဆင်ခြင်ပြီး ပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်’

ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်အာရုံနှင့် သင့်စိတ်ကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြည့်လို့ ရ မယ်ဆိုရင်တော့ သင့်မှာ ဒီလို ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာမျိုးတွေ လုံးဝ မရှိတိကျ မှန်ကန်လွန်းလှသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကွန်ဝေးအံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အလွန် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း နဲ့နဲပါးပါတော့ ရှိပါတယ်၊ ကြီးမြင့် ထင်ပေါ်လိုစိတ်ကတော့ မရှိပါဘူး။’

‘ကြီးမြင့်လိုစိတ် မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် နေရာတိုင်းမှာ အနံ့ နေတဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာတွေက လွတ်ကင်းအောင် သင် ဘယ်လို လုပ်ပါသလဲ’

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အပြန်အလှန် အပေးအယူ လုပ်နေသည့် တွင် သူကိုယ်တိုင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လာမိသည့် အဖြစ်ကို မိလားလေသည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ရလာတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေဟာ အများကြီး ဒါပေမယ့် အဲဒီ အောင်မြင်မှုတွေ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် မသာယာမိပါဘူး၊ ကောင်စစ်ဝန် ဌာနမှာ ကျွန်တော် အခု လုပ်နေတဲ့ လက်ရှိ အလုပ်ဟာ ရာထူးအားဖြင့်အောက်တန်းရာထူး တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အတွက် လုံလောက်နေပါတယ်’

‘သင့်ရဲ့ စိတ်ဟာ အလုပ်ထဲမှာ မရှိဘူး ဆိုပါတော့ ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ် ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားနှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အရည်အသွေး တစ်ဝက် ကျော်ကျော်ဟာ အလုပ်ထဲမှာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်ကို စရိုက်ကိုက အလွန် အပျင်းထူပါတယ်’

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာထက်ရှိ အရေးအကြောင်းများသည် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်လာသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကွန်ဝေး သတိထားလိုက်မိလေသည်။ ။

‘တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို လုပ်ရင်း ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပျင်းရိခြင်းဟာ အလွန် ကြီးမားပြီး ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်တဲ့ အရည်အသွေး တစ်ရပ် ဖြစ်လာ နိုင်ပါတယ်’ ဟူသော စကားသံသည် တိုးတိုးသာသာကလေး ပြန်လည် ပေါ် ထွက်လာသည်။ ။

‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီလို အရေးအခင်းမျိုးတွေမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိတိကျကျ မရှိကြဘူး ဆိုတာ သင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ချန်းက သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ လမ်းစဉ် အကြောင်း ပြောပြထား လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကျင့်စဉ်အရ ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း အမြဲတစေ အစွန်း မရောက်ကြပါဘူး။’

‘ဥပမာ ပြရမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အနေနှင့် ဘာသာစကား ဆယ်မျိုး သင်ကြား တက်မြောက်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အစွန်းရောက်သည် အထိ အားထုတ် လုပ်ကိုင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာသာစကား ဆယ်မျိုးက နေပြီး နှစ်ဆယ် အထိ တတ်မြောက်လာနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အစွန်းရောက်အောင် အားမထုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ တခြားဘက်တွေမှာလည်း ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်သုံး လိုက်နာခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အရှက်နှင့် အကြောက် ဆိုတဲ့ ဟီရိုဩတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့သူတွေလည်း မဟုတ် ပါဘူး၊ ခြိုးခြံတဲ့ အကျင့်ကို အလွန်အကျွံ ကျင့်သုံးနေသူတွေလည်း မဟုတ် ပါဘူး၊ သင့်တင့် လျောက်ပတ်တဲ့ သတိတရား လက်ကိုင်ထားရမယ့် အသက် အရွယ် ရောက်သည် အထိတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စားပွဲပေါ်က စားစရာ သောက် စရာတွေရဲ့ အရသာကို ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် လက်ခံ ရယူကြပါတယ်။

‘အသက်အရွယ်အားဖြင့် နုနယ်သေးတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်တွေရဲ့ အကျိုးကို ရှေ့ထားတဲ့ သဘောထားအရ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်က အမျိုးသမီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဖြူစင် သန့်ရှင်းမှု အတွက် မမ ပဋိပဒါ ကျင့်စဉ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ကျင့်သုံးကြပါတယ်၊ အရာရာ တိုင်းကို ချပြီး

စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ သင်ဟာ သိပ်ပြီး အားမထုတ်ရဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နည်းလမ်းတွေနှင့် အလေ့အထ ဖြစ်လာ ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ပြောရဲပါတယ်။ အမှန်စင်စစ် ချန်းဟာ အလွန်ကို ဘက်က မြင်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အခု တွေ့ဆုံ ပြီးပြန်သွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ချက် ထားနိုင်စရာတော့ရှိပါတယ်’

ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ဟို အလျင်အလျင် ကရောက်လာခဲ့ဖူးသမျှ လူတွေဆိုမှာ လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရဖူးတဲ့ ထူးခြားသော အရည်အသွေး တစ်ခုကို သင့်ဆီမှာ တွေ့နေရပါတယ်။ ဒီ အရည်အသွေးဟာ လောကရဲ့ တိုးတက်မှု ဖြစ်စဉ်အပေါ်မှာ မကောင်းမြင်တတ်တဲ့ သဘောထားတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ သဘောထားလောက်တော့လည်း မဆိုးဘူး။ အဲဒီအရည်သွေး ရှိလာခြင်းဟာ အတွေးအခေါ် အသိအမြင် မှန်ကန်မှုကြောင့် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အသက် တစ်ရာအောက် လူ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်သင့်တဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထား အင်မတန် သန့်ရှင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် က်ဆုံးလို့ ယူဆရတဲ့ စကားလုံးကို သုံးရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအရည် ကို အလိုဆန္ဒ ရမ္မက် ကင်းမဲ့ခြင်း လို့ ပြောရမယ် ထင်ပါတယ်’ ကွန်ဝေးက အဖြေပေးသည်။ အလွန် ကောင်းတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံး ဆိုတာ သံသယ ဝင်ဖို့ မရှိပါ မရပ်ဒေသဘက် ရောက်လာတဲ့ လူတွေကို အမျိုးအစား ခွဲခြား ထား ထားဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ပတ်မှတ်ထားတယ် ဆိုရင်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ၁၉၁၈ အတန်းအစားမှာ ထည့်ထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အဲဒီ သတ် ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ရှေးဟောင်း သုတေသန ပြု မှာ အထူးခြားဆုံးသော လူ အမျိုးအစား တစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ကျနုပ် ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ ရောက်လာကြတဲ့ ဟို သုံးယောက်ကတော့ နှင့်မှ ဒီ အတန်းအစားထဲ ဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလို ရမက်တွေနှင့် စွမ်းရည် သတ္တိတွေကို ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ကာလတွေ အတွင်းမှာ သုံးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီအကြောင်းတွေကို များများစားစား မပြောပေမယ့် အဲဒီ အချိန်က စပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးကင်းကင်း နေပါရစေတော့လို့ ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးဆီက တောင်းခံထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာ ဒီဒေသရဲ့ ငြိမ်ဆိတ် အေးချမ်းမှုနှင့် တခြား စွဲလမ်း တပ်မက်စရာကလေးတွေဟာ ကျွန်တော့် စိတ် ကို အများကြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတာကို ကျွန်တော် တွေ့နေရပါတယ်။ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး မှတ်ချက်ချထားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ဒီဒေသရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် နှင့် အလွယ်တကူ အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်သွားနိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတာ သံသယ မဖြစ် ပါဘူး’

‘ပြောစရာရှိတာ ကုန်ပြီလား ငါ့သား’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ ကျင့်စဉ်ကိုလည်း ကျွန်တော် လိုက် နာ ကျင့်သုံးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’ ။

‘သင်ဟာ လိမ္မာ ပါးနပ်လှပါတယ်။ ချန်း ပြောတာဟာ အမှန်ပါပဲ။

သင်ဟာ အလွန်ကို လိမ္မာ ပါးနပ် လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် ပြောပြခဲ့တဲ့ အလားအလာတွေထဲက သင့်စိတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရာများကော မရှိတော့ဘူးလား၊’

ကွန်ဝေးသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ကို အများကြီး ထိခိုက် လှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အနာဂတ်ကာလ အလားအလာများကတော့ ကျွန်တော့် အတွက် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက် နက်နဲလွန်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီလောက် ဝေးဝေးလံလံ အထိ မမျှော်မှန်းနိုင်ပါဘူး။’

‘အကယ်၍ ကျွန်တော်ဟာ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် နောက်တစ်ပတ် သို့မဟုတ် လာမယ့်နှစ် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်ပေါ့။ ရှန်ဂရီလာက အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ သွားရတော့မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသင့်တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အကယ်၍ အသက်တစ်ရာ အထိ ရှည်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဒီမှာ နေရမယ် ဆိုတာကတော့ ကြုံတင် ဟောက်နိုးထုတ်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မို့ ကျွန်တော့်စိတ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံစားလို့ ရမလဲ။ အနာဂတ် ကာလမှာ ဖြစ်ပွားလာမယ့် အခြား အခြားသော ကိစ္စများလို ဒီကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။’

‘ဒါပေမယ့်လို့ စိတ်အား ထက်သန်စွာနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက်တော့တိကျ ပြတ်သားတဲ့ အချက် တစ်ချက် ရှိရပါလိမ့်မယ်။ ဘဝထဲမှာ စံခုသော ထူးခြားချက်ဟာ ရှိမှ ရှိပါ့မလား ဆိုတဲ့ သံသယဟာ ဝစ်ရံ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲကို ဝင် ဝင် လာတတ်ပါတယ်။ တကယ် မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ အသက်ရှည်ရှည် နေရတဲ့ ဘဝဟာ ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာပေါ့၊’

‘ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာ နှစ်ခုစလုံး တည်မှီရာ ဒီ အဆောက် အအုံ အစဉ်အလာ ဓလေ့ ထုံးစံတွေက အလွန် ခိုင်မာတဲ့ အာမခံချက်ကို ပေးတယ် ကွန်ဝေး၊’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စကားဟာ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အသက် တစ်ရာ ရှည်မှု အတွက် အခုထက် ခိုင်လုံပြီး အခုထက် တိကျ ပြတ် အကြောင်းပြချက်ကို ကျွန်တော့် စိတ်က တောင့်တဆဲ ဖြစ်ပါတယ်’

‘အကြောင်း တစ်ခု ရှိပါတယ် ကွန်ဝေး၊ ဒီအကြောင်းဟာ အလွန်ကို တိသားတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုပါ။ ကံအားလျော်စွာ အခွင့်အရေး တစ်ခုတွေ့လို့ တွေ့ငြား လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြတဲ့ လူစိမ်းတွေ နှစ်ပေါင်း များစွာ ရှည်ရှည် နေသွားရတဲ့ ဒီနယ်မြေဒေသရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အကျိုး မရှိတဲ့ စမ်းသပ်မှု နောက်က ကံကောက် လိုက်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ စိတ်ရှုံး ထပြီ တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အိပ်မက် တစ်ခုနှင့် အမြင်အာရုံ တစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီ

ဂရုဟာ ၁၇၈၉ ခုနှစ် အတွင်းက ဘုန်းတော်ကြီး ပါးရော့ သူ့ အခန်း မြောနေချိန်က ပေါ်လာခဲ့တာပါ။ သူဟာ သူ့ရဲ့ အတိတ်က ၁၀ ခရီး ကိုလည်း ပြန်ပြီး မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အမြင် အာရုံထဲမှာ ကမ္ဘာလောက တွင်းမှာ တည်ရှိနေကြတဲ့ ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာ အရာအားလုံးရဲ့ မမြဲ ဘာ အစိုးမရတဲ့ သဘောတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ။ တစ်နေ့သော အချိန်မှာ စစ်၊ လောဘ ရမ္မက်နှင့် ရက်စက် ကြမ်း တွေက ဖျက်ဆီးတဲ့ အတွက် ဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ချစ်စရာ မြတ် ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ့မျက်လုံး သူ့စိတ် သူ့အာရုံနှင့် မြင်ခဲ့ရသမျှ ရှုခင်း သူ မှတ်မိနေတယ်။ ကမ္ဘာပေါ် ရှိနေတဲ့ လူမျိုး အသီးသီးဟာ သူတို့ရဲ့ သူတို့ရဲ့ ခိုင်ခံ့မှုကို အသိဉာဏ်ပညာ အပေါ်မှာ မတည်ဆောက်ဘဲအင်မတန်မှ ညံ့ဖျင်း ရှိုင်းစိုင်းတဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟ ဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ်တွေ အပေါ်မှာ တည်ဆောက် နေကြတာတွေ၊ တစ်မျိုးသားနှင့် တစ်မျိုးသား ပျက်စီးအောင် တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးလိုတဲ့ ဆန္ဒ အားကြီးနေကြတဲ့ အဖြစ်တွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။

‘သူတို့ရဲ့ စက်မှု အတတ်ပညာ တန်ခိုးဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက် လာပြီး နောက်ဆုံးမှာ လက်နက်ကိုင် လူတစ်ဦးတည်းက ရာပေါင်း ထောင် ပေါင်း များစွာသော လူများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူတဲ့ အဖြစ်တွေကိုလည်း မြင်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ အနေနှင့် ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးရဲ့ မြေပြင်နှင့် ရေပြင်တွေကို အပျက်အစီး တွေနှင့်ချည်း ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အာကာသ ကောင်းကင်ကို နေရာ ယူကြပြန်တယ်။ ပါးရော့ရဲ့ အမြင်အာရုံကို မှားတယ်လို့ သင် ပြောနိုင် ပါသလား’

‘မမှားပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် အခု ပြောခဲ့တာဟာ အားလုံး မဟုတ်သေးဘူး၊ လူသတ် တဲ့ နည်းပညာတွေ အထူး တိုးတက် ထွန်းကားပြီး လူတွေက လူသတ်တဲ့ အလုပ်မှာ အလွန် မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်နေတဲ့ ခေတ်တစ်ခေတ်ကိုလည်း သူ မြင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီ ခေတ်မှာ လူတွေဟာ ဒေါသအမျက် အားကြီးလွန်း လို့ အဖိုးတန် ပစ္စည်း မှန်သမျှဟာ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် မကင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး စု ဆောင်း ထားခဲ့တဲ့ စာအုပ် ပန်းချီကားချပ်နှင့် တေးဂီတ တူရိယာ ပစ္စည်းတွေ က အစ အဖိုးတန် ရတနာ ပစ္စည်း မှန်သမျှဟာ ပျက်စီး ပျောက်ပျက် သွားရ ပါလိမ့်မယ်။ သေးငယ် နူးညံ့ပြီး အကာအကွယ် မဲ့နေတဲ့ ပစ္စည်း အားလုံးဟာ လီဗီ’ ရဲ့ စာအုပ်တွေ ပျောက်ဆုံး ပျက်စီး သွားရသလို ဆုံးရှုံးရတဲ့ အခြေ အနေကို ဆိုက်ရောက် သွားပါလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေက ပီကင်း မြို့တော် အတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ နွေရာသီ နန်းတော်ကို ဖျက်ဆီးပစ်သလို အဖျက်ဆီး ခံကြရပါလိမ့်မယ်’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်’

***(ရောမ သမိုင်းကို သမိုင်း မတင်မီ ခေတ်မှ စ၍ ရေးသားခဲ့သော ရောမ လူမျိုးသမိုင်းဆရာ တစ်ဦး (ဘီစီ ၅၉ - အေဒီ ၁၇) ဖြစ်၏။ သူ၏ သမိုင်း

စာအုပ်မှာ အတွဲပေါင်း ၁၄၅ တွဲမျှ ရှိခဲ့ရာ ၃၅ တွဲမျှသာ ကျန်ခဲ့သည်။)***

‘လက်ခံရပေမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ပါးရှော့ရဲ့ ဓာရုံဟာ မလွဲမသွေ မှန်လာမှာပါ၊ ကျွန်ုပ် ဒီနေရာကို ရောက်လာခြင်းကြောင့်ပါ။ သင် ဒီကို ရောက်လာခြင်းဟာ... ဒါကြောင့်ပါပဲ၊ ဘေးပါတ်လည်က ဝန်းရံနေတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေက လွတ်မြောက်ရေး ပဲ အသက်ရှည်ရှည် နေဖို့ ဆုတောင်း နေရတာဟာလည်း ဒါကြောင့်ပါပဲ’

‘အသက်ရှည်ရှည် နေဖို့ ဟုတ်လား’

‘ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်း တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ သင် ကျွန်ုပ် မအိုမိမှာ ဒီအရေးအခင်းဟာ ဖြစ်လာစရာ ရှိပါတယ်’ ‘ဒီ အရေးအခင်းကြီးက ရန်ဂရီလာ လွတ်မြောက်လိမ့်မယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ထင်ပါသလား’

‘လွတ်မြောက်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ကရုဏာ တရား ဥ မျှော်လင့်လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သတိ လစ်ဟင်းပြီး တို့ကို မေ့ထားခဲ့လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးကိုတော့ ဝိုးတဝါး မြင်နေရပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဒီနယ်မြေ အတွင်းမှာ နေပြီး တို့ရဲ့ စာအုပ်တွေ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘေးဂိတတွေ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့ တွေနှင့်ပဲ ပျော်မွေ့ နေကြရပါလိမ့်မယ်၊ သေအံ့ဆဲဆဲ သက်ကြီးရွယ်အို ရဲ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှတဲ့ ဘဝကို ရှင်သန်နေအောင် ပြုစု ပျိုးထောင်ရင်း ၊ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ လူတွေ အနေနှင့် သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒရမ္မက်ကို စိတ်ရှိတိုင်း သုံးဖြုန်းပြီးတဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာ လိုအပ်လာတဲ့ အသိ ပညာကို ရှာဖွေရင်း အချိန်ကုန်ကြရပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် လူများ အတွက် အမွေအနှစ်ကောင်းတွေ ထားခဲ့ဖူးလည်း လုပ်ကြရပါ မယ်၊ အဲဒီအချိန် ရောက်အလာကို စောင့်ရင်း ကိုယ် ရယူလိုတဲ့ သာယာ ခွဲမှုကို ရှာဖွေ ရယူနေကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်’

‘အဲဒီ နောက်ပိုင်းကျတော့ကော’

‘အဲဒီ နောက်မှာတော့ အားကြီးသူတွေ အချင်းချင်း ကိုက်ဝါး စားမျိုး မှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာရဲ့ ကျင့်ဝတ်တရားဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဆင့်ကို လာကောင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်နေ သဘောထား နူးညံ့သူများက ဒီကမ္ဘာမြေကြီးကို အမွေစား အမွေခံ အဖြစ် ဆက်ခံ ဥပါလိမ့်မယ်’ အလေးအနက်ပြု၍ ပြောလိုက်သော အရိပ်အငွေ့သည် တိုးတိုးသာသာ

ပြောနေသံကို လာရောက် ထိတွေ့သည်။ ကွန်ဝေးသည် ထိုအသံ၏ အလှတွင် နစ်မြော လိုက်ပါသွားသည်။ သူ ပတ်ပတ်လည်တွင် အမှောင်ရိပ် လှိုင်းလုံးများ သည် နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့နောက် ရန်ဂရီလာ လာမာ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို သူမြင်ရသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်မှ ထကာ ဝိညာဉ် တစ်ခု၏ ရုပ်ပုံလွှာသဖွယ် မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်ရှိ၏။

ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ၏ ဝတ္တရားကို လိုက်နာသော အနေဖြင့် ကွန်
ဝေးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဖေးမပေးရန် ကြံစည်သည်။ သို့သော်လည်း
ရှုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အလွန် အားကောင်းသော အတွင်း
စိတ်က သူ့အား ချုပ်နှောင်ထားသည်။ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် အလျင် အလျင်က
မည်သည့် လူသားကိုမှ မပြုခဲ့ဖူးသော အလုပ် တစ်ခုကို သူ လုပ် လိုက်မိ၏။ သူသည်
ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူ ဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လုပ်လိုက်မိသည်ကို
သူ မသိ။

‘ကျွန်ုပ် သင့်ကို နားလည်ပါပြီ ဖခင်’ ဟူသော စကားကိုလည်း သူ
နှုတ်မှ ပြောလိုက်မိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အခန်းထဲမှ သူ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ထွက်လာခဲ့သည်ကို
ပင် သူ မသိ။ အိပ်မက် တစ်ခုထဲ ရောက်နေသည့်နယ် ခံစားနေရသည်။ အချိန်
တော်တော်ကြာသည် အထိ ထို အိပ်မက် ကမ္ဘာထဲမှ သူ ထွက်၍ မရ။ အပေါ်ထပ်
အခန်းများ အတွင်းမှ ခံစားခဲ့ရသော အပူရှိန် ပျောက်သွားပြီး အေးမြသော
ညဉ့်လေ၏ ထိတွေ့ ပွတ်သပ်မှုကို သူ ခံစားရသည်။ သူ့ဘေးတွင် ငြိမ်ဆိတ်နေသော
ချန်း၏ ရုပ်လွှာ၊ နှစ်ယောက် အတူတူ တွဲ၍ ကြယ်ရောင် များ အောက်ရှိ
ဝင်းခြံများကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော ရုန်ဂရီလာ၏ ချစ်စရာ
အလှသည် သူ့ မျက်လုံးများအား ညှို့ယူ ဖမ်းစားလျက် ရှိလေသည်။ မတ်
စောက်သော တောင်၏ တစ်ဖက်နိမ့်ထဲတွင်မူ တောင်ကြား လွင်ပြင်သည်
တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းလျက် ရှိ၏။ လွင်ပြင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် လှိုင်းဂယက် ပင်
မထသော အလွန် နက်ရှိုင်းသည့် ရေကန်ငယ်ကလေး တစ်ခုနှင့် ကုလ ချေသည်။
လွင်ပြင်၏ ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် သူ့စိတ်၏ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုနှင့် အပြိုင် ဖြစ်လျက်
ရှိသည်။

ကွန်ဝေးဖို့တော့ အံ့သြခြင်းများ၏ တစ်ဖက်ကို ကျော်လွန် ရောက်ရှိခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ စကားပြောခဲ့ရခြင်းနှင့် သူ ှာင်ခဲ့ရသည့်
အမျိုးမျိုး ကွဲပြား ခြားနားလျက် ရှိသော အကြောင်းအရာ ဤအရာ အားလုံးသည်
သူ့စိတ်ကို သာယာ ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝ ပါ။ သူရင်သည် လန်းဆန်း ပေါ့ပါးကာ
ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက် ။ အခုကျတော့လည်း သူ၏ သံသယ စိတ်များသည်
သူ့အား ဒုက္ခ ဘာချေ။ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော ညီညွတ် ပေါင်းစည်းမှု တစ်ရပ်၏
အပိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ။ ချန်းသည် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပါလာသည်။
သူကလည်း ချန်းကိုစကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောချေ။ အချိန်က အတော်ကြီး
နောက်ကျသွားနေပြီ။ သူ့အဖော် အားလုံး အိပ်ရာ ဝင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၍ သူမှာ
ဝမ်းသာရသေး၏။

နံနက် လင်းသည့် အခါ ယမန်နေ့ညက သူ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များသည် ဝေး၏ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နီးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် အိပ်မက် ခု၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုယဇ္ဇာ ဖြစ်လျက် ရှိ၏ ။ သို့သော်လည်း မကြာ ဘဝ အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို သတိရလာသည်။ နံနက်စာ စားပွဲသို့ က်သွားသည့် အခါတွင်မူကား သူ့အား သံပြိုင် မေးခွန်းများက ဆီးကြို ဆက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘ခင်ဗျား မနေ့ညက အထက်ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား’ ဘားနတ်က ပြက်တီးပြတ်တော်း လေသံဖြင့် စကားစသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ များ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိ စောင့်ကြဦးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ် အိပ်ချင် လို့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကြီးက ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲဗျာ’

‘အထမ်းသမားတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ သူက ဘာများ၊ ထွေထွေထူးထူး လိုက်သလဲ’ ဟု မာလင်ဆန်က စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် မေးသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကလည်း

‘ဒီဒေသမှာ သာသနာပြု အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ထား ကိစ္စကို ရှင် ပြောပြခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မကတော့ မျှော်လင့်တာပဲ’ ဟု ဆိုသည်။

သူ့အဖော်များ၏ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်မှုကို ကွန်ဝေးကလည်း သူ့တွင် အသင့်ပင့် တပ်ဆင်ထားသည့် လက်နက် ကိရိယာများဖြင့် ထုံးစံတိုင်း ခုခံ ကာကွယ်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်မှာတော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း အမှန်အတိုင်းတော့ ပြောရမှာပဲ၊ သာသနာပြု အဖွဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် သူနှင့် မဆွေးနွေးခဲ့ရဘူး၊ အထမ်းသမားတွေ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောဘူး၊ သူပုံပန်းနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်တာကတော့ သူ သိပ်ပြီး အိုမင်းနေတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ အင်္ဂလိပ် စကားကို

အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နှင့် အထက်တန်းကျကျ ပြောတတ်တယ်၊ အသိဉာဏ် ပညာလည်း အတော်ကို ထက်မြက်တယ်’

မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေးစကား ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ စိတ်တိုသော လေသံဖြင့် ကြားဖြတ် ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ အတွက် အဓိက သိဖို့ လိုအပ်တာက သူဟာ ကျုပ်တို့ ယုံ ကြည်

စိတ်ချရမယ့် လူ တစ်ယောက် ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ သူ့ ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့ အလိုကို လိုက်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလားဟင်’

‘သူ ပုံပန်းကတော့ သိက္ခာ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံမယ့် လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘နေ့စမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားကကော ဘာပြုလို့ အထမ်းသမား ရဖို့ကိစ္စ သူ့ကို အပူမကပ်ရတာလဲ’

‘အပူကပ်ချင်စိတ် မပေါ်လို့’

မာလင်ဆန်သည် အလွန် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကွန် အား ကြည့်နေသည်။ ။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီ ကွန်ဝေး၊ ဟို ဘတ်စကူးမှာ ပေါ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတုန်းကတော့ ခင်ဗျားဟာ အတော့ကို ကောင်းခဲ့ တာပဲ။ အခုကျတော့လည်း ခင်ဗျားလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘတ်စကူး တုန်းက ကွန်ဝေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယတောင် ဝင်မိတယ်။ ခင်ဗျားအဖြစ် က တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စီ ဖြစ်သွားသလိုပါလားဗျာ’

‘ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ’

‘ဝမ်းနည်းနေရုံနှင့် ပြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် တာဝန်ယူပြီး လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကတော့ လုပ်သွားသင့်တာပေါ့’

‘မင်း ငါ့ အပေါ်မှာ နားလည်မှု လွဲနေတယ်၊ မင်းကို ငါ စိတ်ထိခိုက် အောင် လုပ်မိခဲ့လို့ ဝမ်းနည်းတယ်လို့ ပြောတာ’

ကွန်ဝေး၏ အသံသည် တိုတိုပြတ်ပြတ် နိုင်လွန်းလှ၏။ သူ၏ စိတ် ခံစားမှုကို မရိပ်မိအောင် ဖုံးကွယ်လိုသည့် သဘောဖြင့် ဤမျှလောက် တို

တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်မှာ အလွန် နောက်ကို ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ သဖြင့် ဘယ်လို ဖြစ်နေသည်ကို ဘေးလူများ ရိပ်မိဖို့ကတော့ မလွယ်လှပေ။ ခပ်လွယ်လွယ်ဖြင့် ဆင်စေ့ရန်ရှောင် ပြောနိုင်ခဲ့သည့် သူ့အဖြစ်ကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားကာ မသိမသာ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။

သူသည် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အကြံပေးလိုက်သည့် အတိုင်း ညက ကြားရသမျှကို လျှို့ဝှက်ထားရန် ကြိုးစားနေမိသည်မှာကတော့ ထင်ရှား ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူသည် သူ့အဖော်များဘက်မှ နေ၍ ကြည့်လျှင် ဖောက် တစ်ယောက် အနေအထားမျိုး ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ ဤ အနေ မျိုးကို သူ လက်ခံထားမိသည့် အတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိသည်။ မာလင်ဆန် ပြောခဲ့သည့် စကားအရ ဆိုလျှင် ဤအလုပ် ၌ လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်ဟု အထင်ခံနေရသော လူတစ်ယောက် သည့် အလုပ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏လော။ ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် သူ့အား

အထင်အမြင် ကြီးနေသော မာလင်ဆန်) ခင်မင်သော စိတ်နှင့် အတူ သနားသော စိတ်ဝင်လာသည်။ သို့သော် လူစွမ်းကောင်း ကိုးကွယ်တတ်သူများသည် အသိအမြင် လွဲမှားမှုနှင့် တည်ငြိမ်သော သဘာဝပင် ဖြစ်သည် ဟူသော အတွေးဖြင့် သနားစိတ်ကို တွင်းမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဘတ်စကူးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်က မာလင်ဆန်သည် အားကစား အဖွဲ့တွင်ယောက်ျား ပီသလွန်းလှသော အသင်း ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ကို : ကိုးကွယ်နေသည့် ကျောင်းသားသစ် တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ အခု လူ အမြတ်တနိုး ကိုးစားလျက် ရှိသော အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် ကွင်း ပင် ဗုန်းဗုန်း လဲကျ မသွားသေးသည့် တိုင်အောင် ဒယီးဒယိုင်တော့ ခဲ့လေပြီ။ မိမိ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခြင်းသည် မိမိ၏ အတွေး မှားယွင်းမှုကြောင့် ဖြစ်သည် ဆိုဦးတော့၊ မိမိစိတ်က စံပြ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အရာတစ်ခု ပျက်စီးသွားသည့်အခါ အနည်းငယ်မျှပင် ဖြစ်စေ ခိုက် ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရတတ်သည်မှာ သဘာဝ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မာလင်ဆန်၌ ရှိနေသော လေးစား ကြည်ညိုမှု ပျက်မသွား မိမိက ဟန်ဆောင်နေမည် ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း စပြီး ဟန်ဆောင်နေဖို့ ကိစ္စမှာ သူ့အတွက် မလွယ်ကူလှပေ။ ရန်ကရီလာ ဝန်းကျင်ကလည်း လိမ်ညာ ဟန်ဆောင်ခြင်း မပြုရန် သူ့ကို ဟန်တား ရှိလေသည်။ 'ဒီမယ် မာလင်ဆန်၊ ဘတ်စကူးတုန်းက အကြောင်းကိုချည်း ထပ် ၊ ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ငါ အခု ပြောင်းလဲ အခြေအနေကလည်း ဒီက အခြေအနေနှင့် လုံးဝ မတူဘူး မဟုတ် ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရရင်တော့ ဟို အခြေအနေက ပိုကောင်း တယ်၊ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဘာကို ဆန့်ကျင်နေတယ် ဆိုတာ တိတိ ကျကျ သိနေတယ်ဗျာ’

‘အတိအကျ ပြောရရင် လူသတ်တယ်၊ မုဒိန်းကျင့်တယ်၊ ဒါကို မင်း က အခြေအနေ ပိုကောင်းတယ်လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုပေါ့ကွာ’

မာလင်ဆန်၏ နှုတ်မှ ဒေါသနှင့် ယှဉ်သော အသံထွက်လာသည်။

‘ဒါပေါ့ ဗျ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဟို အခြေအနေကို အခြေအနေ ကောင်း လို့ပဲ ပြောတယ်ဗျာ၊ ဒါကလည်း ကိုယ့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကိုယ် ပြောတာပဲ၊ အခု လို ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိတဲ့ ဟာမျိုးကြီးကို ရင်ဆိုင် နေရတာထက် ဟို အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရတာက ရေရေရာရာ ရှိလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုကြိုက် တယ်’

သူသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ချက်ချင်းပင် ထပ်ပြော သည်။

‘ဥပမာ ဟို တရုတ်မလေးဗျာ၊ သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဒီကို ရောက်နေရ သလဲ၊ ခင်ဗျားကို ဟိုလူကြီးက ပြောမပြလိုက်ဘူးလား’

‘မပြောဘူး၊ သူက ဘာကြောင့် ပြောမှာလဲ’

‘သူက ဘာကြောင့် မပြောသင့် ရတာလဲဗျာ၊ ကံပါလေ ဒါကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျားကကော ကိုယ် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပါလျက် နှင့် ဘာကြောင့် မေးမကြည့်တာလဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေ အများကြီးနှင့် အတူ မိန်းမ ပျိုလေးတစ်ယောက် လာနေတယ် ဆိုတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခုလားဗျာ’

ဤအမြင်သည် ကွန်ဝေး၏ ခေါင်းထဲ၌ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ခဲ့ဖူးသည့် အမြင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစား တွေး

တောလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် သူ ပေးနိုင်သည့် အကောင်းဆုံးသော အဖြေ ကို ပေးသည်။ ။

‘ဒီကျောင်းက ရိုးရိုးသာမန် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ မဟုတ်ဘူး၊’

‘ဘုရား ဘုရား၊ သာမန် ဘုန်းကြီးကျောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့’

ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ နှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုသည် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်သွားပြန်လေပြီ။ ကွန်ဝေးအဖို့တော့ လိုဆင်း၏ သမိုင်းသည် လိုချင်သော အချက်နှင့် အလွန် အလွမ်းကွာဝေးသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့စိတ်အတွင်း၌ လဲလျောင်း နေသော မန်ချူးမကလေးမှာ ညင်သာ ငြိမ်ဆိတ်လွန်း အားကြီးနေသဖြင့် သူ့စိတ်အတွင်း၌ ရောက်နေသည့် အဖြစ်ကို သတိမထားနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်း စကားစလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကသာ သဒ္ဒါကျမ်းကို နံနက်စာ စားရင်း ဖတ်ရှု လေ့လာနေသော မစ္စ ဦး၏ ဦးခေါင်းသည် ဖျက်ခနဲ မော့လာသည်။ သူ ကြားဖူးခဲ့သော အင်ဒီယ ဝတ်ကျောင်းများထဲမှ ပုံပြင်များသည် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုင်း၏ ဦးနှောက်ထဲ ဝင်လာသည်။ ထိုပုံပြင်များကို သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် ယောက်ျားများက သူ များအား ပြောပြခဲ့ကြသည်။ ထိုမိန်းမများက သူတို့၏ သူငယ်ချင်းမ အား တစ်ဆင့် ဖောက်သည့် ပြန်ချကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ ကြား ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်’ ဟု သူက ဆိုသည်။

‘ဒီနေရာရဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားဟာ အရုပ်ဆိုးမယ့် လက္ခဏာပဲ၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်မတို့ မျှော်လင့် ထားရလိမ့်မယ်’ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုင်းက စစ်ကူ တောင်းသည့် အမှုအရာမျိုးဖြင့် ဘားနတ် ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘားနတ်က စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်နေသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားတွေနှင့် ပတ်သက်လာရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ခင်ဗျားတို့ တန်ဖိုးထားမယ် မထင်ပါဘူး၊’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတိပေးသင့်တာ တစ်ခုတော့ ရှိနေတယ်။ အချင်းချင်း ရန်ပွဲတွေဟာ မကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာ ရောက်တာ အတော်ကလေး ကြာလာပြီ၊ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ထိန်းပြီး တတ် စိတ်အေး

နားအေး နေဖို့တော့ လိုတယ်’ ကွန်ဝေးက အကြံကောင်း တစ်ခုဟု တွေးသော်လည်း အခုအချိန်ထိ သေးသော မာလင်ဆန်ကတော့ မကျေနပ်။

‘ခင်ဗျား အနေနှင့်ကတော့ ဒတ်မူးဝါး မှာ နေရတာနှင့် စာရင် ဒီမှာ နေရတာက ပိုပြီး သက်သောင့် သက် ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။ ဒတ်မူးဝါး၊ အိုး ဟုတ်ပြီ၊ ဒတ်မူးဝါး ဆိုတာ မင်းတို့ဆီက အကျင့် ပြုပြင်ရေးကို အဓိကထားတဲ့ ထောင်ပဲ။ မင်းပြောလိုက်တာ ငါ သဘောပေါက်သွားပြီ၊ အဲဒီလို နေရာမျိုးတွေမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ငါကတော့ မနာလို ဝန်တို မဖြစ်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခု ပြောစရာ ရှိသေးတယ် သိလား။’

ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လောက်ပဲ စော်ကား စော်ကား ငါ မမှာ ပါဘူး၊ အရေထူတယ်၊ နှလုံးသားက သိမ်မွေ့ နူးညံ့တယ်၊ ငါဟာ အဲဒီနှစ်မျိုး ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ လူပါ’

ကွန်ဝေးက ဘားနတ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွင် ဘားနတ်၏ စကားကို နှစ်သက် သဘောကျသော အရိပ်အငွေ့ ပါသည်။ မာလင်ဆန်ကိုမူ အပြစ်တင်လိုသည် အကြည့်များဖြင့် ကြည့်သည်။ သို့သော် လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ အတွေးအာရုံသည် ပြောင်းသွားသည်။ သူတို့ အား လုံးသည် အလွန် ကြီးမားသော ဇာတ်ခုံကြီး တစ်ခုပေါ်၌ ကပြ အသုံးတော် ခံနေသည့် ဇာတ်ကောင်များနှင့် တူလှသည် ဟူသော ခံစားမှု ဝင်လာသည်။ သူတို့၏ နောက်ခံ ဇာတ်ကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍မူ သူ့အနေဖြင့် သူ့ အကြောင်းမှ လွဲပြီး အခြား လူများ၏ အကြောင်းကို ရေရေရာရာ စေ့စေ့စပ်စပ် သိထားသည်မဟုတ်။ ကိုယ့် အကြောင်းကျတော့လည်း သူတစ်ပါးကို ပြောပြ နေ၍ ဖြစ်သည်မဟုတ်။

ချက်ချင်း လိုလိုပင် တစ်ဦးတည်း လွတ်လပ်စွာ နေလိုသော စိတ်ဆန္ဒ သည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူသည် အားလုံးကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၍ နှုတ် ဆက်ပြီး ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိသော သူ့ စိတ်သည် ကရာကာလံ တောင်တန်းကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူ့အဖော် သုံးဦးအတွက် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသော ပူပန်ကြောင့်ကြ စိတ်မှာလည်း လက်လှမ်း မမီသော နေရာရှိ ကမ္ဘာသစ် တစ်ခု အတွင်း၌ နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အရာရာတိုင်း၏ ထူးဆန်းမှုများက အရာတစ်ခုခု၏ ထူးဆန်းမှုကို နားလည်ရ ပို၍ ခက်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သော အချိန် တစ်ချိန်သို့ ဆိုက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ကွန်ဝေး သဘောပေါက် နားလည်လာသည်။ အံ့သြစရာများ သည် ငြီးငွေ့စရာများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားသည့် အခါ သူ့ အနေဖြင့် အခြားသူများ နည်းတူ ဖြစ်ပေါ်နေသမျှ အရာများကို သာမန် အရာများ အဖြစ်သာ လက်ခံ မှတ်ယူသည့် အချိန်သို့ သူ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ လေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ရန်ဂရီလာတွင် အနေကြာလာသည်နှင့် အမျှ သူ့စိတ်သည် တည်ငြိမ် အေးဆေးလာခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်သောအခါက ဤစိတ်မျိုး သူ ရခဲ့

ဖူးသည်ကိုလည်း ပြန်၍ သတိရမိသည်။ စစ်ကြီး အတွင်းက ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က ရရှိခဲ့သော စိတ်တည်ငြိမ်မှုသည် ယခုလောက် ဖြင့် သာယာမှု မရှိခဲ့။

အကယ်၍ အခြေအနေက အတင်းအကျပ် တွန်းပို့သဖြင့် ဘဝ လမ်း ၎င်း နှစ်ခုစလုံးတွင် သူ ပါဝင် ဦးဆောင်ရမည် ဆိုပါမူ စိတ်ဓာတ် အေး တည်ငြိမ်မှုကိုတော့ သူ ရဖို့ လိုလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချိန်မှစ၍ သူသည် သူ့အဖော်များနှင့် အတူ အထမ်းသမားများ ရောက် ကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေရမည့် လောက အတွင်း၌သာ နေရတော့မည် ။ အထမ်းသမားများ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည် ရှိသော် အန္တိယသို့ ပြန်ရုံ ပေတော့သည်။ ထိုအခါ ကျတော့လည်း အချိန်သည် တိုးတက် ကျယ် ဟပြီး ကာလသည် ကျုံ့သွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ လမင်းပြာပြာ ဟူသော မှာလည်း အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုခုနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည့် ၊ အဖြစ်သာ ရပ်တည်နေတော့မည် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဤဘဝလမ်းကြောင်း နှစ်ခု အနက် မည်သည့် က အစစ်အမှန် ဖြစ်သည်ကို သူ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း ထို နာသည် သူ့အား ဒုက္ခတော့ မပေးချေ။ သူသည် စစ်ကြီး အတွင်းက သည့် အဖြစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် သတိရမိပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ဗုံးများ အထန် ကြဲချနေသည့် အချိန်မှာပင်လျှင် သူစိတ်သည် ယခု ခံစား ကဲ့သို့ပင် အလွန် အေးဆေး တည်ငြိမ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အခါက သူ အသက်ပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း သေခြင်းတရားကတောင်းဆို ပိုင်ခွင့် ရှိနေသည့် အသက်မှာ တစ်သက်မျှသာလျှင် ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု အခါတွင် သူနှင့် ချန်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ယခင်လို မဟုတ် ပ။ သူနှင့် စကားပြောလျှင် ဖုံးကွယ် ထိမ်ချန်မှုများ မရှိတော့ဘဲ ပွင့်ပွင့် ပင်း ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ည်းကမ်းများနှင့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများ အကြောင်းကို အကြိမ်ပေါင်း) ဆွေးနွေးမိခဲ့ကြ၏။

ချန်းထံမှ သူ လေ့လာ၍ ရသလောက်ဆိုပါက လာမာဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် နေရမည့် သူ၏ ပထမပိုင်း ငါးနှစ်ကာလသည် သူလို ငါလို နေရမည့် သာမန်ဘဝခရီး ဖြစ်သည်။ အထူးတလည် အုပ်ချုပ် ကွပ်ကဲမှုကို သူ ခံယူ ဂုလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤသည်မှာ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အစဉ်သဖြင့်လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေသည့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်း တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်ဟု ချန်း က ဆိုသည်။

‘သင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အမြင့်ပိုင်းဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေ ပြေ နေသွားနိုင်တဲ့ အလေ့အထ ရသွားစေဖို့နှင့် သင့်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းနှင့် အာရုံ ခံစားမှု အပိုင်းတွေမှာ ခံနိုင်ရည် ရှိသွားစေဖို့ အချိန် ပေးထားတဲ့ သဘောပါ’ ဟု ချန်းက ပြောလေသည်။

အစမ်းသပ်ခံ နှစ်များဟု သတ်မှတ်ထားသော ငါးနှစ်တာကာလ လွန်

မြောက်သွားသည့် အခါတွင်မူ အသက်ရှည်မှု ဖြစ်စဉ်သည် အစပြုလာလိမ့်မည် ဟု ချန်းက ရှင်းပြသည်။ အကယ်၍ အောင်မြင်မည် ဆိုပါက နောက် ငါးနှစ် အကြာတွင် ရှိလာမည့် ကွန်ဝေး၏ အသက်တွင် အသက်ရှည်မှု ဖြစ်စဉ်က အနှစ် ငါးဆယ် တိုးပေးလာလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ထို အသက်အရွယ်သည် ဘ တွင် နေလို့ ထိုင်လို့ မဆိုးသေးသော အချိန်တစ်ချိန် ဖြစ်သည်ဟု ချန်းက ဆို လေသည်။

‘ခင်ဗျား ကျတော့ကော’ ဟု ကွန်ဝေးက မေးသည်။

‘ခင်ဗျားကျတော့ အသက်ရှည်မှု ဖြစ်စဉ်က ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့သလဲ’

‘ကျွန်ုပ်ကျတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် အသက် ငယ်ငယ်မှာ ဒီကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ဒီကို ရောက်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သင်ကတော့ တွေးမိချင်မှ တွေးမိ ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ စစ်သား တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ၁၈၅၅ ခုနှစ်မှာတော့ပုန်း ဓားပြတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက် တပ်တွေကို ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ လူပါ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ် တိုက်ကင်း ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ့် တပ် ရင်းကို ပြန်ရောက်ရင်တော့ ကြုံခဲ့ရသမျှ အဖြစ်တွေကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ အထက် အရာရှိဆီမှာ အစီရင် ခံနိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ လမ်းစ ပျောက်ပြီး တလည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ရာသီဥတုရဲ့ ဆိုးရွားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ပါလာတဲ့ တပ်သား တစ်ရာကျော်ထဲက ခုနစ်ဦးသာ အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် ဆုံးမှာတော့ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ကယ်သူတွေနှင့် တွေ့ပြီး ရှန်ဂရီလာ ကို သယ်လာခဲ့တာ ခံရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ အဖျားဒဏ်ကို အကြီးအကျယ် ခံနေရပါတယ်။ အသက်က ငယ်သေးတာ တစ်ကြောင်း၊ ခံနိုင် ရည် ဇွဲက ရှိတာ တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ အသက် မသေခဲ့ပါဘူး။’

‘နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်’ ဟု ကွန်ဝေးက ရေရွတ်ပြီး စဉ်းစား တွက်ဆလျက်ရှိသည်။

‘အခု ခင်ဗျား အသက်က ကိုးဆယ့်ခုနစ်နှစ်နော်’

‘မှန်ပါတယ်။ တကယ်လို့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေက သဘောတူညီချက် ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဟာ မကြာခင်မှာ လာမာ ဘုန်းကြီးဘဝကို ရောက်ပါ လိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ခင်ဗျား အသက်တစ်ရာ နီးအောင်တော့ နေရဦးမယ် ဆိုပါတော့—

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက် ကန့်သတ်ချက် အတိအကျ မရှိပါဘူး ၊ ဒါပေမယ့်လို့ အသက်တစ်ရာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သာမန်ဘဝမှာ တဲ့ တပ်မက်စိတ်တွေနှင့် တခြား စိတ်နေသဘောထားဆိုးတွေ ပျောက် သွားပြီလို့ ယေဘုယျအားဖြင့် စဉ်းစား သတ်မှတ်ထားတဲ့ အသက် ဖြစ်ပါတယ်။’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။ လာမာ ဘုန်းကြီး တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ။ ဒီပုံအတိုင်း ဘယ်လောက် ကြာ ဆက်သွားရလိမ့်မယ်လို့ကော ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားပါသလဲ’

‘လာမာ ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် ရှုန်ဂရီလာက လုပ်ပေးနိုင်မယ့် မျှော်လင့် အလားအလာကလေးတွေကတော့ ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်တစ်ရာ ကုတ် အဲဒီထက် ပိုပြီး အသက်ရှည်ရှည် နေရကောင်း နေရပါလိမ့်မယ်’

ကွန်ဝေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ခင်ဗျား အတွက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောသင့် မသင့်တောင် ကျွန်တော် ဝေခွဲလို့ မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်က ရဲ့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ သက်ငယ် ဘဝနှင့် ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့ကနေပြီး စောင့်ကြိုနေတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အို ဘဝ ဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံး ဘဝ နှစ်ခုကျင်လည် ကျက်စားနေ ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ။ တကယ်တော့ ဒီဘဝ နှစ်ခု ဟာ အချိန်ကာလအားဖြင့်လည်း ရှည်ကြာတယ်။ သာယာမှုလည်း ရှိပါ ၊ ဒါနှင့် ခင်ဗျားမှာ အိုမင်း ရင့်ရော်တဲ့ ရုပ်လက္ခဏာဟာ ဘယ်အသက် ဘယ်လောက်မှာ ပေါ်သလဲ’

‘အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်မှ ပေါ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ တပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ အခု လက်ရှိ ရုပ်ရည်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှင့် အသက် စာရင် အများကြီး နုပျိုနေသေးတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ အခုအချိန်မှာ ခင်ဗျား ဒီတောင်ကြား လွင် ပြင်က တစ်နေရာကို ထွက်ခွာသွားမယ် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်မလဲ’

‘ဒီ တောင်ကြား လွင်ပြင်နှင့် ဝေးရာ အရပ်မှာ ရက်အနည်းငယ်လောက် နေလိုက်ရင် သေခြင်းတရားဟာ ရောက်လာမှာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုတော့ကာ ဒီ ဖြစ်စဉ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း လိုအပ်နေတယ် ဆိုပါတော့’

‘မှန်ပါတယ်။ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား တစ်ခုတည်းမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီအနေအထား ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးကို တခြား နေရာမှာလည်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေရင် မျှော်လင့်နေသူဟာ သဘာဝ တရားဆီက မတရားသဖြင့် တောင်းခံနေတာနှင့် အတူတူပါပဲ’

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ အသက် ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးတဲ့ အချိန် လွန် ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်ကသာ ဒီ လွင်ပြင်ဒေသက ထွက်ခွာ သွားမယ် ဆိုရင်ကော ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ’

‘အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် လူ့ပြည်မှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ တကယ်လို့ မသေလည်းဘဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မူလ အသက်အရွယ်နှင့် အညီ အလွန် အိုမင်း ရင့် ရော်တဲ့

လူအိုကြီးဘဝ ရောက်နေမှာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်လောက်က ကြုံခဲ့ရဖူးတဲ့ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုကို ပြောပြပါမယ်။ ဒီအဖြစ်က အလျင်အလျင်ကလည်း အများအပြား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ ထဲက ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဟာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ရဲ့ အပြင်ကို ထွက်သွား ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နယ်မြေဆီကို ခရီးသွား အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ လာနေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ အရှာ ထွက်သွားတာပါ။’

‘ဒီလူဟာ ရုရှား လူမျိုး တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ လွင်ပြင်ဒေသကို ရောက်လာစ အချိန်မှာ သူ့ အသက်ဟာ အများကြီးကို ငယ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျင့်စဉ်တွေကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေတဲ့ နေရာမှာ သူဟာ အင်မတန် တိကျ မှန်ကန်တဲ့ အတွက် သူ့အသက် ရှစ်ဆယ် နီးပါး ရောက်လာချိန်အထိ သူ ရုပ်ရည်ဟာ အသက် လေးဆယ်ရွယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပဲ ရှိနေ ပါသေးတယ်။

‘အဲသလို အချိန်ကာလမျိုးမှာ သူ့ အပြင်လောကကို ခရီးသွားရင်း ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ထက် ပိုပြီး နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ပတ်လောက်ကတော့ သိပ်ကြီး ထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတော့ သူဟာ ခြေသလုံး အိမ်တိုင် လုပ်ပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့ လူရိုင်း အုပ်စု တစ်စု တွေ့ပြီး အဖမ်း ခံခဲ့ရတာတယ်။ လူရိုင်းအုပ်စုရဲ့ သုံးပန်းအဖြစ်နှင့် လွင်ပြင် နှင့် အတော်ကြီး အလှမ်းကွာတဲ့ နေရာကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ် တို့ကတော့တော့ သူ့ကို မတော်တဆ ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့် ကြုံလို့ အသက် သွားပြီလို့ တွက်ကြတယ်။ ။ ‘ဒါပေမယ့် သုံးလကြာတဲ့ အခါမှာ သူ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ပြန်ရောက်လာ ၊ လူရိုင်းတွေ လက်ထဲက ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့တာပါ။ သူဟာ တို့ဆီက ထွက်သွားတဲ့ လူနှင့် အလွန် ခြားနားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ် ှာ တွေ့ကြရပါတယ်။

‘သူ့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့ အသက်အလိုက် အိုမင်း ရင့်ရော်မှုဟာ နပါပြီ။ သူ့ အပြုအမူကလည်း တကယ့် သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အတိုင်းပါပဲ။ ဒီကို ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ သေဆုံး ပုံပါတယ်။ သူ သေတဲ့ အခါမှာ လူအိုကြီး တစ်ယောက် သေသလိုပဲ သေသွားရပါတယ်’

ကွန်ဝေးသည် ဘာ ထင်မြင်ချက်မှ မပေးနိုင်ဘဲ အတန်ကြာမျှ ဝိုင်လျက်ရှိသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် စကား ပြောနေကြသည့် နေရာမှာ စာကြည့်တိုက် ထဲတွင် ဖြစ်ရာ စကား ပြောနေသည့် အတွင်းတွင် ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံး အစုံ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှ နေ၍ တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ မကြာ မကြာ ရောက်သွားသည်။ ။

ထိုတောင်ကြားလမ်းသည် လွင်ပြင်မှနေ၍ အပြင်ဘက် ကမ္ဘာလောက သွားရာ ခရီးလမ်း၏ ထွက်ပေါက်ပေတည်း။ တိမ်တစ်လိပ်သည် တောင် မောင်းပေါ်မှ ကျော်ဖြတ် ရွှေ့လျားသွားလျက် ရှိလေသည်။ ။

‘အလွန်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုပါလား ချန်းရယ်’
ကွန်ဝေး၏ နှုတ်မှ ဝေဖန်ချက် ထွက် လာ သည်။

‘အချိန်ဟာ အလွန် လွန် ကြီးမားပြီး အလွန်အလွန် ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူမနေပေဘူးလား၊ သူဟာ လွင်ပြင်ဒေသရဲ့
အပြင်လောက နဲ့ စောင့်နေပြီး သူ့ကို ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစား အားထုတ်နေတဲ့
စလက်ကား တော့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်းမြောင်းနေတာနှင့်ကော
မတူပေဘူးလား၊’

‘စလက်ကားတွေ ဆိုတာ ဘာလဲ’ ဟု ချန်းက မေးသည်။

အမှန်တော့ ချန်းသည် အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟု
သုတ အထူး ကြွယ်ဝ သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင်
အချို့သော ဝေါဟာရများသည် သူ့နားတွင် မကြားဖူးသည့် စကားလုံးများ
ဖြစ်နေသည်။ ။

‘စလက်ကား ဆိုတာ ဗန်းစကားပါ။ လူပျင်း တစ်ယောက်လို့ အဓိပ္ပာယ်
ရတယ်။ ဘာမှ သုံးမရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုတာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန် တော်
ဒီစကားကို အလေးအနက် ထားပြီး သုံးလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ချန်း၊’

ချန်းကတော့ ကွန်ဝေး ထံမှ ရလိုက်သည့် ဗဟုသုတအတွက် ကျေးဇူး
တင်ကြောင်း ဖော်ပြသည့် အနေဖြင့် ဦးခေါင်း တစ်ချက်မျှ ညွှတ်လိုက်သည်။
သူသည် ဘာသာစကားများတွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေရာ ယခု
လောလောဆယ် တိုးလာသည့် စကားလုံးသစ်၏ အတိမ်အနက်ကို ဒဿနိက
အမြင်ဖြင့် ဆင်ခြင် သုံးသပ်လျက် ရှိသည်။ ။

ခဏကြာမှ ‘ဒီစကားလုံးဟာ ထူးခြားလှပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။
‘အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေကတော့ ပျင်းရိခြင်းကို အပြစ် တစ်ခုလို့ မြင်ကြပါတယ်။ ဒီ
တစ်ဖက်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် အမြင် ရှိကြပါ တယ်။
မပျင်းရိခြင်းဟာ တင်းမာခြင်းသဘော ဆောင်နေတယ်လို့ ယူဆကြပါ တယ်။
ဒီကနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တင်းမာမှုဟာ အဆမတန် များပြားနေပါတယ်။ ဒီ
ကမ္ဘာပေါ်မှာ စလက်ကားလို့ ခေါ်တဲ့ လူပျင်းတွေ ပိုမို များပြားလာရင်
အခြေအနေဟာ အခုထက် ပိုပြီး ကောင်းချင် ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိ
ဘူးလား၊’

‘ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ပျားနှင့် တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ချင်
တဲ့စိတ် ရှိနေပါတယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက ရွှင်လန်း တက်ကြွသော လေသံဖြင့် အဖြေ
ပေးလိုက်လေသည်။

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်မျှ
အတွင်း တွင် ကွန်ဝေးသည် အနာဂတ်ကာလ၌ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်လာမည့်
ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရသည်။ ။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက် ပေးရာ၌ ချန်းသည် ထိုအလုပ် ဝန်ကြီး တစ်ရပ် အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အလျင်စလို အမှုတပြင်း ဘင်ခြင်းလည်း မပြု။ ပေါတီး ပေါတန် သဘောထားကာ လေးလန် ဖင့်နွဲ့ခြင်းမရှိ။ ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန်ပင် လုပ်သွားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကွန်ဝေးကတော့ သူသည် ဆွဲဆောင်မှု တစ်မျိုး ရှိနေသော ပတ်ဝန်း စံ တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စ ပြုနေပြီဟု သတိထားမိလာသည်။ ဂံဝန်းကျင်တွင် ကိစ္စ တစ်ခုကို အလျင်အမြန် မဆောင်ရွက်၍လည်း ဖြစ်စရာ မရှိ။ ကိစ္စ တစ်ခုကို ချက်ချင်း မလုပ်ဘဲ နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ လုပ် သည်လည်း စိတ်ပျက်စရာ အကြောင်းမဟုတ်။ ‘လာမာ ရဟန်း တချို့ကတော့ သင့်တော်တဲ့ အချိန်ကာလ မရောက် သင့်ကို တွေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်နှင့်ချီပြီး ကြာကောင်း ကြာပါလိမ့် ကိုတော့ သင့်စိတ်က အထူးအဆန်း တစ်ခုလို့ သဘောမထားပါနှင့်၊ ဂျပလာတဲ့ အခါမှာ သင်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ အသင့်ရှိနေကြပါတယ်၊ အရေး မပြုမိအောင် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဟာ အလိုဆန္ဒ ရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြခြင်း မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ချန်းက ရှင်းပြလေသည်။ ကွန်ဝေးသည် နိုင်ငံရပ်ခြား ကောင်စစ်ဝန်ရုံးများ၌ တာဝန် ကျခံစဉ်က လူသစ်များ ရောက်လာတိုင်း ဤသဘောထားမျိုးကို မကြာခဏ လိုက် ငဲ့သုံးခဲ့ဖူး၏။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် အလွန် ကောင်းသော သဘောထားမျိုးထင်မြင် ယူဆခဲ့ဖူးလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တွေ့ဆုံမှုများသည် ထိရောက် အောင်မြင်သည်။ သူ ထက် သုံးဆမျှ ကြီးသော လူများနှင့် စကားပြောရာ၌လည်း လန်ဒန် တ် ဒေလီ စသည့် မြို့ကြီးများရှိ လူ အသိုင်းအဝန်း နယ်ပယ်၌ ကြုံရ သည့် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စရာ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများနှင့် မကြုံရ။ သူ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့်လူမှာ လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောဆိုတတ် ဂျာမန် အမျိုးသား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်မှာ မေးစတား ဖြစ်၍ ရဟန်းကျောင်းသို့ ရှစ်ဆယ်ပြည့်နှစ်များ အတွင်းက ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် နယ်သစ် ပယ်သစ် စူးစမ်း ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ မှအသက်ရှင်လျက် ကျန်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ် စကားကို ကောင်းစွာ ပြောတတ်သော်လည်း အသံကတော့ ဝဲသည်။ ။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက် အကြာတွင် ဒုတိယလူနှင့် ချန်းက ဆုံး သည်။ ကွန်ဝေးမှာ ထိုလူနှင့် တွေ့တွေ့ချင်း စိတ်ချမ်းသာရ၏။ ထိုလူမှာ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောပြလိုက်သော အယ်လ်ဖန်စီ ဘရီးအက် ဆိုသူ ပြင်သစ် လူမျိုး ဖြစ်သည်။ လူလုံးလူဖန် ခပ်တောင့်တောင့် အရပ်အမောင်း ပုပု နှင့် ကြည့်လိုက်လျှင် အသက်အရွယ် အိုစာမှု မရှိသေးသော်လည်း သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ရှိပင်၏ တပည့်ဟု အတိအလင်း ကြေညာလျက် ရှိသည်။

ကွန်ဝေးကတော့ သူနှင့် ဂျာမန်သည် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်မည့် လက္ခဏာ ရှိသည်ဟု တွေးသည်။ ။

နောက်ထပ် သူတွေ့ရသည့် လူများထဲမှလည်း တစ်ဦး နှစ်ဦးသည် သူနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်စရာ ရှိသည်ဟု အတွင်းစိတ်က ကျိတ်၍ သိနေသည်။

သူ တွေ့ခဲ့သမျှ လာမာ ရဟန်းများသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခြားနားမှ ရှိကြသော်လည်း အားလုံးတွင် ဆင်ခြင် တိုင်းထွာမှုနှင့် ပြည့်စုံပြီး နှစ်ဖက် မျှတသော ထင်မြင်ချက်မျိုးကို ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည့် တည်ငြိမ် အေးဆေးသော အသိဉာဏ် ရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးကလည်း ဤအရည်အသွေးမျိုး ရှိသူများနှင့် လိုက်လျော ညီတွေ ဖြစ်အောင် တုံ့ပြန်၍ ဆက်ဆံနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူတို့ကလည်း ကွန် ဝေး၏ ဤအရည်အချင်းကို သိမြင် နားလည်ကြသဖြင့် ကွန်ဝေး အပေါ်တွင် ခင်မင်ကြသည်။

သူတို့ လူစုသည် ယဉ်ကျေး၍ အထက်တန်းကျသော မည်သည့် လူ မျိုး အုပ်စုနှင့်မဆို အလွယ်တကူ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ ရမည့် လူစားများ ဖြစ်သည်ကိုကား ကွန်ဝေး ဝန်ခံရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တစ်ကြိမ်က သူတို့နှင့် အထိအတွေ့ များခဲ့ပြီး ယခု အခါတွင် အလွမ်းများစွာ ဝေးကွာနေပြီ ဖြစ်သော အရပ်ဒေသများဆီမှ သတိ တရ ဖြစ်စရာ အကြောင်းများကို ကြားကြရသည့် အခါများတွင်မူကား ထူး ခြားသော ခံစားမှုကလေးများ ယခုအချိန်ထိ ရှိနေသေးကြောင်းကို မကြာ မကြာ ဖော်ပြတတ်ကြ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ကွန်ဝေးသည် တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ် မျှ ဖြူနေသော ကရုဏာ တရားကို ရှေ့တန်း အလွန်တင်ဟန် တူသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးသား စကားအနည်းငယ်မျှ ပြောမိကြ ပါ ထိုသူက ကွန်ဝေးအား ဘရွန်တီ ညီအစ်မများ အပေါ်တွင် စိတ် ရှိပါသလားဟု မေးသည်။ ကွန်ဝေးက အလိုအလျောက် စိတ်ဝင်စား ဟု အဖြေပေးသည့်အခါ ထိုသူက သူ့ စိတ်ထဲ ရှိနေသမျှကို ဖွင့်ဟသည်။

‘ကျွန်တော် သင်းအုပ်ဆရာ ဘဝနှင့် ဝက်စံရိုက်ဒင်ဘက်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ ဟားဝတ်ဘက် သွားလည်ရင်း ဘရွန်တီ ညီအစ်မတွေ လူ့အဖေ သင်းအုပ် ဘုန်းကြီးအိမ်မှာ ခဏ တည်းခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ဒီကို လာတော့ ဘရွန်တီ ညီအစ်မ သုံးဖော်ရဲ့ ပြဿနာကို ကျွန်တော် ပြန် ပြီး စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးနေတယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမယ် ဆိုရင် တဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ဝေဖန်ပေးစမ်းပါ’

ကွန်ဝေးကလည်း သူ တတ်အားသရွေ့ ကူညီလိုစိတ် ရှိပါသည်ဟု အလိုက်သင့် အဖြေပေးသည်။ ထို့နောက် သူနှင့် ချန်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြသည့်အခါ ထိုအကြောင်းကို ကွန်ဝေးက ပြောပြသည်။

လာမာ ရဟန်းများသည် တိဗက် လူနေမှုဘဝ အတွင်းသို့ ဝင်မလာမီ ှာ ကြုံခဲ့ရသမျှ ဖြစ်ရပ်များကို အမြဲတစေ သတိတရ ရှိနေကြရုံမျှမက နံက သူတို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်၍ စိတ်ဝင်တစား လေ့လာ လုပ်ကိုင်နေကြခြင်းမှာလည်း ထူးခြားမှု တစ်ခုပင် ဟု သူ ထင်ကြောင်း ဝေဖန်သည်။

ထိုအခါ ချန်းက ယင်း ထူးခြားမှုမှာလည်း လာမာ ရဟန်း တစ်ပါး ဖြစ်လာရေး အတွက် ချမှတ်ထားသည့် လေ့ကျင့် သင်ကြားမှု အစီအစဉ် အား အပိုင်း တစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်ဟု ရှင်းပြသည်။

*** (အင်ဂလန် နိုင်ငံ ရော့ရှိုင်းယားနယ်မှ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၏ သမီး သုံးယောက်ကို ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ သုံးယောက်စလုံး စာရေးကြသည်။ ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်၏ ထင်ရှားသော အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသုံးဦးအနက် ချားလော့နှင့် အင်မလီ တို့ နှစ်ဦးကို ပါရမီ ထူးသူများ အဖြစ် စာပေ ပညာရှင်များက သတ်မှတ်ကြ၏ ။ ‘လေ ထန်ကုန်း’ (Wuthering Heights) ဝတ္ထုသည် အင်မလီ ဘရန့်တီ ရေးခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။) ***

—သင်လည်း သိမှာပါ။ လူတစ်ယောက် အနေနှင့် မိမိရဲ့ စိတ်ကို ကြည့် ခန့်စင်အောင် အားထုတ်တဲ့ အခါမှာ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့် အဆင့်ဟာမိမိရဲ့ အတိတ်ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပြန်လည် ဆင်ခြင် သုံးသပ်ခြင်းပါ။ အဲသလို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ပါမှလည်း မိမိရဲ့ ဘဝကို တခြား ရှုခင်းတွေ မြင်သလို မြင် လာမှာပါ။ ဝေးလေ သေးလေ ဖြစ်သွားနေတဲ့ အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေး တွေက အစ အားလုံးကို ပီပီပြင်ပြင် တိတိကျကျ ပြန်မြင်လာမှာပါ။

‘သင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြားမှာ အနေ ကြာလာတဲ့ အခါကျတော့ သင့်ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ရပ် အားလုံးဟာ ဖြည်းဖြည်းခြင်း တစ်နေရာတည်းမှာ လာပြီး စုနေတာကို သင် မြင်လာရပါလိမ့်မယ်။ တယ်လီစကုပ် တစ်ခုနှင့် မှန်ဘီလူးကို ကိုယ့် စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ပြီး ကြည့်တဲ့ အခါမျိုးမှာ မြင်ရ တွေ့ရသလို မြင်ရ တွေ့ရမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ ဖြစ်ရပ်တိုင်းဟာ သင့် စိတ် မျက်စိ အာရုံရှေ့မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရပ်တည်နေကြ ပါလိမ့်မယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် သိမြင်ရခြင်း ဆိုတဲ့ ထူးခြားမှုနှင့် အတူတူ အနေ အထား အချိုးအစား မှန်ကန်နေတာကိုလည်း သင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

‘ဥပမာ ပြရရင် အခု သင် သိကျွမ်းခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေသစ်ဟာ သူ့ဘဝ ကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်လိုက်တဲ့ အခါ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးမှာ အရေးကြီးဆုံး အခန်း တစ်ခန်း အဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့တဲ့ အရာကို သူ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး မြင် တွေ့လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အရာဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ သူ လူငယ် ဘဝက သင်းအုပ် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးနှင့် သူ့သမီး သုံးယောက် နေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို သူ အလည် ရောက်သွားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့် ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝ တစ်ခုလုံး ထဲက အရေးကြီးတဲ့ ဖြစ်ရပ် အားလုံးကို သတိမရ ရအောင် အားထုတ် ကြည့်ရ မယ် ဆိုပါတော့’

‘ဒီကိစ္စဟာ အားထုတ်မှု တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး၊ သင့်ဆီကို သူတို့ ဘာ သာ သူတို့ လာကြပါလိမ့်မယ်’ ။

‘အင်း အဲသလိုသာ လာကြမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဝမ်း

မြောက် ဝမ်းသာမှ ကြိုဆို နှုတ်ဆက် နိုင်ပါမလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ— ဟု ကွန်ဝေးက စိတ်ရှုပ်သည့် အသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း အတိတ် ဘဝက ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့်ပစ္စုပ္ပန်ကာလထဲမှာတော့ဖြင့် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စရာများကိုသာ တွေ့လျက်ရှိသည် ။ သူ စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ထိုင်၍ စာဖတ်နေသည့် အခါများတွင်ဖြစ်စေ ၊ သို့မဟုတ် ဂီတ ခန်းမဆောင်ထဲရှိ စန္ဒရားခုံတွင် ထိုင်၍ မိုးဇက်၏ တများကို တီးနေသည့် အခါများတွင် ဖြစ်စေ အလွန် နက်ရှိုင်းသော က သုခသည် သူ့ စိတ်အာရုံ ခံစားမှု အစဉ်တွင် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ် ချက် ရှိ၏။ ဤနေရာ ဤဌာနသည် အချိန်နှင့် သေခြင်းတရားကို ဆန့်ကျင်ရှေ့ အသက်ရှည်မှုတည်း ဟူသော အရာကို အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာ တည် က်ထားသည့် နေရာ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်၏။

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှန်ဂရီလာသည် ကွန် အဖို့ အနှစ်သာရနှင့် စုံဆုံးသော နေရာ တစ်ခု ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ် ကို ပြောခဲ့သည့် စကားများကို သူ ပြန်၍ သတိရမိသည်။ သူ့နားမှ ကြား ဗည့် တီးတိုးလေသံများ၊ သူ့ မျက်စိမှ မြင်နေရသည့် အရာများ။ ဤအရာများအားလုံးသည် သူ့ ဘဝ၏ သာယာ ချမ်းမြေ့မှု အတွက် အာခံချက် ဖြစ်သည်။ ထို သာယာ ချမ်းမြေ့မှုတိုင်း အပေါ်တွင် ညင်သာစွာ တည်မှီ လျက် ရှိနေသည့် အေးဆေး တည်ငြိမ်သော အသိဉာဏ်။ ဤသို့ဖြင့် ကွန်ဝေးသည် လိုဆင်း၏ နားလည်ရ ခက်လှသော တေး သွားကို နားထောင်ရင်း ပန်းကလေး တစ်ပွင့် ပွင့်အာတော့မည့်နွယ် ပြုံးရိပ် လျက် ရှိသော မပွင့်တပွင့် နှုတ်ခမ်းလွှာများကို ငေးမောကာ ထိုအပြုံးရိပ် ဝက်ကွယ်တွင် ဘာတွေများ ရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ လိုဆင်းသည် သူ့ဘာသာ စကားကို ကွန်ဝေး ပြောတတ်မှန်း သိနေသော်လည်း စကား များ မပြောချေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အလည်အပတ် သဘော ရောက်လာ ပည့် မာလင်ဆန်နှင့်မူကား စကား မပြောတတ်သူ တစ်ဦး သဖွယ် တ် နေတတ်လေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုငြိမ်ဆိတ်မှုများမှ ပေါက်ပွားလာသော လိုဆင်း လှသည် ပိုမို နက်ရှိုင်းပြီး ပိုမို၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိကာ ပိုမို၍ ပြည့်စုံနေ ကို ကွန်ဝေး သတိပြုမိ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် လိုဆင်း၏ အကြောင်းကို ချန်းအား မေးခဲ့ဖူးသည်။ လိုဆင်းသည် မန်ချူး မင်းမျိုး မင်းနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည့် မင်းသမီး တစ်ပါးဟု သူ သိခဲ့ရ၏။

‘သူဟာ တာကက်စတန်နယ်က မင်းသား တစ်ပါးနှင့် စေ့စပ်ထားတာ၊မင်းသားနှင့် တွေ့ဖို့ ကက်ရှ်ဂါကို အလာ လမ်းမှာ သူ့ ရံရွှေတော်တွေနှင့် အထမ်းသမားတွေက ဒီတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး သေ

ကြေ ပျက်စီးကုန်ကြတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ စေလွှတ်ထားတဲ့

အထောက်တော်တွေ နှင့် တွေ့ပြီး ဒီကို ပါလာတာ’

‘အဖြစ်က ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာလဲ’ ‘၁၈၈၄ ခုနှစ်က၊ သူ့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဘာ ဘယ်နယ်၊ အဲဒီတုန်းကမှ သူ့အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဟုတ် လား’

ချန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနှင့်ကျတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ အများကြီးကို အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး သင် ဆုံး ဖြတ်နိုင်မှာပါ။ သူ့ရဲ့ တိုးတက်မှုဟာ အခိုင်အမာလည်း ရှိခဲ့တယ်၊ အကောင်း ဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်’

‘သူ ရောက်လာစမှာ ဒီက အခြေအနေတွေ အပေါ်မှာ ဘယ်လို တုံ့ပြန် ခဲ့ပါသလဲ’

‘ယေဘုယျ သဘော ပြောရရင်တော့ ရောက်စမှာ ဒီက အခြေအနေ တွေကို လက်ခံဖို့ အတော်ကလေး နောက်တွန့်တဲ့ သဘော ရှိခဲ့ပါတယ်၊ လက် မခံနိုင်ဘူးလို့တော့ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော အချိန် ကာလ တစ်ခု အထိတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ခဲ့ကြပါတယ်။ အမှန်တော့လည်း လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲကို သွားနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့က ကြားဖြတ်ပြီး ယူလိုက်တဲ့ အဖြစ် ဟာ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သူ ဒီမှာ ပျော်မှ ပျော်ပါးလား ဆိုတဲ့ သောကတောင် ဝင်ခဲ့ကြပါ သေးတယ်’

ချန်းက စကားကို ဖြတ်ထားပြီး ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့ လှ၏။

‘အချစ်ဆိုတဲ့ ရမ္မက်စောကြောင့် အလွယ်တကူ အလျှော့မပေးဘဲ နေ မှာကို ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင် တယ် ဆိုတာ ပထမ ငါးနှစ်က သက်သေခံနေပါတယ်’

‘သူ လက်ထပ်ရမယ့် လူအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တော့ ကြီးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘ဒါကလည်း ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူဟာ သူ ဝပ်ရမယ့် လူကို မြင်မှ မမြင်ဖူးဘဲ၊ သင် သိနေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒါက ရှေး ဓလေ့ထုံးစံ အရ လိုက်နာခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စပါ၊ သူ လက်ထပ်ရမယ့် သူ က ထားရတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုတာက သူ စိတ်ဆန္ဒနှင့် လုံးဝမှ မသက်ဆိုင်ဘဲ’ ကွန်ဝေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ ရင်ထဲဝယ် လှိုဆင်း အပေါ်၌ ၊ သနားသော စိတ်သည် ယိုဖိတ်လျက် ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆ကျော်ခန့်က အလှအပ အဆင်တန်ဆာများ မွမ်းမံ

ခြယ်သထားသော ဌှိ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာနေသော လိုဆင်းကို သူ့ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ဝေါသမားများက တောင်ကုန်းပြင်မြင့် တစ်လျှောက် သွားနေခိုက်တွင် ၏ မျက်လုံးများသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော လေ၏ ကြားမှ လူ့ ရှေ့တူရူရီ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေလိမ့်မည် ထင်၏။

တော် သူ့အဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်များ ကြာကန်များနှင့် ဤတောင်ကြား ဒေသ အတွင်း၌ ယင်းကဲ့သို့ သွားလာနေရခြင်းသည်အလွန်ကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

‘သနားစရာပဲ နော်’ ဟု ကွန်ဝေး ရေရွတ်မိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအကျဉ်းကျနေရသည့် အဖြစ်မျိုး သူ့ စိတ်ကူးထဲ ဝင်လာသည့် အခါ သူ့နှုတ်မှ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ထွက်သွားသည်။

၏ အတိတ် ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည့် အခါမှ စ၍ ၊ လိုဆင်း၏ ငြိမ်ဆိတ်မှုနှင့် စကားနည်းမှုများ အပေါ်၌ အပြစ် မမြင်တော့ပေ။

တကယ်တော့ လိုဆင်းသည် အလွန် ချစ်စရာ ကောင်းသော အလွန်အေးမြသော ပန်းအိုးကလေး တစ်လုံးနှင့် တူလှချေသည်။ ထိုပန်းအိုးကလေးသည်မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ နေရောင်ခြည်၏ အပူငွေ့ကိုလည်း မခံရ။

ဘရီးအက်က ရှိပင်၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည့် အခါများနှင့် သူ ကြားဖူးခဲ့သလိုလို ရှိသော တေးဂီတများကို တီးပြသည့် အခါများတွင်လည်း ကွန်ဝေးသည် စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ၏။ ဤ ပြင်သစ် အမျိုးသားသည်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးသော ရှိပင်၏ တေးဂီတ အမြောက်အမြားကိုပင် ရနေသည်။ ထို တေးသီချင်းများကို ဘရီးအက်က ရေးပေးသည့် အခါများတွင်လည်း ကွန်ဝေးသည် နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံ၍ စိတ်လို လက်ရ ကျက်မှတ် နေလေ့ ရှိသည်။ ဆယ့်ကိုးရာစုခေတ်တွင် အလွန် ထင်ရှား ခဲ့သော စန္ဒရားဆရာ ဂီတ ပညာရှင် ကော်ကော့နှင့် ၁၈၄၈ ခုမှ ၁၉၃၃ ခုနှစ်ကာလ အတွင်းက ရှိပင်၏ တေးဂီတများကို တီးခြင်းဖြင့် ထင်ရှား ကျော်ကြား ခဲ့သော ပက်ချေမန်းတို့သည်ပင်လျှင် သူ့လို အခွင့်အရေးမျိုးနှင့် ကြုံရလောက် အောင် ကံမကောင်းရှာကြဟု သူ ထင်မိသည်။

ဘရီးအက် စုဆောင်း ရရှိထားသည့် ရှိပင်၏ တေးသီချင်းများမှာ အဆမတန် များပြားလှသည် ဖြစ်ရာ ဤတစ်သက်တွင် ကုန်မှ ကုန်ဆုံးပါဦး မည်လောဟုပင် တွေးရလောက်၏။ သူ့ မှတ်ဉာဏ်က နှိုးဆွပေးလိုက်သည့် အခါတိုင်း ဘရီးအက်၏ ဦးနှောက်ထဲမှ ရှိပင်၏ တေးသီချင်းများသည် ထွက် ပေါ်လာတတ်သည်။ အချို့ တေးသီချင်းများမှာ အစအဆုံးပင် မဟုတ်၊ ရှိပင် ရေးစပ်ရင်း လွင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စမျှသာ ဖြစ်နေသည့် တေးသီချင်း များ ဖြစ်၍ တချို့မှာ ဈာန်ဝင်ချိန်တွင် ရုတ်တရက် လက်တန်း သီကုံးထားသော သီချင်းများ ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းမှ သတိရလာသည့် အခါတိုင်း ဘရီးအက် သည်

တေးသီချင်းများကို ရေးမှတ်ထားလေ့ ရှိရာ အချို့မှာ အလွန် ထူးခြား ပြောင်မြောက်သည့် အပိုဒ်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ဘရီးအက်ဟာ လာမာ ရဟန်းလောင်း ဘဝနှင့် နေလာခဲ့တာ ကြာပြီ၊ အခုအချိန်ထိ ရဟန်းဘဝကို မရောက်သေးဘူး၊ ရှိပင်နှင့် ပတ်သက်လာရင် သိပ်ပြီး ချီးကျူးခန်း ဖွင့်လေ့ ရှိတယ်။ ဒါကိုတော့ သင် ခွင့်လွှတ်မှ ဖြစ်မယ်။ လာမာ ရဟန်းငယ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ရပ်တွေနှင့် မွေ့လျော် နေလေ့ ရှိပါတယ်၊ ဒါဟာ သဘာဝပါ၊ အနာဂတ် ဘဝကို ရှုမြင် သုံး သပ်ရေး အတွက် လိုအပ်တဲ့ အဆင့် တစ်ဆင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ချန်းက ရှင်းပြလေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် လာမာ ရဟန်းကြီးတွေရဲ့ အလုပ်ကျတော့ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးလို့ ကျွန်တော် နားလည်ရမလဲ’

‘ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ဘာဝနာ ပွားများမှု အလုပ်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားပါတယ်’

ကွန်ဝေးသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘ဒါနှင့် စကားမစပ် ကျွန်တော် သူနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့လောက် တွေ့ရဦးမလဲ’

‘ပထမ ငါးနှစ် ကုန်ဆုံးချိန်မှာ ဖြစ်ဖို့ ရှိပါတယ်’

သို့သော်လည်း ချန်း ပေးထားသည့် ထင်မြင်ချက်သည် မှားသည်။ သူ လာကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်လမျှ မပြည့်သေးမီ ကွန်ဝေး အလွန် ပူလောင် ခြောက်သွေ့လွန်းလှသော အပေါ်ထပ် အခန်းသို့ ဒုတိယ အကြိမ် ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရပြန်လေ၏။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ နေထိုင်ရာ အခန်းများမှ ဘယ်ကိုမှ သွားလေ့ မရှိသဖြင့် ထိုအခန်းများကို ချုပ်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်သည့် အပူဓာတ် ရရှိအောင် စီမံ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ချန်းက ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကွန်ဝေးသည် ဤတစ်ခေါက်တွင် ယခင် တစ်ခေါက် ကလို အပူရှိန်ကြောင့် စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တော့ပေ။ ဂိုဏ်းချုပ် က ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ အသက်ကို မှန်မှန် အေး င် ရှုနိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးအိမ် အတွင်း၌ ချိုင့်ဝင်နေသော လင်းလက်တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံနှင့် မ်း ကွာဝေးလွန်းလှသည့် နေရာ၌ ရှိနေသော စိတ်သည် သူ့အပေါ်တွင်သေ့ွေးသားတစ်ဦးသဖွယ် သဘောထား နေသည်ဟု ကွန်ဝေး၏ စိတ်အာရုံက နေခံစားရသည်။

ပထမတစ်ကြိမ် ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံပြီးသည့်နောက် မကြာမတင်မှာပင် ၁အကြိမ် ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံခြင်းသည် ယခင်က အစဉ်အလာ မရှိခဲ့သဖြင့် တွက် ဂုဏ်သိက္ခာ တက်စေမည့် အဖြစ်မှန်း ကွန်ဝေး ကောင်းစွာ သိနေ လည်း

နည်းနည်းကလေးမှပင် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်ပေ။

ကွန်ဝေးနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း အပြန်အလှန် နှုတ်ကြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော မေးခွန်းများကို ဝကတရိုတသေ တလေးတစား ဖြေသည်။ နေရ ထိုင်ရသည်မှာ အလွန်

ပြေကြောင်းနှင့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများလည်း ရှိနေပါပြီ’ ဟု ကွန်ဝေးကပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သင့် မိတ်ဆွေ သုံးဦး မသိအောင် သိမ်းထားပါသလား’

‘အခုအချိန်ထိ ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အခုလို နေရတဲ့ အတွက် စိတ်က မလုံမလဲ ဖြစ်မိပါတယ်’

‘ကျွန်ုပ် မျှော်မှန်းထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ သင့် အနေနှင့် စိတ်ထဲက အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆတဲ့ အရာကို သင် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ မလုံမလဲ ဖြစ်မှု ဆိုတာကတော့ ယာယီ စိတ်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ချန်း ပြောပြထားတဲ့ အတွက် သင့်အဖော် သုံးဦးထဲက နှစ်ဦးဟာ သိပ်ပြီး ဒုက္ခမပေးဘူးလို့ ကျွန်ုပ် သိထားရပါတယ်’ ။

‘ကြားရတဲ့ အတိုင်း မလွဲပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင် တတိယ လူကကော’

‘မာလင်ဆန်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူကတော့ ပြန်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ထက်သန်နေပါတယ်’

‘သင် သူ့ကို ခင်ပါသလား’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ် ခင်ပါတယ်’

ဤနေရာ အရောက်တွင် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ရောက်လာသည်။ မွေးကြိုင် သင်းပျံ့လျက် ရှိသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း အရသာကို ခံ၍ စကားပြောကြ သည့် အခါတွင်မူကား စောစောကလို လေးနက်သော စကားများကို မပြော ဖြစ်ကြတော့ပေ။ အာလာပ သလ္လာပ သဘောမျှသာ ဖြစ်လာသည်။

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကွန်ဝေး ရောက်ဖူး နေဖူးခဲ့သမျှ အရပ်ဒေသ များထဲတွင် ရှန်ဂရီလာသည် ထူးခြားမှု ရှိ မရှိနှင့် ကမ္ဘာ့ အနောက်ခြမ်းတွင် ရှန်ဂရီလာနှင့် တူသော နေရာ ရှိ မရှိ မေးလိုက်သည့်အခါ ကွန်ဝေးက ပြုံး၍ ဖြေသည်။

‘ပွင့်ပွင်းလင်းလင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ရှန်ဂရီလာဟာ ကျွန်တော်

မကြာ မကြာ သွား သွားပြီး စာပေသင်ကြား ပို့ချပေးလေ့ ရှိတဲ့ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ကို နည်းနည်းပါးပါး သတိရစေခဲ့ပါတယ်။ ဟိုမှာ ရှိနေတဲ့ ရှုခင်း တွေက သိပ် မလှပါဘူး၊ သင်ကြား လေ့လာစရာ အကြောင်းအရာတွေက လည်း လက်တွေ့ အသုံးမဝင်ပါဘူး၊ စာသင် ဆရာကြီးတွေထဲက အသက် အကြီးဆုံး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင် သိပ်ပြီး အရွယ် မအိုသေးပေမယ့် အသက် ကြီးသွားနေတာကတော့ တစ်စိတ် တစ်ဒေသအားဖြင့် ဒီက ပုံစံနှင့် အတူတူ ပါပဲ’

—သင့်မှာ ဟာသဉာဏ်လည်း ရှိပါတယ်’ ဟု လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။

‘ရှေ့ ရောက်လာမယ့် နှစ်ကာလတွေ အတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးဟာ အဲဒီဉာဏ်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ကြရပါလိမ့်မယ်’

...

ကွန်ဝေးအား လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ခေါ်ယူတော့၍ နံ့သည် ဟူသော သတင်းကို ကြားသည့်အခါ ချန်းက ‘အလွန်ကို ထူး တယ်’ ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ လုပ်ငန်း မားနှင့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများ စနစ်တကျ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ပြီး အတည်တကျ ဖြစ်လာသည့် အချိန်မှ စ၍ ဤလုပ်ရပ်မျိုးကို သူ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှပင် မကြုံဖူးခဲ့ပါဟုလည်း ဆိုသည်။ ။

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပြင်ပ အရပ် ဒေသများမှ ရောက်လာသူ ဓားစိတ် တည်ငြိမ်မှု အတွက် ထားသည့် အစမ်းသပ်ခံ ကာလ ငါးနှစ် မီ ယခုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံသည်ဟု ဘယ် တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဟုလည်း ချန်းက ပြောသည်။ ။

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လူသစ် တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောရတာ သူ့အဖို့ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ခက်ခဲ ပင်ပန်းလွန်းလှပါတယ်။ လောဘ ပ မောဟ အားကြီးတတ်တဲ့ လူသား တစ်ယောက် သူ ရှေ့မှောက် ရောက် ကာကို သူ လိုလိုလားလား မရှိပါဘူး။ သူ့ အသက် အရွယ်မျိုးဟာမသာယာမှုတွေကို ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ရဲ့ ပညာ ကြီးမားမှု အပေါ်မှာ ကျွန်ုပ် သံသယ ဖြစ်လို့ ပြောတာတော့နာဟု တိပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုး ကြီးမားတဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခု အဖြစ် ကျနုပ်တို့ကို သင်ကြား ပေးထားခဲ့တာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ အစည်း အတွက် ပုံသေ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်း စည်းမျဉ်းတွေဟာ ပယ် အလတ် ဖြစ်အောင် ရေးဆွဲ ချမှတ်ထားတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အစဉ်အလာ တစ်ရပ် မဟုတ်တဲ့ အတွက် အခု လုပ်ရပ်ဟာ သိပ်ကို ထူးခြား လုပ်ရပ် တစ်ခု ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ’

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကွန် အဖို့တော့ ဤလုပ်ရပ်သည် အခြားသော ရပ်များထက် ပို၍ ထူးခြားသော အရာတစ်ခု မဟုတ်တော့ပေ။ လာမာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့ တတိယ အကြိမ်နှင့် စတုတ္ထအကြိမ် ရောက်ပြီးခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူတို့ နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံမှုသည် အလွန် ထူးခြားသော ကိစ္စ တစ်ခု မဟုတ်တော့သလို ခံစားလာခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးမှာလည်း တစ်ကြိမ် ထက် တစ်ကြိမ် စိတ်ချင်း ပို၍ နီးစပ်လာသည်ဟု ထင်လာမိ၏။ လူချင်း တွေ့ကြသည့် အခါများတွင်လည်း ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် ပေါ့ပါး လန်းဆန်း လျက် ရှိသည်က များ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ၌ လျှို့ဝှက်ထားသမျှ ကိစ္စ အဝဝသည် မကျန်သလောက် ဖြစ်သွားသည့်နှယ် ခံစားရ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထံမှ ပြန်လာတိုင်းလည်း သူရင်သည် ကြည်လင် အေးမြလာသည်က များ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ပြုစားခြင်းကို ခံနေရသူလို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သူတို့ နှစ်ဦး ဆွေးနွေး ပြောဆိုကြသည့် စကားများမှာ ကျယ်ပြန့်လှ

သည်။ ပြောကြသည့် အခါတွင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိရုံမျှမက ကိုယ့် ထင်မြင်ချက်နှင့် ကိုယ့် အယူအဆများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တင်ပြကြသည်။ ဒဿနိက အမြင် အားလုံးကိုလည်း ရင်ဖွင့်ကြသည်။ ရှည်လျားလှသော လူသမိုင်းကြောင်းကိုလည်း ဝေဖန် ဆန်းစစ်ကြသည်။ သမိုင်း ဖြစ်ရပ်များ အပေါ်တွင် မြင်သည့် ဆီလျော် မှန်ကန်သည့် အမြင်သစ်များကိုလည်း ထုတ်ယူ ဖလှယ်ကြ သည်။

ကွန်အဖို့တော့ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာရာတိုင်းကို မေ့လျော့ သွားစေလောက်အောင် ဆွဲဆောင်အား ကောင်းသည့် ထူးခြားသော အတွေ့ အကြုံ တစ်ရပ် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောသမျှကို တစ်ဖက်သတ် ငြိမ်၍ နားထောင်သည် မဟုတ်။ သူ့ အတွေးအမြင် နှင့် ဝေဖန် ဆန်းစစ်သော သဘောထားများကို မျိုသိပ်ထားခြင်း မပြု၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပင် တင်ပြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် အချက် တစ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြိုင်၍ ငြင်းသည်။ ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း လေအေးကလေးဖြင့် ပြန်ပြော သည်။

‘ငါ့သား သင်ဟာ နှစ်ကာလနှင့် တွက်ရင် ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေ မယ့် သင့်ရဲ့ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ဟာ အသက်နှင့် အမီလိုက်ပြီး ရင့် ကျက် နေတာကို ကျွန်ုပ် မြင်နေရပါတယ်၊ သင့်မှာ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် မဟုတ် ဘူးလို့ ပြောနိုင်တဲ့ ထူးခြားမှု တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

‘ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခေတ်တည်း ကြီးပြင်း လာခဲ့ရတဲ့ လူပေါင်း အမြောက်အမြားမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်’

‘သင်နှင့် တူသူကို ကျွန်ုပ် အလျင်က လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး’ ကွန်ဝေးသည် တစ်ခဏ ငြိမ်ဆိတ်နေပြီးမှ စကားပြန်ပေးသည်။

‘အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အကြီးအကျယ် လျှို့ဝှက်ထားစရာ မရှိပါ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အဲဒီအပိုင်းမှာ အင်မတန်မှ ကျပ်တည်း ပြင်းထန်ပြီး အချိန်အခါ မတိုင်ခင် ကျရောက်လာတဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့် စိတ်မော လူမော ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်က နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အထိ ပဟာ အမြင့်ဆုံး အကောင်းဆုံး ဆိုတဲ့ ပညာသင်ကြားမှုနှင့် ကြုံခဲ့ရပါတယ်၊ အကောင်းဆုံး ပညာရေး ဆိုတာကတော့ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး၊ မယ့် အလွန်ကို မောဟိုက် ပင်ပန်းခဲ့ရပါတယ်’

‘စစ်ပွဲ အတွင်းမှာကော သင်ဟာ အလွန် စိတ်မချမ်းသာမှုနှင့် ကြုံခဲ့ရသေးသလား’

‘အဲဒီ တစ်မျိုးတည်း ခံစားရတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေ သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်၊ အသက်စွန့်ပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့အခါ လုပ်တယ်။ ခါတစ်ရံကျတော့ ကြောက်တယ်၊ သတိလက်လွတ် လုပ်မိတဲ့ အခါလည်း မိတယ်၊

တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း အလွန်အကျွံ ဒေါသ ထွက်တယ်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ သန်းပေါင်း များစွာသော အခြားလူတွေလိုပါပဲ။ ကျွန် ဟာ အရူး တစ်ယောက်လို မူးတယ် သတ်တယ် ဖြတ်တယ်။ ကာမဂုဏ် ကို မက်မက်မောမော ခံစားတယ်။ ကိုယ်ရဲ့ စိတ်အာရုံ ခံစားမှု အားလုံး အလွဲသုံးစား လုပ်ပစ်နေတဲ့ သဘောပါပဲ။

‘လူတစ်ယောက် အနေနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနန္တ တန်ခိုးရှင် တစ် ပက်ပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနှင့် ထင်ရာ မြင်ရာ အားလုံးကို လျှောက်လုပ်ပြီးတဲ့ ကံ အဲဒီ အပိုင်းတွေလည်း ကျော်လာရော စိတ်ဆိုးတယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ တိုတယ်၊ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်တယ်၊ လူဘဝမှာ မပျော်ပိုက်ဘူး၊ ငြီးငွေ့တယ် ခဲ့ ခံစားမှုတွေဟာ ဝင်လာတာပါပဲ။ နောက်ပိုင်း နှစ်တွေကျတော့ ရင်ဆိုင် ရတဲ့ အခက်အခဲတွေက ဒါတွေပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အလွမ်း သား ဖြစ်အောင် တင်ပြနေတယ်လို့တော့ မထင်ပါနှင့်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ လုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင်တော့ စစ်ကြီးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာအတော်ကလေး ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ ဘာနှင့် တူနေသလဲ ဆိုတော့ အလွန် ဆိုးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ရောက်နေတာနှင့် တူနေပါတယ်။ စိတ်က ပျော်စရာ ကောင်းတယ် လို့ ထင်ရင်တော့လည်း ပျော်စရာတွေ အများကြီး ရနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နာကျင်မှု ဆိုတာက လုံးဝ ပျောက်မသွားပါဘူး၊ ပျောက်လိုက် ပေါ်လိုက်နှင့် သံသရာ လည်နေတာပါပဲ။ အလွန် ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ အခြေ အနေဟာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရရင်တော့ လူများစုမှာ ဒီ အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်’

‘သင့်ရဲ့ ပညာရေးဟာ ဒီပုံ ဒီနည်းနှင့်ပဲ ဆက်သွားမလား’

ကွန်ဝေးက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ ‘တကယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနေနှင့် စကားပုံကို ပြင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင်တော့ တပ်မက်မှု ကုန် ခန်းခြင်းသည် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ကြီးမားမှု၏ အစ ဖြစ်သည်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်’

‘ငါ့သား အဲဒီစကားဟာလည်းပဲ ရှန်ဂရီလာရဲ့ ဩဝါဒ တစ်ခုပါပဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒီ အသိကြောင့်လည်း ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာမှာ နေရသလို ခံစားနေရတာပါ’

ကွန်ဝေးသည် ဤစကားကို သူ ရင်ထဲ၌ ရှိနေသည့်အတိုင်း ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ် ၏။ နေ့များနှင့် သီတင်းပတ်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်နှင့် အမျှ သူ ရင်သည် ကျေနပ် ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့် ပြည့်လာသည်။ ထို ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှုသည် သူ၏ စိတ်နှင့် ကိုယ်ကို တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားအောင် စုစည်း ပေါင်းစပ် ပေးသည်။

ပါးရော၊ ဟင်ချယ်နှင့် အခြားလူများကဲ့သို့ပင် သူသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆေးမိနေသော လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ လမ်းပြာပြာတောင်ကြားလွင်ပြင်သည် သူ့အား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခဲ့လေပြီ။ သူ့အဖို့ လွတ်မြောက်ရန် လမ်း မရှိတော့ပြီ။ ပတ်ပတ်လည်မှ ဝန်းရံ ကာဆီးလျက် ရှိသော တောင်တန်းများသည် အရောင် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိကြသည်။ ထိုတောင်တန်းများ၏ အလယ်ရှိ ဝင်ရ ထွက်ရ ခက်ခဲ အလွန် သန့်စင်သည့် နေရာဌာန၊ ယင်းနေရာဌာနမှ နေ၍ သူ့မျက်လုံး မည် မြစ်မီးရောင် သန်းနေသည့် အလွန် နက်ရှိုင်းသော တောင်ကြား ပြင်ဆီသို့ တွေဝေ ငေးမောလျက် ရှိသည်။ သူ့မျက်စိ အောက်မှ ရှုခင်း ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် အလှ ဖြစ်ချေသည်။

ပန်းဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ပဒုမ္မာကြာကန်ပေါ် ကျော်ဖြတ်ပြီး လေနှင့် လွင့်မျော လိုက်ပါလာသည့် ဆယ့်ခြောက်ရာစု ခေတ်သုံး စန္ဒရားသံ သူ့ နားများဆီသို့ ရောက်လာနေသည်။ သောတအာရုံနှင့် စက္ခုအာရုံ ၏ ပြည့်စုံသော ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းမှု တစ်ခုဟု သူ့စိတ်က ခံစားနေရသည်။

တကယ်တော့ သူသည် မန်ချူးမလေး အပေါ်၌ တိတ်တခိုး ကျိတ်၍ နမိပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူ ကောင်းစွာ သိပါ၏။ သို့သော်လည်း အချစ်သည် ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ချက် ထားနေသည့် အချစ်မျိုး မဟုတ်။ ကံမှ အဖြေ ရဖို့ကိုပင် မျှော်လင့်ချက် ထားနေသည့် အချစ်မျိုး မဟုတ်။ တံ၌ ပေါက်ဖွား ရှင်သန်လျက် ရှိနေသော အံ့ဩခြင်းနှင့် လေးစားခြင်း သင်္ကေတ တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ထိုသင်္ကေတတွင် သူ့စိတ်၏ အာရုံ ခံစား က တစ်မျိုးတည်းသော အနံ့အရသာ တစ်ခုကို ပေါင်းစပ် ပေးထားသည့် သဘောမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ။

အမှန်တော့ ဤမိန်းကလေးသည် သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ဤကမ္ဘာ လောက အတွင်းရှိ အနူးညံ့ဆုံးနှင့် အသိမ်မွေ့ဆုံး ဟူသော အရာအားလုံး၏ အမှတ်လက်ခံတာ တစ်ခု အဖြစ် ရပ်တည်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဤ မိန်းကလေး၏ ကိုယ် ပိုင်ဟန် ဖြစ်သော ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုများနှင့် စန္ဒရား ခလုတ်များပေါ် ရွှေ နေကြသည့် လက်ချောင်းကလေးများ၏ အတွေ့ အထိများသည် သူ့ သားနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ၏ ဆိုပုံများသည် ဤမိန်းကလေးကသာ သတိပြုမိမည် ဆိုပါက သာမန် သားသား ပြောရိုးပြောစဉ် မဟုတ်သည်ကို သိနိုင်စရာ ရှိလေသည်။

*** (၁၆ ရာစုခေတ်မှ ၁၈ ရာစုခေတ် အထိ အသုံးပြုခဲ့ကြသော စန္ဒရားနှင့် တူသည့် တူရိယာပစ္စည်း တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ထိုရာစုခေတ်များက တေးဂီတ များကို တီးမှုတ်သည်အခါ သုံးစွဲသည်။)***

သို့သော်လည်း မိန်းကလေး၏ နှုတ်မှ ထွက်လာသည့် စကားများသည်သူ၏ အတွင်းစိတ် ခံစားမှုများကို ဘယ်တော့မှ မဖော်ပြချေ။ သူ ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဤမိန်းကလေး၏ အတွင်းစိတ်များကို သိလိုသော ဆန္ဒ မရှိ။ သူ့ အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေး သန်းနေသည်ကိုတော့ သူ့စိတ်က

နားလည်နေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့မှာ ‘အချိန်’ ရှိနေပါသည်။ သူ ဖြစ်စေချင်သည့် အရာများ ဖြစ်လာစေမည့် အချိန်၊ ယခုမှ စပြီး နောက်တစ်နှစ် သို့မဟုတ် ဆယ်နှစ် မည်မျှပင် ကြာကြာ အချိန်ကတော့ ရှိနေလိမ့်မည်။ အမြင် အာရုံ သည် သူ့ကို လွှမ်းမိုးလာသည်။ ထိုအခါ ထိုအမြင် အာရုံနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်မှု သည် ဖြစ်ပေါ်လာရလေ၏။

ဤအဖြစ်များ ကြားမှပင် သူသည် အားလပ်ချိန် ရသည့် အခါတိုင်း သူ့အဖော် သုံးဦး၏ ဘဝအတွင်းသို့ ခဏတစ်ဖြုတ် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ကာ မာလင်ဆန်၏ သည်းမခံနိုင်မှု၊ ဘားနတ်၏ ရွှင်လန်း တက်ကြွမှုနှင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ စိတ်ဓာတ် ကြွခိုင်မှုများကို ရင်ဆိုင်ရသေးသည်။ ယခု သူ သိထားသမျှ အားလုံးကိုသာ သူတို့ သုံးဦးစလုံး သိသွားကြမည် ဆိုပါမူ သူ ဝမ်းသာမိလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ အကယ်၍ သိသွားကြမည် ဆိုပါကလည်း

ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အခက်အခဲ ဖြစ်စရာ မရှိဟု သူရော ချန်းပါ ယူဆမိကြလေသည်။ ။

တစ်ကြိမ်တွင် ဘားနတ်က

‘ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ဒီ နေရာလေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အခြေချဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာလေး တစ်ခု မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ ပထမ နေစမှာတော့ သတင်းစာနှင့် ရုပ်ရှင်ကို လွမ်းချင် လွမ်းမိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမဆို အလေ့အထ ဖြစ် သွားတော့လည်း နေတတ်သွားမှာပါပဲ’ ဟု သူ့အား ပြောခဲ့ဖူးရာ ထိုစကားကို ကြားခဲ့ရစဉ်က သူ များစွာ သဘောကျခဲ့မိ၏။

‘နေနေကျ ဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူမဆို နေနိုင် သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော်လည်း ယူဆတယ်’ ဟု သူက ထောက်ခံ စကား ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထို့နောက်တွင် ချန်းက ဘားနတ်ကို တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီသို့ အလည် တစ်ခေါက် ခေါ်သွားသည် ဟူသော သတင်းကို ကွန်ဝေး ရသည်။

ဘားနတ်က ဒေသအတွင်းမှ သယံဇာတ ပစ္စည်းများ ကြွယ်ဝမှု အခြေအနေ နှင့် လူနေမှု စနစ်များကို လေ့လာလိုသည်ဟု မေတ္တာ ရပ်ခံသဖြင့် ခေါ်သွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဤသတင်းကို မာလင်ဆန် ကြားသောအခါ နှာခေါင်းရှုံ့ သည်။

‘သက်သက် မဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပင်ပန်းအောင် လုပ်တာလို့ပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်’ ဟု မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေးအား ပြောသည်။ ဘားနတ်ကိုလည်း ဝေဖန်သည်။

‘တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်နှင့် မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေ မကြာခင် ထွက်ရတော့မယ့် ခရီးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမွေးဖို့ ဝယ် ဆိုတာတော့ သတိထားမိဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ အထမ်းသမားတွေဟာ အခု ဉ်ငါးရက်လောက် အတွင်း ရောက်လာတော့မယ်၊ ကျုပ် ကြားရ သိရ လောက် ဆိုရင် အပြန် ခရီးဟာ သိပ်ပြီး ပျော်စရာ ရွှင်စရာ ကောင်းမယ့် အမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ’

ဘားနတ်က မာလင်ဆန်၏ စကားကို လက်ခံသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းငြိမ့်သည်။

‘ငါကလည်း ပျော်စရာ ကောင်းမယ့် ခရီးမျိုးလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

‘အဲဒီ ခရီးကို သွားနိုင်အောင် အားမွေးထားဖို့ ကကတော့ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်၊ ငါ့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေဟာ အလျင် ပျင် နှစ်တွေကထက်တောင်မှ ပိုပြီး အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်နေပါ တယ်၊ ငါ့အနေနှင့် နေ့စဉ် လုပ်နေကျ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းကို မှန် လုပ်နေတယ်၊ ငါ့မှာ သောက မရှိဘူး၊ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲမှာ ရှိနေ အရက်ပုန်း ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေကလည်း လူတစ်ယောက်ကို အလွန်အကျွံ ချက်ခွင့် မပြုဘူး၊ ထုတ်လုပ် ရောင်းချနေတဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကိုက မ ပဋိပဒါတဲ့၊ မင်း အသိသားနှင့် ။

‘သိပါတယ်။ ခင်ဗျား အနေနှင့် ရသလောက် အချိန်ကလေးမှာ ကြိဖန် ပျော်အောင် လုပ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’ ဟု ပင်ဆန်က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ပျော်စရာ အချိန်လည်း ရပါတယ်၊ ဒီဌာနမှာ ကိုယ် ဝါသနာ ပါရာ ရုံလေးတွေကို ခံစားနိုင်ဖို့ အတွက် အစီအစဉ်လေးတွေ ရှိနေတာပဲ၊ တချို့တွေကတော့ စန္ဒရားတီးနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုမှ သဘောကျကြတယ်၊ ပတ်ဘူးလား ဟင်၊ သူတို့ ကြိုက်တာလေးတွေ လုပ်နေတာကိုတော့ မင်း ပြစ်တင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

ထိုစကားအတွက် ကွန်ဝေးကတော့ ဣန္ဒြေ ပျက်သွားခြင်း မရှိ။ သို့ ဂ်လည်း မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘တခြားလူတွေ ပစ္စည်းဥစ္စာကို သွားပြီး မက်မောတဲ့ လူတွေကျတော့ ထောင်ကို ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်’ ဟု ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ပြောသည်။ ။

‘ဒါပေါ့၊ တကယ်လို့ မင်း သူတို့ကို ဖမ်းမိရင် ပို့နိုင်တာပေါ့’ ဘားနတ် သည် ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်လျက် ရှိသည်။ ‘ဒီစကား ကြားတော့မှ ခင်ဗျားတို့ကို ပြော စရာ တစ်ခု ရှိနေတာ သတိရတယ်၊ အထမ်းသမားတွေ ရောက်လာရင် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီတစ်ခေါက် မလိုက်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော် တွေးမိတာကတော့ အထမ်းသမားတွေဟာ ဒီကို မှန်မှန် လာလေ့ ရှိပုံ ရတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်အလာကို ဒီက နေ စောင့်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့၊ တကယ်လို့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ အနေနှင့် တည်းခိုခ စရိတ်ကြေးငွေ ကုန်ကျသလောက် ပေးပါ မယ် ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် စကားကို ယုံကြည် လက်ခံကြမယ် ဆိုရင် ဒီမှာ နေခဲ့ဖို့ ပြဿနာဟာ မရှိတော့ဘူး’

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူ ပြန်မလိုက်သေးဘူး ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ ခဏ တစ်ဖြတ် နေခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ပြန် သွားရင် မင်းတို့အတွက်ကတော့ သိပ်ကို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ မင်းတို့ကို တင် ခရာ အဖွဲ့ က တီးမှုတ်ပြီး ဆီးကြိုမှာ၊ ငါ့ကျတော့ ပုလိပ်အဖွဲ့က တန်းစီပြီး ကြို နေမှာကွ၊ ဒီအဖြစ်ကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ငါ့မှာ ဘဝင်မကျဘူး’

‘တစ်နည်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဘင်ခရာ အဖွဲ့ က တီးမှုတ်နေတာကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်တယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါက အတီးအမှုတ်ကို ဘယ် တုန်းကမှ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ’

မာလင်ဆန်က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါက ခင်ဗျား

ပြဿနာပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အနေနှင့်ကောင်းမယ်ထင်လို့ ဒီအရပ်မှာ တစ်သက်လုံး နေမယ် ဆုံးဖြတ်လည်း ဘယ် သူကမှ တားမြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊’ မာလင်ဆန် အနေဖြင့် ဤစကားကို ပြောလိုက်သော်လည်း ဘေးလူများကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာထားကတော့ တောင်းပန် ခယလိုသည့် အရိပ် လက္ခဏာများကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။

‘ဒီကိစ္စဟာ လူတိုင်းက ဘာလုပ်မယ် ဆိုတဲ့ ရွေးချယ်မှု အပေါ်မှာ တည်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူး ဆိုတာက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူ နိုင်ဘူးလေ၊ ခြားနားမှု ရှိတတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲကွန်ဝေး’

‘ငါ မင်းနှင့် တသဘောတည်းပဲ၊ စိတ်ကူးဆိုတာ ခြားနားမှု ရှိတယ်’

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ချလိုက်ပြီး မလည်း နေခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်’ ဟု ပြောသည်။

မာလင်ဆန် စွ ဘရင့်ခ်လိုးအား လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဘာ’ အားလုံး၏ အော်သံသည် တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုက ပြုံးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းလက်နေသည်။

‘ကျွန်မတို့ ရောက်လာရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန် ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိ ၊ ဘယ်တော့ စဉ်းစား စဉ်းစား ကောက်ချက်ချလိုရတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဖြစ်တစ်ခုလုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက် နက်နဲတဲ့ တန်ခိုး တစ်ခုက ဝိုင်ထားတယ်လို့ ကျွန်မ မြင်တယ်၊ ရှင်လည်း အဲသလို ထင်နေတာပဲ ဂ်လား မစ္စတာ ကွန်ဝေး’

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် အဖြေရ ခက်နေဟန် ရှိသည်။ သို့သော် မစ္စ ဘရင့်ခ် သည် ကွန်ဝေးထံမှ အဖြေကို မစောင့်ဘဲ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှကို ရေးကြီး ပျားဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်ရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေနှင့် ပတ်သက်လို့ မရှင်းတာ ရှိနေရင် ကျမ ဘယ်သူ့ကို မေးရမလဲ၊ ကျွန်မကို ဒီဒေသ ရောက်အောင် လွှတ်တာဟာ ယ်ချက် တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နေရစ်ခဲ့မလို့’

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီအရပ်ဒေသမှာ သာသနာပြု အဖွဲ့တစ်ခု တည်ထောင် မျှော်လင့်နေသလား’ ဟု မာလင်ဆန်က မေးသည်။

‘မျှော်လင့်ရုံသာ မကဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်ကို အပြည့်အဝ ထားနေတာ၊ ရုပ်က လူတွေနှင့် ဘယ်လို ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ င်းကောင်း နားလည်နေပြီ၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် လုပ်သွားမယ်လို့ ကူးထားတယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး’

‘သဘောတရား အသစ် သွင်းပေးဖို့ကော ရည်ရွယ်ထားသေးသလား’

‘ရည်ရွယ်တာပေါ့ မစ္စတာ မာလင်ဆန်၊ ကျွန်မတို့ လူစု ဒီကို ရောက်စဉ်းက အမြဲမပြတ် ကြားနေရတဲ့ မဇမ ပဋိပဒါ သဘောတရားကို ကျွန်မ ပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်တယ်ရှင် သိလား၊ ရှင်တို့ အနေနှင့် သူတို့ရဲ့ ကာတရားကို စိတ်သဘောထား ကြီးခြင်းလို့ ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ကြပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အယူအဆကတော့ ဒီသဘောတရားဟာ ပေါ့တန်မှုရဲ့

အဆိုးဆုံးသော အခြေအနေကို ဦးတည်နေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒီအရပ်မှာ နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ အဓိက ဒုက္ခဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ စိတ် သဘောထား ကြီးမှုပဲ၊ ကျွန်မကတော့ ဒီသဘောတရားကို ကျွန်မမှာ ရှိနေ သမျှ အင်အားနှင့် အစွမ်းကုန် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ပစ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်တယ်’

‘သူတို့ အနေနှင့် စိတ်သဘောထား သိပ်ပြီး ကြီးလွန်းတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကို ခွင့်ပြုကြလိမ့်မယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘အဲသလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ်က သိပ် ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ အတွက် သူတို့က သူ့ကို မပိတ်ပင် မတားဆီးနိုင်တာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ဘားနတ်က ဝင်ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှ ဟက် ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။ ‘ဒါမှ မဟုတ်လည်း စောစောက ကျွန်တော်

ပြောခဲ့သလို ဒီဌာနက ကိုယ် နှစ်သက်ရာကို ရအောင် စီစဉ်ပေးတဲ့ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားအနေနှင့်က အကျဉ်းထောင်ကိုမှ နှစ် သက်တယ် ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား လိုချင်တာ ဖြစ်လာရမှာပေါ့’ ဟု မာလင် ဆန်က ဝင်၍ ဘုတောသည်။

‘ဒါကျတော့လည်း အမြင်က နှစ်ဖက် ရှိရမှာပဲ၊ တကယ်လို့ မင်း အနေ နှင့် ကိုယ်ရသမျှ အားလုံးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်နေရတဲ့ ငါတို့ လူ့အဖွဲ့ အစည်း ထဲက လူတွေရဲ့ ဘဝနှင့် ဒီလို ဒေသ တစ်ခုမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝ ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မယ် ဆိုရင် ဒီဒေသက လူတွေ အနေနှင့် အပြင်လောကကို ထွက်မသွားနိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ တို့များက အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်နေကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ ရောက်နေကြတာလား’

‘လှောင်ချိုင့် တစ်ခုထဲ ရောက်နေတဲ့ မျောက်တစ်ကောင် အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရအောင် တွေးပေးတဲ့ အတွေး တစ်ခုပေါ့ ဗျာ’ မာလင်ဆန် က နှုတ်လှံထိုးသည်။ သူသည် ယခု အချိန်ထိ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်ဆဲ။

ထို့နောက်တော့ မာလင်ဆန်သည် ကွန်ဝေးနှင့် နှစ်ဦးချင်း ဆုံ၍ စကားပြော သည်။ သူသည် ခြံဝင်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလား

နေရင်းက

‘ဟိုလူကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အခုအချိန်ထိ အနှောင့်အယှက် ပေးနေတုန်းပဲဗျာ’ ဟု ညည်းသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြန်ခရီးမှာ သူ မပါလာလို့ကတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို အရေပါး မယ် ထင်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟို တရုတ်မကလေး အဖြစ်က ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ရင် ဘဝင်ကျစရာ မရှိဘူး’ ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ထားသည်။

ဤ လူငယ်အပေါ်တွင် သူ သံယောဇဉ် ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ လွန် ရက်သတ္တပတ်များ အတွင်းက အတူတွဲ၍ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရခြင်းသည် တစ်ဦး နှင့် တစ်ဦးကြားတွင် ရှိနေခဲ့သော ခင်မင်မှုကို တိုးတက် လာစေခဲ့သည် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

‘စောစောက ဟိုတရုတ်မလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘားတန် ရိနေတာဟာ မင့်ကို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို ရည်ရွယ်တာပါ’ ဟု က ပြောသည်။

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို စောင်းပြောနေတာ၊ တရုတ်မလေး ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတာ သူ ရိပ်မိနေတယ်၊ ကျွန်တော် ကလည်း စိတ်ဝင်စားမိတာတော့ အမှန်ပဲ ကွန်ဝေး၊ သူ ဘာကြောင့် ဒီမှာ နေရသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကို မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ လာပြီး အခုလို နေရတာကို သူကြိုက် မကြိုက်လည်း ကျွန်တော် ဝေခွဲ လို့မရဘူး၊ တကယ်လို့သာ သူ့ဘာသာစကားကို ကျွန်တော် ပြောတတ်ရင် သူ့ အကြောင်းကို စုံစုံစေ့စေ့ သိအောင် မေးမိမှာပဲ၊ အခုလောက်ဆိုရင် အဖြေထွက်ပြီပေါ့’

‘မင်း ရအောင် မေးနိုင်မယ် ဆိုရင် ငါ အံ့သြမိမှာပဲ၊ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားများများ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး’

—ခင်ဗျားသာ မေးရင် ရနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မမေးတလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့သြလို့ မဆုံးဘူး’

‘ငါက တခြားလူတွေ အကြောင်းကို စပ်စပ်စုစုမှ မလုပ်တတ်တာကွာ’

ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန်အား သူသိထားသမျှပြောပြချင်စိတ် ဖြစ်နေ ။ ရုတ်တရက် မာလင်ဆန် အပေါ်၌ သနားကြင်နာသော စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။ ပြောပြလိုက်မည် ဆိုပါကလည်း လူငယ် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ် မာလင်ဆန်သည် ကြားရသမျှကို အပြင်းအထန် အလေးအနက် ထား ချေတော့မည်။

‘ငါသာ မင့်နေရာမှာ ဆိုရင် လိုဆင်း အတွက် သောက ဖြစ်မိမယ် မထင်ဘူး’ ဟု ပြောမိသည်။ ‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ ဒီမှာ နေရတာ

ပျော်နေတာပဲ မဟုတ်လား’

ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင်ခ်လိုးတို့ ပြန်မလိုက်ကြသေးဘဲ နေခဲ့ကြဦးမည် ဟုသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ကွန်ဝေးနှင့် မာလင်ဆန်တို့အား တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပို၍ ကင်းကွာသွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ကွန်ဝေး တစ်ဦးတည်း အဖို့ကတော့ အလွန် အဆင်ပြေစေသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု လို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့ အဖြစ်သည် အလွန် ထူးခြားသော အခြေအနေ တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။ ထိုအခြေအနေကို အဆင်ပြေပြေ ကိုင်တွယ်သွားရန် အတွက် သူတို့ တိကျ ပြတ်သားသော အစီ အစဉ်များလည်း မရှိသေးပေ။

ကံအားလျော်စွာပင် ထိုအခြေအနေကို လောလောလတ်လတ် ဖြေရှင်း ရန်လည်း မလိုအပ်သေးပေ။ နောက် နှစ်လခန့် ကုန်သည် အထိတော့ ထူးထူး ထွေထွေ ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိသေးပေ။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ အရေး တကြီး အခြေအနေမျိုးသည် ဖြစ်ပေါ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာပေ လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားဖို့ကတော့ လိုလိမ့် မည် ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းများကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် လောလောဆယ် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေ အတွက် စိတ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်တော့ချေ။

သို့သော် တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဤကိစ္စကို ချန်းအား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

‘ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ ချန်း၊ ကျွန်တော် မာလင်ဆန် အတွက်တော့ စိတ်ပူတယ်၊ အခြေအနေမှန်ကိုသာ သူ သိသွားရင် သူ အကြီးအကျယ် စိတ် ထိခိုက်တော့မှာပဲ’

ချန်းက ကိုယ်ချင်းစာသည့် အရိပ်လက္ခဏာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ် သည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ သူ့ကို နားဝင်အောင် နားချဖို့ ဆိုတာ လွယ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီ အခက်အခဲဟာ ယာယီပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ အခု အချိန်က စပြီး နောင် အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သွားမှာပါ’

ပြဿနာရပ် အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် ချန်း၏ အမြင်သည် ဒသနိက ဆန်လွန်းသည်ဟု သူ ထင်မိ၏။

‘အမှန်တရားကို သူ နားလည် သဘော ပေါက်လာအောင် ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး’ ဟု ကွန်ဝေးက ညည်းသည်။

‘သူက အထမ်းသမားတွေ ရောက်လာမယ့် ရက်ကို လက်ချိုးပြီး နေတာ၊ တကယ်လို့များသာ အထမ်းသမားတွေ ရောက်မလာရင်တော့’

‘ဒါပေမယ့် အထမ်းသမားတွေက လာမှာပါ’

‘အိုး အထမ်းသမားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ပြောပြခဲ့သမျှတွေဟာကျွန်တော်တို့ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် တမင် ဖန်တီးပြီး ပြောခဲ့တယ်ထင်ထားတာ’

‘လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ တစ်ယူသန်စိတ် မရှိကြပါဘူး။ ရန်ကုန်ရိလာမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ ထုံးစံကိုက အထိုက်အလျောက် ပြောဆိုနေခြင်း ရှိကြရပါတယ်။ အထမ်းသမားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အားလုံးလောက် နီးနီး မှန်ကန်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ကျွန်ုပ် ပြောပြခဲ့တဲ့ အချိန်အတိုင်း အတိအကျ သို့မဟုတ် အဲဒီအချိန် မှာ ရောက်လာဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်နေကြပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ မာလင်ဆန်ကို အထမ်းသမားတွေ အပြန်မှာ လိုက် အောင် တားဖို့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး’ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း တားမြစ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ အဖြေကို ရှာတွေ့သွားမှာပါ။ အထမ်းသမားတွေ အနေနှင့် အပြန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်မသွားနိုင်တဲ့ အဖြစ်ကို သူကိုယ်တိုင် ကိုယ် ကြုံရမှာပါ’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါလည်းပဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နည်းတစ်နည်း တော့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရပြီးတဲ့ နောက်ကျတော့ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ’

‘အဲဒီ နောက်တော့ စိတ်ထိခိုက်မယ်၊ ပူဆွေးသောက ရောက်မယ်၊ အဲဒီကာလ တစ်ခု ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ နောက်မှာတော့ အကောင်းကိုသာ မျှော်လင့်တတ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ပီပီ နောက်ကိုးလ ဆယ်လ အကြာမှာ

အထမ်းသမား တစ်စု ထပ်ပြီး ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ထားလာလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့က အမြော်အမြင် ရှိကြမယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ပျက်သွားအောင် မလုပ်ရဘူး၊ ရှင်သန်အောင် အားပေးရမယ်’

‘ခင်ဗျား ပြောသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနှင့် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် နိုင်ဖို့ အားထုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ထွက်ပြေးမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီစကားလုံးကို သုံးသင့်တယ်လို့ သင် ထင်ပါသလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်ကြားလမ်းဟာ ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဖြတ် သန်း ဝင်ရောက်လာဖို့ လူတိုင်းအတွက် ဖွင့်ထားပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထောင် စောင့် ထောင်ကြပ်တွေတော့ မရှိပါဘူး၊ သဘာဝက လုံခြုံအောင် လုပ်ပေး ထားပါတယ်’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

‘သဘာဝကတော့ သူ့ တာဝန်သူ ကျေပွန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတိုင်းမှာ သဘာဝ အပေါ်ချည်း ယုံပြီး ပုံထားလို့ ရမယ် မထင်ပါနှင့်။ နယ် ပယ်သစ် စွန့်စား ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ တွေ ဒီကို ရောက်ရောက်လာတဲ့ အဖြစ်တွေ ကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ တောင်ကြားလမ်းဟာ ဝင်လာတဲ့ လူတွေ အတွက် ဖွင့်ပေးထားသလို ဒီက ထွက်ပြေးချင်တဲ့ လူတွေ အတွက်ကော တန်းတူညီမျှ ထားပြီး ဖွင့်မပေးဘူးတဲ့လား’

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ချန်းက ပြုံးသည့် အလှည့်သို့ ရောက်သွားသည်။

‘တစ်ခါတစ်ရံ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေတွေနှင့် ကြုံရင် အထူးတလည် စဉ်းစားမှုဟာ ရှိလာတတ်ပါတယ်’

‘သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ထွက်ပြေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို ယူတဲ့လူ မှန်သမျှ အရူးအမိုက်တွေ ဖြစ်မှာပဲ ဆိုတဲ့ အသိက ရှိနေတော့ ဒီအခွင့်အရေး ယူတဲ့ လူ မှန်သမျှကို ခင်ဗျားတို့က လွှတ်ပေးထားတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲသလို ကြားထဲ ကပဲ တချို့ လူတွေကတော့ ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

‘မလွဲပါဘူး၊ သင်ပြောသလို မကြာ မကြာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ထွက်ပြေးသူတွေဟာ တောင်ကုန်း မြေမြင့်ပေါ်မှာ တစ်ညတာ အိပ်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ရရုံမျှနှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာလေ့ ရှိပါတယ်’ ။

‘အကွယ်အကာကလည်း မရှိ၊ အဝတ်အစားကလည်း ထူထူထဲထဲ မရှိ

၊ခြေအနေကြောင့်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ သုံးနေတဲ့ သိမ်မွေ့ ပျော့ပျောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ နည်းတွေကလည်း ဆိုးရွား ပြင်းထန်တဲ့ နည်းတွေလို ထိ ရောက်နေတာပါပဲကလား၊ ဒါဆိုရင် ဒီကို ပြန်မလာတဲ့ လူနည်းစုတွေ ကျတော့ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ’

‘သင့် မေးခွန်းကို သင့်ဘာသာ သင် ဖြေထားပြီး ဖြစ်နေပါပြီ’ ဟု ပြောသည်။

‘သူတို့ကျတော့ ဒီကို ပြန်မလာကြတော့ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြောနိုင်တဲ့ အချက်က အဲသလို ကံ သိပ်ဆိုးတဲ့ လူ အရေအတွက်ဟာ အင်မတန် နည်းပါတယ်၊ သင့်မိတ်ဆွေ အနေနှင့် အဲဒီအရေ အတွက်ကို တိုးသွားအောင် အဆင်အခြင် ကင်းမဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်မထင်ပါဘူး’

ချန်း တုံ့ပြန် ပြောဆိုသည့် စကားများထဲတွင် မာလင်ဆန် အတွက် အားတက်စရာ လုံးဝ မပါချေ။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက မာလင်ဆန်၏ အနာဘဝသည် မရေမရာ အဖြစ်နှင့်ပင် ရပ်တည် နေ လိမ့် မည် ဖြစ်၏ ။

ကွန်ဝေးတော့ မာလင်ဆန်ကို ချန်းတို့၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပြန် စေလိုသော ဆန္ဒ ရှိနေသည်။ ထိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာနိုင်သည့် အလား အလာလည်း

ရှိသည် ထင်၏။ လေယာဉ်မှူး တာလူးသည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်အပြင်လောကသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကွန်ဝေးက သူ့ဆန္ဒကို ချန်းအား ဖွင့်ပြောသည်။ ထိုအခါ ချန်းက ကပိုင်များအား သူတို့ သင့်တော် ကောင်းမွန်သည်ဟု ယူဆသည့် ကိစ္စကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားသည်ဟု ဝန်ခံသည်။

‘ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေရဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်မှု ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကလေး တစ်ခု အပေါ် ဝ ဥသယံ ယုံကြည် စိတ်ချပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ လက်ရှိဘဝနှင့် အနာဂတ် ဘဝကို အပ်နှံလိုက်လို့ ဖြစ်ပါလား’ ဟု ပြန်မေးသည်။

အလွန် မေးသင့် မေးထိုက်သည့် မေးခွန်း တစ်ခုဟု ကွန်ဝေး၏ စိတ် ချက်ချင်း နားလည်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း အိန္ဒိယသို့ ပြန် န်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာလင်ဆန် ဘာလုပ်မလဲ ဟူသော အချက်မှာ သံသယ ဝင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ဤအချက်သည် သူ အမြဲတစေ စဉ်းစားခဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခု ဖြစ်၏။ မကြာ မကြာလည်း အကျယ်တဝင့် ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း လောကီရေးရာမျှသာ ဖြစ်သော ဤအရာ အားလုံးသည် ရှန်ဂရီလာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အနေ ကြာလာသည့်အခါ သူ့စိတ်ထဲမှ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ထွက်သွားစရာ ရှိ၏။ သူ့အဖို့ ခွင်းချက် တစ်ခုကတော့ ရှိနေဦးမည် ထင်သည်။

တခြားတော့ မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့် မာလင်ဆန် အကြောင်းကိုတော့ မတွေးဘဲ နေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ တွေးမိသည့် အခါတိုင်းလည်း သူ့ စိတ် သည် ထူးထူးခြားခြား ကြည်နူး နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ရလိမ့်မည် ထင်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်အတွင်းမှ သူ့စိတ်ကို တအံ့တဩ ဖြစ်စေမည့် ထူးဆန်းသော အရာများသည် ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ် ဖို့ ရှိ၏။ ထိုအထဲမှပင် သူ့ အလိုဆန္ဒ သူ့အကြိုက်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်မည့် အရာများသည် ရှိလာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူသည် မေ့သင့် မေ့ထိုက်သည် များကို မေ့သွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် သူ့ရင်ထဲ၌ မရှင်းမရှင်း ဖြစ်နေသော ကိစ္စ တစ်ခုကို ချန်းအား ဖွင့်မေးဖူးသည်။

‘စကားမစပ် တစ်ခုလောက်တော့ မေးချင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုတဲ့ အရာ ရှိလာရင် ခင်ဗျားတို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြ တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ကြသလဲ၊ ကျွန်တော် နားလည်ထားတာကတော့ လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြားမှာ အတူတူ နေလာရင် ခင်မင် တွယ်တာမှု ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကတော့ တစ်နေ့ မရှိ တစ်နေ့ ရှိလာ ရမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘မကြာခဏ ရှိတတ်ပါတယ်’ ဟု ချန်းက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘လာမာ ဘုန်းကြီးတွေဟာ ခံနိုင်ရည် ရှိကြပါတယ်၊ နှစ်ကာလတွေ

ကုန်လွန်ပြီး စိတ်ဓာတ် ရင့်ကျက်လာလေလေ အများစုဟာ ခံနိုင်ရည် ရှိလာလေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်တဲ့ အချိန် မရောက်ခင်မှာ တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တခြားလူတွေလိုပါပဲ။ ခြားနားတာ တစ်ခုက ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ တခြား သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီး ဆင်ခြင် စဉ်းစားနိုင်ကြပါတယ်။ ပိုပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုမူနိုင်ကြပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုဟာ နားလည်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေတဲ့ အမျိုးအစား ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် အာမခံခဲ့ရ ပါတယ်။ သင့်မိတ်ဆွေ မစ္စတာ ဘားနတ်ဟာ ဒီအခွင့်အရေးကို သူ့အတွက် အကျိုးရှိအောင် အသုံးချသွားခဲ့ပါပြီ’

ကွန်ဝေးကလည်း ချန်း၏ အပြုံးကို အပြုံးဖြင့်ပင် တုံ့ပြန်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ဟုလည်း စိတ် မပျံ့တပါးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘သူ အဲဒီ မရေးကို အသုံးချသွားတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း သံသယ မဖြစ် ဒါပေမယ့် အခု လောလောဆယ်တော့ဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆန်ဒတော့ဟာ အခိုင်အမာ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော့် အဖွဲ့ကတော့ ရုပ်ပိုင်း အခြေအနေထက် စိတ်ပိုင်းရဲ့ ခံစားမှု အခြေအနေက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် စောစောက မေးခွန်းကို မေးတာပါ’

‘ရုပ်နှင့် စိတ်ဆိုတဲ့ ဒီနှစ်ခုကို ခွဲပစ်လို့ လွယ်ကူလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား။ သင်နှင့် လိုဆင်းနှင့် ချစ်ကြဖို့ ဆိုတာကော ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်သလား’

ဤမေးခွန်းကြောင့် ကွန်ဝေးမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ မူပျက်မသွားအောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းသည်။

‘ဘယ်လိုကြောင့် သင် ဒီမေးခွန်းကို မေးတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တကယ်လို့ သင်က သူ့အပေါ်မှာ စွဲလမ်း နေမိတယ် ဆိုရင်လည်း ဒီကိစ္စဟာ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ချစ်ခင်တယ် ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း အစွန်းမရောက် အမြဲတမ်း သတိရှိဖို့တော့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ လိုင်းကတော့ ပြင်း တပ်မက်မှုနှင့် တုံ့ပြန်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သင် ရလာ အတွေ့အကြုံကတော့ သာယာမှု ရှိလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ် အာမခံခဲ့ရပါတယ်’

ဒီစကားကို ကျွန်ုပ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောဝံ့တာဟာ တခြားကြောင့် ပါဘူး။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အင်မတန် အသက် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါတုန်း ဆင်းကို ချစ်ခဲ့မိဖူးလို့ပါ’

‘တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သလား။ သူကကော ခင်ဗျား အချစ်ကို တုံ့ပြန်ခဲ့သလား’

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောလောက်တော့ ဖော်ပြ ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကြားမှာ မိတ်ဆွေ အဖြစ်နှင့်

ခင်မင်မှုဟာရှင်သန် ခိုင်မာလာခဲ့ပါတယ်’

‘တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြောရမယ် ဆိုရင် သူ့ဘက်က မတုံ့ပြန်ဘူး ဆိုပါ ဟုတ်လား၊’

‘တကယ်လို့ သင်က အဲသလို ပြောရမှ ကျေနပ်မယ် ဆိုရင်တော့ အဲလိုပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်’ ဟု ချန်းက ဆိုသည်။

‘လိုဆင်းရဲ့ ဆက်ဆံ ပြုမှု ဆိုပုံတွေဟာ သူ့ ချစ်သူတွေ အတွက် သာယာမှု၊ ကျေနပ်မှုနှင့် ရောင့်ရဲမှုများကို ခံစား ရရှိစေခဲ့ပါတယ်၊ ချစ်သူတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒကို အကန့်အသတ် မရှိ ပြည့်စုံစေခဲ့ပါတယ်’

ကွန်ဝေးက ရယ်သည်။

‘ဒါလောက်က ခင်ဗျားအဖို့တော့ ကျေနပ်စရာ ရှိပေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့် အဖို့ ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ကျေနပ်မှု ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သွေးဆူတဲ့ မာလင်ဆန်လို လူငယ် တစ်ယောက်ကျတော့ ဘယ်လို သဘော ထားမလဲ’

‘ဖြစ်လာနိုင်မယ့် အကောင်းဆုံးသော အရာ တစ်ခုကတော့ ရှိနေပါ တယ်၊ ဒီကို ရောက်လာပြီး ပြန်လမ်း မရှိတော့ဘူးလို့ သိလိုက်ရတဲ့ အတွက် စိတ်နှလုံး ထိခိုက် ကြေကွဲနေတဲ့ လူကျတော့ လိုဆင်းဟာ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် လုပ်ပေးတတ်ပါတယ်’ ။

‘စိတ်သက်သာရာ ရအောင် လုပ်ပေးတယ်..’

‘မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဒီစကားလုံး အသုံးအနှုန်း အပေါ် မှာ သင် နားလည်မှု မလွဲပါနှင့်၊ လိုဆင်းက သူ ကိုယ်ကာယနှင့် ပွတ်သပ် ထိတွေ့မှု ပေးပြီး နှစ်သိမ့်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး၊ ကြေကွဲနေတဲ့ နှလုံးသား ပိုင် ရှင်ရဲ့ ရှေ့မှာ သူ့ရူပါရုံ အလှနှင့် အထိအတွေ့ ပေးတာပါ။

‘သင်တို့ရဲ့ စာပေ ပညာရှင်ကြီး ရှိတ်စပီးယားက ကလီယိုပါထရာကို ဘယ်လို ရေးခဲ့ပါသလဲ၊ သူ့ အတပ်မက်ဆုံးသော နေရာများကို ဆာလောင် မွတ်သိပ်လာအောင် လုပ်သည်လို့ ရေးသားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ရုမ္မက်ဆန္ဒ ကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့ လူမျိုးတွေ ကြားမှာတော့ အဲသလို အမျိုးအစားဟာ သိပ်ကို ကျော်ကြားလိမ့်မယ် ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။

‘ဒါပေမယ့် အဲသလို မိန်းမစားမျိုး တစ်ယောက်ဟာ ရှန်ဂရီလာမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုးကားချက် ဖြစ်တဲ့ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ စာပိုဒ်ကိုသာ ပြင်ခွင့်ရမယ် ဆိုရင် လိုဆင်းဟာ သူ တပ်မက်မှု အနည်းဆုံးသော နေရာများမှ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုကို ဖယ်ရှားတဲ့ မိန်းမစားမျိုးပါ၊ အလွန်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အလွန် စွဲမက်လောက်တဲ့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှု တစ်ခု ကိုသာ ပြုခြင်း

ဖြစ်ပါတယ်’ ။

‘ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီ ပြဿနာမှာ လိုဆင်းဟာ အလွန်ကို ကျွမ်းကျင် လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

‘သိပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တွေအများ ကြီး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပြဿနာ ပြဿနာနည်းဟာ ဆန္ဒရမ္မက်ကြောင့် ဖြစ် နေတဲ့ တုန်လှုပ်မှုကိုတောင်မှ ငြိမ်းအေး သွားစေနိုင်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ပြောသလိုဆိုရင် လိုဆင်းကို ဒီကိစ္စရပ်တွေ အတွက် စနစ်တကျ လေ့ကျင့် သင်ကြား ပေးထားတဲ့ ကိရိယာ တစ်ခုလို သတ်မှတ်ရတော့ ဖြစ်မနေပေဘူးလား’

‘သင် ဆန္ဒရှိရင် အဲသလို သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်’ ဟု ချန်းက ပြန် သည်။ သူ့လေသံမှာ သိမ်မွေ့သော်လည်း ကွန်ဝေး၏ စကားကို မနှစ်သက် သည့် အငွေ့အသက် ပါလာသည်။

‘ဒါပေမယ့် ရန်ရှင်း ကြမ်းတမ်းခြင်း မရှိပါဘူး။ အင်မတန်မှ ကျက်သရေ ရှိပါတယ်။ အင်မတန်မှလည်း ပြေပြစ် တင့်တယ် လှပါတယ်။ သူဟာ ဖန်ခွက် တစ်ခုထဲ ကျနေတဲ့ သက်တံရိပ်နှင့် တူပါတယ်။ သစ်ပင်က အပွင့်ပေါ်မှာ တွဲလဲခိုနေတဲ့ နှင်းပေါက်ကလေးတွေနှင့်လည်းတူပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ယုံပါတယ် ချန်း’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သူနှင့် လိုဆင်းတို့ နှစ်ဦး ဆုံမိကြသည့်အခါ ချန်း၏ များကြောင့် လိုဆင်း၏ အလှသည် ပိုမို၍ ပိုပြင် ပေါ်လွင်လာသည်ဟု မိသည်။ လိုဆင်း၏ အလှတွင် ရှိနေသည့် သိမ်မွေ့ နူးညံ့မှုသည် သူ့စိတ် ရိုက်ခတ် လှုပ်ရှားစေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ လိုဆင်း၏ အလှသည်ရဲရဲတောက်နေသော မီးကျိုးခဲ တစ်ခဲနှင့် တူလှချေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုမီး မဲသည် ပူပြင်းခြင်း မရှိ၊ နွေးထွေးရုံမျှသာ ရှိ၏။ လိုဆင်း၏ အလှတွင် များနေသော သူ့ဦးနှောက်တွင်းသို့ အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ရီလာနှင့် လိုဆင်းသည် သူ့ဘဝ အတွက် ဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် စုံသော အရာများ ဖြစ်သည် ဟူသော အသိပေတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှန်ဂရီလာက ကမ်းလှမ်းလျက် ရှိသော အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သည့် လောကကို သူ နှစ်သက် မြတ်နိုးနေမိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ် ဤလောကသည် သူ့စိတ်ကို လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိ၊ တည်ငြိမ် အေးချမ်းခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေ၏။ ခံစားမှုများမှသည် အတွေးများ အဖြစ်သို့၊ အတွေး မှသည် စိတ်၏ ချမ်းသာသုခ အဖြစ်သို့ အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းလျက် ရှိသောဘောထားများသည် နှစ်သက်စဖွယ် ရှိလှချေသည်။ ဤသဘောထား ဌ အဆင့်အားဖြင့် အလွန် မြင့်သော သဘောထားမျိုး ဖြစ်ချေသည်။

အားလပ်ချိန်များတွင်စကားပြောခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ဖြုန်းရတတ်သော
ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့ အတွက် နှစ်သက်စဖွယ် တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။
ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုပ်စရာ အလုပ်မရှိဘဲ နေထိုင်ခြင်းကို အကျိုးမဲ့
အချိန်ဖြုန်းသည်ဟု အပြစ်တင်မည့် သူလည်း မရှိ။

တကယ်တော့ ရှန်ဂရီလာသည် အစဉ်သဖြင့် ငြိမ်းအေးလျက် ရှိသော
ဌာနေ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဤမျှလောက် ငြိမ်းအေးနေသော်လည်း တကူးတကန့်
မရမနေ လိုက်လံ ရှာဖွေနေဖို့ မလိုအပ်သည့် လုပ်စရာ အလုပ်များကတော့
တပုံတပင်ကြီး ရှိနေ၏။

ကွန်ဝေးသည် လာမာ ဘုန်းကြီးများနှင့် နောက်ထပ် များများစားစား
မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သူတို့ ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် လုပ်ငန်း
အမျိုးအစားနှင့် ပမာဏများကိုမူ ဖြည်းဖြည်းချင်း သိရှိ နားလည် လာရသည်။
သူတို့၌ ဘာသာစကားများ လေ့လာ သင်ကြားရသည့် အလုပ် အပြင် အခြား
လုပ်ငန်းများလည်း ရှိသေးရာ ထိုလုပ်ငန်းများထဲမှ အချို့ လုပ် ငန်းများ၌ သူတို့၏
လေ့လာပုံမှာ အနောက်ဘက် ကမ္ဘာမှ လူများ အကြီး အကျယ် အံ့သြ
လောက်အောင်ပင် ကျယ်ဝန်း များပြားလှလေသည်။ ။

လာမာ ဘုန်းကြီး အများစုသည် ဘာသာရပ် အမျိုးမျိုး၊ အကြောင်း အရာ
အမျိုးမျိုးကို ရွေးချယ်၍ စာအုပ်များ ရေးသားပြုစုလျက် ရှိကြသည်ဟု လည်း
သိရ၏။ ချန်း၏ ပြောပြချက်အရ လာမာ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးသည် အလွန်
အဖိုးတန်သော သင်္ချာ ဘာသာရပ် သဘောတရား ဆိုင်ရာ သုတေသန လုပ်ငန်းကို
ပြုလုပ်လျက် ရှိကြောင်း သိရ၏။ နောက်တစ်ဦးသည် ဂစ်ဘွန်’ နှင့် စပင်းဂလား’
တို့၏ သဘောထား အမြင်များကို ညှိ၍ ဥရောပ ယဉ် ကျေးမှု သမိုင်းဆိုင်ရာ
စာတမ်းတစ်စောင် ပြုစုလျက် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

*** (Gibbon ဂစ်ဘွန် (၁၇၃၇-၁၇၉၄)။ သူ၏ ‘ရောမ အင်ပါယာ
ယိုယွင်း ဆုတ်ယုတ်လာခြင်းနှင့် ကျဆုံးခြင်း’ စာအုပ်သည် ကမ္ဘာ့ အထင်ရှားဆုံးနှင့်
အကြီးကျယ်ဆုံးသော စာအုပ်များတွင် စာရင်းဝင် စာအုပ် တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ **
pergler စပင်းဂလား (၁၈၈၀-၁၉၃၆)။ ဂျာမန် သိပ္ပံပညာရှင်၊ သမိုင်း ဒဿနိက
ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဥရောပ ယဉ်ကျေးမှုသည် ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်စပြုနေပြီ
ဟူသော အတွေးအမြင်ကို တင်ပြခဲ့သူ ဖြစ်၏ ။ သူ၏ အကောင်းဆုံးနှင့် အထင်ရှား
ဆုံးသော စာအုပ်မှာ အနောက်တိုင်း၏ ယိုယွင်း ဆုတ်ယုတ်မှု— (The Decline I
the West) အမည်ရှိ စာအုပ် ဖြစ်သည်။) ***

သို့သော် ထိုလုပ်ငန်းများသည် သူတို့အားလုံး အစဉ်အမြဲ လုပ်နေကြ
လုပ်ငန်းများဟု မဆိုသာပေ။ ထိုလုပ်ငန်းကြီးများ လုပ်ကိုင်နေရင်းမှ စိတ်ဝင်စားရာ
အားသန်ရာ ဝါသနာရှိရာ အသေးအဖွဲ့ လုပ်ငန်း အများ အပြားကို
ကြိုးကြားကြိုးကြား လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြသေး၏။ ဤသို့ဖြင့် ဘရီးအက်သည်
ရှေးတေးသီချင်းများကို စုဆောင်းသည်။ သင်းအုပ် ဘုန်းကြီး လူထွက်သည်
‘လေထန်ကုန်း’ ဝတ္ထုဆိုင်ရာ သဘောတရား အသစ်ကို လေ့လာ ဆန်းစစ်၍

ရေးသားပြုစုသည်။ ထို အလုပ် မျိုးထက် ပို၍ သေးဖွဲ့ပြီး လက်တွေ့ အားဖြင့် များစွာ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းသည့် များကို လုပ်ကိုင် နေကြသူများလည်း ရှိကြသေး၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ကွန်ဝေးက အသေးအဖွဲ့များကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေ များနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ ထင်မြင် ယူဆချက်ကို လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘီစီ သုံးရာစုနှစ် အတွင်းက တရုတ် ကျောက်ဆစ်ပညာသည် တစ်ဦး၏ ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ပြောပြသည်။

ထိုစဉ်က တရုတ် ကျောက်ဆစ် ပညာရှင် တစ်ဦးသည် နှစ်ပေါင်း များစွာအကုန်ခံ၍ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်၌ နဂါးရုပ်များ ငှက်ရုပ်များ မြင်းရုပ်များကို ထွင်းထုသည်။ ပြီးစီးသွားသောအခါ ထို ကျောက်တုံးကြီးကို မင်းသား တစ်ပါးအား ဆက်သသည်။ မင်းသားသည် ကျောက်တုံးကို ကျောက်တုံးတစ်တုံး အဖြစ်သာ မြင်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်မှ အနုပညာ လက်ရာ၏ ကို မမြင်။

သို့သော်လည်း ကျောက်ဆစ် ပညာရှင်က

‘နံရံတစ်ခု တည် ဆောက်ပါ။ ထို နံရံတွင် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် ဖောက်ပါ။ ပြီးတော့ အာရုဏ်တက်ချိန်တွင် အရုဏ်၏ အလင်းရောင်အောက်၌ ရှိနေသော ထို ကျောက်တုံးကို ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ကြည့်ပါ’ ဟု တင်လျှောက်သည်။ မင်း ကလည်း ကျောက်ဆစ် ပညာရှင် တင်လျှောက်သည့် အတိုင်း ဆောင် သည်။ ထိုအခါကျမှပင် မင်းသားသည် အလွန် လှပသော ကျောက်တုံး သိသွားသည်။

‘ဒီပုံပြင်ကလေးဟာ ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား ကွန်ဝေး၊ အလွန် ဆိုက်တန်တဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခုကို ပေးတယ်လို့ကော သင် မထင်မိဘူး’ ဟု လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အား မေးခဲ့လေသည်။ ကွန်ဝေးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားကို သဘောတူသည်။ အလွန်အေးဆေး ငြိမ်ဆိတ်သော ရှန်ဂရီလာ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကိုယ် ဝါသနာရှိရာ အသေးအဖွဲ့ အလုပ်ကလေးများကို လုပ်ဖို့ အားပေးနေသည်။ သူ ကိုယ်တိုင် လည်း ယင်းကဲ့သို့သော အလုပ်ကလေးများတွင် ဝါသနာ ပါခဲ့ဖူးသည်။ လုပ် လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဟိုအချိန်က လုပ်ခဲ့ဖူးသမျှကို ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့် မိသည်။ လုပ်ခဲ့သည်များမှာ အမည် များလှ၏။ ဘယ်ဟာမှလည်း အတည် တကျနှင့် စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်ခဲ့သည် မရှိ။ ဘယ်ဟာကိုမှ အပြီးသတ် သွားအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်လည်း မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အခုကျတော့ ထူး ထူးထွေထွေ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိသလို ဖြစ်နေသော ဤ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုပ်နိုင်မည့် အခွင့်အခါကတော့ ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘားနတ် တစ်ယောက် စိတ် ဝင်စားလာသည်ကိုတော့ သူ သတိထားမိသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ဘားနတ်က ရှန်ဂရီလာ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်း သော အနာဂတ် အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို သူ တွေ့ ထားကြောင်း ယုံယုံကြည်

ကြည်နှင့် ဖွင့်ပြောလာသည်။

ဘားနတ်သည် တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ မကြာခဏ သွားလည်လေ့ရှိရာ မကြာခဏ အချိန် နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက် လာတတ်သည်။ သူ ယင်းကဲ့သို့ နောက်ကျခြင်းမှာ အရက်နှင့် မိန်းမကြောင့် မဟုတ်၊ အခြား အကြောင်းများလည်း ရှိတန်ရာသည်ဟု ကွန်ဝေး ယူဆသည်။ ကွန်ဝေး၏ အယူအဆသည် မှန်ခဲ့၏။

‘ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားကို ဖွင့်ပြောတာက ခင်ဗျားဟာ မာလင်ဆန်နှင့် မတူဘူး ဆိုတာ သိနေလို့ပဲ၊ သူက

တော့ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ အယုံအကြည် မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း နားလည်လိမ့်မယ် လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ အင်း ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ ခင်ဗျားတို့ ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေဟာ ကတ်သီးကတ်သတ် သိပ်နိုင်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တစ်ယောက်ကတော့ ယုံကြည်နိုင်လောက်တယ်လို့ ယူဆမိတယ်’

‘သိပ်လည်း မယုံနှင့်ဦးလေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ် မသေချာဘူးဗျ’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြုံး၍ ပြောသည်။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာလင် ဆန်နှင့် ကျွန်တော်ဟာ ဗြိတိသျှ ဝန်ထမ်းတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အတူတူ နှင့် အနုနု ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူက အခုမှ ကလေးသာသာ ရှိသေးတာ၊ ဘာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ဆင်ခြင်ပြီး ကြည့် တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကျတော့ လောက အတွေ့ များတဲ့ လူကြီးတွေ ဖြစ်နေတော့ အခြေအနေ တစ်ရပ်နှင့် ကြုံရင် ကြုံ သလိုရင်ဆိုင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဥပမာ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာကို ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုထိ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းကို မသိသေးဘူး၊ ကျွန်တော် တာကြောင့် ဒီကို ရောက်လာရသလဲ၊ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဂိတ်ဆုံးဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ ရောက်လာ ကြသလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်တို့ သိကြရဲ့လား’

‘တချို့ကတော့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါဦး ၊ အခု ဒီစကားတွေ ပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ’

ဘားနတ်က သူ့အသံကို တိုးလိုက်သည်။

‘ရွှေ ကိုယ့်လူ၊ ရွှေဗျ’ ဟု ပံ့ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

‘ရွှေ ရွှေ သိလား၊ တခြားပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပေါင်းများစွာ ချိုပြီး ရှိတာ၊ တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲမှာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက သတ္တုတူးဖော်ရေး အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ကျောက်လွှာ ကျောက်ဖတ် ကို မြင်ရင် ဘာဆိုတာ ချက်ချင်း သိတယ်၊

ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ။ တောင်အာဖရိကတိုက် ဂျုံနန်စံဘတ်မြို့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေတဲ့ ရင်းရွှေတွင်း ၊ အတိုင်းပဲ၊ တူးမယ် ဆိုရင် ဟိုဒေသထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပြီး လွယ်တယ် ကျွန်တော် ဝေါကလေးနှင့် တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲ ဆင်းသွားတိုင်း ဒီ ငနဲတော့မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်လုပ်နေပြီလို့ ခင်ဗျားက ထင်နေတာ ညည်းနည်းကလေးမှ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ဘာသာ ကိုယ် သိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီက ငနဲတော့က သူတို့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပြင်က မှာတယ်၊ ဒီလောက် အဖိုး ကဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတွက် တန်ရာတန်ကြေး မပေးဘဲ ရနိုင်မတဲ့လား၊ တန်ဖိုးရှိ တာ တစ်ခုခုတော့ ပေးရမှာပဲ၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ရွှေလား၊ ငွေလား၊ စိန်လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တခြား ပစ္စည်း တစ်ခုခုလား၊ ယထာဘူတကျကျ ခြင်းပဲ၊ အဲဒီအတွေးနှင့် အတူ ဒီ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်း ရှာဖွေ လိုက်တော့ မကြာပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံ အင်အားကို ရတော့တော့တာပေါ့’

‘ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ရှာလို့ တွေ့ခဲ့တာလား’ ဟု ကွန်ဝေးက မေးသည့်။

‘ကျွန်တော် အဲသလို မပြောသေးပါဘူး၊ တကယ်တော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်းအဆပါ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော်က ချန်းကို ပြောပြတယ်၊ တည့်တည့်ပဲ ပြောတာ၊ အဲမယ် ဒီငနဲကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားသလောက်တော့ မဆိုးဘူးဗျ၊ သိလား’

‘ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် အမြင်ကတော့ သူ့ကို ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးပါဘူး ။

-ဒါပေါ့လေ။ ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားက သူနှင့် အမြဲ တွဲနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘော တူညီမှုကို ကြားရရင် အံ့သြချင်မှ အံ့သြမှာ ပေါ့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ရွှေကြောတူးနေတဲ့ နယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို လိုက် ပြတယ်၊ ပြီးတော့ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးက ထွက်ရှိလာနိုင်မယ့် ရွှေ တန်ချိန်ကို ချင့်တွက် ခန့်မှန်းပြီး အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် ရေးပေးဖို့ တာဝန် ပေးတယ်။ ဒီသတင်း ကြားတော့ ခင်ဗျား အံ့သြ မသွားဘူးလား ဟင်၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုထင်သလဲ ကိုယ့်လူ၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာကတော့ဖြင့် ပါရဂူ တစ်ယောက်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကို ရမှာမို့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာနေတဲ့ ပုံပဲ၊ အထွက် နှုန်း တိုးတက်လာအောင် လုပ်နိုင်စရာ ရှိတယ် ဆိုတဲ့ စကား ပြောလိုက်တော့ အတော်ကြီးကို ဝမ်းမြောက်နေကြတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်’ ။

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် လုံးလုံးလျားလျား ဒီမှာပဲ အခြေစိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု ရပြီလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ၊ ဒီအလုပ်ကလည်း ထူးခြားတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားမလဲ ဆိုတာ ကတော့

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံက လူတွေ အနေနှင့်ကတော့ ကျွန်တော်က ရွှေတွင်း ရှိတဲ့ နေရာတွေကို သာ ပြနိုင်မယ်လို့ သိရရင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထောင် ချချင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခက်အခဲက တစ်ခုပဲ ရှိမယ်။ ကျွန်တော့် စကားကို သူတို့ က ယုံကြည်ကြပါ့မလား။’

‘ယုံချင်လည်း ယုံမှာ၊ လူတွေဟာ အထူးအဆန်းကို ယုံကြည်တတ်ကြတာပဲ’

ဘားနတ်က ရွှင်လန်း တက်ကြွစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒီ စိတ်ကူးလေး ပေးတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာတယ် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အပေးအယူ တစ်ခု လုပ်နိုင်မယ့် အချက်ဟာ အဲဒါပဲ။ ကျွန် တို့ နှစ်ယောက် အရာရာတိုင်းမှာ ငါးဆယ် ငါးဆယ်နှုန်း ခွဲကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားဘက်က လုပ်ပေးဖို့က တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် အစီရင်ခံစာထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အမည်ကို သုံးခွင့်ပေးရဲ့ပဲ။ မစ္စတာ ကွန်ဝေး၊ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန် ဒါဆိုရင် အစီရင်ခံစာမှာ အားအပြည့် ရှိသွားပြီ’

ကွန်ဝေးက ရယ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ။ ခင်ဗျား အစီရင်ခံစာကိုပဲအရင်ဆုံး ပြီးအောင် လုပ်ပါဦး’

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဖြစ်လာနိုင်မည့် အလားအလာ တစ်ခုကို ဆင်ခြင် မိသဖြင့် ကွန်ဝေးမှာ စိတ်ချမ်းသာလျက် ရှိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ဖြစ်စေမည့် အလုပ် တစ်ခု ရသွားသော ဘားနတ် အတွက် ဝမ်းသာနေမိ၏။

ကွန်ဝေးကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသူမှာ ကွန်ဝေးနှင့် မကြာ ဆုံမိနေသော လာမာ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သည်။ ကွန်ဝေးသည် သူ့ထံသို့ ည နေပိုင်းတွင် သွားရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိပြီး နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်သည်အထိစကား ပြောနေတတ်သည်။ အစေအပါးများက လက်ဖက်ရည်ပွဲ လာ ရောက် သိမ်းသွားပြီးသည့်နောက် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အား ပြန်ဖို့ မပြောမချင်း ထိုင်နေလေ့ ရှိသည်။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ ရောက် သည့် အခါတိုင်း သူ့အဖော် သုံးဦး၏ တိုးတက်မှုနှင့် လူမှုရေး အခြေ နေများကို မေးမြန်း စုံစမ်းဖို့ မေ့သွားသည် မရှိပေ။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့ လူစု ယခုလို ရှန်ဂရီလာသို့ ရောက်လာရသည့် အတွက် သူတို့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အစဉ်တစိုက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့သော လုပ်ငန်းများ အပေါ် မည်မျှလောက် အတိုင်းအတာ အထိ ထိခိုက် သွားရသည်ကို မြန်း စုံစမ်းခြင်း ပြုလေသည်။

ကွန်ဝေးကလည်း တုံ့ဆိုင်းခြင်း မပြုဘဲ ချက်ချင်းပင် အဖြေ ပြန်ပေးသည်။

‘မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့အလုပ်မှာ အတော့ကို အဆင်ပြေ နေတဲ့ သဘော ရှိပါတယ်။ သူကတော့ တက်ကြွမှုလည်း ရှိတယ်။ သူ့ အလုပ်ခွင်မှာ မြင့် ထင်ပေါ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း သိပ်ကြီးပါတယ်။ ကျန်လူ နှစ်ဦးကတော့ ကွန်ဝေးက ပရုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရ မယ် ဆိုရင် ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ အခြေအနေက သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် သင့်တော် နေတဲ့ အတွက် ဒီမှာပဲ နေကြပါလိမ့်မယ်။ အနည်းဆုံး တစ်စုံတစ်ခုသော ကာလ အထိတော့ နေကြမှာပါ’

ခန်းဆီး ကာထားသော ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဝင်းခန့် လက်သွားသော အလင်းရောင်တန်း တစ်ခုကို သူ သတိထား လိုက်မိသည်။ သူ ဤအခန်းသို့ အလာ ခြံဝင်းများကို ဖြတ်လာစဉ်က မိုးခြိမ်းသံများကို ကြားခဲ့ရ၏။ အခု အခန်းထဲ ရောက်မှတော့ ဘာသံကိုမှ မကြားရတော့။

‘ဟုတ်တာပေါ့— ဟူသော စကားသံသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ ထွက် လာသည်။ ‘ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့် ဒေသမှာ နေရသလို ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘာသာ ပြောင်းအောင် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိ နေတယ်။ မစ္စတာ ဘားနတ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို အသွင်ပြောင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေတာပါပဲ။ သူကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကုမ္ပဏီ လီမိတက် တစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းစေချင်နေတာပါ။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ စီမံကိန်းတွေပါပဲ။ သူတို့အတွက် အချိန်ဟာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပဲ ကုန်လွန်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ လူငယ်ကလေး အဖို့မှာတော့ ရွှေကရော ဘာသာရေးကပါ စိတ် ဖြေ သိမ့်မှု မပေးနိုင်ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

‘မှန်ပါတယ်။ သူဟာ ပြဿနာ ဖြစ်လာဖို့ ရှိနေပါတယ်’

‘ကျွန်ုပ်ကတော့ သူဟာ သင့်ပြဿနာ ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်မိတယ်’

‘ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ပြဿနာ ဖြစ်လာမယ်လို့ ပြောတာလဲ’

ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လက်ဖက်ရည်ပွဲ လာ ချပေးနေသောကြောင့် ပေတည်း။

‘နှစ်စဉ် အခုလို အချိန်ကျရင် ကရာကာလ် တောင်တန်းဟာ ကျွန်း တို့ဆီကို မုန်တိုင်းတွေ စေလွှတ်တတ်ပါတယ်’ ဟု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြော သည်။

‘လမင်းပြာပြာမှာ နေတဲ့ လူတွေကတော့ ဒီမုန်တိုင်းတွေကို တောင် ကြားလမ်းရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ အလွန် အပြောကျယ်လှတဲ့ လွင်ပြင်ကြီး ထဲက

ဒေါသကြီးနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး နတ်မိစ္ဆာကြီးတွေက စေလွှတ်နေ တာလို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ တောင်ကြားလမ်းရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကို သူတို့က ပြင်ပ လောကလို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကျေးရွာသုံး စကား တစ်လုံး ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ နေထိုင်ရာ အရပ်က လွဲပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကျန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း အားလုံး ပြင်ပ လောကလို့ပဲ သုံးကြပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း သူတို့ဟာ ပြင် စ် အင်္ဂလန် စတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကို လုံးဝ မသိကြပါဘူး။ သူတို့ အနေနှင့် အန္တိယကိုတောင် သိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ စိတ်ကူးထဲမှာ ကျန်တဲ့ နယ် ဒေသ အားလုံးဟာ အလွန် မြင့်မားတဲ့ အရပ်ဒေသ တစ်ခုမှာ တည်ရှိနေတဲ့ လွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းပြီး အကန့်အသတ် အတိုင်းအတာ မသိ တက်အောင် ကျယ်ပြန့်တဲ့ မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့အဖို့မှာ နွေ နွေးထွေးထွေးနှင့် လေထု မဲ့နေတဲ့ သူတို့ နေရာကလေးဟာ သုခဘုံပါပဲ။ ဒီတောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲက အပြင်လောကကို ထွက်သွားဖို့ ဆိုတာကိုလုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ သူတို့က ကံမကောင်း ရှာကြတဲ့ ပြင်ပ လောကသားတွေဟာ သူတို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲကို ဝင်ရောက် လာ ချင်စိတ် အလွန်ပြင်းပြနေကြတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါဟာ ရှုမြင် သုံးသပ် ချင်း မတူတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုပါ။ ကျွန်ုပ် ပြောတာ ဟုတ်ပါသလား။’

ကွန်ဝေးက ဤမှတ်ချက်မျိုးကို ဘားနတ်ကလည်း ပေးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။

‘ဉာဏ်ပညာ အလွန် ထက်မြက်ပါပေတယ်’ ဟု လာမာ ဂိုဏ်း ရုပ်ကြီးက ဝေဖန်သည်။

‘သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် ပထမဆုံးသော အမေရိကန်လူမျိုးပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကံကောင်းကြပါတယ်’

နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိ ပုလိပ် အဖွဲ့က အပြင်းအထန် လိုက်လံ ဖွေနေသော ဘားနတ်လို လူစား တစ်ယောက်ကို ရရှိခြင်းသည် လာမာ ပန်းကြီးကျောင်း အတွက် ကံကောင်းခြင်း တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည် ဟူသော ကားသည် ကွန် အဖို့တော့ စိတ်အေးစရာ စကားပင် ဖြစ်ချေသည်။ သို့ သော်လည်း သူသည် ဘားနတ် အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောချေ။ သူ ကြောင်းကို သူ့ဘာသာသူ ပြောပြစေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ တွက်လိုက်သည်။

‘သူစကား မှန်တယ်ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး။ ကနေ့ခေတ်မှာ နေရာကို လာနေခွင့်ရရင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်မယ့် လူတွေဟာ ဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ အများကြီး ရှိနေပါတယ်’

‘အဆမတန်ကို များပြားနေပါတယ် ကွန်ဝေး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပင်လယ် ရင် လေပြင်းမှန်တိုင်းကြားမှာ သွားနေတဲ့ တစ်စင်းတည်းသော အသက်ကယ် လှေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကံကောင်းသူ အနည်းငယ်မျှသာကို ဆယ်ယူ နိုင်ပါတယ်။တယ်။ အကယ်၍ သင်္ဘောပျက်က လူအားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ လှေပေါ် စုပြုံပြီး တက်လာကြမယ်

ဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ပါ ရေအောက် ရောက်သွားကြရပါ လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် ဒီကိစ္စကို မစဉ်းစားဘဲ နေကြပါဦး စို့ရဲ့၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဂီတ ပညာရှင် ဘရီးအက်နှင့် အတော်ကလေး ခင်မင် ရင်းနှီး နေကြပြီလို့ ကျွန်ုပ် ကြားတယ်၊ သူဟာ ခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ဦးပါ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း တစ်နိုင်ငံတည်းသား တစ်ယောက်ပါ၊ ကမ္ဘာပေါ် မှာ ရှိခဲ့သမျှ တေးဂီတ ပညာရှင် အားလုံးထဲမှာ ရှိပင်ဟာ အတော်ဆုံး ဆိုတဲ့ သူ့ အယူအဆကိုတော့ ကျွန်ုပ် သဘော မတူနိုင်ပါဘူး၊ သင် သိပြီးဖြစ်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ မိုးဇက်ကို ပိုပြီး နှစ်သက်ပါတယ်’

သူ စောစောက မေးခဲ့သည့် မေးခွန်းကို ကွန်ဝေး သတိရလာသည်။ သူမေးခွန်းကို လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဖြေ မပေးသေး။ သို့သော် သူ ထပ် ဤ မေး။ လက်ဖက်ရည်ပွဲ သိမ်းပြီး၍ အစေအပါး အားလုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက် သည့် အချိန်ကျမှ ထိုမေးခွန်းကို ထပ်၍ မေးဖြစ်သည်။

‘စောစောက ကျွန်တော်တို့ မာလင်ဆန် အကြောင်း စကားစပ်မိခဲ့ကြ ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူဟာ ကျွန်တော့် ပြဿနာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် အဲသလို ပြောပါသလဲ’

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေးသည့် အဖြေမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။ ။

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ မကြာမီ ခန္ဓာ စွန့်ရတော့မယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေလို့ပါ’

အလွန် အလွန် ထူးခြားသော စကားဖြစ်သဖြင့် ကွန်ဝေးမှာ အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေလျက် ရှိ၏။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တော့ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘သင် အံ့ဩနေသလား ငါ့သား၊ ဒါပေမယ့် သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ရုဏဒုက္ခကို မလွန်မြောက်နိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေပါ၊ ရှန်ဂရီလာမှာတောင် ဒီ ကွန်ဝေး ကျောက်လွှားနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် အခုအချိန်ထိ နောက်ထပ် ကလ အနည်းငယ်မျှ နေချင်သေးတယ် ဆိုရင် နေလို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အလားအလာ က ရှိပါသေးတယ်၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ် နေမယ် ဆို င်တောင် နေလို့ ရပါသေးတယ်။ အခုလို ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်ခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လမ်းဆုံးကို ကျွန်ုပ် မြင်ထားတဲ့အတိုင်း အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းအသိပေးလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို ကြားကြားချင်း သင့်စိတ်မှာ ဝင်လာတဲ့ စိုးရိမ် ငိုကြွေးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သင့်ရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်ပြောင်းမှု ကျွန်ုပ်အဖို့ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရှိလှပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် ဟန်မဆောင်ချင်ပါဘူး၊ သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်ဟာသာယာမှု မရှိပါဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်နေတာတောင်မှ ကျွန်ုပ်ဟာ သေခြင်းတရားကို တောင့်တမှု

မရှိသေးပါဘူး။ ကံအားလျော်စွာပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်မှာ ရုပ်အားဖြင့် သေစေနိုင်တဲ့ အရာကတော့ အနည်းငယ်မျှသာကျန်ပါတော့တယ်။ ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေ အတွက်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ဘာသာတွေဟာ အကောင်းဟူသမျှကို ညီညွတ်မျှတအောင် ပေါင်းစည်း ခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိပါတယ်။

‘ကျွန်ုပ် အနေနှင့်ကတော့ ကျေနပ်မှု ရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျန်ရှိနေ သေးတဲ့နာရီပိုင်း ကာလအတွင်းမှာ ထူးဆန်းသော ခံစားမှု တစ်ခုဟာ ကျွန်ုပ် ကံမှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် သိရမယ့် အချက်ကတခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခုတည်းသော တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့သာ အချိန် ရှိပါတော့တယ်။ အဲဒီ တာဝန်ဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ သင် ခန့်မှန်းမိပါသလား၊’

ကွန်ဝေး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

‘အဲဒီ ကိစ္စဟာ သင်နှင့် ဆက်စပ်နေပါတယ် ငါ့သား၊’

‘အလွန် ကြီးမား မြင့်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ် တစ်ခုကို ချီးမြှင့်ခြင်းလို့ ကျွန် ယူဆပါတယ်၊’

‘အခု ချီးမြှင့်တာထက် ပိုပြီး ချီးမြှင့်လိုတဲ့ ဆန္ဒဟာ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှာရှိနေပါတယ်၊’

ကွန်ဝေးက ဦးခေါင်းကို မသိမသာကလေး ညွတ်လိုက်သည်။ သို့ ပည်း စကားတော့ မပြော။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တစ်ခဏမျှကွန်ဝေး၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘သင် သိကောင်း သိနေပါလိမ့်မယ်။ သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ဒီအခန်းထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဆုံတွေ့ပြီး ဆွေးနွေး ပြောဆို နေကြတာဟာ ဖြစ်ရိုး လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထုံးစံတစ်ခုရှိပါတယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဘယ်တော့မှ အစဉ်အလာ ရိုးရာ ထုံးတမ်း ဓလေ့တွေရဲ့ ကျေးကျွန်များ မဖြစ်စေဘူး ဆိုတဲ့ ထုံးစံပါ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တင်းကျပ်မှုတွေ မရှိပါဘူး။ တရားသေ ဆုပ်ကိုင်မှုတွေ မရှိပါဘူး။ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ ဥပဒေ စည်းကမ်းတွေလည်း မရှိပါဘူး။ သင့်တော်မယ် ထင်တဲ့ဟာကို ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ပါတယ်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ လမ်းညွှန်မှု ကို နည်းနည်းပဲ ခံယူပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ဉာဏ် အမြော်အမြင်နှင့် အနာဂတ် ဉာဏ် အမြော်အမြင်ပေါ်မှာပဲ အများဆုံး အခြေခံ ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ကို လည်း ဒီနည်း အသုံးပြုပြီး လုပ်ရပါလိမ့်မယ်’

ကွန်ဝေးက ငြိမ်ဆိတ်မြဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

—ငါ့သား၊ ရှန်ဂရီလာရဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျွန်ုပ် သင့် လက်သို့ ပေးအပ်ပါတယ်’

နောက်ဆုံးတွင် တိတ်ဆိတ်မှုသည် ပြိုကွဲသွားသည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး သာယာ နာပျော်ဖွယ် ရှိလှသော တိုက်တွန်းသံများကို သူနားများမှ ကြားနေရသည့်နယ် ခံစားရသည်။ ပဲတင်သံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အသံဆို၍ သူ နှလုံး ခုန်သံသာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။ ထို့နောက် စကားပြောသံကို သူ ကြားရသည်။

‘ကျွန်ုပ် သင့်ကို စောင့်မျှော်နေခဲ့တာ အချိန်ကာလအားဖြင့် အများကြီး ကြာခဲ့ပါပြီ သား၊ ကျွန်ုပ် ဒီအခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး လူသစ်တွေရဲ့ မျက်နှာတွေ ကို ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ် စူးစမ်း ရှာဖွေခဲ့ပါ တယ်။ သူတို့ရဲ့ အသံတွေကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ သင့်ကို တွေ့ရမှာပဲလို့ အမြဲတစေ မျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဟာ အရွယ်တွေ အိုလာပြီး ပညာဉာဏ်တွေ ကြီးမားလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက် ငယ်ငယ်နှင့် ပညာဉာဏ် ကြီးမားနေတာ ကတော့ သင်ပါပဲ။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ ကာဝန် ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်းဟာ ပိုးသားနှင့် ပြုလုပ်ထားတဲ့ အနောင်အဖွဲ့များကိုသာ သိကြတာပါ။ မှန်တိုင်း ထန်နေချိန် မှာ ညင်သာ သိမ်မွေ့နေဖို့၊ စိတ်ရဲ့ အနှစ်သာရတွေကို ပြုစု ပျိုးထောင်နေဖို့ နှင့် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ကြီးမားမှုနှင့် လျှို့ဝှက်မှုတွေကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ဖို့ ပါပဲ။ ဒါတွေဟာ သင့် အတွက် အင်မတန်မှ လွယ်ကူပြီး သာယာမှု ရနိုင်တဲ့အရာတွေပါ။ ဒါတွေကို ဆောင်ရွက်ရင်းနှင့် သင်ဟာ စိတ်ရဲ့ ချမ်းသာ သုခ မလွဲပါဘူး။’

ကွန်ဝေးသည် စကား ပြန်ပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မပြောနိုင်။ ရာ စကားလည်း ရှာမရ။ ဝင်းခနဲ လက်လိုက်သော အလင်းရောင်တန်း ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။

‘မှန်တိုင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတာ ဒီမှန်တိုင်းလား— ဟု ရေရွတ်သည်။’

—အဲဒါမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ငါ့သား၊ ကမ္ဘာကြီး အနေနှင့် အလျင် အလျင် က လုံးဝ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မှန်တိုင်းမျိုးပဲ။ လက်နက်တွေကလည်း လုံခြုံမှု ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ အာဏာ တန်ခိုးကလည်း အကူအညီ ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ သိပ္ပံ ပညာကလည်း အဖြေရှာ ပေးနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှန်တိုင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတိုင်းကို ပျက်စီးသွားအောင်နင်းခြေပစ်သည့် အထိ၊ လူသား အားလုံးကို အလွန် ကြီးမား ကျယ်ပြန့် နက် တဲ့ အမှောင်ထု လဟာကြီးထဲ ကျရောက်သွားသည် အထိ ပြင်းထန်လိမ့်မယ်။

‘ဒီအမြင် အာရုံဟာ စစ်ဘုရင် နပိုလီယံရဲ့ နာမည်ကို လူသိရှင်ကြား မသိခင် အချိန်ကတည်းက ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့တာပါ။ အခုဆိုရင် ဒီဟာကို ပိုပြီး မြင်လာခဲ့ပါတယ်။ နာရီပိုင်းနှင့် အမျှ ပိုပြီး ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ် အမြင် မှားနေပါတယ်လို့ ပြောမလား။’ ကွန်ဝေးက အဖြေပေးသည်။

‘မမှားပါဘူး၊ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုမှန်တိုင်းမျိုးဟာ အလျင်က တစ်ကြိမ် ကျရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီနောက် တော့နှစ်ပေါင်း ငါးရာတိတိ ကြာမြင်ခဲ့တဲ့ အမှောင်ခေတ်ကြီး ပေါ်ပေါက် ခဲ့ရပါတယ်။’

‘ဖြစ်ရပ်တွေဟာ တစ်သေမတိမ်း အတိအကျ မတူပါဘူး။ ဟိုတုန်းက တဲ့ အမှောင်ခေတ်ဟာ အလွန်အမင်း မှောင်ကြီးကျနေတဲ့ခေတ် မဟုတ် အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးတွေကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု မြင်တွေ့နေရ တယ်။ အကယ်၍ ဥရောပတိုက်ဘက်မှာ အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက် သည့်တိုင်အောင် တခြား ရောင်ခြည်တွေကတော့ ရှိနေပါသေးတယ်။ တရုတ်ပြည်ကနေပြီး ပီရူးနိုင်ငံ အထိ ကြားတစ်လျှောက်မှာ ထပ်မံ ထွန်းညှိပေးနိုင်မယ့် မီးတွေဟာ ကျန်ရှိနေပါသေးတယ်။’

‘ဒါပေမယ့် အခု ကျရောက်လာမယ့် အမှောင်ခေတ်ကတော့ တစ်ကမ္ဘာ လုံးကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ကျရောက် လွှမ်းခြုံသွားမှာပါ။ လွတ်မြောက် ရာ လမ်းလည်း ရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုလှုံစရာ နေရာ ဌာနကိုလည်း တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူသူလေးပါး မသိနိုင် မတွေ့နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက်ထား တဲ့ နေရာဌာနမျိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အစွမ်းကုန် နှိမ်ချပြီး နိဝါတ တရားကို လက်ကိုင်ထားတဲ့ ဒေသမျိုးတွေသာ အဲဒီ အမှောင်ထုကြီးရဲ့ ဘေးက လွတ် မြောက်စရာ ရှိပါတယ်။’

‘အဲသလို အရည်အချင်း နှစ်မျိုးကို ရှန်ဂရီလာမှာ ရှိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရပါတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မြို့ကြီး ပြကြီးတွေက လူသားတွေ အတွက် သေမင်းတမန် ဗုံးအလုံးပေါင်း များစွာကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ လေယာဉ်မှူးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းကို ရောက်လာလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အကယ်၍ မတော်တဆ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဗုံးတစ်လုံး လောက်မှ တန်ဖိုး ရှိတယ်လို့ တွက်မယ် မထင်ပါဘူး၊’

‘အခုပြောနေတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ထက်မှာ ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယူဆပါသလား၊’

‘အဲဒီ မှန်တိုင်းကျနေတဲ့ အချိန်ကာလကြီးကို သင် ကျော်လွှား လွတ် မြောက် သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည် ထားပါတယ်၊ အဲဒီ မှန်တိုင်းကြီး ကျရောက်ပြီးတဲ့နောက် နှစ်ကာလပေါင်း မြောက်မြားစွာ လူသူလေးပါး ကင်း မဲ့နေမယ့် ပစ္စန္တရစ် ခေတ်ကြီး တစ်လျှောက်မှာလည်း သင်ဟာ အသက်နှင့် ကိုယ် တည်မြဲနေဦးမှာပါ၊ အသက်အရွယ်က ကြီးလာတာနှင့် အမျှ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ကလည်း ကြီးလာပါလိမ့်မယ်၊ ခန္တီ ပါရမီလို့ ခေါ်တဲ့ သည်းခံ ခြင်း တရားကိုလည်း ပိုပြီး လက်ကိုင် ထားနိုင်နေပါလိမ့်မယ်။’

‘ကျွန်ုပ်တို့ သမိုင်းရဲ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော အရာ မှန်သမျှကို ပျက်စီး ပျောက်ပျက်မသွားအောင် သင်ဟာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားနိုင်ပါလိမ့် မယ်၊’

သင့်ရဲ့ စိတ်မှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အသစ်အသစ်သော အရာများလည်း ထပ်မံ ဖြည့်စွက် ပေါင်းစည်း ပေးခဲ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အသစ် အသစ် ရောက်လာ တဲ့ လူစီမ်းတွေကို သင်ဟာ ကြိုဆို လက်ခံပြီး အသက်အရွယ် အိုမင်းမှုနှင့် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ကြီးမှု သဘောတရားတွေ ဥပဒေသတွေကို သင် ကိုယ်တိုင် သင်ကြား ပြသပေးရပါလိမ့်မယ်။ သင်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်လောက်အောင် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သွားတဲ့ အခါမှာအဲဒီ လူစီမ်း တွေထဲက အသင့်တော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက သင့်နေရာကို ဆက်ခံပါလိမ့် မယ်။

‘အဲဒီ ဖြစ်ရပ် အဆင့်ရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် မမြင်တော့ပါ ကူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမြင်အာရုံဟာ အားနည်းသွားပါပြီ။’

ဒါပေမယ့်လို့ အလွန် အလွမ်း ကွာလှတဲ့ အချိန်ကာလ တစ်ခုကိုတော့ ကျွန်ုပ် မြင်နေရပါသေး တယ်။ ရုစရာ မရှိလောက်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ အပျက်အစီးတွေ ကြားကနေပြီး ကမ္ဘာသစ် တစ်ခု ပေါက်ဖွားလာဖို့ လူးလွန့် လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်မှုဟာ အားမရှိပါဘူး၊ ချညှန့်လွန်းလှပါတယ်။ သို့သော်လည်း မျှော် လင့်ချက် အပြည့်ထားပြီး သူ့ရဲ့ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးမှုတွေနှင့် ယုံတမ်းစကားလို အဖြစ်မျိုး ရောက်နေတဲ့ တစ်ချိန်က သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖိုးတန် ရတနာများ နောက်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေလျက် ရှိနေတာပါ။

‘တကယ်တော့ သူတို့ ရှာဖွေနေတဲ့ ရတနာတွေဟာ ဒီနေရာမှာ ရှိနေ ပါလိမ့်မယ် ငါ့သား၊ ဒီရတနာ ပစ္စည်းတွေဟာ တောင်စဉ် တောင်တန်း အထပ် ထပ်ရဲ့ နောက်ကွယ်က လမ်းပြာပြာ တောင်ကြားထဲမှာ ပုန်းအောင်း နေကြ ပါလိမ့်မယ်။ လူသားတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ပြန်လည် ဆန်းသစ် လာစေမယ့် ခေတ်သစ် တစ်ခု ပေါက်ဖွားလာအောင် လုပ်ပေးဖို့ အတွက် အတူးအဆန်း အဖိုးတန် ရတနာ ပစ္စည်းများ အဖြစ် သိုလှောင်ပြီး ပြုစု ပျိုးထောင်ထားတာကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့...’

စကား ပြောနေသံသည် ရပ်သွားသည်။ ကွန်ဝေးသည် သူ့ရှေ့တည့် တည့်တွင် ရှိနေသော အလွန် ခံ့ညားပြီး အလွန် ကျက်သရေ ရှိသည့် မျက်နှာ ကို မြင်နေရ၏။ သာမန် လူသား တစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်။ အလွန် တည်ကြည်ပြီး အလွန် ဖြူစင် သန့်ရှင်းသည့် မျက်နှာ။ ။

ထို့နောက် မျက်နှာတွင် ရှိနေသည့် အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ချင်း မှေးမှိန်လာသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာမှ မရှိတော့။ မျက်နှာဖုံး တစ်ခု လိုလို၊ မည်းမှောင်သော အရိပ် တစ်ခုလိုလို၊ ဆွေးမြည့်နေသော သစ်သားစ တစ်စ ကြေမွနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်။ လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ၊ မျက်လုံးများသည် ပိတ်လျက် ရှိ၏။

သူသည် အတန်ကြာမျှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ အိပ်မက် တစ်ခု မက် နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

ထို့နောက် သူ စိတ်တွင်းသို့ အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင် လာ သည်။ လာမာ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ပယ်သွားခဲ့လေပြီ။လက်ရှိ အခြေအနေသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်လာခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ထူး ဆန်းလွန်းသဖြင့် ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲလျက် ရှိ၏။ တကယ် ဖြစ်ရပ် ဟုတ် ၊ မဟုတ် စူးစမ်းဖို့တော့ လိုမည် ထင်၏။ သူ့ အတွင်းစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် သူ့လက်နှင့် သူ့မျက်လုံးများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည်။

ကွန်ဝေးသည် သူ့ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ သူ့ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပြီး၍ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှပင် ရှိခဲ့လေပြီ။ အခန်းကို ဖြတ်၍ တံခါးဆီ လျှောက်အလာတွင် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေး တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဤပြဿနာ အတွက် မည်သည့် အချိန်တွင် မည်သူ့ဆီက မည်ကဲ့သို့ အကူအညီ တောင်းခံရပါမည်နည်း။ ညပိုင်းဆိုလျှင် တိဗက် အား လုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ချန်း သို့မဟုတ် တခြား လူတစ်ဦးဦးကို ရှာဖွေမှာလည်း ဘယ်မှာ သွား၍ ရှာရမှန်း မသိ။

သူသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသော လူသွားစင်္ကြာတွင် မဝေခွဲနိုင်သော စိတ်ဖြင့် ရပ်လျက် ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုမှနေ၍ ကြည်လင်သော မိုးကောင်းကင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဝင်းခန့် လက်ခန့် ပေါ်လာသော လျှပ်စစ်ရောင် အောက်တွင် တောင်တန်းများသည် ငွေရောင် တောက်လျက် ရှိကြလေသည်။

ယခုအချိန်အထိ အိပ်မက်တစ်ခုထဲ ရောက်နေသလိုလို ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသည့် ကြားမှာပင် ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲ၌ သူ့ကိုယ်သူ ရှန်ဂရီလာ၏ အကြီး အကဲ ဟူသော အသိစိတ် ဝင်လျက် ရှိသည်။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာ အား လုံးသည် မြတ်နိုးစရာတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ဤအရာများသည် ရွံ့ရာ စက်ဆုပ် ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ကမ္ဘာလောကကြီး အတွင်းမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် လိုသည့် သူ့အတွင်းစိတ်က ချစ်ခင် တွယ်တာလျက် ရှိသော အရာများ ဖြစ် ချေသည်။

သူ့ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ရိပ်များဆီသို့ လှည့်ပတ် သွားလာလျက် ရှိ၏။ ရွှေရောင် တောက်နေသော အရာများ၊ လှိုင်းကဲ့သို့ အံ့နေသော ဟင်္သာပဒါး ဆေးရောင်များ။ ပြီးတော့ နှင်းပန်းအနံ့၊ အနံ့က ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားသည်။ သူသည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ခြံဝင်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ ပဒုမ္မာ ကြာကန်ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ လပြည့်ည၏ လမင်းသည် ကရာကာလံ တောင်ထိပ် နောက်မှနေ၍ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားသွားလျက် ရှိသည်။ ည နှစ်နာရီ ထိုးဖို့ မိနစ် နှစ်ဆယ်မျှသာ လိုတော့၏။

ထို့နောက်တော့ သူ့အနား၌ မာလင်ဆန် ရောက်နေသည်ကို သတိထား မိသည်။ မာလင်ဆန်သည် သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ဆွဲကာ အလျင်စလို ဆွဲ ခေါ်သွားလျက် ရှိ၏။ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သူ မသိ။ သို့သော်လည်း

ထူးခြားချက် တစ်ခုကိုတော့ သူ ကြားနေရ၏။ သူ့အား တရွတ်သီထိုး ဆွဲ
ခေါ်သွားနေသော မာလင်ဆန်သည် တစ်လမ်းလုံး အလွန် စိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
စကား ပြောသွားနေခြင်းပေတည်း။

• • •

သူတို့သည် သူတို့ အစားအသောက် စားရာ အခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ မာလင်ဆန်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ကွန်ဝေး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်နေဆဲ။ ။

‘လာစမ်းပါဗျာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ကြ ပိုးကြ မယ်၊ ကိုယ် နိုင်သလောက်တော့ သယ်သွားကြတာပေါ့၊ တကယ့် မင်္ဂလာ သတင်းပဲ။ မနက်မိုးလင်းလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ ကိုသာ သိရင် ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင်ခ်လိုးတို့ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်မလဲ မပြော တတ်ဘူး၊ ဒါကတော့ဗျာ၊ ဒီမှာ နေမယ်လို့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ထား တာပဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက် မပါတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ် မယ်၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခရီး ပိုတွင်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား။ ။

‘ဒီမယ် ကွန်ဝေး၊ အထမ်းသမားတွေ ရောက်နေပြီဗျာ သိလား၊ တောင် ကြားရဲ့ ဟိုဘက် ငါးမိုင်လောက် အကွာမှာ ရောက်နေတာ၊ သူတို့ မနေ့က ရောက်ကြသတဲ့၊ စာအုပ်တွေနှင့် တခြား ပစ္စည်းတွေ လာပို့တာ၊ မနက်ဖြန် ပြန်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ငန့်တွေရဲ့ စိတ်သဘောထားက ဒီတစ်ချက်တည်း နှင့် ပေါ်တာပဲ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝ အသိမပေးဘဲ ဖုံးထားကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာများ ဒီမှာ ထားမယ် မသိဘူး၊ ဒီမယ် ကွန်ဝေး၊ ဟင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဖျားနေသလား’

ကွန်ဝေးသည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် ပြီး သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ တံတောင် နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်၍ မှေးမှိထားသည်။ သူ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးများကို အုပ်ကာထားသည်။

‘ဖျားနေသလား၊ ဟင်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖျားတာတော့ ဟုတ်မထင် ပါဘူး၊ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းသွားလို့ ထင်ပါရဲ့’

‘မုန်တိုင်းကြောင့် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ စောစောက တစ်ချိန်လုံး ခင် ဗျား ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ပြန်အရောက်ကို စောင့်နေတာနာရီပေါင်း မနည်းကြာလှပြီ’

‘ငါ...ငါ... လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ အလည်သွားနေတာ’

‘အို သူ့ဆီလား၊ အေးလေဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒါ နောက်ဆုံး အခေါက် သွားလည်ခြင်းပေါ့၊ ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ’

‘အေး ဟုတ်တယ် မာလင်ဆန်၊ အခု ရောက်ခဲ့တာ နောက်ဆုံးပဲ’

ကွန်ဝေး၏ အသံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် ငြိမ်ဆိတ်

နေပြန်သည်။ အထူးအဆန်း တစ်ခုခု တွေ့လာ၍ ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေး၏ အပြုအမူသည် မာလင်ဆန်၏ စိတ်ကို မရိုးမရွ ဖြစ် အောင် တွန်းထိုး လှုံ့ဆော်နေသည့်နှယ် ရှိ၏။

‘ကဲ.... ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တက်တက်ကြွကြွလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်လေဗျာ’

- ကွန်ဝေးကတော့ တွေ့ဝေ ငေးမော နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ အသိစိတ် ပြန်ဝင်လာအောင် သူ့ ကိုယ်သူ့ မနည်းကြိုးစား၍ အားထုတ်နေရသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ‘ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

သူသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်လုံး သည် တုန်ရီ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ရှိကြသည်။

‘ငါ မင်းပြောနေတာ ဘာမှ နားမလည်ဘူးကွာ၊ မင်းပြောတာ ဘာတဲ့ အထမ်းသမားတွေ ဆိုလား၊’

‘ဟုတ်တယ်၊ အထမ်းသမားတွေ ဘယ်လိုလဲ၊ သတိမရသေးဘူးလား၊’

‘မင်းက သူတို့ဆီကို သွားဖို့ စိတ်ကူးနေသလား၊’

‘စိတ်ကူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာစိတ်ကူးရမှာလဲ၊ သေချာပေါက်သွား မှာ၊ သူတို့ တောင်နှာမောင်းရဲ့ ဟိုဘက်မှာ စခန်းချနေကြတယ်၊ ဘာမှ မဝေး ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ချက်ချင်း သွားဖို့လည်း လိုတယ်’

‘ချက်ချင်း ဟုတ်လား၊’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ချက်ချင်းပေါ့၊ ဘာကြောင့် ချက်ချင်း မသွားရမှာလဲ’

ကွန်ဝေးသည် ဒုတိယ အကြိမ် အဖြစ်မှန်ကို သဘော ပေါက်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အခြေအနေကို နား လည်သွားဟန် တူ၏။

‘ဒီအလုပ်ဟာ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်ဘူး ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်ရဲ့ လား၊’ - -

မာလင်ဆန်သည် သူ့ခြေထောက်များမှ တိဗက် တောင်တက်ဖိနပ်ကြီး များကို ကြိုးချည်နေရာမှ ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အကုန်လုံးကို သဘောပေါက်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘက် ကတော့ လုပ်စရာ ရှိတယ်လေ။ အဲဒါတော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့ဗျ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အချိန်လည်း မဆွဲဘူး၊ ကံလည်း ကောင်းမယ်ဆိုရင်’

‘ငါတော့ဖြင့် နားကို မလည်သေးဘူး’

‘တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကို ခင်ဗျား မောင်းမထုတ်တော့ဘူးလား ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား ကိုယ်ထဲမှာ သတ္တိလေး နည်းနည်းလောက်မှ မကျန်တော့ဘူးလား’

ဒေါသ တစ်ဝက်၊ သရော်သံ တစ်ဝက် နှောနေသော မာလင်ဆန်၏ စကားသည် ကွန်ဝေးကို သူ့ကိုယ်သူ သတိ ပြန်ထားအောင် တွန်းအားပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ငါ့မှာ သတ္တိ ရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာက ဒီကိစ္စမှာ အဓိက အချက်မဟုတ်ဘူး မာလင်ဆန်၊ ဒါပေမယ့် ငါ စောစောက စကား ဘာကြောင့် ပြောရတယ်ဆိုတာ မင်း သိချင်ရင် ငါ ရှင်းပြမယ်၊ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ အသေး စိတ်ဆောင်ရွက်မှုတွေ မရှိမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကွ၊ ကဲကွာ ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ၊ မင်း အနေနှင့် တောင်ကြားလမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ကို ရောက်သွားပြီ ထားပါတော့၊ မင်း ပြောသလို အထမ်းသမားတွေကို တွေ့ပြီ ဆိုပါတော့၊ မင်းကို သူတို့က ခေါ် သွားမယ်လို့ သေချာပေါက် ပြောနိုင်သလား၊ မင်းကို ခေါ်သွားချင်အောင် သူတို့ကို မင်းက ဘာနှင့် သွေးဆောင်မှာလဲ၊ ဟိုရောက်တော့ မင်း ဖြစ်စေချင် သလို သူတို့က လိုလိုလားလား မရှိရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာနိုင်မလဲ ဆိုတာကော တွေးမိရဲ့လား၊ မင်းက သူတို့ဆီ သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပါဖျာလို့ ပြောလိုက်ရုံနှင့် အားလုံး ချောမောသွားနိုင်မတဲ့လား၊ အမှန်တော့ ကြိုတင် စီစဉ်မှုတွေ ကြိုတင် စေ့စပ် ဆွေးနွေးမှုတွေ လိုတယ်ကွ’

‘အချိန် ကြန့်ကြာသည်ထက် ကြန့်ကြာအောင် လုပ်စရာ ခင်ဗျားမှာ တခြား ဘာရှိသေးသလဲ’ ဟု မာလင်ဆန်က စိတ်ပျက်သံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ခင်ဗျားဆိုတဲ့ လူဟာ ဘယ်လို လူစားလဲဗျာ၊တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ အစစ အရာရာ အစီအစဉ် လုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မမှီရတာ ကံကောင်းတာပဲ။ သူတို့ဆီ သွားကြမယ် ဆိုတာက

တခြားကြောင့် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး ကြိုတင် စီစဉ်ပြီးလို့ ပြော နေတာဗျ၊ အထမ်းသမားတွေကို ငွေလည်း ကြိုတင်ပေးပြီးပြီ၊ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားဖို့ သဘောတူထားပြီးပြီ၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ အဝတ်အစားတွေနှင့် လမ်းခရီးမှာ အသုံးလိုမယ့် ပစ္စည်းတွေ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား နောက်ဆုံးပေးလိုက်တဲ့ ဆင်ခြေဟာ မလိုတော့ဘူး၊ ကဲဗျာလား၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြစို့’

‘ဒါပေမယ့် ငါ နားမလည်သေးတာက’

‘ခင်ဗျား နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မတွက်တော့ဘူး၊ အဲဒါက အရေးလည်း မကြီးတော့ပါဘူး’

‘အစီအစဉ် အားလုံးကို ဘယ်သူ လုပ်သလဲ’ မာလင်ဆန်က ဒေါသတကြီးနှင့် အဖြေပေးသည်။

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီလောက်တောင် သိချင်နေတယ် ဆိုရင်လည်း ပြောမယ်ဗျာ၊ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ လိုဆင်း၊ သူ အခု အထမ်းသမားတွေ - ဆီမှာ ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတယ်’

‘စောင့်နေတယ်’ ။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်မှာ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် ကန်ကွက်စရာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး ကို’

လိုဆင်း ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်သောအခါ ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူသည် အမှတ်တမဲ့နှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရေရွတ် လိုက်မိ၏။

‘အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ မာလင်ဆန်ကလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်မေးသည်။

—ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲ အင်း ဒီလိုကွာ၊ အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီး ရှိတယ်၊ ငါပြောတာ ယုံပါ၊ မင်း ကိစ္စဟာ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ သူ အခု ဟိုမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာတောင် ယုံကြည်စရာ မရှိဘူး၊ မင်း ပြောသမျှတွေဟာ ငါ့အဖို့တော့ အံ့ဩစရာချည်းပဲ၊ ဒါတွေက ထားပါတော့၊

သူ အဲဒီနေရာက နေပြီး ဟိုဘက်ကို ဆက်သွားဖို့ ဆိုတာကတော့ လုံးဝကို မသင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ’

‘မသင့်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မမြင်ဘူးဗျာ၊ သူလည်း ကျွန်တော့်လို ပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ မနေချင်ဘူး ဆိုတာ သဘာဝပဲ’

‘ဒါပေမယ့် သူ ဒီနေရာက ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘူးကွ၊ မင်း အဲဒီ နေရာမှာကို လွဲနေတာ’ ကို မာလင်ဆန်က ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် ပမာမခန့် အပြုံး။

‘ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး သိတယ်လို့ ထင် နေတာကိုးဗျ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လောက် မသိပါဘူး’

‘မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ဘာသာစကားတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် မတတ်ဘဲနှင့်လည်း လူတွေ

အကြောင်းကို သိနိုင် နားလည်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေဟာ အများကြီး ရှိနေတာ
ပဲဗျာ၊

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ’ ထို့နောက်
ကွန်ဝေးက သူ့အသံကို နှိမ့်လိုက်သည်။

‘ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဟာပဲ။ ငါတို့ချင်း သိပ်ပြီး ငြင်းခုံနေဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြစမ်းပါ။ ငါ အခုအချိန်အထိ နားကို မလည်သေးဘူး’ သည်။

‘ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်ချင်တာလဲ’

‘ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါကွာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြပါ’

—ဒါက ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ အလွန် အသက် ငယ်သေးတဲ့ မိန်းမပျို ကလေး တစ်ယောက် လူထူးလူဆန်း အဘိုးကြီးတွေ ကြားမှာ ပိတ်အမိ ခံနေ ရတယ်။ ဒီလို မိန်းကလေး အနေနှင့် အခါအခွင့်သင့်ရင် ဒီနေရာက ဝေးရာ ကို ပြေးချင်တာ သဘာဝပဲပေါ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဒီအခွင့်အရေး မျိုး မရခဲ့ရသေးဘူး’

‘သူ့ အခြေအနေနှင့် အနေအထားကို မင်း ဖြစ်စေချင်သလို စိတ်ကူး ယဉ်ပြီး တွေးနေတာလို့များ မထင်မိဘူးလား ဟင်၊ ငါ မင်းကို ခဏ ခဏ ပြော ခဲ့ဖူးပါတယ်ကွာ၊ သူ ဒီမှာ နေရတာ ပျော်နေတာပဲ’

‘ဒီလိုဆို သူပါ လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောသလဲဗျာ—’

‘သူက အဲသလို ပြောသလား၊ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောသလဲ၊ သူ အင်္ဂလိပ်စကားမှ မပြောတတ်တာ’

‘ကျွန်တော်က မေးတယ်လေ၊ တိဗက်လို မေးတာ၊ မစ္စ ဘရင်ခ်လိုက စကားလုံးတွေကို သင်ပေးလိုက်တယ်၊ ပြောရတာ သွက်သွက်လက်လက်တော့ မရှိဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နားတော့ လည်ကြပါတယ်— မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဝင်ကာ ရဲခနဲ ဖြစ် သွားသည်။

‘ဘာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဲသလို အမျိုးမျိုးနှင့် မကြည့် နှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ကျွန်တော် က ဝင်ခိုးတယ်လို့ တခြားလူတွေက ထင်ကုန်ပါဦးမယ်’

‘ဘယ်သူကမှ မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပြောပုံ ကြည့်ရတာ မင်း ငါ့ကို သိစေချင်တာထက် ပိုပြီး ပြောနေမိပြီနှင့် တူပါရဲ့၊ အေးကွာ ငါ လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ပါ’

‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာလဲဗျာ’

ကွန်ဝေးက သူ့ လက်ချောင်းများကြား၌ ညှပ်ထားသည့် စီးကရက်ကို

လူတိုင်းချလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်း နှမ်းနယ်မှုကို ခံစားရသည်။ စိတ်က လည်း ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိလာသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမွေးမြူခဲ့ဖူးသော သဘောထား သေးသိမ်စိတ်သည် ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ညင်သာ အေးဆေး သော လေသံဖြင့် မာလင်ဆန်အား လှမ်းပြောသည်။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြားမှာ အခုလို အတင်အကျ ဖြစ်မယ့် ပြဿနာ မျိုး အမြဲတစေ မပေါ်ပေါက်ပါစေနှင့်လို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ၊ လိုဆင်း ဟာ အလွန် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတာကို အကြောင်းပြုပြီး မင်းနှင့် ငါ အဆင်မပြေ ဖြစ်သင့် သလား၊’

‘ဆွဲဆောင်မှု မာလင်ဆန်က သရော်သံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘သူဟာ ဆွဲဆောင်မှုထက် ပိုတယ်ဗျာ သိလား၊ ဒီကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာရင် လူတိုင်း ကို ခင်ဗျားလို သွေးအေးအေးသမားတွေလို့ တွေးလို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားကတော့ သူ့ကို ပြတိုက် တစ်ခုထဲမှာ ခင်ကျင်း ပြသထားတဲ့ အလှပစွည်း တစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် မူဟာ သူနှင့် ထိုက်တန်ချင်လည်း ထိုက်တန်ပေမပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ကတော့ ပိုပြီး လက်တွေ့ဆန်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်သဘောကျတဲ့ လူတစ်ယောက် အခုလို အခြေအနေဆိုးထဲမှာ ရောက်နေရင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ’

‘အလွန် ပြင်းထန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးကော တကယ် ရှိလို့လားကွာ၊ တကယ်လို့ သူ ဒီက ထွက်သွားရင် ဘယ်မှာ သွားနေမယ်လို့ မင်း ယူဆသလဲ’

‘သူ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ တရုတ်ပြည်မှာ သို့မဟုတ် တခြား တစ်နေရာရာမှာ ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ အိုဗျာ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် နေရာထက်တော့ ကောင်းမှာချည်းပဲ’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေချာပေါက် ပြောနေရတာလဲကွာ’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မစောင့်ရှောက်ရင် ကျွန်တော်ကပဲ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား အနေနှင့် ငရဲပြည်လို့ ဖြစ်နေတဲ့ နေရာမျိုးက လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပေးတော့မယ် ဆိုရင် လူတို့မှာ ဒီနေရာကလွဲပြီး တခြားမှာ သွားနေစရာ နေရာ ရှိ မရှိ စုံစမ်းထား ရမှာပေါ့ဗျာ’

—အော်...မင်းက ရှန်ဂရီလာကို ငရဲပြည်နှင့် တူတယ်လို့ ထင်နေသလား၊’

‘ဘာကြောင့် မထင်ရမှာလဲဗျာ၊ သိပ်ကို ထင်တာပေါ့၊ ခင်ဗျား နေရာ ကြီးက မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ခုနှင့် ဘာများ ထူးလို့လဲ၊ အစက ပြန်စဉ်းစား လိုက်ရင် အဖြစ်တစ်ခုလုံးဟာ မရှင်း မရှင်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအရောက် သယ်လာတယ်။ ဘာ အကြောင်းပြချက်မှလည်း မရှိဘူး၊ ဒီရောက်တော့လည်း ကာမှ မပြောဘဲ

ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ အပေါက်မျိုး လုပ်ထားတယ်။ ဒါ အရူး တချို့က စီစဉ်ပြီး လုပ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ တောပြော

တောင်ပြောနှင့် အချိန်မကြာ ကြာအောင် ဆွဲထားတာ ခုထိပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ် ထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်မိတာ တစ်ခု ရှိတယ်။ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရောက်မှ ပြောင်းလဲ သွားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ခင်ဗျားအပေါ် မှာ လွှမ်းမိုးသွားတာ တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်’

‘ငါ့အပေါ်မှာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျား အပေါ်မှာ၊ ဒီရောက်လာ ကတည်းက ခင်ဗျား စိတ်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ဒီအရပ်မှာ တစ်သက်လုံး နေရလည်းပဲ ကျေ နပ်မယ့် ပုံမျိုး၊ ဘာကြောင့် အဲသလို ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီနေရာကို သိပ်သဘော ကျနေပြီ ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတောင် ခင်ဗျား ပြောနေတာပဲ ကွန်ဝေးရာ။ ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ။ အလျင်က ကွန် ဖြစ်လာအောင် ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ပြန်လုပ်ယူလို့ မရတော့ဘူးလား။ ဘတ်စကူးမှာ နေကြတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းတိုင်ပင် နေခဲ့ကြတာပါဗျာ။ ဟိုတုန်းက စိတ်နှင့်တော့ အကြီးအကျယ် ကို ခြားနားနေတာ အမှန်ပဲဗျာ’

‘မာလင်ဆန်ရယ်’

ကွန်ဝေးသည် သူ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မာလင်ဆန်၏ လက်ကို ဆွဲ ဆုပ်ထားသည်။ သံယောဇဉ် ရှိနေသေးကြောင်းကို ပူနွေးသော သူ့လက်က သက်သေခံနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့စကားကို ဆက် သည်။

‘ခင်ဗျား နားမလည်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ။ ပြီး ခဲ့တဲ့ အပတ်တွေထဲက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရယ်။ အဖော်လည်း မရှိဘူး။ အထီးကျန် နိုင်လိုက်တာ အလွန်ပဲ။ အရေးတကြီး လုပ်ရမယ့် ကိစ္စ အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင်ခ် လိုးတို့ကတော့ သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့ပေါ်လေ၊ သူတို့ကတော့ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး။ ခင်ဗျားကပါ ကျွန်တော့်ကို ဆန့်ကျင်တယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အများကြီးကို စိတ်ထိခိုက်ရတယ်’

‘ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ’

‘ခင်ဗျားက ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ လက်သုံး စကား လုပ်နေတာပဲ။ အဲဒီ စကားက လက်တွေ့ကျတော့ ဘာမှ အကူအညီရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ငါ မင်းကို ကူညီပါရစေလား။ ငါ တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က ပေါ့။ ငါ သိထားတဲ့ အချက်တစ်ချက် မင်းကို ငါ ပြောပြမယ်။ မင်း ကြားရင် မင်း နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။ နားလည်ဖို့ကတော့ အလွန် ခက်ခဲပြီး

အလွန် ထူးဆန်းနေတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လိုဆင်း

ဟာ ဘာကြောင့် မင်းနှင့် ပြန်လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ မင်း သဘောပေါက်သွားမှာပါ’

‘ဒါကို သဘောပေါက်အောင်တော့ ဘယ်အချက်ကမှ လုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူးဗျာ၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ကဲ ခင်ဗျား ပြောမယ့်ဟာကို တိုနိုင်သမျှ တိုအောင် ခပ်မြန်မြန် အကျင်းချုံးပြီးပြောပေတော့၊ ကျနော်တို့မှာ

အချိန် များများ မရှိတော့ဘူးဗျ’

ထိုအခါ ကွန်ဝေးက ရန်ဂရီလာ၏ ဇာတ်ကြောင်းကို လာမာ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး သူ့အား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း အစမှ အဆုံး တစ်လုံးမကျန် တတ် နိုင်သမျှ အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြသည်။ သူနှင့် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ အပြန် အလှန် ပြောကြသည့် စကားများ၊ ချန်းနှင့် ပြောခဲ့သည့် စကားများ၊ အားလုံး ကို လိုအပ်သည့် နေရာတွင် အကိုးအကား အထောက်အထား အဖြစ် ထည့် သွင်း ပြောပြသည်။

အမှန်တော့ ယခုကိစ္စသည် သူ လုပ်ချင်နေသော အလုပ် ဖြစ်၏။ ဤ အခြေအနေတွင် ယခုကဲ့သို့ ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြလိုက်ခြင်းသည် တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းဟု ယူဆသည်။ ပြီးတော့ အမှန်တကယ် လိုအပ် သည့် အရာတစ်ခု ဟုလည်း ထင်၏။ မာလင်ဆန်သည် သူ၏ ပြဿနာ ဖြစ် လေရာ သူ သင့်တော်မည်ဟု ယူဆသော နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းပေးရမည်သာ ဖြစ် သည်။

သူသည် မာလင်ဆန်အား လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သဘောပေါက်သွား အောင် အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် ရှင်းလင်း ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေသည့် အခိုက်တွင် သူစိတ်သည် အလွန် ထူးဆန်းသော အချိန် ကာလမဲ့ ကမ္ဘာ လောက၏ လောင်းရိပ် အောက်တွင်မျောပါသွားလျက် ရှိရပြန်လေ၏။ ဤကမ္ဘာ လောက၏ အလှသည် သူ့အား လွှမ်းမိုးလျက် ရှိပြန်၏။ အမှတ်တရ ပြန်လည် တမ်းတမှု တစ်ခု၏ စာ မျက်နှာ တစ်ရွက်ချင်းကို ဖတ်ရှုနေရသည့်နှယ် ခံစားနေရ၏။ ထိုမှတ်တမ်း၏ စိတ်ကူးများ အတွေးများ ဝါကျများနှင့် အသုံးအနှုန်း ဝေါဟာရများသည် သူတို့ ဘာသာ သူတို့ အနှစ်သာရကို တည်ဆောက်သွားလျက် ရှိကြ၏။

တစ်ခုကိုတော့ သူ မပြောဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။ တခြား မဟုတ်၊ ထိုညက လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေဆုံးခြင်းနှင့် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရန် သူ့အား တာဝန်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားသောအခါ သူစိတ်သည် များစွာ ပေါ့ပါးသွား သည်။ အားလုံးကို ပြန်၍ ပြောပြလိုက်ရသဖြင့် တင်းကျပ်နေသော ရင်သည် သက်သာ ချောင်ချိသွားသည်။ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မာလင်ဆန်အား အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ လုပ် ရမည့် အလုပ်တာဝန်ကို

အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ဟူသော ယုံကြည်မှုလည်း ဝင်လာခဲ့သည်။
ခြင်း သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့ လက်ချောင်းများဖြင့် စားပွဲ
မျက်နှာပြင်ကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ မတုန်မလှုပ် လုပ်လျက် ရှိ၏။
အတော်ကြီးကြာမှ စကား ပြန်ပြောသည်။ ။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး ကွန်ဝေး၊ ပြောစရာ
ကလည်း တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်၊ ခင်ဗျား လုံးဝ ရူးနေပြီ’

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ဤ ငြိမ်ဆိတ်မှု ကြားမှပင် စိတ်နေသဘောထား
ချင်း အလှမ်း ဝေးလှသော လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်
စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြသည်။ ကွန်ဝေးကတော့ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်ခြင်းနှင့်
ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် မသာ မယာ ဖြစ်ခြင်း။

‘ဪ မင်းက ငါ့ကို အရူးလို့ ထင်နေသလို၊’ ဟု ကွန်ဝေးက ရေရွတ်
သည်။

မာလင်ဆန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘အင်း ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလို ပြောသင့်တယ် ထင်တာပဲ၊ အခု
ခင်ဗျား ပြောပြသွားတဲ့ ပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ တခြား ပြော စရာ
ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာကဗျာ ဒီလို လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့
ဟာကြီးကို၊ အိုဗျာ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဘာကိုမှ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေး စရာ
မရှိသလောက်ပဲ’

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

‘မင်းက အခု ငါပြောပြခဲ့တဲ့ ဟာကို လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ယူဆ
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘တခြား ဘယ်လို ယူဆစရာများ ရှိသေးလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း
ပါတယ် ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော့် စကားဟာ အလွန်ကို ခိုင်လုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒီ
အကြောင်းအရာ အပေါ်မှာ အရူးတွေကသာ သံသယ မထားဘဲ ယုံကြည်ကြ
မှာပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ကို လေယာဉ်ပျံနှင့် ဒီအရောက် ခေါ်လာတာဟာ
အကြောင်းမဲ့ ထလုပ်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုလို့ မင်း အခုအချိန်အထိ ယူဆတုန်း ပဲ
ဆိုပါတော့၊ အစီအစဉ်တွေ စနစ်တကျ ရေးဆွဲပြီး လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းနှင့် မိုင်
ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသ တစ်ခုကို သယ်လာတာဟာအရူး
တစ်ယောက်က အပျင်းပြေ သဘောနှင့် အပျော်သက်သက် ထလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုး
ဖြစ်နိုင်မတဲ့လားကွာ’

ကွန်ဝေးက စီးကရက် တစ်လိပ် လှမ်းပေးသဖြင့် မာလင်ဆန်က ဆီး ခွံ

ယူသည်။ တဒင်္ဂမျှ ငြိမ်နေကြ၏။ ထို့နောက် မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေး၏အမေးကို ဖြေသည်။

‘ဒီအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်လို့ တစ်ချက်ချင်းစီ ငြင်းချက် ထုတ်နေလို့က တော့ မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောပြသွားတဲ့ သဘောတရားအရ ဆိုရင် ဒီဒေသမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေက အပြင် လောကထဲက လူစိမ်း သူစိမ်းတွေကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ပြီး ခေါ်လာဖို့ လူတစ်ယောက် လွှတ်တယ်၊ အဲဒီ လွှတ်လိုက်တဲ့လူက အေးအေးဆေးဆေးနှင့် လေယာဉ်မောင်း အတတ်ပညာ ကို သင်တယ်၊ တတ်ပြီ ဆိုတော့မှ ဘတ်စကူးက ခရီးသည် လေးဦး သွားမယ့် လေယာဉ်ရအောင် စောင့်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီအကြောင်း တွေကို ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ဘယ်လောက်ပဲ ယုတ္တိမတန်ဘူးလို့ ထင်ထင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောသေးပါဘူး၊ အဲဒီ အကြောင်းတွေက သူ့ဘာသာသူ ရပ်တည်နေတယ် ဆိုရင် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားလို့ ရပါသေးတယ်။ ဒါ ပေမယ့် ဒီအကြောင်းအရာတွေ အပေါ်မှာ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ တခြား အကြောင်းတွေ ထပ်တင်လာတော့ ခွကျကုန်တာပေါ့၊ ထပ်တင်လာတာတွေ က ဘာတဲ့၊ အသက် ရာပေါင်းများစွာ ရှည်တဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ ဆိုတာ ရယ်၊ ရုပ်ပျိုကိုယ်နုဆေး ဆိုတာရယ်၊ ဒါတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြော မလဲ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုပိုးမျိုး ကိုက်လိုက်လို့ ဘာရောဂါများ စွဲကပ်ပါလိမ့် လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတာ အမှန်ပဲ’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ မင်း ယုံကြည်ဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ပထမ သိစတုန်းက ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ယုံကြည်ခဲ့မယ် မထင် ဘူး၊ ငါ့အနေနှင့် ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြော ရရင် အဖြစ်က အလွန်ကို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာ ဝန်ခံရမှာပဲ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ တစ်ခုတော့ ရှိနေသားပဲ၊ မင်းရဲ့ မျက်စိတွေက ဒီနေရာဟာ အလွန် ထူးခြားတဲ့ နေရာ တစ်ခု ဆိုတာ မြင်ရတာပဲ၊ ဒါဟာ လုံလောက်တဲ့ အထောက်အထား တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ငါတို့ အားလုံး လက်တွေ့ မြင်နေ ရတာတွေကို စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ဘယ်သူမှ မသိသေး မရောက်သေးတဲ့ တောင်တန်းတွေ ကြားက တောင်ကြားလွင်ပြင် တစ်ခုရယ်၊ ဥရောပတိုက် နိုင်ငံ အသီးသီးက စာအုပ်တွေ ရှိနေတဲ့ စာကြည့်တိုက် တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရယ်၊ ပြီးတော့..’

‘အိုး ဟုတ်တာပေါ့၊ အနွေးပေးစက်ရယ်၊ ခေတ်မီ ရေပေး စနစ်ရယ် အများကြီးပဲ၊ အားလုံးဟာ ထူးတွေတည့် အံ့ရာသော်တွေချည်းပဲ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် အဲဒါတွေကျတော့ မင်းဘယ်လို ပြောမလဲ’

‘ပြောစရာ ဘာရှိမှာလဲ၊ နည်းနည်းပဲပေါ့၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ ဒီဟာ လေး

တစ်ခုကြောင့် လက်တွေ့အားဖြင့် ဖြစ်နိုင်စရာ လုံးဝ မရှိတဲ့ ပုံပြင်လို ဟာမျိုးတွေကို လက်ခံရမတဲ့လား။ ရေပူ ရေခွေး ချိုးရတာ ယုံကြည်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် သူတို့ကိုယ် သူတို့ အသက်ရှာကျော် ရှိပြီလို့ ပြောရုံမျှနှင့် ဒီလူတွေ အသက် ရှာကျော်ကြီးတွေပဲလို့ ယုံကြည်ရတဲ့ အချက်ဟာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု သိပ်ခြားနားတယ်ဗျ

ပြောနေရင်းမှပင် မာလင်ဆန်က ခွက်ထိုး ခွက်လန် ရယ်ပြန်သည်။

‘ဒီမယ် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခ ပေးနေတာ ဒီနေရာပဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အဖြစ်ကို မအံ့သြတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကိုသာ ထုပ်ပိုးပေးတော့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လစ်ကြစို့၊ အခု စကားရည်လှပွဲကိုတော့ နောက် တစ်လ နှစ်လ ကြာမှ လက်စသတ်ကြတာပေါ့၊ ဟိုရောက်တဲ့ အခါကျမှ အပျိုစင် ဟိုတယ်မှာ ညစာစားရင်း ဆက်ပြောကြတာပေါ့ဗျာ’

ကွန်ဝေးက လေအေးကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ငါ အဲဒီဘဝကို ပြန်သွားချင်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး’

‘ဘယ်လို ဘဝကို ပြောနေတာလဲ’

‘မင်း တွေးနေတဲ့ ဘဝကို ပြောတာပေါ့၊ ညစာ စားပွဲတွေ၊ ကပွဲတွေ၊ ပိုလို ကစားပွဲတွေ အားလုံးပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကပွဲတွေနှင့် ပိုလို ကစားပွဲတွေ အကြောင်း လုံးဝ မပြောမိပါဘူး၊ ကဲဗျာ ပြောတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်နှင့် ပြန်မလိုက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟိုနှစ်ယောက်လိုပဲ ဒီဒေသမှာ နေခဲ့တော့မယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင်တော့ သဘောပဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတော့ တားလို့ရမယ် မထင်နှင့်’

မာလင်ဆန်သည် လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ပစ် ချလိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သည်။

‘ခင်ဗျားမှာ ခေါင်းမရှိတော့ဘူး’ ဟု အော်၍ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ရူးနေပြီ ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာက အဲဒါပဲ၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ခင်ဗျား အေးဆေး တည်ငြိမ်သလောက် ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လူကောင်း၊ ခင်ဗျားက အရူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရှိရာ ဘတ်စ ကူးကို မလာခင်က သူတို့ အားလုံးက သတိပေးကြသားပဲ၊ ကျွန်တော်က သူတို့ မှားတယ်လို့ တွက်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သိရပြီ၊ သူတို့ မမှားဘူး’

‘မင်းကို သူတို့က ဘာတွေများ သတိပေးခဲ့ကြလို့လဲ’

‘သူတို့က ပြောတယ်၊ စစ်ကြီးအတွင်းက ခင်ဗျားမှာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်က စပြီး ခင်ဗျားဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ ကြောင်နေတယ် တဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျား ကူညီနိုင်တာ ဘာမှ မရှိဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဟာဗျာ ကျွန်တော် အခုလို အပြောမျိုး ပြောနေရတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင် သိပါတယ်လေ၊ အိုဗျာ ကံ ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ စိတ်ပျက်စရာ လည်း ကောင်းတယ်၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ် နိုင်ဘူး၊ သွားရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ကတိလည်း ပေးထားပြီးပြီ’

‘လိုဆင်းကိုလား’

‘ခင်ဗျားက သိ ချင် နေ တယ် ဆိုလည်း ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်’

ကွန်ဝေးက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ သူ့လက်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘ဂွတ်ဘိုင် မာလင်ဆန်’

‘နောက်ဆုံး အကြိမ် အနေနှင့် မေးမယ်၊ ခင်ဗျား မလိုက်ဘူးလား’

‘ငါ မလိုက်နိုင်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုလည်း နှုတ်ဆက်တယ်ဗျာ၊ ဂွတ်ဘိုင်’ ။

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထို့နောက် မာလင်ဆန် သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကွန်ဝေးသည် မှန်အိမ် မီးရောင်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် ရှိသည်။ လောကတွင် ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာ ကောင်းသည့် အရာမှန်သမျှသည်ကြာရှည် တည်တံ့ခြင်း မရှိဘဲ ပျက်လွယ် ပျောက်လွယ် တတ်သည်ဟု သူ စိတ်တွင် ထင်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကမ္ဘာနှစ်ခုသည် ပြန် လည် ဆုံစည်းဖို့ ဝေးကွာ သွားခဲ့ရလေပြီ။ လူနှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးကတော့ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

သူ သူသည် အချိန် အတန်ကြာမျှ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေရာမှ လက် မှ နာရီကို ကြည့်မိသည်။ နံနက် သုံးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်မျှသာ လိုတော့၏။

သူသည် နောက်ဆုံး လက်ကျန်ဖြစ်သော စီးကရက်ကို သောက်၍ စားပွဲ၌ပင် ဆက်ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မာလင်ဆန် ပြန်ရောက်လာ သည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား လာပုံရ ၏။ ကွန်ဝေးကို မြင်သောအခါ နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ပြန်ဆုတ်ကာမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ရပ်နေသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား ကြံဆနေပုံ ရသည်။ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ

ငြိမ်ကုပ်နေသည်။

ကွန်ဝေးကလည်း မာလင်ဆန်၏ အရိပ်အခြည်ကို တစ်ခဏမျှ စောင့်၍ အကဲခတ်နေပြီးမှ

‘ဟဲလို ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ မင်း ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာလဲ’ ဟု လှမ်းမေးသည်။ ကွန်ဝေး၏ မေးခွန်းသည် မာလင်ဆန်အား မှောင်ရိပ် အကွယ်မှ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကိုယ်ပေါ်၌ ခြုံထားသည့် မိုးရေကြိုးကို ပြင်၍ ခြုံလိုက်ပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရောဖြစ်ကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိ မရှိတော့ဘူး’ ဟု ပြောသည်။ သူ့အသံတွင် ငိုသံ တစ်ဝက် ပါလာသည်။

‘ဟိုနေရာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကြိုးနှင့် တွဲပြီး လာခဲ့ကြရတဲ့ နေရာဟာလေ၊ ခင်ဗျား မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အဲဒီနေရာ အထိတော့ ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တက်လို့ မရဘူး၊ မတက်တတ်ဘူးဗျာ၊ လရောင်နှင့် ဆိုတော့ တက်ရမှာ အတော်ကို ကြောက် စရာ ကောင်းတာပဲ၊ သောက်ရူးနှင့် မတူဘူးလားဟင်’ -

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုရှိုက်လျက် ရှိ၏။ ကွန်ဝေးကတော့ သူ့စိတ် အေးဆေး တည်ငြိမ်သွားစေရန် ဖျောင်းဖျသည်။ ထို့နောက်မာလင်ဆန်သည် သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘သူတို့ အဖို့ကတော့ ပူစရာ မလိုဘူးပေါ့ ဗျာ၊ ဒီက အကောင်တွေကို ပြောတာပါ၊ ကုန်းလမ်းခရီးကတော့ သူတို့ကို နှောင့်ယှက်နိုင်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဗုံးတွေ အများကြီးတင်ပြီး လေယာဉ် ပျံနှင့် ပြန်လာချင်ပါသေးတယ်’

—ဘာပြုလို့ မင်း အဲသလို လုပ်ချင်တာလဲ မာလင်ဆန်’

‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာဟာ ပျက်စီးသွားသင့်တဲ့ နေရာမို့ပေါ့ဗျာ။ ဘာနေရာကြီးပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ဖျက်ဆီး ပစ်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီနေရာ ဟာ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ မချမ်းသာရတဲ့ နေရာဗျာ၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တဲ့ နေရာ မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးဟာ မှန်နေတယ်ဆိုရင် ဒီနေရာဟာ ပိုပြီးတောင်မှ မုန်းစရာ ကောင်းသေးတယ်၊ ပိန်

ခြောက်ခြောက် အဘိုးအိုကြီး တစ်စုဟာ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ဒီနေရာ ဒီဒေသ ရောက်လာတဲ့ လူမှန်သမျှကို ဒုက္ခ ဆီးပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့ ပင့်ကူကြီးတွေနှင့် တူလှတယ်ဗျာ၊ အင်မတန်မှ ရွံရှာ စက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီလောက် အသက်အရွယ် ကြီးတဲ့ ထိအောင် ဘယ်

လိုလူက နေချင်မှာတဲ့လဲ။ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ကြည့်ညို့ လေးစားနေတဲ့ လာမာ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းသာ သူ့အသက်ဟာ ကြီး လှပြီ
ဆိုရင် သူ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွင်းက လွတ်မြောက်သွားအောင် ကယ် တင်
ပေးနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက် ရှိလာဖို့တော့ အချိန်တန်ပြီဗျ။

‘အိုဗျာ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နှင့် ဘာပြုလို့ မလိုက်တာလဲ ကွန်ဝေး။
ကျွန်တော့် အကျိုးအတွက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒုက္ခ မပေးချင်ပါဘူး။ ဒါ ပေမယ့်
... အိုဗျာ ဒါတွေကို ဘေးဖယ် ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လူ ငယ်လေး
တစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အလွန်ကို ရင်းနှီး
ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။ အင်မတန်မှ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်း တဲ့
ဒီသတ္တဝါကြီးတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်
ဘဝဟာ လုံးဝ တန်ဖိုး မရှိတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်နေပြီလား။ လိုဆင်း ကိုရော
ကြည့်ပါဦး။ သူ ချောလည်း အသက် ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ကိုရော
ထည့်မစဉ်းစားသင့်တော့ဘူးတဲ့လား၊’

‘လိုဆင်း အသက်ဟာ မငယ်တော့ဘူး’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။
မာလင်ဆန်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး သံသး သံကြောင်ဖြင့်ကျိတ်၍
ရယ်သည်။

‘ဟာဗျာ ခင်ဗျားဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ရင်
ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တော့ သူဟာ အလွန် နုပျို နေတဲ့
အသက် ကိုးဆယ်ရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို့ ခင်ဗျား ပြောတော့ မယ်
မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားပြောမယ့် စကားကို ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ’ - ‘ဒီမယ်
မာလင်ဆန်၊ လိုဆင်း ဒီကို ရောက်လာတာ ၁၈၈၄ ခုနှစ် ကကွ’

‘ခင်ဗျား စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီ ကွန်ဝေး၊’

‘လိုဆင်းရဲ့ အလှဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ တခြား အလှတွေနှင့်
အတူတူပါပဲ။ သူ့ အလှကို ဘယ်လို တန်ဖိုး ထားရမလဲ ဆိုတာ မသိတဲ့ လူ တွေရဲ့
သနား ကရုဏာရှိမှု အပေါ်မှာ လုံးဝ တည်မှီနေတယ် မာလင်ဆန်။ အင်မတန်မှ နူးညံ့
သိမ်မွေ့ပြီး အလွန် ပျက်စီးလွယ်တဲ့ အရာဝတ္ထုလေး တစ်ခု ပါ။ ဒီအရာဝတ္ထုလေးဟာ
နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ အရာဝတ္ထုလေးတွေကို ချစ် မြတ်နိုးတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာသာ
ရှင်သန် တည်တံ့နိုင်တာပါ။ ဒီအလှကလေး ကို ဒီတောင်ကြားလွင်ပြင်နှင့် ဝေးရာကို
ယူသွားရင် ပဲ့တင်သံလေး တစ်ခုလို ပျောက်သွားတာ မင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်’

မာလင်ဆန်က ခြောက်ကပ်ကပ် လေသံဖြင့် ရယ်သည်။ သူ့ ကိုယ်ပိုင်
အတွေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် အားတက်နေအောင် အားပေးနေသည့် နှယ်
ရှိသည်။

‘ကျွန်တော် အဲဒီဟာကို မစိုးရိမ်ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာနေလည်းပဲ သူဟာ ပဲ့တင်
သံ တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေလို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့
ဘယ်ကိုမှ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အခုလို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ကဗျာ ဆန်ဆန်

စကားတွေကို ဖြတ်ပြီး တကယ့် လက်တွေ့ကျကျ စကားတွေ ပြော ကြတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီချင်တယ်။ ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေ အားလုံးဟာ အရေမရ အဖတ်မရ ဟာတွေချည်းပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ချက်ချင်း ငြင်း ချက် ထုတ်ပြမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန်းစစ်ဖို့ကတော့ လိုတာပဲ။ ကဲ ကျွန်တော် မေးမယ်။ ခင်ဗျား ၊ အခု ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း အတွက် သက်သေခံ အထောက်အထား ဘာရှိလဲ—

ကွန်ဝေး ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘တစ်ဦးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို မယုံ ယုံအောင် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ စီကာ တ်ကုံး လုပ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်တစ်ခု သာသာပဲ ရှိတယ်။ င်ဗျားရဲ့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ခင်မင် ရင်းနှီးလာခဲ့လို့ ယုံကြည် စိတ်ချ ပါတယ် ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က လာပြောရင်တောင်မှ ဒီလိုဟာမျိုး ဂျတော့ သက်သေအထောက်အထား မရှိဘဲနှင့် လက်ခံ ယုံကြည်လို့ ဖြစ်တာ ဟုတ်ဘူးဗျ။ ကဲ အခု ဒီအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်လို့ သက်သေပြစရာ ခင်ဗျားမှာ ကရှိလဲ။ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဘာတစ်ခုမှကို မရှိဘူး။ လိုဆင်း ယ်တိုင်က သူ့အကြောင်း ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့ဖူးသလား’

‘မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့်’ ။

‘ဒါဆိုရင် တခြား လူတစ်ဦးက ပြောတဲ့ သူ့အကြောင်းကို ဘာကြောင့် ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အသက်ရှည်ခြင်း ဆိုတဲ့ ဟာကြီး၊ အဲဒီ ှာကို အထောက်အကူ ပြုနိုင်မယ့် သက်သေခံ အထောက်အထား ဘယ်မှာ ၊ တစ်ခုလောက် ပြနိုင်မလား’

ကွန်ဝေးသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ဘရီး က် တီးပြခဲ့သော မည့်သူမှ မသိသေးသည့် ရှိပင်၏ တေးဂီတများ အကြောင်း ပြောပြပြီး သက်သေထူသည်။

‘အဲဒီကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ အလကားပဲ။ ကျွန်တော်က တေး ဂသမား တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမယ့် အကယ်၍ အဲဒီ တေးဂီတ ဥဟာ စစ်မှန်တယ်ပဲ ထားဦးတော့၊ ခင်ဗျားလူက သူ့ဘာသာသူ စိတ်ကူး ြပြီး လုပ်ကြပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ သံသယတောင် ဖြစ်ဖို့ မလိုဘူး’

‘ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု၊ အရွယ်ကို နုပျိုနေအောင် လုပ်ထားနိုင်တဲ့ ဦး၊ အဲဒါကကော ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ပြောတယ်၊ ဆေးတစ်မျိုးတဲ့၊ ဒီလို ရင် ဘာဆေးလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအကျ သိချင်တယ်။ အဲဒီဆေးကိုဗျား ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသလား၊ သို့မဟုတ် သောက်ခဲ့ရသလား၊ ဒီဟာတွေ ကွက် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျားကို တိကျတဲ့ အချက် ပက်တွေ ပေးခဲ့သလား’

‘အသေးစိတ် ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူး၊ အဲဒါတော့ ငါ ဝန်ခံရမှာပဲ’

‘ခင်ဗျားကကော အသေးစိတ် သိရအောင် မမေးခဲ့ဘူးလား၊ ဒီလို ကံလမ်းမျိုး တစ်ပုဒ်မှာ အထောက်အထား ပြစ်ရာ လိုလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား မစဉ်းစားခဲ့မိဘူးလား၊ တစ်ဖက်က ပြောသမျှ အားလုံးကို အလွယ်တကူ နှင့် လက်ခံ ယုံကြည်လိုက်တာပဲလား၊’

မာလင်ဆန်သည် ကွန်ဝေး၏ အားနည်းချက်ကို တွေ့လာသဖြင့် အခွင့် ကောင်းယူကာ ဖိ၍ ပြောလာသည်။ ပြည် သရို ‘ဒီနေရာ ဒီဒေသအကြောင်းကို လူပြော သူပြော သိရ ကြားရတာက လွဲပြီး ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ လေ့လာပြီး သိရတာ ဘယ်လောက်များ ရှိသလဲ၊ ခင်ဗျား အဘိုးကြီး တချို့နှင့်တော့ တွေ့ရတယ်၊ ဒါပဲ၊ ဒီတစ်ခုပဲပြောစရာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ တစ်ချက်က လွဲပြီး ခင်ဗျား ပြောနိုင်တာက ဒီနေရာ ကို စနစ်တကျ လုပ်ထားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ အဆင့်မြင့်မြင့် စီမံ အုပ်ချုပ် သွားနေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ ဒီ နှစ်ချက်ပဲ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျပြောနိုင်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဌာနေမှာ ဘာကြောင့် ဘယ်လို တည်ရှိလာရသလဲ ဆိုတာကျတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိတော့ဘူး၊ သူတို့က ဘာကြောင့် ကျွန်တော် တို့ကို ဒီမှာ နေစေချင်တာလဲ၊ နေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိတာ မှန်တယ် ဆိုရင် ကော ဒါဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပဲ။ သည် ။

‘ဒါပေမယ့် အားလုံးကို ခြုံပြီး စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ပြောပြ နေတဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုလုံး အတွက် ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အထောက် အထားဟာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ အရာရာကို ဝေဖန် သုံးသပ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး တစ်ယောက်ပါ၊ အခု ခင်ဗျား ကြားခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကို အင်္ဂလိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းထဲမှာ ကြားရင်တောင်မှ ခင်ဗျား ချက်ချင်း ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ မှာ ဆိုတဲ့ အချက် တစ်ချက်တည်းနှင့် အရာရာတိုင်းကို ဘာကြောင့် အလွယ် တကူ လက်ခံ ယုံကြည်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားကို နားမလည် နိုင်တော့ဘူး၊’

ကွန်ဝေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ သိထားခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်း အပေါ်တွင် ထက်သန်သော အသိစိတ်ဖြင့် နားလည်နေသည့် ကြားမှပင် အဆစ် အပိုင်း ကျကျ တင်ပြလာသော အချက်ကျတော့ သဘော မတူဟု ငြင်းပယ်ရန် အခက်အခဲ တွေ့လျက် ရှိ၏ ။

‘အင်မတန် ခိုင်လုံတဲ့ ကောက်ချက်ပဲ မာလင်ဆန်၊ ငါ နားလည်ထားတဲ့ အမှန်တရားဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ အထောက်အထား ဘာမမရှိဘဲ ယုံကြည်လက်ခံ ရမယ့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ လူဆိုတာက ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုပဲ အမှန်တရားလို့ ထင်တတ် တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ နားလည်ထားတာကတော့ အဲဒီ သဘောပဲ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်သန်မှု ရှိနေတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမျိုး အပေါ်မှာသာ ဝင်စားတယ် ကွန်ဝေး၊ ထားပါတော့၊ နောက်တစ်ခုက အနာဂတ်ကာလ ဖြစ်လာမယ့်

စစ်ကြီးတစ်ခု၊ အဲဒီဟာလည်းပဲ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ လုံးဝ လုံတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပဲ။ စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ နောက်ထပ် ဘယ်အချိန်မှာ မယ် ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ဘယ်သူက ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဂလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်လို့ နက္ခတ်ဆရာ ဗေဒင်ဆရာတွေဟောခဲ့ ပြောခဲ့သမျှ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး၊ အားလုံး အလွဲချည်း ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊’

မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်သည်။ ကွန်ဝေးက ဘာမှ မပြောသည့်အခါ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်ရပ်မှန်သမျှ မရှောင် မလွှဲ လို့ ဖြစ်ရပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို လုံးဝ မယုံကြည်ဘူး၊ တကယ်လို့ လာတော့ကော ဖြစ်လာသမျှကို ကြောက်ပြီး နောက်တွန့် နေစရာ အကြောင်း မှ မရှိပါဘူး၊ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ ဝင်တိုက်ရမယ် ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင် ရရင် ကျွန်တော်လည်း ကြောက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စစ်ပွဲက လွတ်အောင် ဒီ ရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇာတ်မြှုပ်နေရမယ့်အစား စစ်ပွဲထဲ ဝင်ပြီး ရင်ဆိုင် ဘာကိုပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုကြိုက်တယ်’

ကွန်ဝေး ပြုံးသည်။

‘မင်း ငါ့အပေါ်မှာ နားလည်မှု လွဲနေပြီ မာလင်ဆန်၊ ငါတို့ ဘတ်စကူး နေကြတုန်းကတော့ မင်းက ငါ့ကို သူ့ရဲ့ကောင်း တစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုကျတော့ မင်းက ငါ့ကို လူကြောက်လို့ ထင်နေပြီ၊ အမှန်တော့ ငါ နှစ်မျိုးစလုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ဟာ မဟုတ် ၊ တကယ်လို့ မင်းဆန္ဒ ရှိတယ်ဆိုရင် မင်း အိန္ဒိယကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မင်းကြိုက်တာ ပြောနိုင်တယ်၊ နောက်ထပ် ဖြစ်လာမယ့် စစ်ကြီးနှင့် ရင် ရမှာ ကြောက်လို့ ကွန်ဝေး တစ်ယောက်တော့ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နေခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်လည်း ပြောပါ၊ ငါ့ကိုအရူးလို့ ထင်နေတဲ့ လူတွေကတော့ မင်းစကားကို ယုံကြည်မိမယ် ဆိုတာ သံသယ မဖြစ်ပါဘူး၊’

မာလင်ဆန်က စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ။

‘ဒီလိုပြောရင် ကျွန်တော် မိုက်မဲရာ ကျတော့မှာပေါ့၊ ဘာတွေပဲ ဖြစ် ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စကား ဘယ်တော့မှ မပြောပါဘူး၊ ဒါတစ်ခုကိုတော့ စိတ်ချပါ၊ အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်ဘူး၊ ဒီတစ်ချက်တော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်ပါ၊ ဒီမယ် ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီလို့ကော မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင် လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ ဘူးလား ဟင်’

‘မာလင်ဆန်၏ စကားအဆုံးတွင် အချိန် အတော်ကြီးကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ် နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကွန်ဝေးက စ၍ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

‘ငါ မေးချင်တာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ သိပ်ပြီး အတွင်းကျတဲ့ ကိုယ်ရေး

ကိုယ်တာမျိုး ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ငါ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်’

‘ရပါတယ် မေးပါ၊ ဘာလဲ’

‘မင်း လိုဆင်းကို ချစ်သလား’ မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့ တွေးတောင် မတွေးသင့်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ချင်လည်း မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံစားမှုကိုတော့ ကျွန်တော် မတားဆီးနိုင်ပါဘူး’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ မထင်ပါဘူး’

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုသည် သင်္ဘော တစ်စီး လှိုင်းလေးများ၏ အခုအခံ အဟန့်အတားများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုသို့ ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်သွားသည့် ပုံမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

‘ငါ့ရဲ့ ခံစားမှုကိုလည်း ငါ မတားဆီးနိုင်ပါဘူး၊ မင်းနှင့် အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ငါ အမြတ်နိုး အတွယ်တာဆုံး လူနှစ်ယောက်ပါ၊ ဒီစကား ကြားရင် မင်းကတော့ ငါ့ကို ထူးခြားလှတယ်လို့ ထင်ကောင်း ထင်လိမ့်မယ်’

ကွန်ဝေးသည် စကားကို ဖြတ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေသည်။ ။

‘ငါတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာရှိတာ မှန်သမျှ ပြောဆိုပြီးကြပြီနော်။ ဟုတ်လား’

ဟု လှမ်းမေးသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောပြီးကြပြီလို့ပဲ ထင်တယ်’ ဟု မာလင်ဆန်က ဖြေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးခါမှ ကပျာကယာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘သူ့ အသက် မငယ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ စကားဟာ အတော့်ကို အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ စကားပဲဗျာ၊ အင်မတန် ဆိုးရွား ယုတ်ညံ့တဲ့ စကားဗျ။ ကွန်ဝေးရာ အဲဒီဟာကို ခင်ဗျား ယုံသလား၊ တကယ်တော့ အလွန်ကို ရယ် စရာကောင်းတဲ့ စကားပါဗျာ၊ ဒီစကားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး’

‘သူ့ အသက် ငယ်တယ်လို့ မင်းက အခိုင်အမာ ပြောနေတာကကော ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိလို့လဲ’

မာလင်ဆန်သည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဝင်လျက် ရှိ၏။

‘ဘာကြောင့် ကျွန်တော် အခိုင်အမာ သိရသလဲ ဆိုတော့... ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို အထင် သေးချင် သေးသွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အသေအချာကို သိတာ၊ ခင်ဗျား သူ့အခြေအနေကို ပုံမှန် အနေအထားအတိုင်း နားမလည်သေးဘူး ကွန်ဝေး၊ သူဟာ အပေါ်ယံ ကြည့်ရင် သွေးအေးနေသလို ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲသလို ဖြစ်နေရတာဟာ ဒီနေရာက သူ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ အပူတွေကို အေးခဲသွားအောင် လုပ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် အပူဓာတ်ဟာ ဟို နေရာမှာ ရှိနေပါတယ်’

‘ရေခဲကို ပျော်သွားအောင် လုပ်မယ့်ဟာ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းတစ်ဖုံ သုံးလို့ရမယ့် စကားပဲ’

‘သူဟာ အသက် ငယ်သေးတယ်နော်၊ ဟုတ်လား၊ မင်း အပြောက သေချာလှချည်လား’

မာလင်ဆန်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ဖြေသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် သေချာတယ်၊ သူဟာ မိန်းမငယ်လေးမှ တကယ့် မိန်းမ ငယ်လေး တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့အတွက် စိတ်တောင် မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ နှစ်ဦးစလုံး အဖို့ တော့ စွဲမက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ကြရပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ရှက်စရာလို့ ကျွန်တော် မတွေးမိပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီလို နေရာမျိုးမှာ အခု လို လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်ရတာဟာ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရာ တစ်ခုလို့ပဲ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

ကွန်ဝေးသည် လသာဆောင်သို့ ထွက်ရပ်ကာ အရောင် တလက်လက်တောက်ပနေသော ကရာကာလံ တောင်တန်းဆီသို့ တွေ့ဝေ ငေးမောနေသည်။ လမင်းသည် လှိုင်းမဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်ထဲတွင် ရွက်လွင့်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူ့ အဖို့တော့ အမှန်တရားနှင့် ပထမဆုံး ထိတွေ့လိုက်ရသဖြင့် မက်နေသည့် အိပ် မက် တစ်ခု ပျက်ပြယ် သွားသည့်နှယ် ခံစားနေရ၏။ ကမ္ဘာကြီး၏ အနာဂတ် ပြဿနာက တစ်ဖက်၊ နုနယ် ပျို့မျစ်မှုနှင့် ချစ်မေတ္တာတို့က တစ်ဖက်၊ ထို နှစ်ဖက်သည် အလေးချိန် ညီမျှလျက် ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် ကမ္ဘာကြီး တစ်ခု လုံး၏ ပြဿနာသည် လေကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွားသည်။

ထို့ပြင်လည်း သူ့စိတ်သည် သူပိုင် ကမ္ဘာလောက အတွင်းသို့ ပြန် လည် ရောက်ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရှန်ဂရီလာသည် သီးခြား ကမ္ဘာ ငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုကမ္ဘာငယ်ကလေးမှာလည်း ဘေးအန္တရာယ် အတွင်း၌ တည်ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း သိလာသည်။ သူ့စိတ် သူ ထိန်းချုပ်နေသည့် ကြားမှပင် သူ့စိတ်ကူးများသည် ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်လာသည်။ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် တည်ဆောက်ထားခဲ့သော အဆောင်ဆောင်

အခန်းခန်းတို့သည် ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ပြုပျက် လဲကျကုန်သည်။ အားလုံးသည် အပျက်အစီးပုံများ အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

စိတ်မချမ်းမြေ့မှုသည် သူ့ရင်ကို ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ် နေသည်။ အတိုင်း အဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှသော စိတ်နောက်ကျီ ရှုပ်ထွေးမှုသည် သူ့အား ဖိစီး နှိပ်စက်လျက် ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ အရူးလား အကောင်းလား ခွဲခြား၍ပင် မရ။ တစ်ချိန်တွင် အကောင်း ဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် ကျတော့ အရူးဖြစ်နေပြန်သည် ထင်မိ၏။

သူ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူကား သူ့တွင် ခြားနား မှု တစ်ခုသည် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ သူ့အသံတွင် စိတ်အား ထက်သန်မှုနှင့် တက်ကြွမှုများ ပါဝင်လာသည်။ ကြမ်းတမ်းသော အငွေ့အသက်များပင်လျှင် ပါ ဝင်လာသည်။

သူ့မျက်နှာသည် အနည်းငယ်မျှ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ဘတ်စကူးတွင် နေခဲ့ စဉ်က သူရဲကောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကွန်ဝေးနှင့် ပို၍ တူလာသည်။

သူသည် မာလင်ဆန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

‘ငါ မင်းနှင့် အတူတူ ရှိနေရင် ဟိုကြိုးနှင့်ချည်ပြီး တက်ရတဲ့ နေရာမှာ မင်း အဆင်ပြေ လိမ့်မယ် ထင်သလား’ ဟု မေးသည်။

မာလင်ဆန်သည် ‘ကွန်ဝေး’ ဟု အလန့်တကြား အော်ကာ ထိုင်နေရာမှခုန်ထလာသည်။

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား လိုက်မှာလား၊ ခင်ဗျား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပလား’

ကွန်ဝေး ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိဘဲ နားအေးပါးအေး ထွက်လာခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် အသက်ကို လှ၍ ပြေးလာခဲ့ကြရသည့် အနေအထားမျိုး မဟုတ်။ လရိပ်နှင့် အမှောင်ရိပ်များကို ခို၍ ခြံဝင်း များစွာကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် လုံးတွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်နှင့် မကြုံရ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ အကြောင်း မသိသူ တစ်ဦးသာဆိုလျှင် လူသူ ကင်းမဲ့သည့် နေရာဌာန တစ်ခုဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မည်။

ကွန်ဝေး၏ ခေါင်းထဲသို့ ထိုအတွေး ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရင်သည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ မာလင်ဆန် ကတော့ တစ်ချိန်လုံး စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောလာနေသည်။ သူ့နားများ က မကြားတစ်ချက် တစ်ချက်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ဦး အငြင်းအခုံ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုအငြင်းပွားမှုသည် ဤနည်း ဖြင့်

အဆုံးသတ်သွားခဲ့၏။ မည်မျှလောက် ထူးဆန်းပါသနည်း။ ။

တစ်နာရီပင် ပြည့်အောင် မလျှောက်ရ။ လမ်းချိုး အကွေ့ တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ ရန်ကရီလာကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း အနေဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ အောက်ဘက် အနိမ့်ထဲတွင် လမ်းပြောတောင် ကြားလှောင်ပြင်။ တိမ်တိုက်တစ်ခုသဖွယ် မှုန်ဝါးဝါး ပြန့်ကြဲလျက် ရှိနေကြသော အိမ်ခေါင်မိုးများသည် မြူနှင်းများကို ဖြတ်၍ သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာနေသည်ဟု ကွန်ဝေး စိတ်တွင် ထင်နေသည်။

နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် နောက်ဆုံး ခွဲခွာရသည့် အနေအထား သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံကို တက်စပြုနေသော မာလင်ဆန်သည် နှုတ်ဆိတ်နေရာမှ လှမ်းအော်သည်။ ။

‘အားလုံး အဆင်ပြေတယ် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား တက်ခဲ့ပေတော့’ ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။ စကား တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ ဓားသွားကဲ့သို့ချွန်မြဲနေသော တောင်နံရံ ကျောက်စွန်းများကို ချည်ရန် လက်ထဲမှ ကြိုးကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်။ မာလင်ဆန် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့စိတ် သူ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်တော့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်တွင် မတင်မကျ ဖြစ်မှုကတော့ အနည်းငယ်မျှ ငြိတွယ်လျက် ရှိနေသေးသည်။ အလွန် သေး ငယ်ပြီး နူးညံ့လွန်းလှသော အတွေးစလေး တစ်ခုကတော့ ရှင်သန် လှုပ်ရှား ဆဲ ဖြစ်၏။ ကြ သူသည် ကမ္ဘာလောက နှစ်ခုကြားတွင် စမ်းတဝါးဝါး လှည့်လည် သွားလာနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အမြဲတစေ လှည့်လည် သွားလာ နေရလိမ့် ဦးမည်ဟုပင် ထင်မိ၏။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်တော့ဖြင့် သူ့စိတ် သည် မာလင်ဆန်ကို မကူညီ၍ မဖြစ် ဟူသော အသိက ဝင်လျက် ရှိသည်။

တကယ်တော့ သူသည် အခြား သန်းပေါင်း များစွာသော လူများကို သို့ပင် လူစွမ်းကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ရေး အတွက် အသိဉာဏ် ပညာ မြင့်မြတ်မှု နယ်ပယ်မှ ထွက်ပြေးရန် စီမံခြင်းကို ခံယူခဲ့ရပြန်လေပြီ။

မာလင်ဆန်သည် ချောက်ကမ်းပါး ထိပ်၌ ရပ်ကာ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးက သူ တတ် မြောက်ထားသည့် တောင်တက်နည်းဖြင့် မာလင်ဆန်ကို အခက်အခဲမှ လွတ် မြောက်အောင် ကူညီခဲ့သည်။ ချောက်ကမ်းပါးကို လွတ်မြောက်သွားသည့်အခါ နှစ်ယောက်သား စီးကရက် တစ်ယောက် တစ်လိပ် ဖွာ၍ နားကြသည်။

‘ကွန်ဝေးရာ ကျွန်တော် ပြောရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ သဘော ပြည့်ဝ ပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အထိ ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင် သိမှာပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အထိ ဝမ်းသာနေတယ် ဆိုတာ ပြောမပြတ်တတ်’

‘ငါသာ မင်း ဆိုရင်တော့ ပြောမပြတ်တတ်တဲ့ စကားကို ပြောဖို့ အား မထုတ်တော့ဘူးကွာ’

အချိန် အတော်ကြီးကြာမျှ နားကြပြီးသည့်နောက် ရှေ့ခရီးကို မဆက်မီ
မာလင်ဆန်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာတာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်
တစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်ပါ ဝမ်းသာတာ၊ တကယ်ပြော
တာပါဗျာ၊ ဟို ခင်ဗျား သိလာခဲ့ရသမျှတွေဟာ အလကားဟာတွေပဲ ဆိုတဲ့ အမြင်မှန်
ဝင်လာတာဟာ သိပ်ကို ကောင်းသွားတာပဲ၊ ခင်ဗျား
အလျင်အတိုင်းပြန်ဖြစ်လာတာကိုက အံ့ဩစရာ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နေတယ်ဗျာ’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ပြောသည်။

အရုဏ် တက်လုနီး အချိန်ခန့်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်
ကြားကို ကျော်ဖြတ် မိကြသည်။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်၌ ချထားသော ကင်း
သမားများသည် သူတို့ကို မတွေ့ကြ။ ခဏမျှ အကြာတွင် သူတို့သည် ကုန်းမြေမြင့်
တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ထိုကုန်းမြင့် ဆင်ခြေလျှော အတိုင်း
ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆက်၍ ဆင်းကြသည်။ ။

မကြာမီ အတွင်းမှာပင် အထမ်းသမားများ၏ စခန်းသည် သူတို့၏
မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အားလုံး မာလင်ဆန် ပြောပြထားသည့်အတိုင်း
ဖြစ်သည်။ အထမ်းသမားများသည် သူတို့ အလာကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိ သည်။
အထမ်းသမားများသည် သန်မာ ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိုင်ရှင်များ
ဖြစ်ကြ၏။ လူတိုင်း သားမွေး အင်္ကျီများနှင့် သိုးမွေးရေများ ဝတ် ဆင်
ထားကြသည်။ သူတို့သည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေ

အောက်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ ဤဒေသ၏ အရှေ့စူးစူး
မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်း တစ်ထောင် အကွာရှိ တရုတ်နိုင်ငံ နယ်စပ်မှ တိန်ဆင်ဖူးသို့
အရောက်သွားရန် တာရှုလျက် ရှိကြလေသည်။

‘သူ မောင်တို့နှင့် လိုက်မှာ’ လိုဆင်းနှင့် ဆုံမိကြသည့်အခါ မာလင်
ဆန်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ လိုဆင်း အင်္ဂလိပ်စကား နားမလည်သည် ကို သူ
နေသည်။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးက ဘာသာပြန်ပေးသည်။

ဤမျှလောက် ကြည်နူး လန်းဆန်းနေသော မန်ချူးမကလေး၏ ရုပ်ပုံ
လွှာကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဟု ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် ထင်မိသည်။
မန်ချူးမလေးက သူ့ကို အလွန် ချစ်စရာ အလွန် စွဲမက်စရာ ကောင်းသော
အပြုံးပန်းဖြင့် ဆီးကြိုသည်။ သို့သော်လည်း မန်ချူးမလေး၏ မျက်လုံးများက
တော့ မာလင်ဆန်မှ တစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မမြင်။

ကျွန်တော်တို့ ရုသားဖို့ဒ်တို့ ထပ်မံ ဆုံမိကြသည့် နေရာမှာ
ဒေလီမြို့တွင် ဖြစ် သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ဘုရင်ခံ၏ ညစာ စားပွဲ တစ်ခု၌
ဧည့်သည်တော်များ အဖြစ်ဖြင့် ဆုံမိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခမ်း
အနားရှိ ဧည့်ပရိသတ်များ ကြား၌ လူချင်း အလှမ်းဝေးလျက် ရှိကြသည်။
နောက်ဆုံး အခမ်းအနား ပြီး၍ ဗောင်းထုပ်ကြီးများ ပေါင်းထားသည့် ယောက်ျား
အစေအပါးများက ကျွန်တော်တို့ ဦးထုပ်များကို ယူလာပြီး ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ
ထည့်လိုက်သည့် အချိန်ကျမှပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံမိကြသည်။ ‘ကျွန်တော်
တည်းတဲ ဟိုတယ်ကို လိုက်ပြီး သောက်ဦးဗျာ’ ဟု သူက ဖိတ် မန္တက ပြုသည်။ -
တက္ကစီ တစ်စီးကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး စပ်တူ ငှားကြသည်။ မော် တော်ကားသည်
ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ဗြိတိသျှ ဗိသုကာ ပညာရှင် လတ် ယင်း၏ လက်ရာ
အဆောက်အအုံများ ကြားရှိ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသော လမ်းမကြီးများ
တစ်လျှောက် ပြေးသွားလျက် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် သည် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိသည်။
ဒေလီ မြို့ဟောင်း၏ အရိပ်များသည် မော် တော်ကား နောက်တွင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ရုသားဖို့ဒ် ကက်ရှ်ဂါးမှ ပြန်လာသည် ဟူသော သတင်းကို ကျွန်တော်
သတင်းစာများထဲတွင် ဖတ်ခဲ့ရ၏။ သူ၏ ခရီးစဉ်သည် လူအများ၏ ပါးစပ်
ဖျားတွင် ပြောစရာ သတင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ ခရီးစဉ်သည် သာမန် အနားယူ
အပန်းဖြေ သွားသည့် ခရီးမျိုး မဟုတ်၊ စူးစမ်း ရှာဖွေခြင်းနှင့် စွန့်စားခြင်း
သဘောများ ပါသည်ဟု လူအများက ယူဆခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ သည်
ဤခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂုဏ်သိက္ခာ တက်နေသည်။ သူ့အကြောင်း ကို
သတင်းစာများက စာလုံးမည်းကြီးများနှင့် ရေးသား ဖော်ပြကြသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ရုသားဖို့ဒ်၏ ခရီးစဉ်သည်
သတင်းစာများကရေးနေကြသလို ထူးခြား မှတ်သားလောက်သည့် ခရီးစဉ်မျိုး
မဟုတ်ဟုပင် ထင်သည်။ တကယ်တော့ သူ သွားခဲ့သည့် ခိုတန်ဒေသမှ
မြေအောက်မြို့များ သည် အသစ်အဆန်းများ မဟုတ်။ ကက်ရှ်မီးယားနယ်နှင့် အာရု
အလယ်ပိုင်း ဒေသများ၌ လှည့်လည် သွားလာ လေ့လာ နေခဲ့ဖူးသော ကျောက်စာဝန်
ဆာ မတ်ခ် စတိန်းနှင့် အရှေ့ပိုင်းဒေသ၌ စူးစမ်း ရှာဖွေ လေ့လာခဲ့ဖူးသော ခရီး
သည်ကြီး ဗင်ဟီဒင်တို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာ ကတည်းက ရှာဖွေ တွေ့
ရှိခဲ့သော မြို့များ ဖြစ်သည်။ ကို ကျွန်တော်က ဤအကြောင်းများကို အစ ဖော်ပေးပြီး
သားဖို့ဒ်၏ အပြစ်မှာ အချောင် နာမည်ကြီးနေသည့် အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပြီဟု
သရော် စကား ပြောမိသည်။ သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဒါ၊ ဒါပေမယ့် အမှန်ကိုသာ သိကြရင်တော့ အကောင်း ဆုံး
ဇာတ်လမ်း တစ်ခု ရမှာ’ ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ ဟိုတယ်မှ အခန်းသို့ ရောက်ကြသည့် အခါ ဝိစင်္ကီ
သောက်ရင်း စကားလက်ဆုံ ကျကြသည်။

‘ဒီလိုဆို ခင်ဗျား အခုသွားခဲ့တဲ့ ခရီးဟာ ကွန်ဝေးကို အရှာထွက်တဲ့
ခရီးလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ -

‘အရှာ ထွက်တယ် ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်လွန်းနေတယ်’
သူက ဆိုသည်။

‘ဥရောပတိုက် တစ်ဝက်နီးပါးလောက် ကျယ်တဲ့ နိုင်ငံ တစ် နိုင်ငံထဲမှာ
ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့ဖို့ ဆိုတာ ဖြစ် နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ
မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူနှင့် ဆုံမိနိုင်လိမ့်မယ်လို့
ထင်ရတဲ့ နေရာတွေ ဒါမှမဟုတ် သူ့သတင်း အစအနကို ကြားရ သိရလိမ့်မယ်လို့
ထင်ရတဲ့ နေရာတွေကို ကျွန်တော် လျှောက်လည် တာလို့ ပြောရင် ပိုပြီး
မှန်လိမ့်မယ်။’

‘ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပေါ့၊ သူ ပေးထားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး သတင်းက သူ
အနောက်မြောက်ဘက် ဒေသကို သွားဖို့ ဗန်ကောက်မြို့က ထွက်သွားပြီလို့ ဆိုတယ်။
အဲဒီ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်ကို ခြေရာ ခံကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်
ကောက်ချက်ချလို ရတာက သူဟာ တရုတ်ပြည် နယ်စပ် တစ်လျှောက်မှာ ရှိနေတဲ့
လူမျိုးစုတွေ နေထိုင်ရာ နယ်မြေတွေဆီကို သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။
မြန်မာနိုင်ငံဘက်ကိုတော့ သူ ဝင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင် ဘူး၊ အဲဒီဘက်ကို
ဝင်ရင် သူနှင့် ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေ ကြားမှာ ပြဿနာ ပေါ်လာစရာ ရှိတယ်။

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ်လေ၊ တိတိကျကျ ခြေရာကောက်လို့ ရတာက
ထိုင်းနိုင်ငံ အထက်ပိုင်းဘက်က တစ်နေရာဆီကို ဦးတည်သွားတယ်လို့ တွက်
မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒီဘက်ဒေသ အစွန်အဖျား
အထိတော့ သူ သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်မိဘူး။’

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် အဲဒီ လမ်းဘက် သွားရင် လမင်းပြာပြာ တောင်
ကြားကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့နိုင်လိမ့်မယ် ထင်လို့လား၊’

‘အင်း အဲဒီဘက်က ပိုပြီး အလားအလာ ရှိသလိုလိုပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်
တော်ရဲ့ လက်ရေးစာမူကို ကြည့်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊’

‘ကြည့်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ အဲဒီထက် ပိုပါသေးတယ်၊ အေးဗျာ
ကျွန်တော် အဲဒီ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ပို့သင့်တာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား က
လိပ်စာမှ မပေးခဲ့တာ၊’

ရသားဖို့ဒ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ခင်ဗျား အဲဒီ မှတ်တမ်းစာအုပ် အပေါ်မှာ ဘယ်လို မြင်သလဲ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ မှတ်သားထားသမျှ အားလုံးဟာ ကွန်ဝေး ပြောပြခဲ့တဲ့အတိုင်း အပိုအလို မရှိ ဘူးလို့ ယူဆတယ်’ ။

‘ဒီအပေါ်မှာတော့ သံသယ မဖြစ်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ချိန်စက်ပြီး ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော် လုပ်ကြံပြီး ရေးတာ တစ်လုံးတစ်ပါးမှ မပါပါဘူး၊ ဖတ်ကောင်းအောင် တန်ဆာဆင်ပြီး ရေးထားတဲ့ အသုံးအနှုန်းတောင် မပါပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မှတ်ဉာဏ် ကောင်းတယ်၊ ကွန်ဝေးကလည်း အပြောကောင်းတယ်၊ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ လူလူပပ ပြောတတ်တဲ့ အရည်အသွေး ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတုန်းက နှစ်ဆယ့် လေးနှာရှိ နီးပါးလောက် အဆက်မပြတ် ပြောခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ခင်ဗျား မေ့ပစ်လို့ မဖြစ်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ’

‘စောစောက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ အလွန်ကို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ်’ ဆိုပြီး

သူသည် ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့် မှီထိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားအနေနှင့် ပြောစရာ ဒီတစ်ချက်ပဲ ရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ရှင်းပြဖို့ လိုမယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ယုံလွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပါလားလို့ ထင်ချင် ထင်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲသလို မထင်ဘူး၊ လူတွေဟာ အလွန်အမင်း ယုံကြည်တတ်ကြလွန်းလို့ သူတို့ဘဝမှာ အမှားတွေ ကို ကျူးလွန်မိခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ သူတို့အနေနှင့် ယုံကြည်မှု နည်းလွန်းပြန်တော့လည်း သူတို့ဘဝဟာ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ကွန်ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော် ဉာဏ်မီသမျှလောက် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ဆိုတဲ့ သံသယ ဖြစ် စရာ အငြင်းပွားစရာ အစအနတွေကို စစ်တမ်း ထုတ်ကြည့်ပြီးမှ လက်ခံခဲ့တာ’

သူသည် ဆေးလိပ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးမှ စကားကို ဆက်ပြော သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် အလျင်က မသွားဖူးတဲ့ ခရီးတွေကို သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲသလို သွားရတာ ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူတွေကလည်း ခရီးသွားမှတ်တမ်း စာအုပ် မျိုး တစ်အုပ်လောက် ကြားပေါက် ထုတ်ရတာကို မကန့်ကွက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ခရီးမိုင် ထောင်ပေါင်း များစွာ သွားခဲ့တယ်၊ ဘတ်စကူး၊ ဗန် ကောက်၊ ချုံကင်း၊ ကက်ရိုဂါ၊ ကျွန်တော် ဒီအရပ်ဒေသတွေ အားလုံးကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ နယ်မြေဒေသတွေ အတွင်း တစ်နေရာရာမှာတော့ဖြင့် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ရှိနေမှာပဲ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လည်း ထားခဲ့တယ်။’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ၊ ဒီနယ်မြေ ဒေသက အကျယ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုဟာ နေရာ အနှံ့အပြားကို မထိမတွေ့နိုင်ဘူး၊ ဒေသ

တစ်ခုလုံးနှင့် ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ထိတွေ့နိုင်တာက အများ အနားလောက်ပဲ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ကွန်ဝေးရဲ့ စွန့်စားမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုက်ရိုက် ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုသာ ခင်ဗျား လိုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ရထားသလောက်ကို ပြောပြမယ်။’

‘သူ ဘတ်စကူးက ထွက်သွားတဲ့ နေ့ဟာ မေလ ၂၀ ရက်နေ့၊ ချုံကင်း ကို ရောက်လာတဲ့ နေ့ဟာ အောက်တိုဘာ ၅ ရက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သူနှင့် ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရတဲ့ အချက်က ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့မှာ ဗန်ကောက်က သူ ထွက်သွားတယ်။ ဒီအချက်တွေဟာ တိကျတဲ့ အချက်တွေ၊ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေကတော့ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိတယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောပြော၊ ယုံတမ်း စကားတွေပါလို့ ဆိုချင်လည်းဆို၊ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထု တစ်ခုပါလို့ သတ်မှတ်ချင်လည်း သတ်မှတ်၊ ဒဏ္ဍာရီ တစ်ခုပါလို့ ခေါ်ချင် လည်း ခေါ်၊ ခင်ဗျား သဘောပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား တိဗက်နယ်ထဲမှာ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပေါ့’

‘မိတ်ဆွေကြီးရေ၊ ကျွန်တော် တိဗက်နယ်ထဲကို လုံးဝ မရောက်ခဲ့ဘူး၊ အစိုးရ အိမ်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အနေနှင့် အဲဒီဘက် သွားဖို့ သဘော မတူ ကြဘူး၊ ဧဝရက် တောင်တက်မယ့် အဖွဲ့ လောက်သာ ခွင့်ပြုကြတာ၊ ကျွန်တော် က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တာဝန်ယူပြီး ကွမ်လွန်းဘက် သွားဖို့ စိတ်ကူးတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ အားလုံးက ပြူးတူးပြတ် ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က မဟာတ္ထမဂန္ဓီရဲ့ ဘဝ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးမယ်လို့ ပြော လိုက်တာကို ကြားရသလိုပဲ။

‘ဒါပေမယ့်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောကြရမယ် ဆိုရင်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး သိနားလည်ကြတယ်လို့ပဲ ဆိုရပေမပေါ့၊ တိဗက် ဒေသ ထဲ လျှောက်လည်ဖို့ ဆိုတာကလည်း တစ်ဦးတည်း စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အလုပ် မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ အဲဒီဘက် သွားမယ်ဆိုရင် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ရမယ်၊ စနစ် တကျ ပြင်ဆင်ရမယ်၊ တိဗက် ဘာသာစကား တတ်တဲ့လူ တစ်ဦးဦးက ခေါင်း ဆောင်ရမယ်၊ ဒါတွေက အမှန်တကယ်ကို လိုအပ်တဲ့ဟာတွေ မဟုတ်လား။’

‘ကွန်ဝေး သူ့အကြောင်း ပြောပြတုန်းက အထမ်းသမားတွေ ရောက် အလာကို တမျှော်မျှော် စောင့်ရတယ် ဆိုတဲ့ စကား ကျွန်တော် ပြန်သတိရမိ တယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူ့စကား ကြားတော့ ဘာပြုလို့ သူတို့ ဘာသာ သူတို့

လျှောက်မသွားကြတာလဲလို့ စိတ်ထဲက တွေးခဲ့မိသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် အနေ နှင့် ကိုယ်တွေ့ ကြုံရဖို့ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါဘူး၊ အစိုးရဘက်က လူတွေ ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် မှန်သမျှက ကျွန်တော့်ကို ကွမ်လွန်းဘက် သွားဖို့ ခွင့်မပြုဘူး၊ အဲဒီဘက်ကို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ နေရာ အထိတော့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ နေသာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ သွားခဲ့တာ၊ မိုင် ငါးဆယ်လောက် ကွာမယ်လို့ မှန်းရတာပဲ၊ အဲဒီ နေရာကို ဥရောပတိုက်သား

များများစားစား မရောက်ဖူးကြသေးဘူးလို့ ဆိုတယ်’

‘သိပ်ပြီး ဘေးအန္တရာယ်များမယ့် လက္ခဏာတွေ ရသလား’

‘မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားမှာ ထူထားတဲ့ အလံဖြူလေး တစ်ခုသာသာလောက်ပဲ မြင်ရတာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ သိရ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယတ်ကင်းနှင့်ကက်ရှိုဂါရောက်တဲ့ အခါမှာတော့ ကျွန်တော် တွေ့သမျှလူကို မေးတာပဲ၊ ရတဲ့ သတင်းက မဖြစ်စလောက်လို့ ဆိုရပေမယ့် အဲဒီ ရသလောက်ကလေးကိုက ထူးတော့ထူးခြားတယ်၊ သူတို့ဆီက ကြားရ သိရသလောက်ဆိုရင် အဲဒီဘက် အပိုင်းက တောင်စဉ် တောင်တန်းတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသူ အရောက် အပေါက် မရှိသလောက် နည်းပါးတဲ့ ဒေသတွေလို့ ပြောရမှာပဲ။’

‘ကံကောင်း ထောက်မလို့ အဲဒီဘက်က တောင်တန်းတွေကို ကျော် ဖြတ်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အမေရိကန် ခရီးသည် တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ သူ ကြိုးစားတုန်းက တောင်ကြားလမ်း ဆိုလို့ တစ်လမ်းမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့၊ သူက ပြောတယ်၊ ဖြတ်နိုင်မယ့် တောင်ကြားလမ်းတွေကတော့ ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် တောင်ကြားလမ်း ရှိတဲ့ နေရာတွေက ကြောက် စရာ ကောင်းလောက်အောင် မြင့်နေတဲ့ အတွက် မြေပုံထဲမှာတောင် မဖော်ပြ နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့တဲ့။’

‘ကွန်ဝေး ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ လမ်းပြာပြာလို တောင်ကြားလွင်ပြင်မျိုး တစ်ခု အဲဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနိုင်မယ် ထင်သလားလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို မေးကြည့်တယ်၊ သူက မရှိနိုင်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့ မရဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ တွေး လို့ ရသလောက်တော့ ဘူမိဗေဒ ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် သိပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူးတဲ့။’

‘နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်က ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီးထဲက အမြင့်ဆုံး ဆိုတဲ့ တောင်လောက်မြင့်တဲ့ ကတော့ ပုံသဏ္ဌာန် တောင်ကြီး တစ်တောင် ရှိတယ် ဆိုတာကော ကြားဖူးသလားလို့ ထပ်မေးတယ်၊ သူ ပေးတဲ့ အဖြေက အတော်ကလေး စဉ်းစားရ ခက်တယ်၊ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တစ်ခု သူ ကြားဖူးတယ် တဲ့၊ အဲဒီ ပုံပြင်အရ ဒီတောင်ကြီးမျိုး ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ တစ်ဦးတည်းရဲ့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုအရ ဒီကိစ္စမှာ အခြေအမြစ် မရှိဘူးလို့ သူ တွက်တယ်တဲ့။’

‘ပြီးတော့ သူက ထပ်ပြောတယ်၊ ဧဝရက်တောင်ထက် အများကြီး မြင့်တဲ့ တောင်တွေ ရှိတယ်လို့လည်း လူတွေက ပြောနေကြတယ်တဲ့၊ ဒါပေ မယ့် သူကတော့ အဲဒီ စကားတွေကို လက်မခံဘူးတဲ့၊ ကွမ်လွန်းဘက်မှာ ပေ ပေါင်း နှစ်သောင်း ငါးထောင်ကျော် မြင့်တဲ့ တောင်ထိပ် ရှိလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အချက်အပေါ်မှာ ကျွန်တော် သံသယ ရှိတယ်လို့ သူက ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဒေသ တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ တောင်တန်းတွေကို စနစ်တကျ တိုင်းထွာမှုတော့ မပြုရသေးဘူးလို့ သူက ဝန်ခံတယ်။ ။

‘အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ နှင့် ပတ်သက်လို့ ထူးထူးခြားခြား ဘာများ သိသလဲလို့ မေးတယ်၊ သူက အဲဒီ

ဒေသဘက်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ဖူးနေတဲ့ လူမို့ မေးတာပါ။

—သူ ပြောပြတာက ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရဖူးသလိုပဲ။ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း နေရာတွေဟာ သာယာ လှပမှု လုံးဝ မရှိဘူးလို့ သူက အခိုင်အမာ ပြောတယ်။ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း အကျင့်မကောင်းကြဘူးတဲ့၊ ညစ်လည်း ညစ်ပတ်ကြတယ်တဲ့၊ သူတို့ အသက်ရှည်ကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလားလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက မှန် တယ်တဲ့၊ အနေအထိုင် ညစ်ပတ်မှုကြောင့် ရောဂါ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီး မသေရင် အသက်ရှည်ကြတာ အမှန်ပဲတဲ့။

‘နောက်တော့ ကျွန်တော်က မထူးတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အနေနှင့် ပြောင်ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောပြီး လာမာဘုန်းကြီးတွေ ကြားမှာ အဆမတန် အသက်ရှည် နိုင်တဲ့ ဆေးတို့ အစွမ်းသတ္တိတို့ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယုံတမ်း စကားတွေ ကြားဖူး သလားလို့ မေးကြည့်တယ်။ အများကြီး ကြားဖူးတယ်လို့ သူက ဖြေတယ်။’

‘ဒီဟာမျိုးတွေကတော့ ခင်ဗျား ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းမှာ ကြားရမယ့်ဟာပဲ။ ဒါပေမယ့် မှန်မမှန် စစ်တမ်းထုတ်လို့ကတော့ မရဘူး၊ အလွန် ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ လူသတ္တဝါကြီးကို နံရံလေးဖက် ကာထားတဲ့ အခန်း တစ်ခုထဲမှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာတိတိ လှောင်ထားတာ ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားကိုပြောလိမ့်မယ်၊ သွားကြည့်ရင် သူ ပြောတဲ့အတိုင်း မြင်ချင်လည်း မြင်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ မွေးလက်မှတ်ပြပါလို့ တောင်းရင်တော့ ရဖို့လမ်း မရှိဘူးလို့ သူက ပြောတယ်။

‘လာမာ ဘုန်းကြီးတွေဆီမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ပညာအရ ဒါမှမဟုတ် ဆေးပညာနည်းအရ အသက်ရှည်အောင် သို့မဟုတ် အရွယ် နုပျိုအောင် လုပ်တာတွေကော ရှိသလားလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေဆီမှာ အဲသလို ထူးဆန်း အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့နည်းတွေ အတတ်ပညာတွေ အစီအမံ တွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သံသယ ရှိတယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ လက်တွေ့ စနစ်တကျ လေ့လာလိုက်တဲ့ အခါမှာ အိန္ဒိယက ကုလားတွေ ပြတဲ့ ကြိုးမျက်လှည့်နှင့် အတူတူလို ဖြစ်နေတယ်တဲ့။—’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက တစ်ခုတော့ အခိုင်အမာ ပြောတယ်၊ လာမာဘုန်းကြီးတွေမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်နိုင်တဲ့ ထူးဆန်းသော တန်ခိုး သတ္တိ ရှိတော့ ရှိကြပုံ ရတယ်တဲ့၊ ရေခဲနေတဲ့ ကန်တစ်ကန်ရဲ့ အစွန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေကို ကျွန်တော် စောင့်ပြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သူ က ပြောတယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ ထိုင်နေတာက ကိုယ်တုံးလုံး၊ အပူချိန်က သုည ဒီဂရီအောက် ရောက်နေတယ်၊ တိုက်နေတဲ့ လေကလည်း အရိုးကွဲမတတ် အေးတာ၊ သူတို့ နောက်လိုက် တပည့်တွေက ရေခဲတွေကို ခွဲ၊ အဝတ်တွေကို ရေထဲ နှစ်ပြီး ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ကို ပတ်ပေး၊ အဲသလို လုပ်တာဟာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင် မကဘူး၊ ဒါပေမယ့် လာမာ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ ကိုယ် ပေါ်လည်း ရောက်ရော ပတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေက ခြောက်ကုန်ရော၊ စိတ် တန်ခိုးနှင့် ပူနွေး ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်တဲ့ သဘောပဲတဲ့’

ရသားဖို့ဒ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ ဝီစကီ ထပ်သောက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီ အမေရိကန် ပြောပြတဲ့ ဟာကလည်း အသက်ရှည် အောင် လုပ်တဲ့ ပညာတို့ အစွမ်းတို့ ဆေးတို့နှင့် သိပ်ပြီး ဆက်စပ်လို့ မရပြန် ဘူး၊ ဒါက မိမိရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်တဲ့ နည်းတစ်နည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ကြားခဲ့ သိခဲ့ရသမျှ အချက်အလက်တွေဟာ သိပ်ပြီး အားရစရာ မရှိ ဘူးလို့ ပြောရင် ခင်ဗျား လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

ထို အချက်အလက်များလောက်နှင့် ဘဝင်ကျစရာ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်သေးဟု ထင်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ ‘ကရာကာလ်’ နှင့် ‘ရှန်ဂရီလာ’ ဟူသော အမည်များကို ထိုအမေရိကန် သိ မသိ ကျွန်တော်က မေးပါသည်။ ။

‘သူ မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် မေးကြည့် သေးတယ်၊ ကျွန်တော်နှင့် အချိန် အတော်ကြာကြာ စကားပြောမိတော့ သူက ပြောပြတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တစ်ခါတုန်းက တိဗက်ဒေသထဲမှာ လူတစ်ယောက် နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ဖူးတယ်၊ သူနှင့် စကား အလျဉ်းသင့်လို့ ကျွန်တော်က လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုရင် ဝေးဝေးက ရှောင်မယ်၊ ဘယ်တော့မှ သွား မလည်ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်တဲ့။’

‘အဲသလို အမှတ်တမဲ့ ထွက်လာတဲ့ သူ့စကား ကြားတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်ကူး တစ်ခု ဝင်လာတယ်၊ ဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား အဲဒီလနှင့် တေ ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲလို့ မေးမိတယ်၊ ကြာလှပါပြီဗျာလို့ သူက ဖြေတယ်၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ခင်ကပါ၊ တစ်ထောင့်ကိုးရာ ဆယ့်တစ်ခုနှစ် အတွင်းကလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်တဲ့။—’

‘ကျွန်တော်က အသေးစိတ် သိချင်လို့ ထပ်မေးတော့ သူကလည်း သူ မှတ်မိသလောက် ပြောပြပါတယ်၊ သူ အဲဒီအချိန်က တိဗက်ဒေသထဲမှာ ခရီး သွားခဲ့ရတာဟာ အမေရိကန် ပထဝီအသင်း တစ်သင်းက လွှတ်လို သွားခဲ့ ရတာတဲ့၊ သူနှင့်အတူ အဖော်တွေ အများကြီး ပါတယ်၊ အထမ်းသမားတွေ လည်း အများကြီး ပါတယ်၊ အမှန်တော့ လေ့လာရေး အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ပေါ့၊ သူ ပြောတဲ့ လူကို တွေ့ခဲ့တာက ကွမ်လွန်း အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသ တစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တာတဲ့။’

‘အဲဒီလူက တရုတ် လူမျိုး တစ်ယောက်တဲ့၊ တိုင်းရင်းသားတွေ ထမ်း လာတဲ့ ဝေါတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး လိုက်လာတာတဲ့၊ သူက အဲဒီဒေသ အနီး အနား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို သွား လည်ကြဖို့ သူတို့အဖွဲ့ကို အကြံပေးသတဲ့၊ တကယ်လို့ သွားလည်ကြမယ် ဆိုရင် သူ ကိုယ်တိုင် လမ်းပြ လုပ်ပြီး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ဆိုသတဲ့၊ ဒါ ပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့မှာ လိုက်လည်ဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့’

ရသားဖို့ဒ်သည် စကားကို ဖြတ်ထားပြီး ခဏမျှ နားနေသည်။ ထို

နောက်မှ ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီအချက်ကို သိပ် အဖိုးတန်တယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မဆိုပါဘူး၊ လူတစ်ယောက် အနေနှင့် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး သတိရဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အခါမှာ လိုတာ ပိုတာတွေ ပါလာ တတ်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ ပြောသမျှတွေ အားလုံးကို အမှန်ချည်း ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့တော့ တွက်လို့ မရဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အလွန် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ ပါလာတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့သာ လက်နက် ကိရိယာ တန်ဆာ ပလာ အပြည့်အစုံနှင့် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဲဒီ အဖွဲ့ က တရုတ် အမျိုးသားရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံပြီး လိုက်သွားကြမယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ် ကုန်မလဲ၊ ဒီတစ်ဖွဲ့လုံးကို ဇွတ်အမေ့ ထိန်းထားဖို့ ဘယ်လွယ်မှာလဲ၊ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း အနေနှင့် ထိန်းထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော်ကတော့ မထင်ဘူး၊’

‘မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ရှန်ဂရီလာ ဟုတ် ချင်မှ ဟုတ်မယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအချက်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဝေဖန်ကြ သည်။ သုံးသပ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ် ၍ မရ။ စဉ်းစားလေ ဝေခဲ့၍ မရလေ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ဘတ်စကူး ဘက်တော်သို့ ရောက်စဉ်က ထူးခြားသော သတင်းများ ရ မရ သူ့အား မေးမိသည်။

‘ဘတ်စကူးကတော့ လုံးဝ မျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ နေရာပဲ၊ ပက်ရှဝါက ပိုတောင် ဆိုးသေး၊ ထူးထူးခြားခြား ပြောနိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး၊ လေယာဉ်ပျံ ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့ ကိစ္စက လွဲလို့ တခြား ဘာမှ ပြော ပြနိုင်တာ မရှိဘူး၊ အဲဒီ အဖြစ်ကို ပြောပြတာတောင်မှ သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိကြဘူး၊ တကယ်တော့လည်း ဒီကိစ္စက သူတို့ အတွက် ဂုဏ် သိက္ခာမှ မတက်ဘဲကိုးဗျ’

‘လေယာဉ်ပျံကို ဆွဲသွားပြီးတဲ့နောက် ဘာသတင်းမှ မရတော့ဘူးတဲ့

‘လုံးဝ အစအနတောင်မှ မရဘူးတဲ့၊ ကောလာဟလ စကားမျိုးတောင် မကြားရဘူးတဲ့၊ လေယာဉ်ပေါ် ပါသွားတဲ့ ခရီးသည် လေးဦးရဲ့ ကံကြမ္မာကို လည်း ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချက် တစ်ချက်နှင့် ပတ် သက်တိတိတော့ အတည်ပြုချက် တစ်ခု ရလာခဲ့တယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဒေသက တောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ အတွက် လေယာဉ် တစ် စီးဟာ ကောင်းကင်ကို အမြင့်ကြီး ပျံမှ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ အမှန်ပဲတဲ့၊ ဘားနတ် ဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို ခြေရာကောက်မိဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစား ကြည့်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူရဲ့ အတိတ်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းက သိပ် ပြီး လျှို့ဝှက်လွန်းတော့ ဘယ်မှာ လွယ်တော့မလဲ၊ တကယ်လို့ ကွန်ဝေး ပြောသွားတဲ့အတိုင်း ဒီလူဟာ ချာလ်မားစ် ဘရိုင်ယန်းသာ မှန်ခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အံ့သြစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်တာပဲ၊

ခြုံကြည့်လိုက်ရင်လူသိရှင်ကြား ညာသံပေးပြီး အလိုက်ခံနေရတဲ့ ဘရိုင်းယန်း ဆိုတဲ့လူ လုံး ဇာတ်မြုပ် သွားရတာကတော့ အတော်ကြီး အံ့သြစရာ ကောင်းတာပဲ’

‘ပြန်ပေးသမား အကြောင်းကိုရော ခင်ဗျား စုံစမ်း မကြည့်မိဘူးလား’

‘စုံစမ်းပြီလားဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အလကားပါပဲ။ လေယာဉ်ကို အလစ်ဝင်ဆွဲသွားတဲ့လူက ရိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ လေတပ်မတော်က လေယာဉ်မှူးကလည်း မကြာခင်ကပဲ သေသွားပြီ ဆိုတော့ ဒီလမ်းကြောင်းကို ခြေရာခံဖို့က လွယ်တော့ဘူး။ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထားတဲ့ အမေရိက က ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကိုတောင်မှ စာရေးပြီး မေးခဲ့သေး ဝယ်။ သူ့ဆီမှာ တိဗက်လူမျိုး ကျောင်းသားတွေ လာပြီး ပညာသင်ဖူးသလား ပို့၊ သူ ပြန်စာက အားတက်စရာ မရှိဘူးဗျ။ တိဗက်နှင့် တရုတ်ကို သူ လုံးဝ ခွဲခြားနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့ဆီကို တရုတ် ကျောင်းသား ငါးဆယ်လောက် သင်တန်း တက်ဖူးတယ်တဲ့၊ ဂျပန်တွေကို တိုက်ဖို့ လာသင်ကြတာတဲ့။

‘အဲဒီတော့ ခင်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လမ်းကြောင်းက ပိတ်သွားပြန် ရာ၊ ဒါပေမယ့် အလွန် ထူးခြားတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် ရခဲ့ ဝယ်။ အဲဒီ အချက်ကတော့လည်း လန်ဒန်ကနေပြီး တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွား ဘဲနှင့် ရခဲ့တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ် အလယ်လောက်က ဂျီနာမှာ လာနေတဲ့ ဂျာမန် ပါမောက္ခ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီး သွား င်းနှင့် ၁၈၈၇ ခုနှစ် အတွင်းမှာ တိဗက်ဒေသထဲ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ ပတ်ည်းက သူ လုံးဝကို ပြန်ရောက် မလာတော့ဘူး။ သူနှင့် ပတ်သက်လို့ ကြားရတဲ့ သတင်းက သူဟာ မြစ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရင်း ရေနစ် သေသွား ဝယ်တဲ့၊ သူနာမည်က ဖရိုင်းဒရစ် မိန်းစတာတဲ့’

‘ဘုရား ဘုရား ကွန် ပြောသွားတဲ့ နာမည်တွေထဲမှာ ဒီနာမည် နေပါလားဗျ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခု ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေမပေါ့။ ဝယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ချက်တည်းနှင့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုလုံးကို အထောက်အကူ ပြုတာကတော့ သေချာနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့ကို မွေးတဲ့ ခုနှစ် ၁၈၄၅ ခုနှစ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ဒီအချက်ကလည်း သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မပါသလို ဖြစ်နေပြန်တယ်’

‘ဒါပေမယ့် ထူးတော့ ထူးခြားနေတယ်လေ— ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ထူးခြားတာကတော့ အမှန်ပါပဲ—

‘တခြားလူတွေကို ခြေရာခံတာကော မအောင်မြင်ဘူးလား’

‘မအောင်မြင်ပါဘူးဗျာ၊ စုံစမ်းရမယ့် လူကလည်း များများစားစားမှ တာ၊

ရှိပင်ရဲ့ ကျောင်းသားတွေ စာရင်းထဲ ရှာကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘရီး က်လို့ ခေါ်တဲ့ လူရဲ့ နာမည်ကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ ဒီလို ရှာမတွေ့ရုံမျှနှင့်အဲဒီလူ လုံးဝ မရှိဘူးလို့တော့လည်း မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ ဗျာ။ ကွန်ဝေးကလည်း သူ သိခဲ့ရတဲ့ နာမည်တွေကို များများစားစား ပြောသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ခင်ဗျား သတိ ထားမိမှာပေါ့။ သူ တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုထားတဲ့ လာမာ ဘုန်း ကြီးတွေထဲမှာ ထူးခြားတယ်လို့ သတ်မှတ်ရမှာက ငါးဆယ် ရှိတယ်။ အဲဒီ အထဲက တစ်ဦး နှစ်ဦးရဲ့ နာမည်ကိုသာ ကွန်ဝေးက ထည့်ပြောသွားတာ။ ခင်ဗျား သိနေတဲ့ အတိုင်း ပါးရောနှင့် ဟန်ချယ်တို့ကတော့ လုံးဝ ခြေရာခံ လို့ မဖြစ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်’

‘မာလင်ဆန်ကျတော့ကော’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘သူ ဘာဖြစ် သွားတယ် ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ ခင်ဗျား ကြိုးစားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ ပြီး တော့ ဟိုမိန်းကလေး တရုတ်မလေးကျတော့ကော’

‘ကျွန်တော် စုံစမ်းခဲ့ပါသေးတယ်။ ခွကျနေတဲ့ အပိုင်းက ဘာလဲ ဆို တော့ ခင်ဗျားလည်း မှတ်တမ်း လက်ရေးမှုကို ဖတ်ထားလို့ သတိထားမိချင် ထားမိမှာပဲ။ ကွန်ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အထမ်းသမားတွေနှင့် အတူတူ တောင်ကြားလွင်ပြင်က အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ အဆုံးသတ် သွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်ကို လုံးဝ ပြောမသွားဘူး။ တစ်နည်း အားဖြင့် လုံးဝ ပြောမသွားနိုင်ဘူး။’

‘ဒါပေမယ့် တစ်ခု သတိပြုရမှာက အချိန် မရခဲ့ဘူး။ အချိန်သာ ရခဲ့ရင် သူ ပြောကောင်း ပြောလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်မှာ ခံစားပြီး သိနေတာကတော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းဟာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှိပုံ မရဘူး။ လွမ်းစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ တွေးနိုင်စရာ ရှိတယ်။ သူတို့ လာခဲ့ရတဲ့ ခရီး လမ်း တစ်လျှောက်မှာ ကြုံခဲ့ရမယ့် အခက်အခဲတွေ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ဒုက္ခ တွေဟာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာ ကောင်းမှာပဲ။ လူဆိုး ဓားပြတွေရဲ့ တိုက် ခိုက် လုယက်မှုတွေ၊ သူတို့ အဖွဲ့ထဲက သစ္စာဖောက်မှုတွေ ဆိုတာ မကြုံရဘူး လို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ သိခွင့် မရတော့ဘူး။’

‘ဒါပေမယ့် တစ်ခု သေချာတာက မာလင်ဆန်ဟာ တရုတ်ပြည်ကို လုံးဝ မရောက်ခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ နည်း အမျိုးမျိုး သုံးပြီး စုံစမ်းခဲ့တယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် ခြေရာခံဖို့ ကြိုးစား တာက ရှန်ဂရီလာကို စာအုပ်တွေ ပို့တဲ့ ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ တခြား ပစ္စည်းတွေ သယ်ယူတဲ့ ကိစ္စ၊ သူတို့အနေနှင့် တိဗက်နယ်စပ်ကို ဖြတ်ပြီး သယ်ကြရတာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူနိုင်မယ့် နေရာတွေဟာ အနီးစပ်ဆုံး ရှန်ဟဲနှင့် ပီကင်းပဲ ဖြစ်မယ်။ စုံစမ်းလိုက်တော့ ဘာမှ မသိရဘူး။ လာမာတွေ အနေနှင့် သူတို့ ပစ္စည်းတွေ သယ်ယူပုံ သယ်ယူနည်းကို လျှို့ဝှက်ထားတာ ဆိုတော့ လည်း တခြားလူတွေ သိဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး။’

‘ဒါနှင့်ပဲ ရှန်ဟဲနှင့် ပီကင်း မဟုတ်ရင် တခြား နီးစပ်တဲ့ နေရာ ရှိသေးသလားလို့ စဉ်းစားကြည့်ပြီး တိန်ဆင်ဖူးမြို့ကို သွားစုံစမ်းတယ်။ ဒီမြို့ကတော့ တကယ့်ကို ဆိုးတဲ့ နေရာပါဗျာ။ ကမ္ဘာ့ အစွန်းမှာ တည်နေတဲ့ ဈေးမြို့လေး တစ်မြို့ပေါ့။ ယူနန်ပြည်နယ်က တရုတ် ကူလီတွေဟာ တိဗက်ဒေသကို ပို့ ရမယ့် လက်ဖက်ခြောက် ကုန်စည်တွေကို ဒီမြို့အထိ သယ်လာပြီး ပို့တယ်။ ဒီမြို့ကမှ တစ်ဆင့် လက်လွှဲပြီး တိဗက်ကို ဆက်ပို့ရတယ်။ ဒီ အကြောင်းကို နောက်ထွက်မယ့် ကျွန်တော့် စာအုပ်သစ်ထဲမှာ ပါလိမ့်မယ်။ ဥရောပတိုက်သား တွေဟာ ဒီမြို့အထိ မရောက်ဖူးကြသေးဘူးဗျ။ လူတွေကတော့ အင်မတန် အေးဆေးပြီး ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွန်ဝေးရဲ့ အဖွဲ့ဒီ မြို့ကို ရောက်မလာဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာတဲ့ အချက် တစ်ချက် ဖြစ်နေ တယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကွန်ဝေး အနေနှင့် သူ တစ်ယောက်တည်း ချုံကင်း ရောက်လာတာ ကျတော့ကော။ သူ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာတယ် ဆိုတာ အခုထိ မရှင်း မရှင်း ဖြစ်နေတုန်း မဟုတ်လား။’

‘ကောက်ချက် ချလို့ ရတာ တစ်ခုက ကွန်ဝေးဟာ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ တလည်လည် လျှောက်သွားနေဟန် တူတယ်။ ဒီအချက်နှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ချုံကင်းကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်သွားတော့ နည်းနည်း ပါးပါး ထပ်သိခဲ့ရတယ်။ သာသနာပြု ဆေးရုံက သီလရှင်တွေရဲ့ စကားကတော့ စစ်မှန်ကြပါတယ်။ နောက်ပြီး ဟိုသင်္ဘောပေါ်မှာ ကွန်ဝေးက ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ တစ်ပုဒ်ကို တီးလိုက်တော့ ဆိမ်ကင်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတာ ကလည်း တိကျ ခိုင်လုံတဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ’

ရသားဖို့ဒ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ စဉ်းစားနေပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ ဆက်၍ ပြောသည်။ ။

‘တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စက ဖြစ်နိုင်စရာများကို ချိန်ဆ တွက်ချက် ကြည့်နေရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု လုပ်နေရသလိုပဲဗျ။ အမှန် တော့ဗျာ တကယ်လို့ ကွန်ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား လက်မခံဘူး ဆိုရင်အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ရှင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားအနေနှင့် ကွန်ဝေးရဲ့ စကားတွေ အပေါ်မှာ သံသယ ရှိနေလို့ပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကွန်ဝေးရဲ့ စိတ် မှန် မမှန် ဆိုတဲ့ အချက်မှာ သံသယ ရှိနေလို့ပဲ’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ ဝေဖန် သုံးသပ်ချက်ကို စောင့်စားနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ‘ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် သူနှင့် မဆုံ မိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ စစ်ကြီးကြောင့် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ သွားတယ်လို့တော့ နားလည်ထားပါတယ်’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ပြောင်းသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီ တစ်ချက်ကတော့ ငြင်းလို့မရတဲ့ အချက်ပဲ။ သုံးနှစ်သုံးမိုးတိတိ ရပ်နှင့် စိတ်ကို ဖိစီး နှိပ်စက်မှု ခံရရင်

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် အပျက်အစီး အချို့ အယွင်း မရှိဘဲ လွတ်မြောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ကတော့ မရပေဘူးဗျာ၊ လူတွေကတော့ ပြောကြမှာပေါ့၊ သူမှာ ဘာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်မှ မရဘဲ လွတ်မြောက် လာတယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက လူအများ မမြင် သာတဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိမလဲ’

ကျွန်တော်တို့သည် အချိန် အနည်းငယ်ကြာမျှ စစ်ကြီး၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဘဝ ပြောင်းသလို ဖြစ်ကုန်ရသည့် လူများ အကြောင်းကို ပြောနေမိကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရုသားဖို့ဒ်က စောစောက ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ကောက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောဖို့ ကျန်နေတဲ့ အချက် တစ်ချက် ရှိသေး တယ် သိလား၊ တစ်နည်း တစ်လမ်း သုံးသပ်ကြည့်ရင် ဒီအချက်ဟာ ရလာ သမျှ အချက်တွေထဲမှာတော့ အထူးခြားဆုံးလို့ ဆိုရမယ် ထင်တာပဲ၊ ဒီအချက် က ကျွန်တော် သာသနာပြု ဆေးရုံသွားပြီး စုံစမ်းနေတုန်းက ရခဲ့တာ၊ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေကတော့ ကျွန်တော့် အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကူညီကြရှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ခများများမှာလည်း နှစ်တွေ ကြာလာတော့ အားလုံးကို ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်သွား ချိန်မှာ ကူးစက် ရောဂါကြီး တစ်ခုက ဖြစ်နေတော့ ပိုခွဲကျတာပေါ့၊ အားလုံး ဗျာများနေကြတဲ့ အချိန်မျိုး မဟုတ်လား။’

‘ကျွန်တော် ပထမဆုံး သူတို့ကို မေးတဲ့ မေးခွန်းက ကွန်ဝေး ဆေးရုံ ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာသလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ သူ့ဘာသာသူတစ်ဦးတည်း လာတာလား၊ တစ်နေရာရာမှာ ဖျားနာပြီး လဲနေလို့ တခြားလူ တစ်ယောက်က သယ်လာပြီး ပို့တာလား၊ အဲဒီ နှစ်ချက်ကို ရှင်းသွားအောင် မေးတာပဲ၊ သူတို့ကလည်း တိတိကျကျ မမှတ်မိကြဘူး၊ အားလုံး ပြန်ပြီး စဉ်း စားနေကြရတယ်၊ သိပ် ကြာလာတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က လက်လျှော့ရတော့ မလို့ ဖြစ်လာတယ်။’

‘အဲဒီတုန်း ဖြုန်းဆို သီလရှင် တစ်ယောက်က အမှတ်တမဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်မ ထင်တာတော့ အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာက ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ကို မိန်းမ တစ်ယောက် သယ်လာပြီး ပို့သွားတာတဲ့၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြော ပြနိုင်တာ အဲဒါ လက်ကုန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အဲဒီ စကား ပြောခဲ့ပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်က ဆေးရုံမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ပြောင်းသွားပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့် မှာ သူ့စကားကို ချက်ချင်း အတည်ပြုလို့ မရတော့ပြန်ဘူးပေါ့။’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့ ပေးချင်စိတ် မရှိ တော့ ဟိုဆရာဝန် အကြောင်း စုံစမ်းမိတယ်၊ ဆရာဝန်က ဒီဆေးရုံထက် ကြီး တဲ့ ရှန်ဟဲ ဆေးရုံကြီးကို ပြောင်းသွားရတာကိုးဗျ၊ ကျွန်တော် သူ့လိပ်စာကို ရအောင် ယူပြီး ရှန်ဟဲ အထိ လိုက်သွားတယ်။ ရောက်သွားချိန်မှာ ဂျပန် လေယာဉ်တွေက အကြီးအကျယ် ဗုံးကြဲပြီးစ အချိန် ဖြစ်နေတော့ အားလုံးဟာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။’

‘ဆရာဝန်ကလည်း ကျွန်တော်အလုပ်တစ်ကြိမ် ချုံကင်း ရောက်တုန်းက တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လူဗျ။ သူ့ခမျာ အလုပ်က ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ကိုများနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ဆိုတဲ့ စကားဟာ ပေါ့ ပေါ့သုံးလိုက်တဲ့ စကားမဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ် ပြောတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်ကို ဂျာမန်တွေ ဗုံးလာကြဲသွားတာဟာ ရန်ဟဲမြို့ကို ဂျပန်က ကြဲသွားတာလောက် ဘယ်ဆိုး မလဲဗျာ။’

‘ကျွန်တော်က ကွန်ဝေး အကြောင်း မေးလိုက်တော့ သူ ချက်ချင်း မှတ်မိတယ်။ အတိတ် မေ့နေတဲ့ အင်္ဂလိပ် လူနာတစ်ယောက် မဟုတ်လားလို့ မေးတယ်။ ကွန်ဝေးကို သာသနာပြု ဆေးရုံ အရောက် လာပို့တာ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ပြောကြတယ်။ မှန်ပါသလားလို့ ကျွန်တော်က ပြန်မေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မိန်းမ တစ်ယောက် လာပို့တာတဲ့။ ပို့တဲ့ မိန်းမက တရုတ်မ တစ်ယောက်ပဲတဲ့။ ခင်ဗျား အဲဒီ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိတာမှတ်မိတာများဘာရှိသလဲလို့ ထပ်မေးတော့ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ တစ်ခုတော့ မှတ်မိတယ်တဲ့။ အဲဒီ အင်္ဂလိပ် လူနာကို လာပို့တဲ့ မိန်းမကိုယ်တိုင်က ဖျားနေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ သေသွားတယ်တဲ့။’

‘အဲသလို စကားကောင်း နေကြတုန်းမှာပဲ ဖြုန်းဆို ဒဏ်ရာ ရလာတဲ့ လူနာတွေ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ရောက်လာလို့ စကားပြတ်သွားတယ်။ လူနာ တွေ ဆိုတာဗျာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းပါပဲ။ ဆေးရုံအပြင် စကြို လူသွားလမ်းတွေပေါ်မှာ ချထားတာလည်း မနည်းဘူး။ အခန်းတွေထဲမှာလည်း အပြည့်အသိပ်ပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဆက်မေးဖို့ မလွယ်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ သူ ကို အားနာလာတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆန်းဘက်က သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်ရတော့ သူ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေတာပါကလား ဆိုတဲ့ အသိ ဝင်လာတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လျှောက်လာတော့ မျက်နှာထားက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ။ ဒီလောက် အလုပ် များနေတဲ့ ကြားကပဲ ဖော်ရွေမှု ပျက်မသွားဘူး။’

‘ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး မေးခွန်း တစ်ခုကို မေးတယ်။ အဲဒီ မေးခွန်းကိုတော့ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းလို့ ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရပါတယ်။ ဟိုတရုတ်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထပ်မေးပါရစေလို့ ကျွန်တော်က စကားပလ္လင် ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီ မိန်းမဟာ အသက်ငယ်ငယ်လား၊’

ရသားဖို့ဒ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို လက်နှင့်တောက်၍ ပြာခြွေလျက် ရှိသည်။ သူ ပြောပြနေရသည့် စကား အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည့် အရိပ်အခြည်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ နားထောင်နေ ရသူ ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံ ရ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ပြီး သူ့စကားကို ဆက် သည်။

‘ဆရာဝန်ဟာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ နောက်တော့ ပညာတတ် တရုတ်တွေ အင်္ဂလိပ် စကား ပြောတဲ့အခါမျိုးမှာ ပြောလေ့ ရှိတဲ့

မပီတပီ လေသံနှင့် ကျွန်တော် မေးခွန်းကို အဖြေပေးတယ်။ အိုး မငယ် တော့ဘူး၊ သိပ်ကို အိုနေပြီ၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ အအိုဆုံးပဲ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အချိန်အတော်ကြီး ကြာမျှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ပြန်၍ ပြောမိကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံက မှတ်မိနေသည့် ကွန်ဝေး အကြောင်း၊ အလွန် နုပျိုလန်းဆန်း တက်ကြွသည့် ကွန်ဝေး၊ အသိဉာဏ် ပညာတွင် အလွန် ထူးချွန် ထက်မြက်သည့် ကွန်ဝေး၊ ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသော အရည်အသွေးများဖြင့်-ပြည့်နေသည့် ကွန်ဝေး၊ သူ့ကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့သည့် စစ်ကြီး အကြောင်း၊ ပြီးတော့ အချိန်ကာလ အသက်အရွယ်နှင့် စိတ်တို့၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ်မှုများ၊ ‘အအိုဆုံး’ ဘဝသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားရသော မန်ချူးမကလေး၏ အဖြစ်၊ အိပ်မက်ကမ္ဘာ လမင်းပြာပြာ၏ ထူးခြား ဆန်းကြယ်မှုများ။

ကျွန်တော်က မေးမိသည်။

‘အဲဒီနေရာကို သူ ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား’

***** ပြီးပါပြီ *****

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၂၅ ရက်။

...